BIBL. NAZ.
VITT. EMANUELE III
L
A
52
NAPOLI

LEGATORIA
[illegible]ola Salvatore
Via Giovanni Paladino, 19
NAPOLI

L. A. 52

VITA
ET
DOCTRINA
JESV CHRISTI,

EX
QUATUOR EVANGELISTIS
COLLECTA,
ET
in Meditationum materiam ad ſingulos totius anni dies diſtributa,

Per NICOLAUM AVANCINUM
Societatis JESU.

Collegij Maſſensis Societatis Jesu

VIENNÆ AUSTRIÆ,
Apud JOANNEM BLAEV,
& Viduam ALEX. HARTTUNG.
M. DC. LXXIII.

BIBLIOTECA NAZIONALE NAPOLI

AD RR. PATRES, & FRATRES SOC. JESU PROVINCIÆ AUSTRIÆ.

VItam JESU CHRISTI, quam in ſingulas totius anni hebdomadas, & dies ad meditandum digiſſi, vobis dedico *RR. Patres*, *Fratreſque Chariſſimi*. Quidquid de me præſumptionis, aut arrogantiæ concipi poſſet, uno verbo diluo: ita jubeor. Exiſtimabant illi, quibus unà curæ ſumus, laborem hunc veſtris uſibus ſerviturum; volebantque vel labores veſtros ſublevatos, quibus, quandoque non ſine tædio, meditandi materiam per varios effuſi Auctores veluti panem quotidianum mendicabatis: vel vitam JESU formatam in vobis, quorum profeſſio eſt contentioſa ejusdem imitatio. Placent diverſis diverſa: iis tamen, qui ſe JESU Socios non inani nomine profitentur, placere ea debent, quæ ſunt JESU CHRISTI; ut aſſidua meditatione in ejus vitam, doctrinamque intuentes, in eandem imaginem transformentur. Non damno eos, qui aliunde mentalis orationis quasdam ſibi materias congerunt, & quandoque pſalmum, aut

 alium

alium Scripturæ locum expendunt; ſed eos non probo, qui vitam, doctrinamque JESU ſterilem arbitrati, omnino rejiciunt. Eligunt enim ſibi ciſternas, quæ aquam ſitienti animæ ſuffecturam continere non poſſunt, & fontem aquæ vivæ derelinquunt. Nam quamvis multa extra vitam CHRISTI, & doctrinam, quæ ſplendent, & Intellectum paſcunt, reperire poſſis; quod tamen voluntatem afficiat magis, & calidos excitet animorum motus, aptum magis, idoneumque reperies nihil, quam vitam, doctrinam, paſſionem, & mortem CHRISTI JESU; dummodo fidei defectu non labores. Hæc eſt vaſtiſſimus juxta, ac dulciſſimus omnium ſanctarum affectionum Oceanus, in quo anima feliciſſimâ navigatione ad omnem perfectionem progreditur; dum vel documenta legit, vel exempla inſpicit; & ſimul avida quadam voluntate ad eorum amplexum, ad horum imitationem contendit. Atque hinc Sanctiſſimus Patriarcha noſter IGNATIUS peroptabat ardenter, ut omnis ſuorum ſequacium vita in meditatione *Vitæ, & doctrinæ* JESU CHRISTI abſumeretur. Cum igitur & tanti Parentis exemplo, & inſtituto veſtro contendatis *aſſimilari, & imitari Creatorem, ac Dominum*

noſtrum

noſtrum JESUM *Chriſtum*, *ejusque veſtibus*, *& inſignibus indui*: confido non ingratum vobis futurum, quod in hunc finem, Majorum adactus imperio, attentavi. Operæ vero id precium ego poſtulo, ut cum & ad Intellectus lumina, & ad voluntatis affectus deſint quam plurima, ea vos ſuaviſſimo Spiritus Sancti ductu ſuppleatis.

Veſter omnium in Chriſto ſervus infimus.

NICOLAUS AVANCINUS.

AD LECTOREM RELIGIOSUM.

OEconomiam totius Opuſculi paucis accipe. Adventûs tempori ea attribuo, quæ Incarnationem, & Conceptionem DEI *Filii contingunt. A Nativitate Domini ad Dominicam Septuageſimæ ea complector, quæ ſunt Infantiæ, & Pueritiæ* CHRISTI. *Hinc uſque ad Paſcha, ut tempori ſerviam, Paſſionem expendo. Tum ad Pentecoſten, & Octavam Corporis Chriſti, quæ ſunt ejuſdem temporis. Denique per octiduum expenſis* DEI *attributis, reliquam* CHRISTI *vitam, miracula, parabolas, & doctrinam, ordine fere quatuor Evangeliorum perſequor.*

Ne vero materia unquam deficeret, ſummum, quod eſt cujuſque temporis, accepi; adeoque Adventui quatuor, tempori poſt Epiphaniam ſex, poſt Pentecoſten viginti octo integras hebdomadas aſſignavi.

Non adjicio meditandi methodum, quam vel paſſim habes, vel ex ipſis S. Patris noſtri Exercitiis facile addidiceris. Placuit tamen iis, qui hoc Opus demandarunt, ut affectuum quorundam formulas ſuggererem. Horum ut obtemperem voluntati, primum tibi tria affectuum alphabeta, juxta tres perfectionis Religioſæ vias digeſta exhibeo, quorum familiarem uſum ſane fructuoſum ſum expertus: deinde vero eorum, qui in quaque via ſunt præcipui, exempla aliqua ſubjiciam.

FOR-

FORMULÆ ALIQUÆ AFFECTUUM.

CUm voluntas naturâ cœca ſit, nec in ullum affectum erumpat, niſi prævius eam Intellectus manuducat, neceſſarium omnino erit ad fructuoſam meditationem, ut perſuaſiſſimam tibi reddas veritatem aliquam practicam, quam ſive ex verbis, & doctrina, ſive ex facto, & exemplo Chriſti eruiſti. Idque rationibus quidem etiam naturalibus, potiſſimum tamen, ac principaliter actu fidei ſupernaturalis; qui eſt principium non tantum practicarum concluſionum in Intellectu, ſed etiam motuum omnium, & affectuum ſupernaturalium in Voluntate.

AFFECTUS VIRTUTUM THEOLOGICARUM.

Fides. Credo, Domine, credo. Tu adjuva incredulitatem meam. Suggerit alia mundus, caro, dæmon: non credo. Verbum tuum manet in æternum. Pro hoc exige à me Domine ſanguinem, exige ſpiritum: ecce paratum cor meum Deus, paratum cor meum. Mille gladiis, ignibus, rotis exhibebo hoc corpus, ut tua ſtet illæſa veritas.

2. Quis me ſeparabit ab hac Veritate? Certus ſum, quod nec gladii, nec cruces, nec tela, nec ignes, nec inferorum tormenta me

AD LECTOREM RELIGIOSUM.

Oeconomiam totius Opuſculi paucis accipe. Adventûs tempori ea attribuo, quæ Incarnationem, & Conceptionem Dei *Filii contingunt. A Nativitate Domini ad Dominicam Septuageſimæ ea complector, quæ ſunt Infantiæ, & Pueritiæ* Christi. *Hinc uſque ad Paſcha, ut tempori ſerviam, Paſſionem expendo. Tum ad Pentecoſten, & Octavam Corporis Chriſti, quæ ſunt ejusdem temporis. Denique per octiduum expenſis* Dei *attributis, reliquam* Christi *vitam, miracula, parabolas, & doctrinam, ordine fere quatuor Evangeliorum perſequor.*

Ne vero materia unquam deficeret, ſummum, quod eſt cujusque temporis, accepi; adeoque Adventui quatuor, tempori poſt Epiphaniam ſex, poſt Pentecoſten viginti octo integras hebdomadas aſſignavi.

Non adjicio meditandi methodum, quam vel paſſim habes, vel ex ipſis S. Patris noſtri Exercitiis facile addidiceris. Placuit tamen iis, qui hoc Opus demandarunt, ut affectuum quorundam formulas ſuggererem. Horum ut obtemperem voluntati, primum tibi tria affectuum alphabeta, juxta tres perfectionis Religioſæ vias digeſta exhibeo, quorum familiarem uſum ſane fructuoſum ſum expertus: deinde vero eorum, qui in quaque via ſunt præcipui, exempla aliqua ſubjiciam.

FOR-

FORMULÆ ALIQUÆ AFFECTUUM.

CUm voluntas naturâ cœca ſit, nec in ullum affectum erumpat, niſi prævius eam Intellectus manuducat, neceſſarium omnino erit ad fructuoſam meditationem, ut perſuaſiſſimam tibi reddas veritatem aliquam practicam, quam ſive ex verbis, & doctrina, ſive ex facto, & exemplo Chriſti eruiſti. Idque rationibus quidem etiam naturalibus, potiſſimum tamen, ac principaliter actu fidei ſupernaturalis; qui eſt principium non tantum practicarum concluſionum in Intellectu, ſed etiam motuum omnium, & affectuum ſupernaturalium in Voluntate.

AFFECTUS VIRTUTUM THEOLOGICARUM.

Fides. Credo, Domine, credo. Tu adjuva incredulitatem meam. Suggerit alia mundus, caro, dæmon: non credo. Verbum tuum manet in æternum. Pro hoc exige à me Domine ſanguinem, exige ſpiritum: ecce paratum cor meum Deus, paratum cor meum. Mille gladiis, ignibus, rotis exhibebo hoc corpus, ut tua ſtet illæſa veritas.

2. Quis me ſeparabit ab hac Veritate? Certus ſum, quod nec gladii, nec cruces, nec tela, nec ignes, nec inferorum tormenta me

poterunt ab ea ſeparare. Tua veritas Deus fallere non poteſt, tua ſapientia falli non valet. Tu dixiſti: Satis hoc mihi eſt præ omni ratione humana, ut etiam ſanguine ſubſcribam.

Spes. Quare triſtis es anima mea? & quare conturbas me? Habes bonitatem Dei, & miſericordiam paratam, quæ vult; habes omnipotentiam aſſiſtentem, quæ poteſt opitulari; habes ſanguinem, & merita Chriſti, quæ pro te apud æternum Patrem perorant. Projice te ergo anima mea in brachia miſericordiæ, & omnipotentiæ Dei. Quam nihil potes ex te, tam omnia potes in eo, qui te confortat.

2. In te Domine ſperavi: & quis mundi impetus, quæ carnis illecebra, quæ dæmonum aſtutia prævalebit? non, non confundar in æternum. In te Domine ſperavi: quod vitium non extirpabo? quam virtutem tuâ gratiâ non aſſequar? *&c.* Dicant omnia oſſa mea; tu es ſpes mea, Deus meus in æternum.

3. Si Deus pro me, quis contra me? Si exſurgant adverſum me caſtra, non timebit cor meum. Si conſurgat adverſum me prælium, in hoc ego ſperabo, quia ſcit infinita ſapientia, poteſt infinita omnipotentia, vult infinita bonitate mihi auxiliari.

Charitas. Domine tu ſcis, quia amo te: quoniam tu ſolus bonus, tu ſolus ſanctus, tu ſolus dignus omnium creaturarum amore. Supplete vos, ardentia Cherubim, tu ardentior Cheru-

Cherubinis Virgo, quidquid deeſt amori meo. O vivam! ô moriar amore tui. Moriar potius, quam te non amem.

2. Domine, quid mihi eſt in cœlo, & à te quid volui ſuper terram? Tu ſolus DEUS cordis mei, & pars mea DEUS in æternum. Diligam te Domine, non quia mihi beneficus, aut remunerator liberaliſſimus; ſed quia in teipſo es ſumma, & infinita bonitas, ſola, & una ſuper omnia amabilis. Moriar Domine hoc momento, quo te amo, priusquam ſuccedat aliud, quo te non amem.

3. Exigis à me cor meum Domine. O ſi mille, ô ſi infinita haberem! omnia tui unius amore occuparem. Vis amorem operibus experiri? confunde me, contunde me, contere me, in infernum demerge me; non dimittam te, *&c.*

4. Sero te amavi pulchritudo meà tam nova, & tam antiqua: ſero te amavi. Sed neque nunc te amo, ut debeo, neque amo, ut amare deſidero. Infinities, infinities te amare vellem, eoque amore, ſi fieri poſſet, quo teipſum amas; quia hic ſolus amor tuam amabilitatem æquat, *&c.*

ALPHABETUM AFFECTUUM, PRO VIA PURGATIVA.

ABjectio ſui ad pedes JESU.
Abjuratio imperfectionis.

Accuſatio tui.
Admiratio patientiæ Divinæ.
Angor de culpa.
Communicatio cum Deo.
Comparatio tui cum Sanctis, damnatis, dæmonibus, *&c.*
Confeſſio humilis.
Confuſio tui.
Contemptus mundanorum.
Contritio.
Deprecatio.
Deſiderium ſatisfaciendi.
Deteſtatio.
Diffidentia ſui.
Exhortatio ſui ipſius.
Exprobratio.
Fiducia.
Gratiæ imploratio.
Gratitudo.
Humiliatio, & annihilatio tui.
Indignatio.
Invocatio Sanctorum.
Lamentatio ad Deum, & Sanctos.
Mendicatio ſpiritualis à Deo, & Sanctis.
Odium tui, & culpæ.
Pavor.
Propoſitum.
Querelæ cum Deo, Sanctis, & Creaturis.
Reprehenſio.
Sollicitudo.
Timor iræ Divinæ.
Vindicta in teipſum.

EXEM-

EXEMPLA AFFECTUUM, PRO VIA PURGATIVA.

A *Bjectio.* Deprime ſub pedes DEI tui ſuperbum caput vilis creatura. Ah! etiamnum ſuperbis? Indigna es, quam ſuis pedibus dignetur JESUS tuus. Conculcent te damnati omnes, ac ipſi dæmones, quorum tu iniquitates es ſupergreſſa, *&c.*

Accuſatio. Fateor enim, ut reus memetipſum accuſo: Ego te ſummum, & inæſtimabile bonum, ac infinitam dignitatem vilipendi. Quis ego? quis tu? Ego Filium tuum crucifixi, & occidi! Ego ſanguinem ejus, & infinita merita proculcavi, *&c.*

Admiratio. O cœcitas mea! ô impudentia! ô audacia! ſervus nequam tam bonum Dominum tam indigne tractare potui! O bonitas tua DEUS! ô patientia incredibilis! ô miſericordia infinita! tu, non ferre tantum delinquentem, ſed novis etiam beneficiis cumulare potuiſti.

Communicatio cum Deo. Quot tu, juſtiſſime DEUS, minorum ſcelerum reus in momento ad infernum præcipitaſti? Angelos, tam excellentes creaturas ad unius duntaxat cogitationis conſenſum in ignem æternum detruſiſti: mihi ut parceres, ut diſſimulares, quid te movit? An quidquam toto vitæ decurſu præſtiti, quod oculis Divinæ tuæ Majeſtatis placere potuerit?

Confuſio. Averte oculos tuos à me Domine; quia indignus ſum, in quem reſpicias, poſtquam me ad tantam vilitatem abjeci, quem tu ad tantam dignitatem creaſti. Confuſio cooperuit faciem meam, quia repleta eſt malis anima mea, quæ puriſſimum Dᴇɪ oculum merito avertunt à me.

Contemptus mundanorum. Si habuero omnem ſubſtantiam hujus mundi, nihil ſum. Nihil eſt honor, nihil æſtimatio, & gloria, nihil opes, & divitiæ, nihil omnis voluptas. E nihilo ducta in nihilum eunt: apparent, & evaneſcunt. Solus Dᴇᴜs eſt omnia; reliqua amore meo indigna.

Contritio. Dᴇᴜs meus, ſumma bonitas, omnium creaturarum, tuoque ipſius amore ſola, & infinitè digna; doleo, quod tam impudenter te offenderim. doleo, non quia timeo, ſed quia amo. Si ſanguine meo fieri poſſit, ut non ſis offenſus; ecce me, diſcerpe me, paratum cor meum. Si tormentis inferorum deleri poſſit; ecce me: nullum eſt, quod non merui; nullum, quod amore tui non prælige peccato, quod tantopere odiſti. Si vides, qui omnia vides, quod aliquando, poſt quotquot annos, te offenſurus ſim, hoc potius momento acerbiſſima morte me tolle, quam permittas ad infeliciſſimum illud tempus ſupervivere.

Deprecatio. Obſecro te æterne Pater, per miſericordiam tuam infinitam; te Fili unigenite, per tuum in peccatores amorem; te

Spiritus

Spiritus Sancte, per tuam benignitatem; te SS. Trinitas, per ſanguinem, & merita Chriſti, parce, parce miſero peccatori. Amplius Crucifixe Jesu, amplius lava me vel unica guttula tui ſanguinis à peccatis meis. Adgeniculor Cruci tuæ, & indignus licet, expecto miſericordiam tuam.

Diffidentia ſui. Vide Domine infirmitatem meam; quia nihil poſſum ſine te, nec invocare te. Ne deſere me, quia labor ſine te.

Exhortatio ſui ipſius. Erige te anima mea de cœno peccatorûm, in quo jaces. aude aliquando aggredi, quod vanè metuis. Deus porrigit manum ſuam; tu tuam exere, & apprehende auxilium. Quid hæres? quid dubitas? fortior eſt, qui te juvat, quàm qui te tentat.

Exprobratio. Quæ tua eſt impudentia, tam tenere te amantem Deum, tui amore in Cruce morientem, tam indignè tractare; & odia illi indicere, à quo amores, favoreſque recipis? Hoccinè meruit, qui te ad ſe creavit, ut ei cum tanto contemptu tergum verteres? Hoc, qui te toties recepit, & etiamnum expanſa habet in cruce brachia ad te amplectendum, ut tu ſtercora, & mundi quisquilias, ſuumque hoſtem amplectaris? *&c.*

Fiducia. Deus meus, auxiliator meus, in te confido, non erubeſcam. Si conſiſtant adverſum me caſtra tentationum, non timebit cor meum, quia tu es protector meus: ſi exſurgat adverſum me prælium, in te ego ſperabo, quia tu es Deus meus.

Gratitudo. Gratias tibi ago Deus meus,

quòd peccantem me, & non pœnitentem, huc-uſque conſervaveris, neque ſtatim meritis pœnis addixeris, otiumque dederis animæ meæ calamitatem agnoſcendi, ac deteſtandi; quod mille aliis non conceſſiſti, quos prius mors, & æterna damnatio occupavit, quàm præſtare id poſſent.

Humiliatio. Agnoſco vilitatem meam, Deus infinitæ Majeſtatis. Infra nihilum deſcendi, quia te offendi. Et merui, & volo ab omnibus contemni, & vilipendi. volo non expectare tantum, ſed quærere, & ambire contemptus mei occaſiones. Confirma hanc voluntatem meam, pro me toties deſpecte Jesu.

Invocatio Sanctorum. Indignus ſum, qui accedam ad thronum miſericordiæ Dei, quam impudentiſſimè deſpexi. Tu unica, & potens peccatorum advocata, Dei Mater Maria, quæ nullum in te confidentem deſpicis, oſtende pro me filio tuo ubera, quibus eum lactaſti; & per merita tua impetra mihi à juſtiſſimè irato Deo miſericordiam. Tu Angele mi Tutelaris, cui curæ ſum ab infantia, per gaudium illud, quod habes ſuper uno peccatore pœnitentiam agente; vos SS. N.N. Patroni mei, *&c.*

Mendicatio ſpiritualis à Sanctis Dei. Sancta, & Immaculata Dei Mater, quæ quantum amaſti filium tuum, tantum odiſti peccatum; vide generis humani (vel hujus hominis N.) calamitatem; infunde aliquid amoris tui cordi illius, ut ſciat, ac velit reprobare malum, & eligere bonum. Sancti Angeli Dei, qui primi ten-

tan-

tanti Angelo conſtanter reſtitiſtis, aliquid conſtantiæ veſtræ hujus tentationibus ſuggerite. S. Petre, qui unum peccatum toto vitæ tempore inceſſanter deploraſti; aliquid pœnitudinis, & lachrymarum huic indulge, *&c.*

Odium ſui. Quis me liberabit de corpore mortis hujus? quid queror æterna? ego mihi ruinæ, & calamitatis meæ ſum cauſa. fictum hoſtem culpo, & vero blandior? Ego ſum ipſe, qui occidi me, dum amavi me. Sed teneo hoſtem meum; non dimittam, niſi occidam eum. Moriatur ſenſus, vivat ratio; moriatur auctor mortis animæ meæ, vivat auctor vitæ animæ meæ JESUS. Ut ſemper me oderim, ſemper amabo DEUM meum.

Propoſitum. Nondum uſque ad ſanguinem decertavi cum hoſtibus animæ meæ: ſed abnunc, ſi neceſſarium ſit, totum ſanguinem ad ultimam uſque guttam lubens, gaudenſque impendam potius, quàm delinquam. Sic ſtatuo coram JESU meo pro me crucifixo. Moriar millies, nè ſemel peccem.

Reprehenſio ſui. Et auſus tu es tanta in DEUM impudentia? quis tu? quis DEUS? & quid auſus es? O creaturarum ingratiſſima! tam parvi tibi eſt DEUS? tam magni tu tibi ipſe, aut modica tui ſenſûs delectatio?

Timor. Timor, & tremor venerunt ſuper me, quia irritavi iram tuam Domine. Quo fugiam à facie iræ tuæ? quando undique tu me circumſtas, & quem patrem habere nolui, ſtrictiſſimum Judicem meorum ſcelerum formido.

do. O Domine nè intres in judicium cum ſervo tuo.

Hæc pauca exempla affectuum pro via purgativa ſufficiant, quæ licet proportione quadam facilè ad viam illuminativam trahere poſſis, libet tamen & hujus viæ alphabetum ſuggerere, & pauca exempla adnectere.

ALPHABETUM AFFECTUUM, PRO VIA ILLUMINATIVA.

AMor proximi.
Animatio ſui ad ſtudium virtutis.
Benignitas.
Bonitas.
Contemptus mundi.
Converſatio.
Curioſitas ſpiritualis quærens per Sanctos in cœlo varia virtutis alicujus exercitia.
Eleëmoſyna ſpiritualis petita à Sanctis pro ſe, & aliis.
Expoſtulatio pia cum DEO, & Sanctis.
Fortitudo in adverſis.
Gratiæ petitio.
Gratiarum actio.
Humilitas.
Imitandi deſiderium.
Intentio gloriæ DEI.
Laus Sanctorum.
Longanimitas.
Mortificatio corporis.

Nitor

Nitor conſcientiæ.
Obedientia.
Patientia.
Paupertas.
Præſentia DEI.
Suavitas.
Tranquillitas.
Veritas.
Zelus animarum.

EXEMPLA AFFECTUUM, PRO VIA ILLUMINATIVA.

AMor proximi. Te DEUS in meo proximo, & proximum propter te diligo, ſicut me. Tu me exemplo magis, quàm verbis hoc docuiſti: qui cum inimici eſſemus, dilexiſti nos: qui perditos nos quæſiviſti, & attraxiſti miſerans. Quem oderim, dum tu omnes amas? quem deſpiciam, dum tu bonis, & malis precium tui ſanguinis impendis.

Benignitas. Obſtupeſco tuam JESU mi benignitatem! quàm benevolè ad te revertentes peccatores excipis! quàm amanter alloqueris! quàm tenerè amplecteris! & ſine exprobratione omnia reſtituis bona, quibus per peccatum fuerant ſpoliati. Hâc te ſequar mi JESU, quorum mihi incumbet cura, amabo etiam delinquentes, ut reducam; compatiar calamitati animæ, tractabo vulnera leniter, in modo, in geſtu, in vultu, in verbis, ut merus animi amor appareat.

Boni-

Bonitas. Tua ad benefaciendum propenſio, bone Jesu, mea eſt in omnes proximos agendi regula. Innumera in nos dona, ſanguinem tuum, merita, gratias, teipſum elargiris; neque majoribus tantum, aut iis, qui te reverentur, & amant, dignoſque ſe præſtant; ſed vilibus etiam, te ignorantibus, demerentibus, contemnentibus. Trahit me tam ſuave exemplum, ut me impendam omnibus, & ſuper impendam. nemo mihi vilis, nemo mea indignus ope; quia nemo tibi.

Contemptus mundi. Tu non es de hoc mundo, amabiliſſime Jesu: tua deſideria, affectus, vota, ſpes, proſecutiones non tendunt in honores, gloriam, exiſtimationem, laudes, & applauſus. Delirium meum eſt, ſi eò tendam, undè tu Sapientia Patris abhorres. Quia nihil ſunt, indigna ſunt eo corde, quod non ſatiatur, niſi Deo.

Converſatio. In terris viſus, & cum hominibus converſatus es, Domine Jesu: prudenter, & circumſpectè, ut non offenderes; ſuaviter, & urbanè, ut animos traheres; utiliter, & ſalubriter, ut prodeſſes iis, quibuscum verſabaris. O ſi & ego prodeſſe intenderem! quàm cohiberem affectus meos? quàm caverem errores? quàm abſtinerem aſperis, & acerbis, frivolis & vanis, & quandoque noxiis ſermonibus? Semel juravi; aut obmuteſcam, aut ſana loquar.

Fortitudo in adverſis. Omnia poſſum in eo, qui me confortat; non ego, ſed gratia Dei mecum. Non mihi innitor, ſed potentiæ Patris,

quæ

quæ cannas erigit in columnas; ſapientiæ Filii, quæ modos, viasque eluctandi habet infinitas; gratiæ Spiritus Sancti, quæ facit aſpera in vias planas. In Deo meo transgrediar muros.

Humilitas. O humilitas naſcentis, viventis, morientiſque Jesu mei! Cùm in forma Dei eſſes, exinanivisti temetipſum, abſcondiſti divinitatis majeſtatem, nè in te confluerct omnis honor, gloria, admiratio, & applauſus populorum. Ah! ſerò licet, tandem tamen eligo abjectus eſſe in domo Dei, in loco, & officio: & hæc ſit gloria mea.

Intentio gloriæ Dei. Non quæris gloriam tuam, Domine Jesu, ſed honorificas Patrem tuum. neque altiorem reperiſti operum tuorum, tuæque paſſionis finem. Huc tua Incarnatio, vita, mors, cogitationes, verba, opera, ſomnus, ac omnis reſpiratio tendebat. Trahe me poſt te. Quæram te, ſine me: ſine meo emolumento quæram te quotidie, quavis hora, quovis momento, quavis reſpiratione: quæram purè, ſine admixtione creaturæ, majorem tuam gloriam.

Longanimitas. Potes Deus momento plectere, quo peccat homo: ſique id facias, juſtum eſt, & in æternum laudabile judicium tuum. Sed ſuſtines tamen, longanimis, patiens, & multæ miſericordiæ: ſuſtines menſes, & annos, & non expectas tantum, ut revertamur, ſed revocas ad te, & attrahis miſerans. Reſpicis Petrum, tangis cor Magdalenæ, adblandiris Judæ, *&c.* Egone vel me à te deſertum querar?

vel

vel ſpem alienæ converſionis deponam? Aderis in tempore mihi: Expectabo te Domine, & non movebor. Aderis gratiâ tuâ peccatoribus: ſuſtinebo, & quód meum eſt, operabor. Non erit inanis opera, quæ te imitatur.

Mortificatio corporis. Tota vita tua Jesu, continua fuit corporis afflictatio. Poteras, cùm Deus eſſes, citra periculum, omnia corpori commoda indulgere. Non egebas hoc ſtudio ad corrigendam naturam, quæ nec vitiata erat, nec vitiari poterat: non ad ſubjiciendum corpus rationi, quod Divinitas moderabatur, ut non poſſet rebellare: & tamen in laboribus, & doloribus à Juventute tua vixiſti, & exſpiraſti. Eſt ergo amabile quiddam, quod tu elegiſti. Quid agimus anime? vitiata tibi eſt natura, & in malum proclivis, rebellat rationi, inducit in peccata; & adhuc ei blandieris, & ut quàm minimum patiatur, ſtudebis? Imò conteratur caro mea, ut vivat ſpiritus. Ut tuus ſim, carnem meam crucifigam, cum vitiis, & concupiſcentiis.

Nitor conſcientiæ. Splendor ſine macula es Jesu mi; munditia ab omni immunditia libera, perfecta, & omninò immaculata. O quando potero & ego inſultare mundo, carni; & dæmoni: Quis veſtrûm arguet me de peccato? O quàm ſuavis dies, laborque omnis, quàm dulcis quies hominis, dum culpa non mordet animum! quàm hilaris, felixque mors ejus, quem conſcientia non accuſat. At hoc ſolatium nemo alius, quàm tu ipſe, impendere

dere tibi poteſt. Malo ergò millies mori, quàm fœdari.

Obedientia. Omnia de te dixit, qui te amavit: Factus obediens uſque ad mortem, mortem autem Crucis. Et tu obediens, Filius DEI, Sapientia Patris, Dominus dominantium? & non Patri tantùm, ſed hominibus, etiam ſceleratis, & iniquis Judicibus, ac Carnificibus? & uſque ad mortem? O ferrum ego, & indomitum ſaxum, ſi hoc exemplo non movear, ut iis obediam, & in omnibus, & ſemper, qui Patres ſunt, qui vice DEI funguntur, quibus tuam in me poteſtatem tribuiſti.

Patientia. Domine dirige cor meum in patientia Chriſti. Statutum eſt, aut pati, aut mori. Tu JESU mi, quàm dura in corpore, quàm acerba in anima, quàm infamia in honore ſuſtinuiſti? Tu idem DEUS, & Homo: & ego unius puncturæ imaginatione percellar, minima infamia turbabor? O Domine da, quod pro te patiar, qui pro me paſſus es infanda.

Paupertas. Domine JESU, cum eſſes dives, factus es pro me egenus; ut non haberes, ubi caput tuum reclinares. O res à ſæculis inaudita, Pauper DEUS. Et ego illis affigam animum, quæ DEUS odit? Ego pro DEO non relinquam lætus, & hilaris mundi nugas, qui pro me reliquit omnia regna mundi ſibi jure debita, adeoque & cœlum ipſum?

Suavitas. Quàm ſuavis eſt Domine Spiritus tuus! Præſcribis leges, ſed addis vires: cùm minimum facimus, tu plurimum præſtas: aptas

aptas te ſingulis, nulli vim infers: pauciſſima exigis, cùm plurima, & graviſſima poſſis. Si erramus, nos revocas, & amanter trahis. Confundis aſperitatem meam. Evincis omnino, ut in proximo meo excuſem delicta, attendam fragilitatem, non plus exigam, quàm ipſe præſtem: ſi quandoque ſit ſeveritas adhibenda, ea ſemper ſuavitate miſceatur.

Tranquillitas. Quanta locuti ſunt adverſum te malignantes Domine JESU! tu factus es tanquam ſurdus, & mutus. Quantis impetitus es blaſphemiis? at tu immotus ſtetiſti, tanquam non haberes in ore tuo redargutiones: tenuitque ſemper animum imperturbata quies, tametſi fulmina excire potuiſſes. Cur ergo, ſi leviter tangor, erumpo in immoderatos, præcipiteſque motus? Reſpiciam in te JESU mi; & ſi famam, ſi vitam perdam, tranquillitatem ſervabo.

Zelus animarum. Amabiliſſime JESU, tu propter nos homines, & propter noſtram ſalutem deſcendiſti de cœlo. quot hoc fine ſuſtinuiſti elementorum injurias? quot ſuſcepiſti itinera? quot labores, & dolores? quot mortes exantlaſti. Effudiſti te ad omnes, divites & pauperes, honoratos & abjectos, ſenes & pueros, in urbibus & pagis, in campis & deſertis, die & nocte. Tanti tibi fuerunt animæ noſtræ, quanti tuus ſanguis, hunc enim pro illis dediſti. Nimis viles ego facio animas, ſi non ex æquo ad pauperes, abjectos, & pueros me effundo, pro quibus idem precium datum eſt. Si pluvia, ſi nox, ſi lon-

ſi longinquitas ſpatii, ſi quævis incommoditas me deterret. O animæ Chriſti ſanguine redemptæ! ô ſi omnes! ô ſi vel unam meo ſanguine, & acerbiſſima morte ſalvare poſſim!

Advertendum eſt, quod quemadmodum Via Illuminativa ſpectat doctrinam praximque virtutis, ita reſpiciat & Chriſtum, veluti normam, & abſolutiſſimum exemplar virtutis. Quæ mihi ratio fuit, ut in ſingulis hujus viæ affectibus motivum deſumerem ab exemplo Chriſti.

ALPHABETUM AFFECTUUM, PRO VIA UNITIVA.

Amicitia cum Deo.
Amplexus Dei.
Appretiatio Dei.
Aſpiratio ad Deum.
Beatitudo in Deo.
Complacentia.
Conformitas cum Deo.
Deſiderium Dei.
Donatio ſui Deo.
Exaltatio Dei.
Exultatio in Deo.
Filiatio ad Deum.
Fraternitas cum Christo.
Gaudium in Deo.
Gloriatio in Deo, & Christo.
Imitatio Christi.
Invitatio Creaturarum.
Languor animæ in Deo.

Lau-

Laudatio DEI.
Mors in DEO.
Narratio magnalium DEI.
Oblatio ſui.
Pactum cum DEO.
Quies in DEO.
Reſpiratio in DEO.
Vita in DEO.
Unio cum DEO.

EXEMPLA AFFECTUUM PRO HAC VIA.

AMicitia cum Deo. Amas me, amo te, amor meus, DEUS meus! Tu quod es, meus es: ego quod ſum, tuus ſum. Mergor in infinito tuo, tu in meo nihilo. Quia amas me, communicas te mihi; quia amo te, reddo me tibi, & te tibi, ô amor meus, unus & ſolus, electus ex millibus.

Amplexus Dei. Parce mei amoris audaciæ, DEUS meus. Qui poſuiſti lævam ſub capite meo, & dexterâ tuâ amplexaris me, intra tua brachia cogis me. In illa reverentiſſimè conjectus & vivere volo, & mori deſidero. Tu ſtringe me, nec permitte me ſeparari à te.

Appreciatio Dei. O bonum inæſtimabile DEUS, & omnium deſiderabilium finis! Quia ſuper omnia æſtimo te, ſuper omnia amo te. Deficit in tui pretii æſtimatione intellectus meus, & ſub imperio voluntatis te infinita æſtimatione appretiare deſiderantis, fatiſcit. Sit tibi

bi ſatis Deus meus: amo te millies, & millies plus quàm me, plus quàm ſatietatem animæ meæ, plus quàm ipſam beatitudinem meam, & jucundiſſimum, æternumque tui aſpectum, amo te; & in hoc morior, amo te.

Aſpiratio ad Deum. Ubi ſum? Ah jube me Domine venire ad te. Exeam à mundo, & ejus concupiſcentiis; exeam à me ipſo, ut nuſquam ſim, niſi in te. O quando erit feliciſſima illa hora, qua mihi vel annuas, vel dicas: Veni de Libano, veni! Ecce me, reſpondebo, Adſum: nec ullum me aliud votum vel momento retardabit.

Beatitudo in Deo. Deus meus, nondum video te revelata facie; & tamen beatus ſum, quia amo te. Nullum tormentum ſentio, dum amo te; quia ſolum tormentum mihi eſt, non amare te. Tu ſolus totum intellectum trahis, ut te unum poſſideat: tu ſolus omnem amoris mei vim exhauris.

Complacentia Dei. Tu es, qui es: & hoc unum mihi placet, quod es, qui es, infinitè perfectus in ſapientia, potentia, & bonitate. Non poſſum hoc exprimere, niſi verbis illius amantis: Si tu Deus eſſes Auguſtinus, & ego Auguſtinus eſſem Deus; ego Deus vellem, ut tu Auguſtinus eſſes Deus: ita mihi placet, ut tu ſis tu.

Conformitas cum Deo. Amo te Deus meus. Satis dixi: voluntas mea jam tua eſt, & tua eſt mea. Vis me premi, abjici, contemni, torqueri, dilaniari? volo & ego, quia tu vis. Vis me inter beatos ad tui fruitionem attollere? volo: non quia limpidam, & innocentem hoc ad-

fert voluptatem; ſed unicè quia tu vis.

Deſiderium Dei. Deſiderium habeo diſſolvi, & eſſe tecum. Quis me liberabit de corpore mortis hujus? Quando veniam, & apparebo ante faciem Dei mei! Defecit cor meum, & caro mea, Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. Sed nemo venit ad te, niſi tu traxeris eum. Trahe me poſt te amor meus, Deus meus: trahe me, & curram ad te.

Donatio ſui Deo. Quid petis à me Deus meus? Audio ſuaviſſimam tuam vocem: Præbe, fili mi, cor tuum mihi. Ecce habes; tibique ſpontè, & hilariter dono, quidquid mihi dediſti; cor, animam, vitam, ſanguinem, intellectum, & voluntatem. Nolo cor meum, niſi ſit tuum: nolo amare, niſi te: nolo vivere, niſi in te: nolo ſapere, niſi te: nolo velle, niſi te. Jam tuus ſum, non ſum meus: Vivo quidem, ſed non ego; vivit verò in me Deus.

Exultatio in Deo. Cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum. Salio extra me Deus meus, ut veniam ad te. Anguſtiæ cordis mei non capiunt torrentem voluptatis, quo tui recordatio me perfundit.

Filiatio ad Deum. Filius tuus ego ſum, filius tuus. Non eſt præſumptio; quia dediſti mihi poteſtatem filium Dei fieri. Dicam tibi ſemper, & tota animi fiducia dicam: Pater meus es tu. Diligam te, quia Pater meus es tu: amplectar te; nec dimittam te, quia Pater meus es tu. Pater, da mihi portionem ſubſtantiæ, quæ me contingit: ſed portio mea tu es Deus meus: aliam nec quæro, nec admitto.

Fra-

Fraternitas cum Chriſto. Primogenite in multis fratribus Jesu Chriſte: Pater tuus idem meus & eſſe, & vocari vult Pater: te hæredem, me cohæredem facit. Amo te, amabiliſſime frater: & ſi me in hæreditatem regni non admittas, amabo te: & ſi me à te projicias, amabo te. Omnia tu unice hæres accipe, quia omnia debentur tibi: unicum mihi relinque amorem, ut amem te. Hic unicus ſit pars mea, & hæreditas mea.

Gloriatio in Deo, & Chriſto. Abſit mihi gloriari, niſi in Deo meo, & in Cruce Domini mei Jesu Chriſti. In hoc glorior, quod tu Deus ſis Deus meus, Dominus meus, omne bonum meum: in quo ſumma eſt mea felicitas, quod ſim creatura tua, ſervus tuus, & quem tu amore infinito dignaris. In hoc gloriabor, ſi in cruce configar Jesu meo, ſi vulnera tua fiant mea, & tecum paupere, & deſpecto, fiam pauper, & deſpectus.

Imitatio Chriſti. Cùm in forma Dei eſſes, amor meus Jesu, exinaniviſti temetipſum divitiis, honoribus, & ſapientia, factus pro me egenus, ac deſpectus, & ludibrio habitus. Fac poſſim eſſe dives: nolo; quia tu fuiſti pauper. Fac poſſim eſſe ab omnibus honoratus: nolo; quia tu contemni elegiſti. Fac poſſim ſapientiæ famam lucrari: nolo; quia tu pro fatuo haberi maluiſti. Electio tua regula eſt electionis meæ. Et ſic eligo ſolùm ad majorem tui imitationem.

Languor animæ in Deo. Amore tui langueo,

Deus meus. Nauſeat anima mea, quidquid humani eſt ſolatii, & mundum omneſque creaturas faſtidio; quia te unum, & ſolum amo; & cùm nondum te frui licet, in omni alia operatione deficio, & ſolo amore reſpiro, amor meus, Deus meus.

Laudatio Dei. Lauda anima mea Dominum, quoniam bonus. Omnis actio mea, omnis cogitatio mentis, omnis affectus voluntatis, omnis reſpiratio, omnis arteriæ motus dicat tibi: Magnus Dominus, & laudabilis nimis. Necdum aſſequor, quod volo. quidquid dicam, quidquid cogitem; adhuc es infinities laudabilis. Magnificet te, mei loco, anima Sanctiſſimæ Virginis Mariæ. Laudent te ardentiſſimo affectu Seraphini: Sanctus, Sanctus, Sanctus. Benedicant omnia opera Domini Domino, laudent, & ſuperexaltent eum in ſæcula. Nondum aſſequor, quod intendit affectus. Laudet te humanitas ſanctiſſima Redemptoris mei: &, quod ultra non poſſum, tua te Divinitas laudet in ſæcula.

Mors in Deo. Mortuus ſum, & vita mea abſcondita eſt cùm Chriſto in te Deus meus. Liquefacta eſt anima mea, cùm tu tetigiſti cor meum, & à me tranſivit in te. Omnis cogitatio mea, omnis affectus meus, cum Chriſto conſepultus eſt in te. Vivo tamen in te, quia hoc unum ſentio, quod amo te.

Narratio magnalium Dei. Magnificat anima mea Dominum: Quia fecit mihi magna, qui potens eſt, *&c. Potes totum recitare.* Quidquid ſenſu, quidquid intellectu capio extra te Deus

meus,

meus, opus manuum tuarum eſt, & tui in me amoris effectus: Ideò magnificat te anima mea Dominum. Sic dilexiſti mundum, ut Filium tuum unigenitum dares: Ideò magnificat tę anima mea. Charitatem tuam diffudiſti in cordibus noſtris per Spiritum Sanctum, qui datus eſt nobis: Ideò magnificat te anima mea.

Oblatio ſui. Omnia mea, tua ſunt Domine; quia omnia tua voluiſti eſſe mea. Quid habeo, quod à liberalitate, & miſericordia tua non accepi? & quia accepi, rurſus tibi cum ſinceriſſimo gaudio offero, corpus meum, & animam meam, omnes ſenſus & potentias meas, intellectum, memoriam, & voluntatem meam. Non aſpice, quod mea ſint; ſed quod tua; & pretioſiſſimo ſanguine Filii tui tibi vindicata.

Pactum cum Deo. Amo te Deus meus; & tu ſcis, quia nihil amo, niſi te. Non ſufficit cor hoc ſentire, non lingua loqui. Sic ergo paciſcor tecum Deus, de minimo quocunque motu interno, & externo animæ, cordis, & corporis mei; de omni mea æquè dormientis, ac vigilantis aſpiratione, ac reſpiratione; de omnibus, & ſingulis, quæ ſunt, & erunt, creaturarum motibus; de ſingulis Beatorum tuorum, & SS. Matris, ac Jesu mei Redemptoris actibus, ſint ſigna mea, quibus meum in te amorem loquar. Quidquid horum aſpicis Deus, in eo tibi ego loquor: amo te amabiliſſime Deus.

Quies in Deo. In omnibus requiem quæſivi; ſed extra te non inveni, Deus meus, amor meus. In omnibus nihil reperi, niſi dolorem, &

afflictionem ſpiritus. Recordatus ſum tui, ecce pax, & conſolatio, quam mundus, & creatura nulla dare poteſt. Infundo me totum in ſinum beneplaciti tui. Hæc requies mea: hîc habitabo, quoniam elegi eam. In pace, in idipſum moriar.

Vita in Deo. In te, per te, propter te vivo, DEUS cordis mei. Tu anima animæ meæ. Nullam volo mentis, nullam corporis operationem, quæ non ſit beneplaciti tui. Hoc ſolum me movet, ut excedam rebus omnibus creatis. Quo moveor, illo vivo. Vivo te, vita mea, DEUS meus.

Unio cum Deo. O quam mihi bonum eſt adhærere DEO! Jam experior, quod qui adhæret DEO, unus ſpiritus eſt cum eo. Tu mihi hoc obtinuiſti amabiliſſime JESU, quando etiam pro me oraſti Patrem, ut ſim in te, & in Patre unum, ſicut tu & Pater unum eſtis. Et quis me ſeparabit, *&c.*

INDEX

INDEX
In Evangelia Dominicarum totius Anni.

Dominica I. Adventus. *Congruit hujus Dominicæ Evangelium cum Dominica ultimæ poſt Pentecoſten, quod expenditur* fol. 484. & 490.
Dominica II. Adventus. *Cum audiſſet Joannes in vinculis.* 349. & 350.
Dominica III. Adventus. *Miſerunt Judæi ab Jeroſolymis.* 273
Dominica IV. Adventus. *Lege Evangelium illius diei.*
In Natali Domini. *Myſterium ejus diei.* 30.31.32.33.
Dominica infra Nativitatem. *Simon & Anna prophetizant de Chriſto.* 66. 67. 68.
In Circumciſione Domini. *Myſterium ejus diei.* 36. *& ſequent.*
In Epiphania Domini. *Myſterium ejus diei.* à *fol.*40. *uſque ad* 50.
Dominica I. poſt Epiph. *Cum factus eſſet* JESUS *annorum duodecim.* 83. *uſque ad* 94.
Domin. II. poſt Epiph. *Nuptiæ factæ ſunt in Cana Galilææ.* 279.
Domin. III. poſt Epiph. *Cum deſcendiſſet* JESUS *de monte.* 345. 346.
Domin. IV. poſt Epiph. *Aſcendente* JESU *in naviculam.* 296. 297.
Domin. V. poſt Epiph. *Simile eſt regnum cœlorum homini, qui ſeminavit.* 360.
Domin. VI. poſt Epiph. *Simile eſt regnum cœlorum grano ſinapis.* 361. 362.
Domin. Septuageſ. *Parabola Operariorum in vinea.* 459.
Domin. Sexageſ. *Exiit, qui ſeminat, ſeminare ſemen ſuum.* 357. 358.
Domin. Quadrageſ. *Ecce aſcendimus Jeroſolymam.* 103. *De cæco Hierichuntino.* 466.

Domin. I. Quadrageſ. *Ductus eſt* JESUS *in deſertum.* 270. 271.
Domin. II. Quadrageſ. *De transfiguratione Chriſti.* 389. 390.
Domin. III. Quadrageſ. *Erat* JESUS *ejiciens dæmonium.* 354.
Domin. IV. Quadrageſ. *Chriſtus paſcit in deſerto quinque millia hominum.* 373.
Domin. V. Quadrageſ. *Quis ex vobis arguet me de peccato.* 414.
Dominica Palmarum. *Myſterium ejus diei.* 106. 107.
Dominica Reſurrectionis. *Myſterium ejus diei.* 181. *Evangelium.* 185. 186.
Feria II. *Apparet Diſcipulis euntibus in Emmaus.* 196. *uſque ad* 202.
Feria. III. *Apparet Chriſtus Diſcipulis congregatis.* 202. 203.
Dominica I. poſt Paſcha. *Apparet Diſcipulis, dat eis Spiritum Sanctum.* 206. *Thomæ incredulitas.* 207. *Apparet præſente Thoma.* 208. 209.
Dominica II. poſt Paſcha. *Ego ſum Paſtor bonus.* 420.
Domin. III. poſt Paſcha. *Modicum, & jam non videbitis me.* 222
Domin. IV. poſt Paſcha. *Vado ad eum, qui miſit me,* 221. 222. *Cum autem venerit ille Spiritus veritatis.* 238.
Domin. V. poſt Paſcha. *Lege Evangelium illius diei.*
In Aſcenſione Domini. *Myſterium ejus diei.* 225 226. 227. 228.
Domin. VI. poſt Paſcha. *Cum venerit Paraclitus, quem ego mittam vobis à Patre.* 247.
Dominica Pentecoſtes. *Myſterium ejus diei.* 235. *uſque ad* 244.
Dominica SS. Trinitatis. *Myſterium ejus diei.* 243. *Evangelium.* 218. 220.
Domin. I. poſt Pentec. *Nolite judicare.* 339.
In Feſto Corporis Chriſti. *Myſterium ejus diei.* 248. *& ſequent.*
Domin. II. poſt Pentec. *Homo quidam fecit cœnam magnam.* 251.
Domin.

Domin. I I I. poſt Pentec. *Parabola de Ove perdita.* 442.
Domin. I V. poſt Pentec. *Piſcatur Petrus ad ſtagnum Geneẓareth.* 290
Domin. V. poſt Pentec. *Niſi abundaverit juſtitia veſtra.* 325
Domin. V I. poſt Pentec. *Reficiuntur quatuor millia hominum ſeptem panibus.* 381.
Domin. V I I. poſt Pentec. *Attendite à falſis Prophetis.* 343.
Domin. V I I I. poſt Pentec. *De villico iniquitatis.* 447.
Domin. I X. poſt Pentec. *Videns civitatem, flevit ſuper illam.* 108.
Domin. X. poſt Pentec. *Parabola Phariſæi, & Publicani.* 453.
Domin. X I. poſt Pentec. *Sanatur ſurdus, & mutus.* 380.
Domin. X I I. poſt Pentec. *Parabola deſcendentis in Hiericho.* 426.
Domin. X I I I. poſt Pentec. *Mundantur decem leproſi.* 405.
Domin. X I V. poſt Pentec. *Nemo poteſt duobus Dominis ſervire.* 336. 337.
Domin. X V. poſt Pentec. *Filius viduæ ſuſcitatur.* 348.
Domin. X V I. poſt Pentec. *Sanatur hydropicus.* 439.
Recumbendum in noviſſimo. 440.
Domin. X V I I. poſt Pentec. *Magiſter, quod eſt mandatum magnum.* 481.
Domin. X V I I I. poſt Pentec. *Sanatur Paralyticus.* 391.
Domin. X I X. poſt Pentec. *Nuptiæ filii Regis.* 477. 478.
Domin. X X. poſt Pentec. *Sanatur filius Reguli.* 289.
Domin. X X I. poſt Pentec *Rex ponens rationes cum ſervis ſuis.* 400. 401.
Domin. X X I I. poſt Pentec. *Licet cenſum dare Cæſari, an non?* 480.
Domin. X X I I I. poſt Pentec. *Mulier curatur à ſanguinis fluxu.* 304. *Suſcitatur filia Jairi.* 305.
Domin.

Domin. ultima poſt Pentec. *Prædictio deſolationis.* 484.
Si plures Dominicæ ſint poſt Pentecoſten, uti accipiuntur ex Dominicis poſt Epiphaniam Evangelia, ſic erunt & Meditationes ex iiſdem Dominicis ſumendæ.

INDEX

In Evangelia præcipuorum Feſtorum.

IN JANVARIO.

1. IN Circumciſione Domini. *Vocatum eſt nomen ejus* JESUS. 39.
6. In Epiphania Domini. *Cum natus eſſet* JESUS. 40. *& ſequent.*
18. In Cathedra S. Petri. *Quem dicunt homines eſſe filium.* 385.
25. In converſione S. Pauli. *Ecce nos reliquimus omnia.* 457.
27. In feſto S Joannis Chryſoſt. *Vos eſtis ſal terræ.* 321

FEBRUARIO.

2. In Purificatione B. V. M. *Poſtquam impleti ſunt dies purgationis.* 58. *uſque ad* 67.
24. S. Matthiæ. *Venite ad me omnes, qui laboratis.* 370. 2ʃ2.

MARTIO.

19. S. Joſephi. *Joſeph autem vir ejus cum eſſet juſtus.* 24.
25. Annunciationis B. V. *Miſſus eſt Angelus Gabriël.* 19. 20.

APRILI.

25. S. Marci Evangeliſtæ. *Deſignavit Dominus alios ſeptuaginta duos.* 422.

MAIO.

1. SS. Philippi & Jacobi. *Invenit Philippus.* Joan. 1. 278. punct. 3. & ſeq. med. punct. 1.
6. Joannis ante portam Latin. *Acceſſit ad* JESUM *mater filiorum Zebedæi.* 464.
8. In apparitione S. Michaëlis. *Quis putas major eſt in regno cœlorum.* 397.

JUNIO.

JUNIO.

24. Nativitas S. Joannis Bapt. *Eliſabeth impletum eſt tempus pariendi.* 25. 26.

29. SS. Petri & Pauli. *Quem dicunt homines eſſe filium hominis.* 385.

JULIO.

2. Viſitatio B. V. *Exurgens Maria abiit in montana.* 24.

22. Mariæ Magdalenæ. *Mulier, quæ erat in civitate, peccatrix.* 351. 352.

25. S. Jacobi Apoſt. *Acceſſit ad eum mater filiorum Zebedæi.* 464.

26. S. Annæ Matris. *Simile eſt regnum cœlorum theſauro abſcondito.* 363

31. S. Ignatii fundatoris Soc. Jesu. *Sint lumbi veſtri præcincti.* 434.

AUGUSTO.

6. Transfiguratio Domini. *Aſſumpſit* Jesus *Petrum, & Jacobum, & Joannem. à 389 uſque ad 393.*

10. S. Laurentii. *Niſi granum frumenti cadens in terram.* 469.

15. Aſſumptio V. B. *Intravit* Jesus *in quoddam caſtellum.* 427. 428.

24. S. Bartholomæi. *Exiit* Jesus *in montem orare.* 314.

28. S. Auguſtini. *Vos eſtis ſal terræ.* 321.

29. Decollatio S. Joannis Bapt. *Herodes natalis ſui cœnam fecit.* 371.

SEPTEMBRI.

8. Nativitas B. V. 17.

14. Exaltatio S. Crucis. *Ego ſi exaltatus fuero à terra.* 471.

21. S. Matthæi Apoſtoli. *Videns* Jesus *hominem ſedentem in telonio.* 303.

29. S. Michaëlis. *Acceſſerunt Diſcipuli ad* Jesum *dicentes: Quis putas, &c.* 397.

OCTOBRI.

1. B. Franciſci Borgiæ. *Sint lumbi veſtri præcincti.* 434.

4. S. Franciſci. *Venite ad me omnes, qui laboratis.* 370.

28. SS. Simonis & Judæ. *Hæc mando vobis, ut diligatis invicem.* 120.

NO-

NOVEMBRI.

1. In feſto Omnium SS. *Beati pauperes ſpiritu.* 315. *uſque ad* 321.

11. S. Martini Conf. *Lucerna corporis tui eſt oculus tuus.* 335.

21. Præſentatio B. M. V. 17.

25. S. Catharinæ. *Simile eſt regnum cœlorum decem Virginibus.* 486.

30. S. Andreæ Apoſt. *Ambulans* JESUS *juxta mare Galilææ, vidit duos fratres.* 291.

DECEMBRI.

3. S. Franciſci Xaverii. *Sint lumbi veſtri præcincti.* 434.

6. S. Nicolai. *Homo quidam peregre proficiſcens, vocavit ſervos ſuos.* 488.

8. Conceptio Immaculata B. M. V. 16.

21. S. Thomæ Apoſt. *Thomas unus ex duodecim non erat cum eis.* 207. 208. 209.

25. Nativitas D. N. JESU Chriſti. 30. *& ſequent.*

In Dedicatione Eccleſiæ. *Ecce vir nomine Zachæus.* 467. 468.

DOMINICA I. ADVENTUS.

De æterna VERBI generatione.

1. IN *principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum.* Ioan. 1. Conſidera Filium Dei in ſe eſſe Verbum Patris, conſubſtantialem ejus imaginem, in quâ omnes abſolutæ perfectiones relucent, æternitas, immenſitas, &c. quæ Filio à Patre communicantur: ideoque procedere per intellectionem, quâ Pater ſeipſum, & ſecum connexa intelligit. Crede hoc firmâ fide, adora, lauda, magnifica, gratulare, ama, &c. ſed & tu *ad imaginem Dei creatus es*. quàm nobilis! at nunc, quàm diſſimilis prototypo Fatere, confundere, dole, de reſtaurandâ imagine cogita. Ut producta eſt prima, ſic reſtauratur ſecunda Dei imago per Dei cognitionem, & ſæpiùs exercitos fidei actus, quorum defectu potiſſimùm labimur.

2. *Omnia per ipſum facta ſunt, & ſine ipſo factum eſt nihil.* Ibid. Conſidera Verbi Dei potentiâ, omnia ex nihilo condita eſſe, & conſervari, ſine hac in nihilum deficere Agnoſce vivâ fide te, & omnia ita à Deo pendere. Magnifica, & lauda potentiam ejus: invita creaturas; viciſſim te ab iiſdem invitari crede. Mirare tot poſſibiles creaturas, in ſuo nihilo relictas, te tam miſerum peccatorem extractum. Agnoſce quanta potueris cum eo, quàm pauca præſtite-

ris Humilia te,quòd nihil poſſis ſine eo. Apprehende manu tuâ omnipotentem ejus manum, cum quâ ſolâ omnia potes,& erige te ad magnanimitatem in arduis ac difficilibus.

3. *Quod factum eſt in ipſo vita erat.* Ibid. Regredere à creaturis ad Deum. Cogita creata omnia eminentiore modo in Deo eſſe, habere in Deo quoddam eſſe Divinum & vivum. Eras ergo & tu in Verbo, & eras *vita.* At vivisne etiamnum in te ipſo vitam Divinam? Quid reſpondent operationes tuæ, ex quibus vita colligitur? Invenies pro quo gratias agas, de quo Deum laudes, quod ames, de quo doleas, te confundas, & deprimas, quo ad fiduciam erigaris.

FERIA II.

De creatione, & fine hominis.

1. CReavit Deus hominem ad imaginem & ſimilitudinem ſuam.* Gen. 1. Agnoſce creatorem tuum, ejus æternitatem in eſſentia, omnipotentiam in creatione, bonitatem in ſui communicatione, ſapientiam in gubernatione, &c. Lauda & glorifica factorem tuum, hic eſt qui te extraxit ex nihilo, totus ergo es ejus. at quoties te Domino tuo ſubtraxiſti! Aſſurge, redi in poſſeſſionem ejus, dolendo, amando, reſignando, ait S. Leo. Imaginem ſui tibi indidit per creationem. gratias age. ſed *tibi reliquit, ut ſecundùm ejus imaginem fias*, ait S. Baſil. Confer te cum prototypo, adverte quantum tibi deſit, ut

ut ei ſimilis evadas; propone id urgere, quo maximè deficis, pete gratiam, &c.

2. *Formavit Deus hominem de limo terræ, & inſpiravit in faciem ejus ſpiraculum vitæ.* Gen. 2. Animæ nobili addidit Deus corpus de limo terræ, ne ex nobilitate nimiùm ſuperbias, ex vilitate nimiùm dejiciaris. Si tam nobilis, cur ad indigna declinas? ſi tam vilis, cur mancipium es corporis tui? Reſipiſce: corpus tuum cura, non fove: neceſſitate metire obſequia, quæ illi impendis, non voluptate. Adjice te per humilitatem ſpontè, antequam per neceſſitatem abjiciaris in pulverem, &c.

3. *Dominum Deum tuum adorabis, eique ſoli ſervies.* Matth. 4. Hic eſt finis tuus, ad quem creatus es. Agnoſce *Dominum*, agnoſce *Deum*, agnoſce *tuum*, & hinc titulos, quibus ei & adorationem, & ſervitutem debes per omnes tibi conceſſas corporis, & animi facultates. Quamcunque enim à Deo accepiſti, ea Deo obſtricta eſt. Reflecte te, quàm parum hanc veritatem agnoveris; unde & tuis facultatibus abuſus es. Dole, deteſtare, propone, &c. Reſpice altiorem finem, ad quem Deo ſervjendo tendis. Lauda Deum, qui ſeipſum tibi in præmium proponit, gratias age, deſidera, pete gratiam, &c.

FERIA III.

De mediis ad eum finem conſequendum.

1. IN *principio creavit Deus cœlum & terram.* Gen. 1. Quanta rerum ſeries, quæ tibi ſer-

vit! Aliæ ſunt naturales, ut cœlum, elementa omnia, & omnes eorum perfectiones; homines, artes, ſcientiæ, virtutes. Aliæ ſupernaturales, ut Chriſtus Mediator, ejus merita, Sacramenta, gratia, Angeli, Sancti, Sacra ſcriptura, inſtructiones, ſtatus Religioſus, &c. Admirare quod tanta fecerit tibi ingrato & rebelli. Lauda Deum in omnibus operibus ſuis, agnoſce ejus in te amorem. Cogita quanta tibi in cœlo præparet, qui tantis te exulem donat.

2. *Omnia ſubjeciſti ſub pedibus ejus.* Pſal. 8. Conſidera modum & affectum quo tibi Deus hæc media dedit: amorem, quo gaudet tibi benefacere: liberalitatem, quâ hæc ultra neceſſitatem, ad jucunditatem ſuppeditat: providentiam, quâ ſuis omnia temporibus diſponit: ſapientiam, quâ mala, quæ tu obeſſe crederes, ipſe in utilitatem convertit: patientiam, quâ manum ſuam non retrahit ab ingrato. Admirare hæc, prædica, extolle, gratias age, indignum te reputa. Diſce à Creatore tuo eſſe in eundem liberalis, & in ejus ſervitio conſtans; ſed hoc non egiſti hactenus; ingratus fuiſti, dole, propone, pete gratiam.

3. *Inviſibilia ejus à creatura mundi, per ea quæ facta ſ nt, intellecta conſpiciuntur.* Rom. 1. Conſidera finem horum mediorum eſſe, ut te ad finem tuæ creationis proſequendum juvent. Iuvant ergo corpus nutriendo, veſtiendo, medicando, recreando, &c. animam, homines inſtruendo, ſcientiæ illuminando, & perficiendo intellectum, virtutes adornando naturaliter volunta-

luntatem. Iuvant denique ſupernaturaliter ad cognoſcendam Divinam omnipotentiam, ſapientiam, providentiam, bonitatem, & magnificum de Deo ſenſum excitandum. Confundere quod his mediis tam ſegniter hactenus ſis uſus. Time hos in ultimo judicio tui accuſatores & teſtes. Gratias age. Opta ea ob ſegnitiem tuam non ſubtrahi. Spera ea à Dei bonitate. Sponde iis uti ad eam intentionem, quâ tibi dantur.

FERIA IV.

De bono uſu creaturarum, & de indifferentia circa eas.

1. *Vidit Deus cuncta quæ fecerat, & erant bona valdè.* Geneſ. 1. Omnia à prima ſui creatione erant tam bona media, ut ſpectato hujus univerſi ordine meliora eſſe non potuerint ad tuum finem. Bona eſt ergo ſanitas, infirmitas, honor, contemptus, divitiæ, paupertas, afflictio, ſolatium, &c. ſed horum uſus arbitrio tuo relictus eſt. Quomodo uſus es hactenus? ad vanitatem, ad ſenſum, ad ruinam tuam. Injuriam feciſti Deo, qui creaturas ad malum detorſiſti: Creaturis, quod eis abuſus ad errores & peccata: Tibi, quod per eas iveris in perditionem. Erraſti? ergo confundere, dole, deprecare, revertere, concipe fiduciam in Deum, implora auxilium, &c.

2. *Beatus vir, cujus eſt nomen Domini ſpes ejus, & non reſpexit in vanitates, & inſanias falſas.* Pſal. 39. Conſidera modum practicum quo

benè utaris creaturis. Hic vero eſt, 1. ut eas non univerſim tantum, ſed in particulari ad Deum referas, non ad vanitates. 2. ut attendas in quo, aut quomodo hoc opus tibi ad finem ultimum prodeſſe, aut obeſſe poſſit. 3. ut attendas ad affectum, & deſiderium tuum circa hoc opus, an Deum illo quæras? an te ipſum? an vanitatem? an inſanias mundi falſas? reflecte te ad præterita: ſtatue de futuris: quia omnino neceſſarium eſt, ut creaturis ſolum ad ultimum finem tuum utaris: neque ſecus licet. Et hanc veritatem ſeriò cordi imprime.

3. *Non declines ad dexteram, neque ad ſiniſtram.* Prov. 2. Affectu non magis in ſanitatem, divitias, & honores feraris, quam in morbos, paupertatem & contemptum, quia æque hæc, atque illa ad finem conducunt; ut Deum cognoſcas, laudes, ames, &c. ſtatue te in æquilibrio: quidquid eveniat, æquè ad Deum dirige. Hic ergo expugnandus eſt inordinatus tui ipſius, & rerum creatarum amor. Hic enim eſt laqueus quo te ſæpius captum fuiſſe doleas, confundaris, horreas ſuper te judicium Dei. Hinc contemnes blanda, ſi obſint; amabis etiam ardua, ſi proſint: propones, petes gratiam.

FERIA V.
De hominis lapſu.

1. HOmo cùm in honore eſſet, non intellexit, comparatus eſt jumentis, &c. Pſalm. 48. Primos parentes noſtros, propter unicum inobedientiæ

bedientiæ peccatum paradiſo ejectos eſſe, veritas fidei eſt. Expende 1. in quo honore fuerit homo, in gratia conditus, expers internarum rebellionum, morborum ac ærumnarum, in loco deliciarum collocatus. Agnoſce, lauda Dei liberalitatem. 2. Expende hominis ingratitudinem, qui vetiti pomi eſum præcepto tam rigoroſo antehabuit. Confer cum tua ingratitudine, hanc deteſtare. 3. Quæ pœna ſecuta? omnes ærumnæ corporis, morbi, paſſionum rebellio, cœcitas intellectus, voluntatis depravatio, &c. Agnoſce gravitatem peccati, abhorre, deteſtare.

2. *Omnes declinaverunt, ſimul inutiles facti ſunt*. Pſalm. 13. Conſidera unum peccatum in omnes tranſiiſſe, omnes gratia ſpoliatos, originali macula (excepta B.V.) infectos, factos filios iræ, & inimicos Dei. Et quid hoc? quàm grave eſt ſpoliari gratia? eſſe odibilem Deo? &c. Quæ latebræ tegant peccatorem à facie iræ Dei? Abhorre à peccato, quod in omnes tuas actiones tranſit, & vitam eis moralem, animæ ſpiritualem adimit.

3. *Stipendium peccati mors* (Rom.6.) & temporalis, & æterna. Per peccatum enim mors ingreſſa eſt in mundum: per peccatum infernus eſt fabricatus. Vixiſſes fælix ſemper, & æternùm beatus, ſi non peccaſſes: quia peccaſti, morieris utraque morte. Expende mala primæ, ſed tranſitura, mala ſecundæ, ſed æterna. Agnoſce hinc gravitatem peccati. Exhorreſce, dole, deteſtare, pete veniam, &c.

FERIA VI.

De Decreto, & motivo reparandi hominem.

1. Nolo *mortem impii, ſed ut convertatur à via ſua.* Ezech. 33. per peccatum facti filii mortis æternæ! O miſerabiles caſus à tanta ſublimitate ad tam profundam abyſſum! Vide undè, & quo delapſus es. Confer priorem ſtatum cum ſtatu peccati, ex eo quod perdidiſti, & in quod incurriſti. Sed non vult tuam mortem Deus. *Nolo mortem peccatoris.* Si hoc jam-jam ad rogum educendus audires à Principe tibi dici, quantum exultares? quas gratias ageres? quid tam arduum, quod tam bono Principi non ſponderes? Hoc in Deum age.

2. *In charitate perpetua dilexi te.* Ierem. 31. Conſidera cauſam hujus tam piæ in nos Dei voluntatis eſſe infinitum ejus amorem. Quid amor non poteſt in ipſum Deum! at quibus noſtris meritis? nullis, ſed *cùm peccatores eſſemus dilexit nos.* Quid tu faceres in inimicum? infinities graviùs merebaris. Dilexit te tamen, quem offenderas, Deus. O ferreum cor, ſi non diligas diligentem, cùm ipſe dilexerit offendentem!

3. *Et attraxi te miſerans.* Ibid. Altera cauſa decreti de reparando homine eſt Dei miſericordia. Peccaverat Adam: nocuerât omnibus; omnes extirpandi eramus. Noluit Deus totum humanum genus ſine ſuo fruſtrari. Peccaverat Adam;

Adam; ſed inductus à dæmone in ipſum Deum rabie acto. Hominis cauſam ut propriam aſſumpſit Deus. Spem concipe, quòd cauſam tuam Deus ut ſuam aſſumet, contra tentationes dæmonis.

SABBATHO.

Decretum Incarnationis Filii DEI.

1. CONſidera potuiſſe Deum infinitis modis aliis hominem reparare; elegiſſe tamen per viam condignæ Deo dandæ ſatisfactionis. Hanc præſtare creatura non poterat, quæ non ſimul eſſet Deus; quia injuria erat infinita, omnis verò ſatisfactio finita. Hinc æſtima gravitatem offenſæ Divinæ, & abhorre. A te verò ſi ſatisfactionem requirat, unde reddes?

2. Conſidera potuiſſe Deum Angelicæ naturæ uniri, & pro homine ſatisfacere, voluiſſe humanæ, ut vinceret dæmonem in natura infirmiore: & daret nobis viſibilem & imitabilem Redemptorem. Agnoſce facile ſuperari dæmonem ab homine, qui Deo unitur: & adhære Deo ut confundas fortem. Agnoſce Redemptorem tuum Magiſtrum, & exemplar. Poteraſne hoc ſperare? Vide ne devies.

3. Conſidera ex qua vilitate & miſeria, ad quam dignitatem evectus ſit homo. Æſtima, gratulare, ama, gratias age, &c. Decebat ergò, ut Divinæ factus conſors naturæ vitam duceres tuæ dignitati parem. Sed heu! quid egiſti? Pudeat, pœniteat tantum deſciviſſe, &c.

DOMINICA II. ADVENTUS.

Pater Filium, Filius ſe ipſum mundo donat.

1. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium ſuum unigenitum daret.* Ioan 3. Quis? Deus: quem? te dilexit. quomodo amorem probavit? dando Filium, & hunc Deum infinite dilectum pro te rebelli peccatore. quàm nihil tu reddis Deo! pudeat. quin te quoque affectu creaturarum tuique ipſius exuis, & te ei donas, qui Filium tibi dedit? Attende, quam habes obligationem hoc agendi.

2. *Dilexit me, & tradidit ſemetipſum pro me.* Galat. 2. Dilexit me quem vidit ſpecialiter ingratum futurum, & ſuæ intentioni repugnaturum; & in ſignum amoris dedit ſeipſum, qui ſe tibi tot argumentis negare poterat. Quid tu agis pro ejus amore? an ſalvabit te ſi adhuc reſiſtas? Redde te totum ei, qui ſe totum tibi prior dedit.

3. *Cum in forma Dei eſſet, exinanivit ſemetipſum formam ſervi accipiens.* Philip. 2. Et quò ſe dedit, qui ſe tibi dedit? In paupertatem, in contemptum, in cruciatus, in mortem. Hæc tolerabilia fecit amor. Non amas viciſſim, ſi iſta fugis. Ad hæc te reſolve, ut amorem teſteris.

FE-

FERIA II.

In Incarnatione elucet Sapientia, Bonitas, & Omnipotentia Dei.

1. *Occulta ſapientiæ tuæ manifeſtaſti mihi.* Pſalm. 50. Invenit medium, quo ſolo Divinæ Iuſtitiæ ſatisfieret, debitum noſtrum in Divinam perſonam transferendo. Invenit modum, quo idem qui Creator erat, eſſet & Redemptor, ut pluribus titulis, totum in ſe colligeret amorem noſtrum. Et tamen fraudas Deum expectatione ſua, qui amorem dividis in creata. Redde Deo quod Deo debes.

2. *Bonitatem feciſti cum ſervo tuo.* Pſal. 118. Quæ bonitas? Iuſtus pro injuſtis, innocens pro peccatoribus, Dominus pro ſervo, Deus pro homine ſe dedit: huic ſe univit non affectu tantùm, ſed ſubſiſtentia. Et poteris tu, ſi hoc credis, extra Deum amare aliquid? Convertere anima mea tota ad Deum, qui ſolus bonus, ſolus amore dignus eſt.

3. *Fecit potentiam in brachio ſuo.* Luc. 2. Filius Dei eſt brachium Dei, quod è cœlo protendit ad ſublevandum hominem. In hoc Filio incarnata apparuit omnipotentia, quæ tantùm operata eſt, quantùm amor deſiderare potuit. Nec majus ille imperare, nec majus hæc exequi valuit. Perſuadeat hæc veritas, ut amorem reddas, quem negaſti hactenus, & eum teſteris opere quantum potes.

FERIA III.

Per Incarnationem Filii Dei placatur Deus, erigitur homo, confunditur dæmon.

1. *Omnia ex Deo, qui nos reconciliavit ſibi per Chriſtum.* 2. Cor. 5. Non poteſt placari Deus offenſus niſi vel condonatione, vel ſatisfactione. Noluit condonare peccatum noſtrum, voluit ſatisfieri pro eo, à noſtra natura adjuta per unionem Verbi, qua merita ejus ad infinitatem eveherentur. Time anima mea, quia etiam à te ſatisfactio exigetur! & tam rarò hoc cogitas? At quia ſatisfacere non potes, uni tuum nihilum cum theſauro infinito meritorum Chriſti.

2. *Suſcitans à terra inopem, & de ſtercore erigens pauperem.* Pſal. 112. Declinaverat in terram homo & cognitione,& affectu; Deum nec videbat, nec amabat; quia ſub ſenſum non cadebat; viſibilem ergo ſe dedit, ut nos exemplo, & doctrina ad Deum erigeret. Prævalebuntne ergò terrena, ut te rapiant ad ſe? illucne ibis, quò illa trahunt, an quò Filius Dei? &c.

3. *Nunc princeps hujus mundi ejicietur foras.* Ioan. 12. Triumphabat dæmon, quod in uno homine omnes homines perdidiſſet. Vnum hominem invenit Deus, quo ejus ſuperbia confunderetur, nempè Chriſtum Deum, & hominem. Ita nos perdidit unus homo, unus ſalvabit. Sed hoc non egit humanitas, niſi Divini-

tati unita. Non vinces hoſtem, niſi Deo unitus. Te ſolo nihil, cum illo omnia poteris.

FERIA IV.

Eligitur Mater tanto Filio digna.

1. *Miſit Deus Filium ſuum, factum ex muliere.* Galat. 4. Decreta Incarnatione decrevit Deus non creare ſibi corpus, ſed ex fœmina naſci, ut ſicut una mulier juvit ad perditionem noſtri, ita una coadjuvaret ad redemptionem. Et hac ratione voluit fieri filius hominis, & frater noſter. Quæ ergò noſtra dignitas, qui habemus eundem cum Chriſto Patrem? quæ Chriſti humilitas, qui cùm eſſet Filius Dei, fieri voluit filius hominis? illam agnoſce, & factis proba: hanc imitare, & te deprime.

2. *Reſpexit humilitatem ancillæ ſuæ.* Luc. 2. Vidit Deus ab æterno omnes mulieres, & quicquid in quocunque ſtatu fuiſſent operaturæ. Vidit B. Virginem in omnibus circumſtantiis benè operaturam, nunquam malè, idque ex meritis Chriſti. Ideò eam præ cæteris adamavit. Vis à Deo amari? cooperare ejus gratiæ. nulla te prætereat occaſio. Feciſtine id hactenus? Confundere, dole, time, propone, &c.

3. *Fecit mihi magna qui potens eſt.* Luc. 2. Quid majus, quàm eſſe Dei Matrem? Vnde hoc illi? quia ſemper correſpondit gratiæ invitanti, aut intimanti voluntatem Dei. Potes & tu Mater Dei eſſe. Nam qui fecerit voluntatem Dei Patris, qui in cœlis eſt, hic Ma-

ter mea eſt. Amas hanc dignitatem ? fac ejus voluntatem , correſponde internis invitationibus.

FERIA V.

Promittitur Incarnatio Filii Dei.

1. *INimicitias ponam inter te , & mulierem, inter ſemen tuum , & ſemen illius, & ipſa conteret caput tuum.* Gen. 3. Hoc erat promittere Redemptorem , qui Adamum, & poſteros liberaret à poteſtate dæmonis. Quam bonus Deus ! vix peccat homo , illicò ille ſpem gratiæ facit, & offert. Nonné & tibi eandem ſpem fecit ? & quoties ? quam ergò debes gratitudinem ? quem amorem ? quam fiduciam ?

2. *Inter ſemen tuum , & ſemen illius.* Hoc erat promittere Redemptorem , ex deſcendentibus ab Adamo poſteris. Hanc deinde promiſſionem per tot prophetias, & figuras renovavit, ut ſpem eandem nepotibus Adæ faceret. At tibi non ſpem adventûs fecit , ſed præſentem exhibuit : & tamen magis ei ſerviebant , qui ſperabant, quàm tu qui frueris. Confundere , & poſt hac reſponde tanto beneficio.

3. *Deus ipſe veniet , & ſalvabit nos.* Iſai. 35. Hoc credebant & dicebant priora ſæcula. Ideò ad eos Chriſtus ſua merita , quia erant infinita , extendit. Non ergò deſerit quemquam, qui in eum ſperat. Putasné minus miſericordem in te, poſtquam venit, ſi ei fideliter ſervias ? Vberiùs participas merita Chriſti per Sacramenta, &c.

ta, &c. Hæc merita ſemper offer æterno Patri. Hæc unica ſint tuæ ſpei fundamentum.

FERIA VI.

Deſideratur Redemptor à Patriarchis, & Prophetis.

1. ROrate cœli deſuper, *& nubes pluant juſtum.* Iſaiæ 45. Quem promiſerat DEUS Salvatorem, voluit deſiderari, ut ex parte noſtra aliqua eſſet diſpoſitio. Quid minus pro tanta gratia exigere potuit, quàm deſiderium. En & ad te venire vult DEUS: & hunc quàm tepidè deſideras, qui alia nôſti tam ardenter deſiderare. Vult à te DEUS deſiderari, qui vult uniri. Pone ergo alia deſideria, ut hoc excites.

2. *Mitte quem miſſurus es.* Exod. 4. Conſidera quàm ardens eorum fuerit deſiderium. Cœlos, nubes, terram, nocte & die inclamabant, ut veniret, qui mittendus erat. Impetrârunt hi affectus accelerationem Incarnationis. Si advertas ad tuorùm deſideriorum languorem, non querêris te non exaudiri. Pudeat te, quòd tam ardenter ſenſui grata, tam tepidè Divina deſideras. Quid te impedit? quod creatis afficiaris.

3. *Expectavimus eum, & ſalvabit nos.* Iſa. 25. Tranſibant ſæcula, augebantur miſeriæ; promiſſus non veniebat, attamen ſpe certi expectabant tam vivi, quàm animæ in limbo, quia nempe & neceſſitatem ſuám, & magnitudinem pro-

promiſſi beneficii cognoſcebant. Deſiderares & tu conſtantius, ſi DEO fideres, ſi neceſſitates tuas adverteres, ſi cognoſceres quantum bonum ſit, DEUM habere. His nutri deſideria.

SABBATHO.

De Conceptione Immaculata B. V.

1. *Nondum erant abyſſi, & ego jam concepta eram.* Prov. 8. Peccatum originale abyſſus eſt, quâ omnes ſorbebamur. MARIA eſt exempta, quia, ut ait S. Anſelm. decens erat, ut eâ puritate, quâ major ſub DEO nequit intelligi, Virgo illa niteret. Adverte quantùm DEUS attendit ad id, quod ſe decet. O ſi & tu attenderes, quid te, quid ſtatum, & vocationem tuam deceat!

2. *Tota pulchra es amica mea, & macula non eſt in te.* Cant. 4. Non tantùm peccatum non fuit in B. V. ſed neque fomes, neque concupiſcentia, neque prava inclinatio; ſed cum ſumma tranquillitate, caro & ſenſus ſuberant rationi & ſpiritui. Sed ſentis aliam legem in membris tuis? Tranquillitatem habebis, ſi concupiſcentias, & inclinationes opprimas, ſi ratio, & ſpiritus regant, non caro, & ſenſus.

3. *In me gratia omnis viæ & veritatis.* Eccl. 44. In primo inſtanti contulit DEUS gratiam B. V. habitualem ſupra omnes homines, & Angelos; Intellectûs plenum uſum, & cognitionem DEI; voluntatem amantem ſupra omnes Seraphinos; gratias efficaces, cum quibus ſtatim

tim ſecundùm omnem intenſionem operata eſt. Quando tu intellectum, quando voluntatem DEO applicuiſti? quomodo? an cooperatus es gratiis? an cooperaberis? &c.

DOMINICA III. ADVENTVS.
De Nativitate, & Præſentatione B. Virginis.

1. *Nativitas tua Dei genitrix Virgo, gaudium annuntiavit in univerſo mundo.* Eccleſia. SS. Trinitati; quia filia Patris, Mater Filii, ſponſa Spiritûs ſancti. 2. Angelis, quia eorum Regina. 3. Hominibus, quia eorum protectrix; quibus propriè eſt MARIA: *Stella maris* naufragantibus: *Illuminatrix* cœcis, & in umbra mortis poſitis: *Domina* omnibus, ut ei ſerviamus, eam poſt DEUM amemus, revereamur. Congaude & tu. Agnoſce in hoc nomine ejus excellentias, & ſpes tuas.

2. *Concupiſcit, & deficit anima mea in atria tua.* Pſalm. 83. Ioachim & Anna toto affectu offerunt DEO filiam, & hoc ſe ſolatio libenter privant. Quàm ſanctum eſt propter DEUM ſe omni ſolatio privare. An & tu hoc agis? Virgo trimula properat ſe offerre DEO, non ætate, non amore parentum detenta. Quàm facilè tu impedimentum arripis? denique ſe DEO cum ſumma hilaritate offert, per votum perpetuæ caſtitatis. Quæ hic devotio? quæ reverentia? ſed quæ tua toties repetita oblatio? quàm frigida?

3. *Mul-*

3. *Multa filiæ congregaverunt ſibi divitias, tu ſupergreſſa es univerſas.* Prov. 31. Conſidera virtutes ab ea in templo exercitas. Cum Deo uniebat ſe per contemplationem, charitatem, voluntatis ſuæ ſubjectionem: Proximum, ſeu ſimul degentes puellas æſtimabat, amabat, juvabat, ſufferebat, omnibus ſe ſubjiciebat: ſeipſam deprimebat humilitate, ab amore terrenorum avellebat, mortificabat, &c. Oblatus es in Domo Dei: has à te ipſo virtutes exige.

FERIA II.

B. Virgo deſponſatur S. Ioſepho.

1. Voluit Deus futuram ſuam Matrem ſponſari viro. Non detrectavit Virgo, nec voto timuit, quia ſe totam Dei gubernationi dederat. Non dubitabat ſe intactam conſervandam ab eo, cujus hîc voluntatem exequebatur. Sine te à Deo gubernari, & nullum incurres periculum. Examina præterita, diſpone futura.

2. Conſidera cauſas deſponſationis. 1. Ne gravida incurreret notam apud homines. Conſule famæ alienæ, præſertim Matris tuæ Religionis. 2. Ne ipſe etiam de innupta natus, illegitimus haberetur. Conſule tuo etiam nomini, dum ad gloriam Dei magis expedit. 3. Ut celaretur ad tempus Myſterium Incarnationis. Diſce partus virtutum tuarum celare.

3. Conſidera qualitates ſponſi. Erat quidem Regiâ ſtirpe editus, ſed pauper, faber lignarius, juſtus

juſtus tamen, & virgo, ut virgo Virginem cuſtodiret. Quàm alia æſtimat DEUS, alia mundus! DEUS juſtitiam, ſanctitatem, virginitatem, humilitatem: mundus excelſam ſtirpem, opulentiam, &c. Si ut DEUS practicè judicaſſes, non tantoperè adhæſiſſes terrenis. Nunc ſalutem corrige judicium tuum.

FERIA III.

Legatio Angeli ad B. Virginem.

1. M*Iſſus eſt Angelus Gabriël à Deo in civitatem Galilææ ad Virginem.* Luc. 1. Expende quis, quem, ad quem mittit. DEUS Angelum ad Virginem pauperem, deſponſatam fabro, conſecratam DEO. Tales dignatur DEUS legatione Angelorum. Sed nec te dedignatur, inviſibili legatione internarum inſpirationum. Attende his, quia à DEO ſunt: æſtima & ſequere, quia ad tuum bonum ſunt. Melior eſſes, ſi hactenus hoc præſtitiſſes.

2. *Et ingreſſus Angelus ad eam, dixit: Ave gratiâ plenâ.* Luc. 1. Ingreſſus, quâ reverentiâ? quâ modeſtiâ? quâ compoſitione? Quàm longè minore tu ad DEUM ipſum accedis? laudat Virginem, reticet ſe Angelum eſſe. Diſce tui laudes non promere, promere alienas. Vocat gratiâ plenam. Hæc ſola laus coram DEO. Sed quo tu es plenus? vanitate, inordinatis affectibus, &c.

3. *Dominus tecum*, in cogitatione, in deſiderio, in amore. Felix ſocietas ſic eſſe cum DEO.

DEO. Felix MARIA, quæ ſemper cum DEO. Quàm raró tu cum DEO! Conſule cogitationes, deſideria, & affectus tuos. Ubi vagantur? Collige eos ergò omnes ad Deum.

FERIA IV.

Angelus intimat Myſterium Incarnationis.

1. *QVæ cùm audiiſſet, turbata eſt in ſermone ejus.* Lucæ 1. Turbatur, id eſt, confunditur ad tantas ſui laudes, ad tantam Angeli reverentiam. Hoc proprium eſt humilium. O quantùm diſtas à Virgine! turbaris ad tui vituperia, exultas ad laudes. Illa abhorret veras, & meritas; tu quæris immeritas, & falſas.

2. *Ne timeas* MARIA, *inveniſti enim gratiam apud* DEUM. Luc. 1. Unicam rationem ad pellendum timorem adducit; quòd ſit in gratia DEI. Inexpugnabilis hæc clypeus eſt. Quid enim timeat, quem DEUS amat? Quære ergò huic placere, non hominibus. Placeres illi magis, ſi his minùs placere voluiſſes.

3. *Ecce concipies in utero, & paries filium, & vocabis nomen ejus* IESUM. *Hic erit magnus, & filius Altiſſimi vocabitur. Et regnabit in domo Iacob in æternum.* Ibid. Gratulare Virgini de tanto Filio: adora Filium: agnoſce DEUM: crede, ama, & regnanti te ſubde.

FERIA V.

Explicat Angelus Myſterium Incarnationis.

1. D*Ixit autem* MARIA: *Quomodo fiet iſtud! quoniam virum non cognoſco.* Lucæ 1. Non dicit, *non fiet iſtud*, quæ ſemper DEO conſentiebat: Sed quomodo? Inſinuat votum, & amorem majorem puritatis, quàm maternitatis tanti filii: de cætero quid DEUS diſponat auditura. Ama puritatem & animæ, & corporis majorem, quàm antehac.

2. *Et reſpondens Angelus dixit ei: Spiritus Sanctus ſuperveniet in te, & virtus &c.* Ibid. Explicat quomodo conſiſtent Virginitas, & fœcunditas operâ Spiritûs Sancti, corpus DEI Verbo formaturi. Gratulare Virgini in qua Spiritus Sanctus operabatur hoc Myſterium. Vide ut idem ſolus in anima tua operetur inſpirationibus, non ſenſus, non amor proprius, non humani reſpectus.

3. *Ecce ancilla Domini, fiat mihi ſecundùm verbum tuum.* Ibid. Conſentit Virgo. Hoc expectabat SS. Trinitas, Angeli, Patres in limbo, homines. Cum quanta humilitate? Mater DEI ſe ancillam vocat. Virginitate concepit, humilitate meruit. Hic modus eſt, quo DEUM ad te trahas, ſi te deprimas; ſicut eum pellis, ſi te elevas.

FERIA VI.
Dotes Chriſti animæ à Verbo aſſumptæ.

1. IN *quo ſunt omnes theſauri ſapientiæ, & ſcientiæ Dei.* Coloſſ. 2. Primo inſtanti perfectiſſimè cognovit omnia naturalia, etiam te, & tua facta. Sed viditne, quòd gaudio eſſe poterat, an quod mœrori? 2. Omnia ſupernaturalia ac DEUM. Quàm felix illa anima! quàm tu infelix! Hæc non vides, ſaltem actuali fide ſæpius crede. Ex hujus defectu aliis plerumque deficis.

2. *Talis decebat ut nobis eſſet Pontifex, ſanctus, innocens, impollutus.* Hebr. 7. Ex unione ad Verbum fuit ſancta infinitè, neque creſcere potuit. Tu potes: at non creſces, niſi DEO magis uniaris: non unieris, niſi à creaturis magis recedas. 2. Fuit ſancta per ſummam gratiam, ſupra omnes creaturas. Reſpice egeſtatem tuam. Ditior eſſes ſi te DEO magis unires. 3. Fuit impeccabilis, quia regebatur à Verbo. Quàm tu fragilis! fortè quia non pateris te à DEO regi.

3. *In ipſo complacuit omnem plenitudinem inhabitare.* Coloſſ. 1. Ob unionem habuit omnes virtutes ſupernaturales, quarum capax fuit. Quantùm complacuit ſibi in illa DEUS! quàm parùm in tua! quia egenus, & pauper es. Nec fuerunt otioſæ illæ virtutes; jam tunc in nos influebant. Sed quoties hunc in te fluxum non admiſiſti?

SAB-

SABBATHO.

Chriſtus primo inſtanti conceptionis offert ſe Patri æterno.

1. *INgrediens in mundum dicit: Hoſtiam, & oblationem (aliam) noluiſti, corpus autem aptaſti mihi. Tunc dixi: Ecce venio.* Hebr. 5. Offert Patri ſe, ſua, corpus, animam, & quàm promptiſſimè: quia cognoſcit hæc eſſe ab illo. Quid tu habes, quod non ſit à Deo? cur non illi omnia? cur tibi, cur ſenſui multa immolas?

2. *Ecce venio, ut faciam Deus voluntatem tuam.* Ibid. Vidit ſtatim decretam ſibi à DEO paupertatem, contemptum, paſſionem, mortem; promptiſſimè excipit ipſo primo momento Crucem, voluntate ſuâ totâ in DEI voluntatem transfusâ. Confer te cum Chriſto, quàm conformis ſis voluntati Divinæ, præſertim in arduis, quàm ames, aut fugias Crucem.

3. *Quæ placita ſunt ei, facio ſemper.* Ioan. 8. Quia ſummè ei placet gloria ſua, & ſalus noſtra; huc ſtatim intentione ſua reſpexit, eaque puriſſima. Perdis omnia, quæ non huc dirigis. O quantam hactenus jacturam feciſti! Quod poſt hac facturus es, purum ſit, ut nihil ſenſus interveniat.

DOMINICA IV. ADVENTVS.

B. Virgo ad Eliſabetham inviſit.

1. *EXurgens* MARIA *in diebus illis abiit in montana cum feſtinatione.* Luc. 1. Concepto

cepto Deo abit in ardua. Inhabitantis Dei ſignum eſt ad difficilia ſe reſolvere. Concepto Deo exit in publicum. Neceſſarium eſt latere donec Dei ſpiritus ſit in te; antea non tuto agis cum proximo. Ut Ioannem peccato ſolvat, relinquit amatam ſolitudinem. Relinquendus Deus propter Deum.

2. *Exultavit infans in utero ejus, & repleta eſt Eliſabeth Spiritu Sancto.* Ibid. Effectus hi ſunt viſitationis Mariæ. infans mundatur, ſanctificatur, nondum natus prophetat geſtu Eliſabeth illuminatur, agnoſcit Matrem Dei, extollit eam, humiliat ſe ſe. Deus omnia nos habere voluit per Mariam. Huic tuam neceſſitatem expone: ab hac mendica.

3. *Magnificat anima mea Dominum.* Ibid. Laudata laudem refundit in Deum, ſe vero humiliat. Quidquid à Deo tibi adfluat, tu ad tuum nihilum redi; magnifica illum, & ſublimem de eo ſenſum concipe.

FERIA II.

S. Ioſeph de Myſterio Incarnationis inſtruitur.

1. *IOſeph autem vir ejus cùm eſſet juſtus, & nollet eam traducere, voluit occultè dimittere eam.* Matth. 1. Videt gravidam, non novit Myſterium; angitur, ſed non exprobrat, in melius interpretatur: cogitat de dimittenda; ſed occulte, ut famæ conſuleret. Diſce 1. prudenter adverſa tolerare, non murmurare. 2. alienos

nos defectus apud te excuſare; apud alios tegere.

2. Angebatur & Virgo, quæ ſciebat angi Ioſephum; ſe de adulterio ſuſpectam; ſe periclitari de dimiſſione. Silet tamen neque excuſationem adfert: committit ſe DEO innocentiæ defenſori. Etiam de Sanctis ſiniſtra formantur judicia: ſile ſi tibi hoc contingat. DEO te committe, qui providentia ſua omnia ordinabit in bonum.

3. *Angelus Domini apparuit ei in ſomnis dicens: Ioſeph fili David, noli timere accipere* MARIAM. Ibid. Tribulari vult DEUS juſtos, non opprimi: præſtat Divina auxilia, cùm deſunt humana. Docet Myſterium Incarnationis Ioſephum. Quod tam hujus quàm MARIÆ gaudium? Ita ſunt curæ DEO, qui ſe illi committunt.

FERIA III.

Naſcitur Ioannes Baptiſta.

1. PEperit *filium, & audierunt vicini, quia magnificavit Dominus miſericordiam ſuam cum illa.* Luc. 1. 1. eximendo illam à decore ſterilitatis. Si tam turpis erat ſterilitas corporalis, quàm turpis coram DEO erit ſterilitas animæ! Et hæc tua eſt. 2. dando filium, qui *erit magnus coram Domino.* Sola magnitudo vera eſt, quæ coram DEO eſt. Quid aliam quæris?

2. *Peperit filium, & audierunt vicini, &c.*

Conſidera quæ ſecuta ſint nativitatem Ioannis. Gaudent vicini: alii timent: alii mirantur: recipit loquelam pater; repletur Spiritu Sancto; loquitur benedicens DEUM, prophetat, &c. Quantas mutationes facit vir unus zeloſus, ſi quando comparet in populo!

3. *Quis putas puer iſte erit? etenim manus Domini erat cum illo.* Luc. 1. Præſagiunt magnitudinem Ioannis ab Angelo prædictam, ex eo quia manus, & favor DEI erat cum illo. hic tamen favor non fecit eum magnum coram mundo, ſed contemptum, deduxit in deſertum, aluit locuſtis, veſtivit melote, &c. Per hanc viam ducit DEUS eos, quos vult magnos coram ſe. Hac & tibi eundum.

FERIA IV.

Munus ad quod deſtinatur Ioannes.

1. H*Ic venit in teſtimonium, ut teſtimonium perhiberet de lumine.* Ioan. 1. Teſtimonium ore, ut Chriſtum prædicaret; teſtimonium opere, ut doctrinam ſuam ſanguine ſignaret. Ad hoc vocatus es, ut teſtimonium perhibeas, non ore tantùm, laudando, prædicando; ſed multò magis opere, ardua pro eo agendo, & patiendo. Quid egiſti? quid paſſus es? quid in futurum?

2. *Ipſe præcedet ante illum in ſpiritu, & virtute Eliæ.* Luc. 1. Spiritus Eliæ fuit zeloſus, igneus, fortis, & imperterritus. Talis fuit Ioannes, in eremo ad Iordanem, in urbibus, in carcere,

cere, in morte. An & tuus talis? quàm tepidus? quàm debilis? quàm facilè deficit?

3. *Parare Domino plebem perfectam.* Non deſtinatur tantum ad Herodem, aut magnates, ſed etiam ad plebem excolendam. Demitte te ad viliſſimos, quoniam nullius eſt vilis anima. Idem omnium eſt precium, Sanguis Chriſti. Hoc exemplum Chriſti, hoc vocatio tua exigit.

FERIA V.
Expectatio Partus.

1. QUem conceperat B. Virgo, ſummè deſiderabat parturire: quia ſciebat eum omnium ſaluti datum, ut hoc opus apertè inchoaret. Deſiderabat eum quidem utero ſibi unitum habere: ſed prævaluit affectus ſalutis aliorum. Quoties tu DEUM concipis per bona propoſita? quàm raro parturis? Inſiſtendum his: aliàs otioſa ſunt. Sepone quandoque etiam ſpiritualem tuam conſolationem, ut ſaluti aliorum ſervias: multò magis ſolatia ſenſuum. Non perditur ſic DEUS, ſed paritur.

2. Agnita DEI voluntate, ut Chriſtus naſceretur, deſiderabat hujus partum B. Virgo, ut eum etiam corporalibus obſequiis proſequeretur, videret, oſcularetur, ſtringeret, geſtaret, ſerviret. Non ſolùm affectum, ſed etiam externa opera DEO impende.

3. Ad hunc partum quî ſe diſponebat? Per intenſiſſimos virtutum omnium actus. Non una virtute te, nec lenta ad DEUM in te parien-

dum diſpones. Neceſſe eſt omnibus, & in gradu heroico. Quas habes? quot deſunt? Heroicis aſſueſce, quæ fervidam, & conſtantem reſolutionem poſtulant.

FERIA VI.

Beneficia à Chriſto in utero exiſtente Sanctiſſimæ Matri collata.

1. GEſtavit filium ſine gravedine, ſine dolore, & tædio. Facile geſtatur, quod ſumme amatur. Privilegium hoc fuit Virginis, non tuum. Tibi dictum eſt, *in dolore paries filios*, id eſt, propoſita tua etiam per difficultates in opus ſunt reducenda: faciliora fient, ſi ames. Gravis eſt tibi doctrina Chriſti, ama; amor omnia dulcorat.

2. Conſidera quàm adornatum reliquerit Chriſtus thalamum uteri. Qui tantas B. Virgini gratias primo inſtanti, quo conceptus eſt, contulit; in quantum putas eas cumulaverit per decem menſes? quam intellectui lucem, quem affectum voluntati indidit? Gratulare Virgini. At undè tua cœcitas, & tepiditas, cum ſæpius DEUM recipias? Fortè quia non pateris eum diù tecum morari, dum te ſtatim ad alia effundis.

3. Conſidera filios alios nobilitatem à matre accipere, quoniam *partus ſequitur ventrem.* At hic mater à filio accepit. Regina enim omnium eſt, quia mater eſt Regis univerſorum. Ab eo nobilis eris, quod pepereris, id eſt, à tuis

actionibus Chriſto conformibus, non à doctrina, non ab æſtimatione.

SABBATHO.
Iter Virginis in Bethleem.

1. E*Xiit edictum à Cæſare*, (Luc. 2.) licet ex ſuperbia, & avaritia; B. Virgo tamen reveretur in Imperatore terreno auctoritatem DEI; non excuſat ſe graviditate, temporis iniquitate. Nonne hinc diſcis Superiores tuos loco DEI habere, etiam in durioribus imperiis.

2. *Aſcendit & Ioſeph, ut profiteretur cum* MARIA. Ibid. Decreverat DEUS, ut filius pauper, & contemptus naſceretur. Ordinat, ut edictum Cæſaris prodeat. Hinc conſtringi videtur, ut in Bethleem eat. Sed hac neceſſitate tegit ſuam voluntatem patiendi, humilitatem, patientiam, paupertatem. Quid ego? prodeo ſub virtutis colore, ſed delicta celo, amo commoditatis, &c. O pudor!

3. *In propria venit, & ſui eum non receperunt*. Ioan. 1. Comitare undique mendicantem hoſpitium B. Virginem. Vide quàm indigne excludatur. Expende quis ejus ſenſus, maxime quòd *ſui eum non recipiant*: qui recipiunt alienigenas. Nonne & tu DEUM quandoque cor pulſantem excludis? & cui das locum? aperi ergò poſthac illi, claude vanitati.

IN NATIVITATE DOMINI.

1. F*Actum eſt autem, cùm eſſent ibi, impletum eſt tempus ut pareret.* (Luc. 2.) Ubi? Conſidera vilitatem loci, tempeſtatem perfrigidam, tempus noctis, circum undique miſeriam, & paupertatem. vis ut in te naſcatur Chriſtus? eſto tibi vilis, frigeſcant tuæ paſſiones, ama latere, eſto pauper, & humilis. Amat & in te ea Filius Dei, quæ pro ſe elegit.

2. *Et peperit filium ſuum primogenitum.* Ibid. Conſidera quibus actibus reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris B. Virgo filium ſuum exceperit, & ſtatim pro mundi ſalute Patri obtulerit. Audi vagitum, vide lachrymas: quære cur fleat? Audi reſpondentem, quòd non habeat imitatorem, & ſtatue tu eum ſequi.

3. *Et pannis eum involvit:* Ecce paupertatem Matris, & Filii. *Et reclinavit eum in præſepio:* Ecce quomodo à teneris Dei filius incommoditates amat. Et cur tu fugis? *Quia non erat ei locus in diverſorio.* Qui creavit te in habitaculum ſibi, non invenit locum apud te: & invenit, qui te it perditum.

DIE XXVI. DECEMBRIS.

Senſus Dei, B. Virginis, & Angelorum in nativitate Chriſti.

1. COgita ab æterno Patre tibi ipſo Nativitatis inſtanti dici: *Hic eſt filius meus dilectus,*

lectus, in quo mihi benè complacui. 2. Tibi donari ab eo filium, & ejus merita. Quàm dives his e-ris, ſi benè utaris, & tibi applices. 3. Filius verò Patri offert ſe ipſum in victimam pro peccatis tuis. Quis amor iſte in te? Quomodo es meritus? Offer quoque te ipſum in victimam Deo.

2. Conſidera quas gratias B. Virgo retulerit ob conſervatam Virginitatem. Æſtima, & cuſtodi tantum theſaurum, quem illa tanti fecit. 2. Quomodo obtulerit eum æterno Patri, quomodo mundo, quomodo tibi; ſuſcipe munus, ama, fove, utere in bonum tuum.

3. Conſidera revelatum Angelis, dictumque: *Et adorent eum omnes Angeli ejus.* Crede ergò adſtitiſſe Angelos, admiratos illam exinanitionem, paupertatem, &c. Et tamen non eorum cauſa hæc agebat Chriſtus, ſed tui. Quæ tua ergò obligatio, non tantùm admirandi, ſed etiam imitandi hanc exinanitionem?

DIE XXVII. DECEMBRIS.

Chriſtus natus annunciatur Paſtoribus.

1. P*Aſtores erant in regione eadem vigilantes, & cuſtodientes vigilias noctis, ſuper gregem ſuum, & ecce Angelus Domini ſtetit juxta illos.* Luc. 2. Quibus revelat ſe Chriſtus? *Paſtoribus*, ſimplicibus, & humilibus. *vigilantibus*, & attentis ad occaſionem boni: *cuſtodientibus greges* paſſionum, & affectuum ſuorum. Suntnè in te hæ qualitates, ut merearis tibi Deum revelari!

2. *Et claritas Dei circumfulſit illos, & timuerunt timore magno.* Lumen, & cognitio DEI Majeſtatis excitat in anima ſacrum quendam horrorem, ac reverentiam. O quàm parva tua eſt in DEUM reverentia in tuis ſpiritualibus exercitiis. Vnde? quia modicum eſt in te lumen, & non formas ſublimem in DEO rebusque Divinis æſtimationem. Si æſtimabis, revereberis.

3. *Euangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus eſt vobis hódiè Salvator.* Gaudent Angeli de noſtro bono. Diſce gaudere de bonis aliorum. Gaudium nobis annuntiant. Argumenta gaudii ſunt, quòd *natus Salvator*, quòd *nobis*, quòd *hodie.* Eſt Salvator tuus, ſed non ſalvabit te ſine te. Cooperari ergò oportet.

DIE XXVIII. DECEMBRIS.

Datur ſignum Paſtoribus, & canunt Angeli.

1. E*T hoc vobis ſignum: invenietis infantem pannis involutum, & poſitum in præſepio.* Luc. 2. Salvatorem populorum annuntiat Angelus, & dat ejus ſigna tam vilia! DEUS nempe non invenitur niſi in humilitate, & contemptu terrenorum. Elige hæc ad majorem Chriſti imitationem, etiamſi par omnino eſſet in deliciis, & honoribus DEI gloria.

2. *Et ſubito facta eſt multitudo militiæ cœleſtis exercitus laudantium Deum.* Ibid. Quia

DEI

DEI Filius ſe tantopere exinanivit, Pater eum per Angelos honorat. Quanto minorem ipſe tui curam geſſeris, tanto majorem geret DEUS. Vbi terrena ſolatia abjeceris, aderunt cœleſtia. 2. Quid laudabant Angeli? Infantis ſapientiam, tenelli potentiam, deſpecti gloriam. DEUS eruit, & manifeſtat quæ latent, huic te committe.

3. *Gloria in excelſis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* Ibid. DEO ſoli debetur per omnia gloria, non tibi. Si eam tibi arroges, DEUS te confundet ob furtum rei alienæ. Quoties eam DEO ſurripuiſti. Redde, quod non eſt tuum. 2. Pax datur hominibus bonæ voluntatis. Bona voluntas directa per ſolidas veritates, prompta, reſoluta, fervida, eſt principium omnis boni, & pacis internæ. Reflecte te ad te ipſum, & ex te ipſo dices eſſe verum. Ideo hanc voluntatem excita, & conſerva.

DIE XXIX. DECEMBRIS.

Paſtores ſe hortantur mutuò ad inviſendum Salvatorem.

1. VT diſceſſerunt ab his Angeli, *Paſtores loquebantur ad invicem* (Luc. 2.) de iis, quæ Angeli decantarunt. Non ſunt ergo ſtatim eorum obliti, ubi Angelus diſparuit; quemadmodum tu facis, qui elapsâ horâ meditationis, vix poſteà cogitas, quod lumen habueris, quod propoſitum; de hoc interdiu ſæpius tibi loquere, dum practicandi eſt occaſio.

2. *Tranſeamus uſque Bethleem.* Ibid. Non fuit pura rememoratio eorum, quæ audierant, ſed practica; ex qua concluſerunt *tranſire.* Cura, ut tales ſint tuæ Meditationes, quibus tibi loqueris: ut ſemper concludas tranſitum, vel ab imperfectione ad virtutem, vel ad altiorem virtutis gradum.

3. *Et videamus hoc verbum, quod factum eſt, quod Dominus oſtendit nobis.* Ibid. Volunt experiri, quod audierant. Quanta oſtendit tibi Deus, cum tibi interius loquitur! Debes ea opere experiri: alias fruſtratur Deus ſuo fine, tu fructu. Si hactenus id feciſſes, quantus evaſiſſes! Ipſe tibi impedimento fuiſti, ſis ipſe tibi ſtimulo.

DIE XXX. DECEMBRIS.
Paſtores veniunt ad præſepe Domini.

1. E*T venerunt feſtinantes.* Luc. 2. Etſi Angelus non mandaverit, quia tamen Deo gratum fore illum tranſitum intellexerunt, feſtinarunt eo magis, quo majus erat deſiderium. Vbi lumen hauſiſti, & propoſitum ſtatuiſti, feſtinandum eſt, & prima exequendi occaſio accipienda. Facies id, ſi verum ſit in te deſiderium. Hoc in meditationibus tuis ſemper excita.

2. *Et invenerunt* MARIAM, *& Ioſeph, & infantem poſitum in præſepio.* Ibid. Cogita, qui eorum fuerint affectus, ſubmiſſionis, admirationis, laudis, gaudii, &c. Correſpondit eventus lumini, quod Angelus dedit, quia properarunt experiri. Propera modo ad opus propoſitum,

ſic invenies JESUM, aut ejus virtutem. Cur id hactenus non feciſti?

3. *Videntes autem cognoverunt de Verbo, quod dictum erat illis de puero hoc.* Ibid. Dictum erat illis: nondum erat plena cognitio. Viderunt, & tunc demum cognoverunt. Experientiâ virtus diſcitur. Audiviſti tibi loquentem Deum in meditatione? eſt initium hujus ſcientiæ. Accede ad opus, tunc plenè cognoſces. Quia id non præſtitiſti hactenus, indè es tam rudis.

DIE XXXI. DECEMBRIS.
Reditus Paſtorum à præſepio Domini.

1. MARIA *autem conſervabat omnia verba hæc, conferens in corde ſuo.* Luc. 2. Habes exemplar meditantis, MARIAM. 1. *Conſervabat verba* à Paſtoribus in laudem Chriſti dicta: quid tu conſervas eorum, quæ tibi Deus dicit? 2. *Omnia.* Quare non omnia lumina in praxim trahis? 3. *Conferebat in corde.* Debes ea ſæpius in memoriam revocare, captare occaſionem exequendi.

2. *Reverſi ſunt Paſtores glorificantes, & laudantes Deum.* Ibid. Ex converſatione cum Chriſto, remanſerunt in illis affectus gloriæ Dei, quos retulerunt ad officium ſuum. O felix! ſi ex meditatione tua referas tales affectus, eosque in officio tuo exerceas! Miſer, ſi hoc non facias! Quanta enim perdis!

3. *In omnibus quæ audierant, & viderant.* Ibid. In omnibus glorificant Deum. Nihil præ-

teri occaſionis, quo id exerceas,cujus lumen habuiſti. Multas invenies occaſiones, ſi attendas, & tuo lucro: multas perdes, & tuo damno, ſi non attendas. Et ſic Deum glorificabis,quod facias, quæ ipſe ingeſſit.

DIE I. IANVARII.
De Circumciſione Domini.

1. P*Oſtquam conſummati ſunt dies octo, ut circumcideretur puer.* Luc. 2. Chriſtus à lege exemptus erat, quia peccatum non habebat per eam abolendum. Vult tamen ſubeſſe legi, quamvis duræ. At tu leges quamvis faciles, facile transgrederis: difficiles declinas. Eſt hoc Chriſtum imitari? reſolve te etiam ad ardua, ubi vides Dei voluntatem.

2. *Ut circumcideretur puer.* Conſidera B. Virginem à Deo edoctam reſolviſſe ſe ad filium circumciſioni ſubjiciendum. Amabat filium tenerrime, ſciebat quis illi dolor inferendus eſſet. Non dat locum affectui, quia ſciebat voluntatem Dei. Ubi de Dei voluntate conſtat, ſepone affectum. Offendetur proximus? ſed Deus jubet. Utri attendes? utri attendiſti hactenus?

3. *Ut circumcideretur puer.* Conſidera dolorem quem ſenſerit Chriſtus, quia erat tenellus infans, complexionis delicatiſſimæ. Hunc prævidit,quia habebat perfectum uſum rationis: & tamen voluit legi parêre. Quantum diſto à JESU meo! ubi modicum confuſionis,aut doloris prævideo, quantum fugio? ſed ab hoc die non

fugiam.

fugiam: imo ambiam ad majorem imitationem JESU.

DIE II. IANVARII.

Quos fines habuerit Chriſtus ſuæ circumciſionis.

1. Conſidera primum ejus finem fuiſſe, ut oſtenderet ſe verum, non phantaſticum corpus aſſumpſiſſe, & ſe eſſe hominem nobis ſimilem, doloribus ſubjectum. Gratias age, adora hoc corpus. Sed diſce, non eſſe contentus ſpecie, ſeu apparentiâ virtutis, ſed veram quære. Hanc autem probare debes circumciſione mortificationis.

2. Secundus finis fuit, ut ſe declararet filium Abrahæ, cui lex illa data fuit. Nec abſterruit eum dolor, aut confuſio. Eſne Religioſus? non es, ſi id non probas circumciſione mortificationis, ſi te confuſionis, aut doloris timor à profeſſionis opere avertit. Non ſic ages impoſterum.

3. Tertius finis fuit, ut jam tum adhuc infans ſuum in nos amorem teſtaretur. Inſigne enim amoris argumentum eſt, pro eo pati, quem amas. Quis viciſſim tuus in DEUM eſt amor? paterisne pro eo? habesne promptam ad ardua voluntatem, ac deſiderium? Excipisne prompte, & amanter, ſeu oblata, ſeu imperata? Hæc impoſterum tui amoris exhibe documenta.

DIE III. IANVARII.

Præcipuæ virtutes à Chriſto in circumciſione exhibitæ.

1. PRima ſit *Obedientia*. Non tenebatur lege, & ſe ſubjecit. Et quoniam circumciſio erat proteſtatio ſubjectionis ad univerſam legem, ſignificavit ſe illam totam ſervandam ſuſcipere, quamvis gravis éſſet. Si is tam grave jugum tui causâ ſuſcepit? cur tu cum tam levî jugo Religioſæ Regulæ luctaris? cur ſæpe excutis, cujus fructus eſt tuus. At non te obligant ſub peccato? Ideo ſuavius eſt jugum. Amplectere.

2. *Humilitas*. Circumciſio erat remedium peccati originalis: arguebatur id contraxiſſe, qui circumcidebatur. Chriſtus nec peccavit, nec peccare potuit: accipit tamen peccati ſtigma. O humilitas DEI mei! ſed ô ſuperbia mea! Reipsâ peccator ſum, & videri nolo. Diſcam libenter confundi, nec quæram alius videri, quam ſim.

3. *Charitas*, quâ properavit pro me in vulnera. Amor mei non imperavit illi gloriam, aut delicias; ſed vulnera, & ſanguinem, & quidem in infantia. O quam ſero ego te amavi! ſed quam etiamnum tepide te amo, dum duris, & aſperis amorem teſtari fugio.

DIE IV. IANVARII.
De impoſitione Nominis J E S V.

1. V*Ocatum eſt nomen ejus* J E S U S. Luc. 2. Quando? In ipſa circumciſione;quando ſignum peccati accepit,& ſeſe infinitè humiliavit: tunc D E U S dedit illi glorioſum nomen, quod eſt ſuper omne nomen. Ita D E U S elevat eum,qui ſe humiliat. Habes nomen ſocii J E S U, ut illud dignè feras,eſto ſocius humilitatis.

2. *Vocatum eſt nomen ejus* J E S U S.Quando? In ipſa circumciſione. Adeo nomen J E S U ipſi J E S U ſanguine conſtitit. Habes nomen ſocii J E S U : ut illud digne ſuſtineas,circumcidi,imo mortificari eſt opus. Hoc inſtituti noſtri ratio à nobis poſtulat. Feciſti id hactenus? facies impoſterum? Quomodo?

3. *Vocatum eſt nomen ejus* J E S U S. Quando? In circumciſione, quâ ſe obligabat ad implendam totam legem antiquam. Habes nomen ſocii J E S U. Vide quam te hoc obliget ad obſervantiam Regularum. Singulæ enim continent quandam imitationem J E S U. Examina, reflecte, ſtatue.

DIE V. IANVARII.
Cauſa Nominis J E S V, & quam nobis inferat obligationem.

1. I*Pſe enim ſalvum faciet populum ſuum.* Luc. 2. ideo vocatur J E S U S Salvator.

Nomen

Nomen hoc quam apte convenit rei ſignificatæ. Nomen habes ſocii JESU? habesne etiam zelum ſalvandi animas? Nomen ſine actu ignominiæ tibi erit. Excita ergo in te zelum exemplo Chriſti.

2. *Diſcedat ab iniquitate, qui nominat nomen* JESU. 2 Timoth. 2. Si reputat indignum Paulus nomen JESU pronunciari à peccatore: quanto indignius erit, nomen JESU gerere, & peccare? Hæc ergo prima eſt obligatio, ut non pecces, qui hoc nomen geris, ne leviſſime quidem. Examina, dole, propone.

3. *Omne quodcunque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini* JESU. *&c.* Hæc ſecunda eſt obligatio, quam etiam ipſum nomen à te poſtulat. JESUS, & ejus gloria ſit initium, ſit medium, ſit finis operum tuorum, & verborum; nec aliam quære. Examina, time, dole, ama, &c.

DIE VI. IANUARII.
De vocatione Magorum.

1. *Cum natus eſſet* JESUS, *ecce Magi ab oriente, &c.* Matth. 2. Eodem tempore manifeſtavit ſe Judæis per Angelum, gentibus per ſtellam. Agnoſce bonitatem Dei, qui neminem vult excluſum à gratia, quamvis immerentem, & reluctantem. Expertus id es ipſe. Recogita annos priores, & intelliges; miraberis, quod te Deus ita ſit proſecutus; dolebis, gratias ages, propones, petes gratiam.

2. *Vidi-*

2. *Vidimus ſtellam.* Quam infælix ſtatus cœcæ gentilitatis ante natum Chriſtum! ſed hodie vidit lucem magnam. Cogita quis olim ſtatus animæ tuæ ante ortam ſtellam vocationis? quis hodie? Deteſtare priorem, gratias age pro præſenti.

3. *Vidimus ſtellam.* Vocat eos per ſtellam, quia dediti erant ſtellarum ſpeculationi. Ita Deus in vocandi modo accommodat ſe hominum inclinationi: & ſimul erudit interne, quid ſtella ſignificet, & movet illorum voluntatem. Agnoſce 1. gratiæ neceſſitatem, ſine qua ad Deum non venies. Hanc ora. 2. Diſce experiri illorum inclinationes, quibuſcum agis; & per eas illos lucrari. 3. Diſce ex creatis aſcendere ad increata, ut illi ex ſtella, ſtellarum Dominum agnoverunt.

DIE VII. IANVARII.

De Magorum ad vocationem cooperatione.

1 V*Idimus*. Matth. 2. Non ſoli tres, ſed fonte alii omnes in eadem regione viderunt ſtellam: ſoli tamen tres eam ſecuti ſunt. Vere *multi ſunt vocati pauci vero electi*. Quot ſtellas Divinarum inſpirationum tibi miſit Deus! quam paucas es ſecutus! Dole, time, ora plures, & ſtude vocationem tuam certam facere per bona opera.

2. *Vidimus: venimus.* Ut viderent, Deus dedit; quod venerint de ſuo addiderunt. Fruſtra eſt

eſt gratia, ubi non eſt cooperatio. Vide ne gratia Dei in te vacua ſit. Nullam neglige, quia forte quævis eſt ultima.

3. *Vidimus: venimus.* Inter videre ſtellam, & venire nihil interponitur: ſtatim enim vocanti Deo obediverunt, non retracti tam multorum exemplo, quos cura domus, affectus propinquorum, propria commoda retinebant. Diſce non differre dum lumen habes. Rumpe vincula terrenorum affectuum.

DIE VIII. IANVARII.

De egreſſu ex Patria, & itinere Magorum.

1. V*idimus: venimus.* Matth. 2. Non ignorant itinerum moleſtias, terræ, & aëris injurias: fortè & plura ſibi præfigunt animo, & tamen iter aggrediuntur. Magna generoſitas! Hæc volentibus ad Deum ire ſemper eſt neceſſaria. hoc enim iter moleſtiis non caret. Confortare ergo, & eſto robuſtus, ac generoſas cape reſolutiones Deo confiſus.

2. *Vidimus: venimus.* Iter ineunt, quia vocati. quò? ignorant. generosè, & intrepidè ſe Divinæ committunt vocationi. Fiducia illa ſtellam ducem merita eſt. Quam ſæpe times aliquid aggredi, quia eventum neſcis. Ubi credis Deum velle, reſolve te, fide: qui dedit velle, dabit & perficere.

3. *Vidimus.* Conſidera quis per iter fuerit eorum ſenſus, habito ſemper præ oculis ſtellæ miraculo? quæ Deo gratiæ? quæ in adverſis patientia?

tientia? quod Chriſti deſiderium? quæ eum inveniendi cura? Confundere, quod cum tot luminibus tam parvum habeas deſiderium Chriſti, & inveniendi curam. Gratias age pro luminibus, ora plura, & efficacia, ſequi ſtatue.

DIE IX. IANVARII.

Tres Magi Hieroſolymam ingrediuntur.

1. *VBi eſt qui natus eſt, &c.* Matth. 2. Quia ſtellam amiſerunt, neceſſe habent ex hominibus quærere. Sed quæ cauſa amiſſæ ſtellæ? Fortè voluit Deus eorum conſtantiam probare. Solet enim etiam Sanctis eripere ſolatia ſpiritualia, & ariditatem immittere. Quid ages tali caſu? Ecce Magi pergunt, intrant civitatem, ſpe pleni, quod Deus medium ſuggeret. Tu pariter ne cade animo.

2. *Ubi eſt qui natus eſt Rex Judæorum?* Quam intrepida animi magnitudo! In ipſa urbe Herodi ſubdita, vivo, & regnante Herode rege, homine ambitioſo, quærunt de novo rege, non ſine vitæ periculo. Fides viva, & ardens deſiderium expunxerunt metum periculi: quoties tu ob leves metus, vel non ſuſcipis pro Deo, quæ parum ſunt ardua; vel ſuſcepta deſeris! Confundere, emenda.

3. *Audiens autem Herodes turbatus eſt, & omnis Hieroſolyma cum eo.* Matth. 2. Turbatur Rex ambitione Regni, quod timet perdere: turbatur populus Regis ſtudio, quem timet offendere. En quomodo vel unus ad terrena af-

fectus,

fectus, una inordinata paſſio pacem animi turbat. Amas hanc pacem? ejice animo inordinatos affectus.

DIE X. IANVARII.

Herodes quærit, ubi Chriſtus naſcatur.

1. *ET congregans principes Sacerdotum, & Scribas populi.* Matth. 2. Quam admiranda Dei providentia! Herodes malevolus, Sacerdotes iniqui ſerviunt ad dirigendos Magos. Lauda, & magnifica hanc. Si vero cognoſcere vis Dei voluntatem, ejus miniſtros, Superiores tuos conſule. Etſi iniqui ſint, Deus non patitur illos in eo errare, quod per te vult fieri.

2. *Sciſcitabatur ab eis, ubi Chriſtus naſceretur.* Ibid. Quam pia in ſpeciem quæſtio! quam ſiniſter in corde affectus! quam ſancti videri volunt affectus peſſimi! Non ſinas paſſionem ullam dominari: etiam te dementabit, ut quod facis paſſione, excuſes virtute; quod ex ira, veſtias zelo, &c.

3. *At illi dixerunt: in Bethlehem Iudæ.* Ibid. Sciverunt hoc ex ſcriptura, quam allegant; docent hoc Magos, & tamen ſtolidi ipſi JESUM non quærunt tam ſibi vicinum. O ingrati! Quanta tu audis, quanta ſcis, per quæ venire poſſis ad JESUM! & cur non facis? oberit ipſum ſcire, ſi nolis facere.

DIE XI. IANVARII.

Herodes cum Magis agit.

1. C*Lam vocatis Magis diligenter didicit ab eis tempus ſtellæ.* Matth. 2. Quo fine? ut inde colligeret ætatem pueri, & deinde in eam ætatem ſæviret, ut Regem extingueret. Et adverte illud: *diligenter didicit*: ſi filii iniquitatis diligenter arripiunt media ad ſuos fines peſſimos, quid te facere oportebit ad ſanctos fines?

2. *Ite, & interrogate diligenter de puero; & cum inveneritis, renunciate mihi.* Ibid. Vide progreſſum malitiæ. Herodes jam ipſos Magos vult inducere, ut cooperentur ſuæ paſſioni. Hæc eſt natura paſſionum indomitarum, ſemper ad pejora proſerpunt. Hæc tibi ſit ratio, ut ad eas opprimendas animêris. Vide ergo, quæ ſit in corde, & tempeſtive cultrum admove.

3. *Ut & ego veniens adorem eum.* Ibid. Mendacium eſt. dic clarè: ut occidam eum. Hucusque enim progreſſa eſt paſſio, ut ad ſtabiliendum regnum, velit Chriſtum peremptum. Indignare, deteſtare. Velis & tu ad ſtabiliendum tibi cæleſte regnum, peremptum amorem proprium, & pravos affectus. Nam minus hi cum illo regno ſtare poſſunt, quam vivus Chriſtus cum terreſtri, aut Herode vivo.

DIE XII. IANVARII.

Magi diſcedunt Hieroſolymis, & veniunt in Bethlehem.

1. QVi cùm audiſſent Regem, abierunt. Matth. 2. Conſidera qua ſollicitudine Chriſtum quærunt. Id ſolum agunt in urbe, quod ad hoc ſervit. quærunt, ubi naſcatur; intelligunt. Hoc habito ſtatim proſequuntur iter, nec patiuntur ſe curioſitatibus rerum detineri. At tu in ſuſcepto virtutis itinere, quot diverticula ad creaturas quæris? quam lente progrederis? Non ſerio vult, qui lente vult.

2. *Et ecce ſtella, quam viderant in oriente, antecedebat eos.* Ibid. Amiſſam ſtellam tolerarunt cum patientia, & ſpe, non deſiſtunt tamen ab itinere. Ideò conſolatur eos Deus remiſſa ſtella. Vide quam bonus eſt Deus in eos, qui tempore deſolationis nihil remittunt de virtutis progreſſu. Ne ergo animo concide, ſi abſit conſolatio: fer patienter, & ſpera. Aderit rurſum Deus: huic te committe.

3. *Vſquedum veniens ſtaret ſupra, ubi erat puer.* Ibid. Quo deduxit tandem hæc ſtella? Ad Deum quidem, quem quærebant; ſed tamen etiam ad vile ſtabulum. Vide quo ſtellæ, ſeu cognitiones tuæ te ducant. Si ad vanitatem, exiſtimationem, &c. ignes fatui ſunt: ſi ad vilitatem, & contemptum tui, ſtellæ Dei ſunt. Has ſequere, & Deum tibi monſtrabunt.

D O-

DOMIN. I. POST EPIPHAN.
De adoratione Magorum.

1. ET *intrantes domum invenerunt puerum cum* MARIA *matre ejus.* Matth. 2. Conſidera 1. Hos Principes non horruiſſe ſordes ſtabuli, non deſpexiſſe paupertatem, aut infirmitatem infantis; ſed interne illuſtratos agnoviſſe hunc puerum eſſe DEUM. Lauda DEUM, gratulare Magis. Néque tu horre paupertatem, aut contemptum. Poſtquam enim DEUS pro te vilis factus eſt, non invenies eum per gloriam, & exiſtimationem. Reflecte, dole, deſidera, pete.

2. *Et procidentes adoraverunt eum.* Ibid. Prociderunt primum, non tantum corpore in terram in reverentiæ ſignum, ſed etiam animo in ſuum nihilum, agnoſcendo ſe undequaque ad hoc Deo pendere. Deinde adorarunt perfecto cultu latriæ: quia DEUM cognoverunt. Ecce quem ſui æſtimationem excitat DEUS cognitus? quam reverentiam? quam animorum ſubjectionem? quem ſui contemptum? Excelleres his, ſi DEUM bene noſſes.

3. *Et procidentes adoraverunt.* Conſidera qui fuerint eorum affectus. 1. Eos gratias egiſſe, quòd venerit in mundum ad redimendos homines. 2. Quod per ſtellam eos ad ſe deduxerit. 3. Obtuliſſe ſe ad perpetua ejus obſequia ſervos infimos. Excita in te eoſdem affectus, & offer te ad quævis ardua.

FERIA II.
De oblatione munerum.

1. A*Pertis theſauris obtulerunt ei munera, aurum, thus, & myrrham.* Matth. 2. Fidem teſtantur opere; nec comparent vacui ante Regem: donant illi quidquid habent precioſum. Nec dubium eſt obtuliſſe etiam, quod iisdem muneribus deſignatur; cum auro charitatem; cum thure devotionem; cum myrrha mortificationem. Credis DEUM? operibus proba. Offer eidem tria hæc myſtica dona. ſed oblata ſemel, non amplius recipe.

2. *Obtulerunt ei munera.* Conſidera quam grata fuerint hæc munera Chriſto Domino: non quia precioſa ex materia, ſed quia conjuncta erant 1. cum viva fide. 2. pietate. 3. humilitate, & ſubjectione. 4. amore. Deus enim ſolum æſtimat ex quanto affectu, non quantum dones. Cùm igitur offers munus tuum Deo, affectum procura.

3. *Obtulerunt ei munera.* Conſidera quid Deus, qui ſe liberalitate noſtra vinci non patitur, his donis rependerit. Etſi nihil conſtet, conſiderare tamen licet, retuliſſe auro augmentum ſapientiæ, & charitatis: thuri, orationis, ac devotionis; myrrhæ, incorruptionem, ſeu gratiam, qua præſervati fuerint à peccatis. Nihil fruſtra Deo dabis; quo plus dederis, plus accipies. dabis vilia, accipies precioſa.

FERIA III.

De reditu Magorum in regionem ſuam.

1. E*T reſponſo accepto in ſomnis, ne redirent ad Herodem.* Matth. 2. Perplexi hærebant, an eadem, an alia via redirent. Recurriſſe ad Deum crediderim, & oraſſe lumen. DEUS mittit Angelum, qui doceat, Agnoſce, & lauda DEI providentiam, quæ ſuos regit. Committe te illi, maxime in dubiis, & adverſis, certus quod aderit.

2. *Reſponſo accepto, ne redirent ad Herodem.* Prompti ſunt, etſi via ſuggeratur forte longior, moleſtior, ignota: nec penſi habent, promiſiſſe reditum Herodi, dum DEUS aliud jubet. Diſce poſt habendum reſpectum, & motiva humana, cum quid DEUS, vel Superior jubet: eundum via, qua te Superiores, & Regulæ ducunt. Reflecte in priora, ordina futura.

3. *Per aliam viam reverſi ſunt in regionem ſuam.* Ibid. Priore via amiſerunt ſtellam, inciderunt in Herodem, inciderunt in periculum promiſſione reditus data. Quid fieret, ſi redirent? Faciant te propria pericula cautum. Noli eò redire, ubi expertus es, te deliquiſſe; vitata occaſione vitabis periculum. Quam ſæpe id es expertus!

FERIA IV.

Ex infantia Chriſti diſce mundi contemptum.

1. NOlite diligere mundum. 1. Ioan. 2. Ita te IESUS exemplo ſuo alloquitur. Naſcitur ſecreto, in nocte, ſine pompa, ſine hominum accurſu, ignotus omnibus; & natus non ſe Regibus mundi, ſed deſpectis ſolum Paſtoribus promulgat. Non eſt hoc velle latere? Quid ergo tu quæris lucem? Diſce ſancte latere, & ſolitudinem amare, te plebi potius communicare, quam inclytis.

2. *Nolite diligere mundum.* Conſidera Chriſtum à nemine ex vicina Bethlehem, à nemine ex Ieruſalem viſitatum. Non ignorabant hi natum, qui Magos ipſos docuerant, ubi naſceretur. Manſit ergò totis 40 diebus in ſtabulo deſpectus à ſuis, qui poterat ſui honorem omnibus imperare. Non eſt hoc mundum contemnere? Et tu voles tibi applaudi? te æſtimari? uter errat, tu? an Dei Filius?

3. *Nolite diligere mundum.* Conſidera accepiſſe quidem Chriſtum à Magis aurum; poterat meliorem ſibi commoditatem curare, unde magis ab hominibus æſtimaretur, qui tranſeuntes eum videbant & contemnebant. Non eſt huc mundum deſpicere? cum ejus plauſum habere poſſis, nolle? At quam tu ſollicitus es, ut vel lucreris æſtimationem, vel non perdas. Elige contemptum ad majorem Chriſti imitationem.

FERIA V.

Diſce ex Infantia Chriſti Humilitatem.

1. *Diſcite à me, quia mitis ſum, & humilis corde.* Matthæi 11. Ita ad te clamat IESUS ex ſtabulo, ex præſepi, ex pannis. Humilitas eſt deſcenſus ad vilitatem. Ad quantam deſcendit DEUS, qui eſt infinitæ dignitatis! factus homo, ſervus, ſimilis peccatoribus. Admirare, gratias age, ama. Et tu audebis ſuperbire? Ex neceſſitate tibi convenit humiliari, quia re ipſâ vilis es. Expende vilitatem tuam, & deprime cor tuum.

2. Conſidera quomodo Chriſtus in ſtabulo occultat majeſtatem Dei, & perfectiones; Sapientiam, potentiam, gloriam, divitias, &c. adora tu illas. Mirare, lauda, gratias age humiliato Deo. Diſce tua non jactare, & gratias occultare.

3. Conſidera Chriſtum omnia viliora elegiſſe: pro Matre pauperem,& deſpectam puellam, pro nutricio fabrum,pro habitatione ſtabulum, pro cunis præſepe, pro lecto fœnum,&c. An tu meliora affectabis? an deberi tibi judicabis? Confundere vilis homo,dum pro te Deus factus eſt vilis.

FERIA VI.

Diſce ex Infantia Chriſti Paupertatem.

1. *Propter nos egenus factus eſt.* 2. Cor. 8. Quis? Dominus univerſorum, in cujus

domo ſunt gloria, & divitiæ; qui omnibus dat abundanter, pro ſe nihil habet ſuperfluum. Inſpice pauperem caſam: obſtupeſce: æſtima paupertatem, quam tanti fecit DEUS, ut cùm eam non reperiret in cælo, in terris quæſiverit. Sed reſcinde etiam ſuperflua te, ut JESUM propius imiteris.

2. *Propter nos egenus factus eſt*. Non tantum caret ſuperfluis, ſed vix neceſſaria habet, panni viliſſimi, & pauciſſimi; cunæ, præſepe; lectus, fœnum; & ut ſe calefaciat, halitus animalium. Obſtupeſce pauperem DEUM. Confundere, qui vis pauper eſſe, ſed defectum non pati, qui ſi fortè occurrat, inquietaris, murmuras. Diſce cum paupere JESU etiam neceſſariorum defectum tolerare.

3. *Propter nos egenus factus eſt.* Non tantum neceſſariis caruit, ſed ea quæ etiam habuit, viliſſima fuerunt, & incommoda; ſtabulum frigori pervium, panni viles, præſepe durum, fœnum aſperum. Æſtima, & dic cum Bernardo: *Quanto pro me vilior, tanto mihi charior*. Nonne hæc te confundunt, qui licet mundum deſerueris, adhuc amas, & quæris tuas commoditates? ſiccine imitaberis JESUM.

SABBATHO.

Diſce in Infantia Chriſti Obedientiam.

1. HUmiliavit *ſemetipſum factus obediens*. Philip. 2. Primus ejus naſcentis actus fuit obedientia. Natus enim eſt dum in ejus exerci-

exercitio eſſet, ut ex Nazareth in Bethlehem aſcenderet. Et quis? cui obedivit? Imperatori terreno Rex regum, homini Deus, peccatori, qui tollit peccata mundi. Vides quanti Chriſtus fecerit obedientiam. Nec in contrarium motus eſt iniquitate mandantis, nec difficultate itineris: quia ſic ſciebat Patrem glorificari. Diſce æſtimare, amare obedientiam; non ſpectare perſonam jubentis, ſed DEUM per illam jubentem; Omnis enim poteſtas à DEO eſt.

2. *Humiliavit ſemetipſum factus obediens.* Conſidera quam ab arduis cœperit obedientiam exercere. ab humilitate, paupertate extrema, adverſis, & incommoditatibus, &c. Sciebat optimam eſſe voluntatem, quæ Divinæ conſentit per omnia. Diſce in Superiore DEUM agnoſcere, & plenum tuæ voluntatis holocauſtum ad quæcumque ardua offerre.

3. *Humiliavit ſemetipſum factus obediens* per omnia Matri, ſeu in ſinum accipiat, ſeu in fœnum reponat, & patitur ſe verti, reverti ad libitum Matris. Admirare Chriſti obedientiam, gratulare Matris felicitati. Redde etiam tam felices tuos Superiores, & ſine te ab iis ad libitum moveri. Magnum hoc eſt Superiorum ſolatium: magna pars imitationis JESU.

DOMIN. II. POST EPIPH:
Diſce ex Infante JESU Patientiam.

1. CONſidera 1. potuiſſe Chriſtum naſci impaſſibilem, amoliri à ſe omnem

 aſperi-

aſperitatem, & dolorem: noluiſſe tamen; quia voluit pati in ipſa etiam tenerrima ætate; licet potuiſſet id differre ad robuſtiorem ætatem. Quid ergò tu te tantoperè amas, ut omnem pœnam fugias? Vita præterita non te obligat, ut mortificationes aſſumas? Scis eſſe gratum Chriſto, quid differs?

2. Conſidera 2. ipſa incommoda quæ patitur: frigus, fœtorem, egeſtatem, vulnus circumciſionis: triſtitiam in anima ex conſideratione tot peccatorum, & fruſtratæ ſuæ paſſionis. Et hæc quo affectu? Quid ego ago infirmus, ſi medicus pro me patitur? fugiamne pati pro Deo, qui quærit pati pro me?

3. Conſidera 3. Quam innocens, & immeritus patitur. Innocenter pati, patientia eſt Sanctorum: reorum, pro culpa. Tu neutram habes. Confundere. Si, quod patiaris, occurrat, millies te meritum cogita. Si pateris innocens, habes occaſionem exhibendi amoris, qui per dura probatur; habes occaſionem, ut ſimilis fias IESU Chriſto. non eſt diſcipulus ſupra Magiſtrum.

FERIA II.

Diſce ex Infante IESU amorem DEI, & proximi.

1. AMor probatur operibus, quibus bonum amati quæritur citra proprium commodum. Conſidera ergo quæ Chriſtus opera edat, quibus bonum Dei quærit, etiam cum ſuo gravi

gravi incommodo. Quia ſcivit placere Patri, toleravit omnes incommoditates. 2. Flet ex zelo honoris Dei, ob peccata hominum; quibus abolendis dat lachrymas, deinde ſanguinem. 3. Invitat ad ſpecum illam paſtores, & gentiles, ut notam illis faciat gloriam Dei. Si amas Deum, operibus proba: primum in te, deinde in aliis gloriam ejus promove. Dignus eſt enim cui ſoli debetur gloria.

2. Conſidera Chriſtum etiam in nos probaſſe amorem, omnes illas incommoditates pro nobis offerendo. Gratias age, & ama JESUM. Diſce amare proximum, eique benefacere, non ob commodum tuum, ſed ob ejus ſalutem. Purifica omnem amorem erga homines, ut hoc ſolum illis velis. Quia hoc eſt eſſe adjutorem Chriſti in Redemptione hominum.

3. Conſidera Chriſtum ſuum in nos amorem probaſſe, quod omnia mala noſtra corporis, & animæ in ſe ſuſceperit, dolores, triſtitias, tædia, pœnas, quas merebamur, ſatisfactiones pro peccatis, quas reddere non valebamus. Languores noſtros ipſe tulit, & dolores noſtros ipſe portavit. Quid debes medico, qui pro te factus eſt infirmus? Quid vadi, qui pro te ſatisfecit. Non poteris tu compati proximo tuo? non ejus defectus ſufferre?

FERIA III.

Diſce ab Infante JESU, quomodo te ſanƈte ames.

1. AMare ſeipſum ſanƈte, eſt velle ſibi ipſi bonum, non falſum, & apparens, ſed verum & ſolidum, ſeu æternum. Quod bonum ſibi voluit JESUS? non ſenſuum, ſed gloriæ DEI. Jam tum in infantia impreſſum illud habebat: *Non quæro gloriam meam, ſed ejus qui miſit me.* Oppone amorem, quo te hactenus amaſti. quam inordinatus! quam ſenſualis eſt! Imò odiſti te, quia indulſiſti tibi ea, quæ à DEO avertunt. Corrige ergo amorem tui: ut nihil tibi velis, quod non ſit pro gloria DEI; alias te odiſti, tibi obes.

2. Conſidera amorem JESU in ſeipſum, fuiſſe deſiderium voluntatis; Divinæ in ſe adimplendæ. Qui ſemper facit ea, quæ DEO ſunt placita, etiam in præſepi hoc egit. Nullum majus bonum tibi velle potes, quam ut voluntas illa ſit regula tua. Nunquam errabis, ſemper DEO placebis. Quam pauci eam reſpiciunt; ut ſequantur! quam multi ſenſum ducem potius ſequuntur! ſi tu es inter illos, dole, & emenda.

3. Conſidera Chriſtum ex hoc amore ſanƈto in ſeipſum, acceptaſſe dolores, humiliationes, paupertatem, contemptum; quia relucebat in his beneplacitum DEI, & ſalus mundi. Unde ſanƈto ſui amore impugnabat ſenſum, & ei

vim inferebat. Sic amare te debes: generoſe tuos ſenſus, & paſſiones expugnare; apprehendere humilia, dura, & aſpera. quia omnino hæc eſt voluntas Dei. Quàm felix eſſes, ſi à puero hoc feciſſes! quam infelix futurus, niſi modo conſtanter id facias?

FERIA IV.

Iter Beatiſſimæ Virginis ex Bethleem in Hieruſalem ad purificandum.

1. *Et poſtquam impleti ſunt dies purificationis.* Luc. 2. Conſidera quam ſolicita fuerit de implenda purgationis lege, qua non tenebatur. Non excuſat ſe ſua ſervata Virginitate, prolis dignitate. Accipit exemplum Filii, qui implevit legem circumciſionis, cùm nec egeret, nec teneretur. Gloriam ſuam reputat, ſi inter immundas falſo judicio accenſeatur; cum ſic ejus filius ſit numeratus inter peccatores. O admiranda obedientia, & humilitas! O quam ego ſum alius! ſum coram Deo peccator: & coram hominibus de puncto honoris luctor. O pudor! Diſce à Jesu & Maria.

2. Conſidera 2. Quo ſenſu B. Virgo, & S. Joſeph reliquerint ſtabulum, in quo ſoli cum ſolo Jesu inter tot aſperitates, in ſumma paupertate deliciabantur. In defectu rerum omnium, una & abundans erat illis conſolatio, eſſe cum Jesu. Cum Jesu nullus locus eſt ſolitudo, nulla paupertas dura, nullum incommodum

moleſtum. At moleſta ſunt iſta tibi? Mi bone, non es totus cum JESU: mendicas à creaturis ſolatia, ſed apparentia; & vera deſpicis. Relinquis fontem aquæ vivæ, & fodis tibi ciſternas.

3. Conſidera itinerantium paupertatem, modeſtiam, patientiam dum à transeuntibus contemnuntur, dum à diverſoriis excluduntur. Audi pios diſcurſus, plenos variis affectibus in JESUM. Vide alternantes obſequia puero JESU, nunc MARIAM, nunc Joſephum geſtantes puerum, &c. & cum qua reverentia, &c. Utinam hi ſint affectus tui, cum JESUM in Euchariſtia ſumptum corde geris.

FERIA V.

De cauſis Purificationis B. Virginis.

1. P*oſtquam impleti ſunt dies purgationis ejus ſecundum legem Moyſi*. Luc. 2. Cum certum ſit Beatiſſimam Virginem pluribus titulis exemptam fuiſſe ab obligatione legis Purificationis, examina cauſas, cur tamen voluerit purificari? Prima cauſa eſt ex Dionyſ. Carthuſ. *ut legi obediret*, in qua legislatorem reverebatur. Perfecta obedientia plus peragit, quam tenetur. Quid refert, quod non obligêris ſub peccato, ſi regula eſt de re licita? Noli eò deſcendere, ut id tantum velis, quod non potes ſine peccato non velle. Cadentium hoc eſt principium. Tu id cave. Adde, quod in hoc ſit humilitatis exemplum.

2. Con-

2. Conſidera ſecundam ab eodem cauſam aſſignatam eſſe, ut *imitaretur filium ſuum, quem vidit legi circumciſionis ſubjectum*, qui eadem non tenebatur. Et motivum, quo tibi perſuadeas regularum obſervantiam, tametſi illæ ſub peccato non obligent; quia ſic magis Chriſtum, & B. Virginem imitaris. Errare non potes ea via, qua filius Dei præcedit. Dole, quod ea non iveris: time, ſi non eas; ama, & ibis.

3. Conſidera tertiam cauſam fuiſſe, ut puriſſima Mater, magis purificaretur, non quidem per receſſum ab impuro, ſed per acceſſum ad ſumme purum. Aſſimilavit enim ſe magis primæ puritatis regulæ Chriſto JESU. Unde credunt Patres ejus puritatem in hoc myſterio auctam fuiſſe; ſicut virginitatem in partu. Si te non movet ad Regularum obſervantiam, ut magis per eas ad ſumme purum accedas; moveat te ut ab impuro recedas. Inſpice te, & vide infirmitatem tuam. Accede etiam ad ſumme purum per deſiderium proficiendi in via virtutis.

FERIA VI.

De aliis cauſis Purificationis.

1. P*Oſtquam impleti ſunt dies purgationis.* Expende aliam cauſam à Carthuſiano traditam, *ut vitaret ſcandalum Iudæorum.* Periſſe ſciverant: eſſe Matrem Dei ignorabant. Ne ſcandalo ſit Mater Dei, abſtinet privilegio. Diſce hinc, eſſe quandoque aliqua præſtanda, ad quæ non obligaris, ne aliis ſis ſcandalo: ali-

qua pariter omittenda, quæ licite ageres. Hoc charitas poſcit.

2. Conſidera aliam cauſam ab eodem traditam, *ut conformaret ſe aliis mulieribus in licitis, & honeſtis.* Non ſingulari ergò via incedit Virgo, ſed communi. Non utere, multo minus pete exemptiones, & ſingularitates. Via communis ſecura eſt magis, quia magis probata, & regulis à Deo dictatis firmata. Hac Sancti prævivere. Hanc conſtanter tene.

3. Conſidera aliam cauſam à Petro Bleſenſi traditam: *ut debitis ſupererogaret indebita.* Non tenebatur. Ergone non agendum, ad quod non teneris? plura amat Deus, quam imperet. Gratiora ſunt obſequia, quæ citra debitum exhibentur, quam quæ cum debito præſtantur. Avarus nimium es, ſi Deo nihil ultra præcepti debitum impendas. Vellesne, ut Deus nihil tibi impenderet, quod non tenetur? Quam miſer, quam egenus eſſes!

SABBATHO.

Quas præcipuè virtutes B. Virgo in ſua purificatione exhibuerit.

1. INſinuavi ſupra obedientiam, & amorem puritatis. Nunc accipe *Humilitatem.* Videbat ſe æſtimandam cæteris mulieribus parem. Non curat, ut videatur pura, ſed ut ſit. Non prodit ſe Matrem Dei, cùm ſit. O quantum abes! nonne videri magis curas, quam eſſe bonus Religioſus, &c. Videri alienum, & extraneum

traneum eſt; eſſe intrinſecum eſt, & ſolum prodeſt. Cura ergò magis eſſe, quod vis videri. Nec videri velis, ſed eſſe.

2. Conſidera exhibitum tibi paupertati exemplum à B. Virgine. Poterat ea ditiorum more agnum offerre, ſi aurum à Magis oblatum huc impendiſſet: elegit pauperum ſacrificium: quia vidit JESUM pro nobis pauperem factum. Non eligis tu tibi honoratiora? non procuras? non gaudes melioribus? At hocnè eſt pauperem JESUM imitari? Non dubita tanto gratius Deo fuiſſe ſacrificium columbarum, quanto erat vilius. Quid tu reddes DEO tuo?

3. Conſidera devotionem, qua filium ſuum, & munus Sacerdoti præſentavit: qua hanc oblationem comitata ſit intentionis puritate? qua charitate? &c. Confer tuam cum illius devotione. Vide quantum tibi deſit: penetra ejus neceſſitatem in tua vocatione. Digere tibi tempora, & actiones, quibus te magis cum DEO conjungas.

DOMIN. III. POST EPIPH.
Quare Chriſtus offerri voluerit.

1. TUlerunt illum in Hieruſalem, ut ſiſterent eum Domino. Luc. 2. Conſidera auctorem legis voluiſſe implere opere, quod verbo juſſit. Legislator, aut Doctor nullo magis legem ſuam, aut doctrinam firmat, quam opere. Multa de virtute, de DEO aliis dicis: ſed facisne

 etiam?

etiam? Non laudatur à Chriſto, qui ſolum docuerit, aut præceperit, ſed *qui fecerit, & docuerit*. Vide ergò ut verba tua firmes operibus. Virtus enim conſiſtit non in dictis, ſed in factis.

2. Conſidera eum, qui venerat Magiſter Humilitatis, nullam ejus exhibendæ occaſionem præteriiſſe. Æſtimabitur purus homo ut cæteri, eadem lege peccati obſtrictus: quid tum? Dei Filius magis attendit, quæ grata ſunt Patri, quam quæ ſibi honorifica. At tu forte contrarium attendis? Forte etiam, quæ Deo debes, ad tuum honorem torques? Quo plus tu ipſe honori tuo ſtudes, minus eum Deus procurabit, minus concedet: quia *gloriam ſuam alteri non dabit*.

3. Conſidera Chriſtum voluiſſe duplici titulo noſtrum eſſe: ideò, qui datus à Patre fuerat, voluit in præſentatione emi, ut ait S. Thom. de Villanova. Vide quomodo titulos quærit, & cumulat; quibus tuus ſit. Idem tu præſta in illum. Quot tibi ſuppetunt? quot tu perdis, ac negligis? Eſto poſthac ſollicitus magis, ut ſis Dei, quam fueris hactenus. Titulos ſuggerit omnis hora, omnis creatura. Quo tu magis Dei fueris, Deus erit magis tuus.

FERIA II.

Mater Filium, Filius ſe ipſum Patri offert.

1. CONſidera qui fuerint affectus Virginis in Deum, cui hanc hoſtiam offerebat, fidei, adorationis, gratiarum actionis pro omnibus

nibus donis ſibi impenſis, charitatis, ſui ipſius reſignationis: quæ deinde in nos charitas, quia eum offerebat Divinæ juſtitiæ pro noſtra ſalute. Gratias age Virgini. Diſce hanc quoque hoſtiam iiſdem affectibus pro peccatis tuis offerre. Cum hac offer teipſum quidquid es, quidquid potes: alias acceptus non eris. Nihil enim gratum eſt Deo, niſi quod cum Chriſto, aut ejus meritis offertur.

2. Conſidera quomodo ſe Chriſtus ipſe æterno Patri obtulerit ad promovendam ejus gloriam, & ſalutem generis humani. Id verò cum quanto, quem puro affectu, ſine omni ſuo commodo? Accende in te zelum gloriæ Dei, & ſalutis proximorum. Offer te & Deo, & ejus vicariis Superioribus ad quævis ardua. Deteſtare priorem teporem. Pete gratiam, &c. Cogita Chriſtum tunc etiam ad te reſpexiſſe. Quid ei debes? Reddere potes imitationem, alias nihil.

3. Conſidera quam grata fuerit hæc oblatio Deo, quia offerebat Mater, offerebat ſe ipſum Filius; offerebatur Filius precium totius mundi, dilectiſſimus Patri. offerebatur in finem gloriæ Dei, & precium Redemptionis noſtræ. Gratulare Patri, Matri, Mundo, quod una tandem inventa ſit oblatio, quæ Deo placeat. Agnoſce & in tui precium oblatum. Expende quanti te fecerit Deus: quantum te amaverit. Et quid reddes, niſi amorem? Hunc etiam brutum amanti reddit.

F E-

FERIA III.

De occurſu Simeonis ſenis, & ejus elogio.

1. ET *homo iſte juſtus, & timoratus.* Luc. 2. Pulchrum ſancti ſenis elogium. Optima ad recipiendum in ulnas, vel in animam Chriſtum diſpoſitio eſt, Iuſtitia, ſeu vitæ ſanctitas, & timor. Iuſtitia Chriſtum nobis unit, timor unitum conſervat; dum non ſolùm *expellit peccatum*, ſed minimos etiam nævos arcet. Nam, *qui timet Dominum, nihil negligit.* Diſce ad conſervandam animæ puritatem minimos defectus curare, ne per hos viam majoribus aperias, & paulatim decidas. Perfectio virtutis in minimis elucet. Tune hoc agis?

2. *Expectans conſolationem Iſraël.* Sciebat promiſſum Salvatorem; ſed videbat tot elabi ſæcula, tot Patriarchas, ac Prophetas, qui eum ſperabant, interim emortuos: ipſe tamen conſtanter expectabat Quam magna hæc in DEUM fiducia! quam conſtans expectatio! Quam tu expectas conſolationem? abſit ut vanam, vel caducam à creaturis. Ergo ſanctam in ſolo DEO? ſed nondum experiris? nondum tibi aſſecutus videris? Expecta Dominum grandi fiduciâ, & conſtanter. Aderit certo re ipsâ, ſi eum ſpe præoccupaveris.

3. *Et reſponſum acceperat à Spiritu ſancto non viſurum ſe mortem, niſi prius videret Chriſtum Domini.* En quid promeritus ſit juſtitiâ ſuâ, timore, & expectatione? nempe certitudi-

nem

nem videndi Chriſtum. Forte nec auſus fuit de hoc interrogare, ſive ex humilitate, ſive ex certâ fiducia, & tamen *reſponſum* accepit. Habes aliquid ſimilis felicitatis. Quot mandata, quot regulas, tot habes à Spiritu Sancto reſponſa, non viſurum te mortem, ſi ea obſerves, cum juſtitiâ, timore, & fiduciâ. Sic enim dictum eſt: *Hoc fac, & vives.* Tuum eſt, ut hanc tibi promiſſionem certam reddas.

FERIA IV.

Simeon accipit Chriſtum in ulnas ſuas.

1. *ET venit in Spiritu in templum.* Luc. 2. Conſidera S. Simeonem motum ab eodem Spiritu, à quo promiſſionem acceperat; feſtinaſſe ſpiritu fervido, ac ſitibundo in templum ipsâ horâ, quâ Chriſtus inferebatur. Hanc opportunitatem ſi diſtuliſſet, non vidiſſet Chriſtum Domini. Quantum eſt opportunitatem, & gratiam oblatam arripere! Noli differre, cum gratiam habes. forte hæc ultima eſt æternum non reditura. Hoc ipſum te moveat, quod hactenus plures neglexeris, cujus merito cum dolore recordaris.

2. *Et ipſe accepit eum in ulnas ſuas.* Promiſſum ſolum erat, quod videbit Chriſtum: at inſuper eum in ulnas accepit. Plus dat Deus, quam promittat. Tu contra plura ſpondes, & proponis, quam præſtes. Noli eſſe tam parcus in eum, qui in te tam eſt liberalis. Accepit eum inter brachia: per quæ, ut ait Hugo, noſtræ opera-

operationes ſignificantur. Ad Deum quidem pervenitur deſideriis, ſed non tenetur niſi operibus. Erras ergo, ſi propoſita ſtatuiſſe contentus, ad opera non progrediaris.

3. *Et benedixit Deum, & dixit*: *Nunc dimittis ſervum tuum Domine, &c.* Conſidera qui fuerint gerentis affectus, fidei, ſpei, charitatis, gratulationis tam ſibi, quam toti mundo, reſignationis, ac potiſſimum moriendi deſiderii: quo ſignificat, ſe nullius creaturæ amore in vita hactenus detentum, ſed ſolâ ſpe videndi JESUM. Felix anima, quæ in nullas creaturas amorem ſpargit, ſed totum in Deum colligit! Hoc poſtulat finis tuus, ad quem creatus es. Abſtrahe ergo à creaturis affectum. Tantum accedis ad Deum, quantum ab illis recedis.

FERIA V.

S. Simeon prophetat de Chriſto.

1. E*Cce poſitus eſt hic in ruinam.* Luc. 2. Salvator in ruinam? ſed eorum, qui cognoſcent quidem Deum, ſed non ſecundum cognitionem honorabunt; qui abutentur gratiis, & per ſuam malitiam vocationi non obſequentur. Time ne & tibi ſit in ruinam, ſi gratiis ejus non utaris. Dole tam frequentem earum abuſum. Ora tibi efficaces dari. Statue cooperari. Sit potius in ruinam tuarum paſſionum exemplo ſuo, & auxilio.

2. *Et in reſurrectionem multorum*: imo omnium, ſi velint. Nemo à gratia reſurgendi per Deum

Deum excluditur. Quæ bonitas iſta Dei? offenſus gratiam offert; læſus lædentis amicitiam quærit. *Non vult mortem peccatoris*, ſed ut convertatur, & vivat. Nec hoc bono, aut commodo ſuo, ſed tuo. Impenſius ergo Deus tua vult bona, quàm tu ipſe tua. Quod ſi reſurgas ejus ope, quoties iterum tuâ malitiâ cadis? O pudor! ita demum reſurge, ut cadas nunquam. Sed pondus paſſionum opprime, ne te in lapſum trahant.

3. *Et in ſignum, cui contradicetur*. Eventus vitæ Chriſti dedit Prophetiæ veritatem. Perpetuam enim *ſuſtinuit à peccatoribus adverſus ſemetipſum contradictionem:* quæſitus ab Herode ad necem, à Judæis parati in eum lapides, damnata, aut ſpreta ejus doctrina, ipſe tanquam ſcopus omnium opprobriorum, calumniarum, & cruciatuum poſitus. Sed & quoties tu vitæ ejus, & doctrinæ contradixiſti! Sit tibi poſthac ſignum JESUS, non cui contradicas, ſed cui te conformes, ad quod tua deſideria, tuas actiones conjicias.

FERIA VI.

De iis, quæ Simeon B. Virgini prophetavit.

1. T*Vam ipſius animam pertranſibit gladius.* Luc. 2. Vide quomodo jucundis acerba permiſcet Deus. Audiverat ex Simeone B. Virgo laudes, ac benedictiones ſui filii. Quæ hinc gaudia? jam de gladio audit, qui ſibi non corpus, ſed ipſam animam ſit penetraturus. Ut

Mater

Mater enim, & filii amantiſſimâ, non poterit non graviſſimè ſentire injurias filii. Nam amati injuria, eſt amantis tormentum. Vis ſignum, an JESUM ames? Explora quomodo ejus injurias feras, tam à te, quàm ab aliis illatas. Doles, deteſtaris, impedis, & hoc quidem ardente zelo? Confide quod ames; & exardeſce in omnem Dei injuriam.

2. *Tuam ipſius animam pertranſibit gladius.* Conſidera cauſam, ob quam voluerit Deus B. Virgini hunc doloris gladium jam in infantia Chriſti per prophetiam imprimere. Forte voluit eam Chriſto magis conformem: ut ſicut ille ab infantia ſemper habuit ſibi præſentem paſſionem ſuam, ita & illa ſemper ejusdem memoriâ torqueretur. Vide quo evadas per aſſiduam crucem, & mortificationem: ad ſimilitudinem Chriſti. Creſcit enim virtus, cum adverſis probatur: per majorem virtutem Chriſto es ſimilior. Amas hanc ſimilitudinem? ama crucem. Ad hanc te magno animo reſolve; hanc amplectere.

3. *Tuam ipſius animam pertranſibit gladius.* Conſidera prophetiam hanc, eo ipſo quidem momento, maximè autem tempore paſſionis Chriſti impletam. Percurre tormenta Chriſti: vide præſentem Cruci Virginem. Cogita quis dolor Matris ob tam graves in tantum Filium injurias fuerit. Sed & tu hunc gladium Matri infixiſti, qui Filio tot injurias, tam graves irrogaſti. Dole, & time gladium iræ Dei.

SABBATHO.
De Annæ Propheti∫∫æ occurſu.

1. NOn diſcedebat de templo, jejuniis, & obſecrationibus ſerviens die ac nocte. Luc. 2. Conſidera perſeverantiam hujus ſanctæ matronæ in dictis exercitiis, à quibus non remittebat. Non meretur virtutis nomen, quam non comitatur perſeverantia. Apud Deum hæc ſola coronatur. Quomodo tu ad coronam pertinges! Quàm multa proponis? quàm pauca exequeris? Minimâ difficultate frangeris, &c. Perrumpe tandem, reddetur ſuave; quod credebas laborioſum.

2. *Non diſcedebat de templo, jejuniis, & obſecrationibus, &c.* Ibid. Conſidera deinde ipſas hujus viduæ virtutes, virginalem, & vidualem ejus caſtitatem, exactam legis Divinæ obſervantiam, frequentem cum Deo communicationem, rigidam abſtinentiam. Atque his merita eſt JESUM verum DEUM agnoſcere, hæ enim ſunt, quibus ſe Deus communicat penitus agnoſcendum. Vis ut Deus ſe tibi exhibeat? habe cor mundum. obſerva mandata, & regulas: ſæpè cum DEO colloquere: retrahe te à ſenſuum delectamentis.

3. *Et hac ipsâ horâ ſuperveniens.* Ibid. Conſidera hanc Annæ felicitatem ad hanc horam eſſe à Deo diſpoſitam, ita tamen, ut & ipſa hâc eâdem horâ occurrat, cæteroquin eo ſolatio non potitura. Ita Deus gratias ſuas certo tempori,

pori, & occaſioni alligat, quas niſi eâ horâ arripias, fortè nunquam obtinebis. Vide ergo, ne hâc horâ oblatam gratiam prætereas. Perduntur ſæpè multæ, dum una negligitur. Nam Deus eas veluti per catenam ducit, uti ſi uni cooperêris, plures promerearis. Si ſcires ab una hac pendere tuam ſalutem, quid ageres? Et fortè pendet. Ne ergo ſis ſegnis, & incurius.

DOMIN. IV. POST EPIPH.

De affectibus, & ſermone Annæ Prophetiſſæ.

1. ET *hac ipsâ horâ, ſuperveniens.* Luc. 2. Conſidera qui fuerint interni affectus Annæ agnoſcentis ſub velo Carnis verum Deum: quæ fides, ſpes, amor, gaudium, gratulatio, ſui reſignatio, &c. Suntne iidem tui in Deum velo accidentium panis tectum? Si credis, cur non major eſt in eum reverentia? Si ſperas, cur affligeris adverſis? Si amas, cur amorem dividis in creaturas? Si gaudes, cur ſolatia ex cæno mendicas? Si gratularis tibi tanto bono, cur alia extra Deum æſtimas? Si te reſignas, cur toties te iterum recipis, &c.

2. *Confitebatur Domino.* (Ibid.) hoc eſt, benedicebat, & glorificabat Dominum. Vehementes enim affectus erumpebant in verba. Sed quæ fuerint, non exprimitur. Credi tamen poteſt, laudaſſe Dei bonitatem, ac miſericordiam, quam fecit cum ſervis ſuis: admiratam fuiſſe ejus humilitatem, & exinanitionem. Unde fit quod

quod ſis tam ſterilis in laudes Dei? quia nimirum tepide, aut parum afficeris. Amanti enim de amato non deſunt verba. Quod loqueris, prodit, quid ames. Examina te ipſum, & verba, ſermonesque tuos, & deprehendes, ubi ſit animus, unde evocandus.

3. *Et loquebatur de illo omnibus*. Ibid. Et quid loquebatur? ſine dubio, hunc eſſe tam diu expectatum Meſſiam: huic ſoli impendendos amores, &c. Nonne hoc profeſſio, & vocatio tua exigit? ut ad cognitionem, amoremque JESU erudias, & inflammes *omnes*, qui ejus ſanguine redempti ſunt, nulli quamvis miſero, & egeno te ſubtrahas? Cur ergo vel omnino ſubterfugis? vel rejicis viliores? Nunquid ideo vilis eſt anima, quia vili lacerna tegitur? an pro comptis ſolum mortuus eſt Dei filius? vero zelo nulla anima eſt vilis. Accende igitur hunc in te zelum animarum.

FERIA II.

Chriſtus ſecundum legem redimitur quinque ſiclis.

1. *VT facerent ſecundum conſuetudinem legis pro eo*. Luc. 2. Etſi nulla fiat ab Evangeliſta mentio, quod Mater Chriſtum conſueto pretio à Sacerdote emerit: certum eſt tamen, eam omnem apicem legis impleviſſe; ac proinde etiam quinque ſiclos pro eo depoſuiſſe. Conſidera ergo 1. Quis eum emat? Nempe B. Virgo, non ut ſibi ſervet, ſed ut eum nobis nutriat,

nutriat, ſeſeque poſtea nobis totum impendat. Debes ergo grates Virgini tantum de tuo bono ſollicitæ. Et quibus affectibus tibi redditum excipies.

2. Conſidera, à quo eum emat? Ab æterno Patre, cui oblatus erat. Donaverat eum nobis per Incarnationem: redonat, aut vendit illum iterum nobis, novos quærens titulos, quibus ſuum Filium totum faciat noſtrum. Adeo noſtræ ſalutis ſatagit; ut quamvis oblatum ſibi Redemptorem, iterum nobis reponat. Utinam ſic ego cum DEO agerem! offero toties cor meum, voluntatem, & facultates cæteras; ſed quod donavi momento recipio. Nunc accipe DEUS cor meum, voluntatem, corpus, & animam irrevocabili dono, & tu de iis ad libitum diſpone.

3. Conſidera quo pretio ematur, nempe ſecundum legem quinque ſiclis. Vide quam parvo emitur DEUS. Quamvis ſit infinitum bonum, noluit à te exigere infinitum pretium, tuæ conſulens egeſtati; noluit ingens aliquod, ne ejus emendi excuſationem prætenderes: noluit nullum, ut rigidiore titulo tuum faceres. Inexcuſabilis ergo es ô homo, ſi tantum bonum tam parvo, tam obvio pretio non emas. Et tamen quoties in vanitates, & ſenſuum oblectamenta plus pretii, plus inquam, laboris effundis.

FERIA III.
Herodes iratus.

1. TUnc Herodes videns, quoniam illuſus eſſet à Magis. Matth. 2. Conſidera illud, *Videns*. Promiſerant quidem Magi, ſe redituros. Sed intervenit diſpoſitio DEI jubentis per Angelum, eos alia via redire. Hoc ignorabat Herodes; & tamen tam certum habet, ac ſi videret Magis fuiſſe animum illudendi. Vide quàm turpiter erret ſuſpicio! audet ſcrutari intentionem, & tanquam certiſſima habet ſomnia, quæ ſibi fingit. Non videt, ſed cœcè graditur: ideò errat, & animum turbat. Deteſtare hoc malum, & potius cœcus ſis in aliorum factis, quàm ut ſuſpicioſo oculo videas.

2. *Videns quoniam illuſus eſſet*. Illuſor ipſe Herodes erat. Magis per ſimulationem impoſuerat. Qualis ipſe fuit, tales illos judicavit. Poterat non reditum illorum in melius interpretari, & minus turbatus fuiſſet. Diſce tu hoc agere, ne fortaſſis optima in venenum vertas. Nonnè tibi id fieri velles? fac ergò aliis. Magna tibi indè quies erit. quia ſiniſtra judicia plurimorum turbant animum. Reflecte, dole, propone.

3. *Iratus eſt valdè*. Conſidera Herodem in ira cepiſſe conſilium occidendi Chriſtum, quàm crudele! quàm enorme! Ira nihil ſanum ſuadet. Non poteſt bonum eſſe conſilium, quod dictat paſſio. Quoties, quæ in paſſione

decreviſti, tibi redditus damnaſti! Diſce ergo tuas paſſiones opprimere, ne te ad pœnitenda conſilia deducant. Vide an, &, quæ tibi dominetur; ſtatue, quibus modis domes.

FERIA IV.

Decretum DEI de ſubtrahendo Chriſto Herodis iræ.

1. CONſidera, quàm ſint longè alia conſilia DEI, alia hominum. Periclitatur de vita Chriſtus. Poterat DEUS vel Herodem perimere, vel iram extinguere, vel filium inviſibilem reddere. Decernit, ut fugiat. Quale hoc medium? quàm dignitati Filii DEI contrarium? quot incommodis objectum? ita DEUS cum iis agit, quos amat: aſpera illis, & difficilia decernit. Esne tu dignior Filio DEI? Si dura à te DEUS experimenta exigit, quid lamentaris? Agnoſce hæc eſſe ejus in te amoris argumenta, & mitius feres, & gaudebis, & gratias ages.

2. Conſidera, voluiſſe DEUM, ut hæc fuga fieret, non ad Magos, apud quos Chriſtus fuiſſet in honore, & veneratione, ſed in Ægyptum, ad gentem barbaram, & Judæis infenſam, procul ab amicis, & notis. Ita Filio ſuo toto infantiæ tempore, nec ab amicis ſolatium, nec à notis honorem, aut commoditatem admiſit. Et quid tu quæris agnoſci, æſtimari, honorari, commoditatibus inſtrui? Si te ſervum Chriſti agnoſceres, rejiceres iſta, & gauderes

deres potius latere, contemni, affligi. Aude hoc à te exigere, ut Chriſto proprior accedas.

3. Conſidera, quod ait Imperf. hom. 2. *Recordatum eſſe Dominum, qui non iraſcitur in finem, quanta mala fecerit ſuper Ægyptum, ideò mittit Filium ſuum in eam, & dat illi magna reconciliationis ſignum.* Quàm bonus Deus! quibus ex juſtitia ſuſtulit primogenitos, ex miſericordia ſuum primogenitum committit. Diſcat peccator, dum à Deo plectitur, non deſperare in finem. Imo ipſum plectere, eſt quoddam bonitatis documentum. Caſtigat enim omnem filium, quem diligit; Tu pœnam omnem humilis excipe, & bonitati ejus conſigna.

FERIA V.

Ioſeph monetur ab Angelo, ut fugiat in Ægyptum.

1. *ANgelus Domini apparuit in ſomnis Ioſeph, dicens: ſurge, & accipe puerum, & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum.* Matth. 2. Conſidera præcepti circumſtantias. 1. Monet Angelus Dei nomine, tanquàm per ſuperiorem. 2. Non Virginem etſi excellentiorem, ſed Ioſephum tanquàm caput familiæ. Per ſuperiores enim regit, quibus, ne errent ſubditi, aſſiſtit. 3. In ſomno monet. Rumpenda eſt quies, ubi Deus vocat. 4. Accipere jubet puerum, & Matrem. De cæterâ ſupellectile nulla cura. Omnis ſupellex tua ſit, Jesus & Maria.

5. In Ægyptum abeundum, in terram hoſtilem ut tutus ſit JESUS. Deſignari tibi locum patere, non elige. Si periculoſus tibi videatur, DEUS proteget, qui deſignavit.

2. *Et eſto ibi, uſque dum dicam tibi.* Moræ tempus non determinat. Occupationis, loci, officii, afflictionis tempus DEO remitte. Ipſi cura eſt de te, mutabit cum expediet. Quantum tu ipſe de te diſponis, aut ad votum diſponi procuras, tantum te ſubtrahis Divinæ gubernationi. Quantum inde turbationis, ſi non obtineas; ſi obtineas, quàm parum meriti, quàm parum ſolatii, quàm multum periculi!

3. *Qui conſurgens accepit puerum, & Matrem ejus nocte.* En obedientiæ perfectionem. 1. Cum judicii ſubjectione, etſi multa occurrere potuiſſent, quæ obtenderet. 2. Cum voluntatis promptitudine, in re tam ardua, & difficili. 3. Cum executionis celeritate, ipſâ nocte, abrupto ſomno, relictis omnibus, quæ habebat. 4. Cum hilaritate, quod ſciret hanc eſſe DEI voluntatem. Expende tuam ad hos numeros obedientiam.

FERIA VI.

De ipſo itinere fugientium in Ægyptum.

1. ET *ſeceſſit in Ægyptum.* Matth. 2. Conſidera qui fuerint animorum ſenſus Ioſepho, & MARIÆ. Experiebantur moleſtias itineris, injurias aëris, duritiem hominum, penuriam cibi, &c. Sed in his omnibus unâ hac cogi-

tatione

tatione recreabantur: omnia hæc agimus,& patimur pro JESU ſalvando. Hinc quæ ſolatia? quæ dulcedo? Omne enim amarum hac cogitatione dulcorabatur: Hoc tu principio nitere in adverſis: Pro Deo patior.

2. Conſidera quis animi ſenſus infanti fuerit, qui ſciebat ſe ad necem quæri, qui venerat, & ipſi etiam Herodi vitam dare. Putas non vulneraverit animum tanta ingratitudo? Vide ne parem doloris occaſionem ſæpius Chriſto præbeas, dum tot beneficiis, & gratiis non reſpondes. Sed poterat omnipotens infans vindictam ſumere de Herode, ſuumque honorem tueri: at noluit. Falſum ergò eſt principium amoris proprii: non tolerandum id, quo honor periclitatur, &c.

3. Conſidera, quæ Chriſtus in corpore eo itinere paſſus ſit: Ætas erat tenera, hyems perfrigida, pluviæ, nives, diverſoria vilia, quandoque nulla, paupertas parentum ſumma, barbaries hominum, &c. At non ex neceſſitate hæc tolerabat; ſed voluntate. Et ego pati refugio, & ea quoque quæ neceſſitas adfert? ego commoditatibus meis ſtudebo?

SABBATHO.

De iis, quæ IESUS paſſus eſt in Ægypto.

1. CONſidera quæ in animo paſſus eſt. Vidit ſe in medio nationis pravæ, cultum Deo negantis, idolis tribuentis: ardebat interim zelo gloriæ Dei. Hinc quod vulnus ejus animo,

qui clarè perſpiciebat, quid ſit Deus: quæ indignitas ejus offenſæ? quanto affectu vitam ſuam ad tollenda peccata offerebat? Quàm parum in me zeli eſt, quem non tantum aliena peccata non vulnerant, ſed vix propria! Accende in te zelum hunc, & attendes magis, ut opera tua non diſpliceant Deo.

2. Conſidera, quæ Chriſtus in ſe ſit paſſus. Defectum non ſuperfluorum tantum, ſed etiam neceſſariorum: contemptum ab hominibus, cùm non alius haberetur, quàm fabri filius. Et hæc non ex neceſſitate patiebatur Rex gloriæ, ſed ex voluntate, & cum gaudio, quod ſciret ſic placitum eſſe Deo. Condole cæcitati Ægyptiorum non agnoſcentium JESUM. Vide ne tua ſit horum ſimilis. Admirare, & lauda Chriſti patientiam: ſed non pigeat imitari, quod laudare delectat.

3. Conſidera dolorem quem habuit JESUS aliis compatiendo. Primo quidem SS. Matri ſuæ, & Joſepho, quos ſui causâ videbat durum illud exilium tolerare. qui dolor ſine dubio fuerit ad menſuram amoris, quo in eos ferebatur. 2. Infantibus innocentibus, qui etiam ſui causâ crudeli carnificinâ laniabantur. Diſce compati aliorum malis, eorum præſertim, qui in innocentia ſua Herodis, ſeu mali ſocii gladio occiduntur. Quantum his depravandis ſtudet iniquitas, tantum tu reducendis ſtude.

DOMINICA V. poſt EPIPH.
Cædes Innocentium.

1. M*Ittens occidit omnes pueros, qui erant in Bethlehem.* Matth. 2. Conſidera 1. ſanguinariam Herodis crudelitatem. Unum vult morti datum, & omnes occidit. Quo deducit unica ambitionis paſſio! imo quævis, niſi edometur. Lapſus tuos rememora, quos una quandoque paſſio cauſavit; & tuo damno diſce eam opprimere, ne te opprimat. Nec differendum eſt, quia tempore adoleſcit.

2. *A bimatu, & infrà.* Ibid. Conſidera, quam cautelam patrando ſceleri Herodes adhibeat. Nam 1. Non ſua manu eos occidit, ſed mittit miniſtros; ut ſi arguatur, exceſſum in hos retorqueat. 2. Occidit omnes, ut tanto certius is perimatur, quem volebat. 3. Non tantum in Bethlehem occidit, ubi acceperat natum Chriſtum, ſed etiam *in omnibus finibus ejus.* 4. Non ſolum eos, qui à tempore ſtellæ ortæ nati erant, ſed etiam qui antea. Non patere, ut Filii tenebrarum ſint cautiores ad malum patrandum, quàm tu ad declinandum. Omnem cautelam adhibe, ne qua te pars boni prætereat, ne qua parte ſubrepat malum.

3. Conſidera admiranda Dei conſilia, qui ipſis hominum ſceleribus utitur in bonum. Nam ut obſervat S. Chryſoſtomus hom. 9. fortè hi pueri non erant futuri boni. Ergò beneficium fuit illis mors accelerata. Deinde crudeli-

tas ipſa divulgata Romæ, ſervivit ad divulgandum Meſſiæ adventum, cultum eidem à Magis delatum. Diſce malis ad bonos, tibique ſalutares, & Deo glorioſos fines uti. Magna hîc Dei imitatio: magnum tibi lucrum.

FERIA II.

Monetur Ioſeph de reditu ex Ægypto.

1. D*Efuncto autem Herode.* Matth.2. Conſidera Herodem, qui per mortem Chriſti ſuum regnum ſtabilire volebat, per ſuam mortem eo excidiſſe. Iuſtus eſt Deus. Diſſimulat peccata ad tempus, ſed tandem plectit, cum minimè opinamur. Time, dum peccaſti, aut ne pecces, juſtitiam; qui, dum peccas, non amas bonitatem.

2. *Angelus Domini apparuit in ſomnis Ioſeph in Ægypto.* Ibid. Conſidera Dei providentiam, qui ſtatim Herodis mortem Ioſepho nunciat. Quàm putas gaviſus ſit Ioſeph, quòd ſui tantam curam à Deo geri animadvertit? Quàm fuerit in fiducia erga Deum firmatus. Lauda & tu Divinam providentiam. Projice cogitatum tuum in Dominum: ei te gubernandum committe. Erit illi cura de te; & videbis triſtium etiam rerum lætos eventus.

3. *Surge, & accipe puerum, & Matrem ejus, & vade in terram Iſraël.* Ibid. Terra Iſraël ampla erat. In quem ejus locum concedat Ioſeph, non determinat Angelus. Fortè ut Ioſeph iterum recurrat ad Deum, & de loco inquirat.

Gau-

Gaudet enim Deus frequentiore noſtrâ ſecum communicatione. Ideò non omnia ſimul declarat, quæ à nobis vult fieri: Da ergò hoc Deo gaudium: ſæpius ad eum recurre. Hæc via eſt, ſe cum eo magis uniendi.

FERIA III.
De reditu ex Ægypto.

1. QUi *conſurgens accepit puerum, & Matrem ejus, & venit in terram Iſraël.* Matth. 2. Conſidera æquam omnino Joſephi, & B. Virginis promptitudinem ad adeundam, ac ad deſerendam, Ægyptum. Nec alio titulo eſt reditus gratior, quàm quod Deo ita placeat. Nec diſpliceret remanere diutius, etiam in ærumnis, ſi ita Deo placeret; ab hujus enim nutu cum omni indifferentia pendebant. Quæ verò tua eſt indifferentia? ad mandata es moroſus: quod potes, recuſas; quod non potes, expetis: de bono, & malo judicas, prout tibi ſapit benè aut malè: fingis te non poſſe, quod non vis: tanquam debitum petis, quod amas; tanquam injuriam accipis, ſi petenti negatur, &c.

2. *Audiens autem, quod regnaret Archelaus in Iudæa pro Herode patre ſuo, timuit illo ire.* Ibid. Conſidera nihil quidem fuiſſe, quod Ioſeph timere poſſet in Iudæa. Nam *mortui erant, qui quærebant animam pueri.* Habet tamen Ioſeph, quod optimæ conſcientiæ habent: etiam in ſecuritate timent, ne perdant JESUM. Eſtne & tibi

bi hujus rei ſollicitudo. Quàm verò neceſſaria in tot periculis? Hac adempta omnia perdidiſti; imò & te ipſum. Vigila, &c.

3. *Habitavit in civitate, quæ vocatur Nazareth.* Ibid. Non elegit ſibi Chriſtus Hieroſolymam caput Regni, & populis frequentatam; ſed Nazareth locum vilem, à quo etiam per contemptum vocatus eſt Nazaræus. Hoc eſt ingenium Chriſti, ſemper ſibi humiliora eligere. Quàm diverſum eſt tuum? Ignominiam Chriſto facis, ſi alia quæris, quàm ipſe. Tantò majorem facis Chriſtum, quantò te minorem.

FERIA IV.

De aſcenſu Chriſti cum parentibus in templum.

1. *Ibant parentes ejus per omnes annos in Hieruſalem.* Luc. 2. Conſidera piam, & conſtantem hanc fuiſſe Joſephi conſuetudinem, orandi causâ ad templum aſcendere: quod quidem agebat ex lege, qua omne maſculinum obſtringebatur. Vide quàm accurate legem adimpleat, & quidem ex conſtante conſuetudine ſancta. Utinam ad hanc tu conſuetudinem regularis obſervantiæ pervenires. Pia conſuetudo, non eſt mera conſuetudo, ſed conſtantia. Hanc ut obtineas, quidquid agis conſideratè age, & ad regulam reflecte. Quantus eſſes, ſi id à principio vocationis egiſſes!

2. *Ibant parentes ejus.* Conſidera, non ſolum Joſeph, ſed & B. Virginem aſcendiſſe in tem-

plum,

plum, & hanc quidem nullam habuiſſe obligationem; quia lex ſolis maſculis data erat. Quia tamen erat opus bonum, quo obſequium præſtabatur Deo, ſuffecit ad illam permovendam. Nimis parce cum Deo agit, qui nihil agit, niſi ad quod tenetur. Si Deus tecum ita ageret, quam miſer eſſes! Ergò qui tanta à Deo mere liberaliter accipis, redde aliqua ſupererogatoria. Feciſtine hactenus? facieſnè impoſterum? quæ? quando? quo affectu?

3. Conſidera, etiam Chriſtum iviſſe in comitatu parentum, tum ut legi ſatisfaceret, tum ut æternum Patrem veneraretur in domo ſua, præſcripto tempore communis venerationis. Felices parentes tanti filii comitatu! Felix tu! ſi ſemper JESUM tecum habeas! quid ſolatii deeſſe poſſit cum JESU? vide cum quanto ſpiritu, & fervore hic puerulus properet! Excita in te ſimilem, cùm ad Divina accedis.

FERIA V.

De eodem aſcenſu in templum.

1. *Aſcendentibus illis Hieroſolymam ſecundum conſuetudinem.* Luc. 2. Conſidera reducem ex Ægypto Joſephum timuiſſe ire Hieroſolymam, quod ibi regnaret Archelaus. At etiamnum regnabat. Cur modò non timet? Quia nempè hic agitur de cultu Deo exhibendo. Tunc enim exuendus eſt timor,& forti animo, quæ Deo debes, præſtanda. Sic Deum ti-

menti nihil eveniet mali. Dum tu ejus obſequium curabis, præſtabit ille ſecuritatem.

2. Conſidera Chriſtúm anno ætatis 12. aſcendiſſe in templum, quando ſcilicet communi hominum opinione ſe primum prodere ſolet judicium; ut prima ſtatim ætate oſtenderet, curas ſuas vergere ad obſequium DEI. O ſi hoc exemplum ſecutus eſſes à juventute! quàm felix tua eſſet conditio! quàm ſecurus animæ ſtatus! Dole te tam ſerò veniſſe. At ſaltem nunc ſeriò, & cum magna reſolutione age, quod eſt ad obſequium DEI, & pone tepiditatem.

3. Contemplare agentium in templo modeſtiam, reverentiam, affectus, quas gratias reddant pro beneficiis & ſibi, & univerſo mundo collatis: quàm fervidæ ſint preces ad impetrandas hominibus gratias congruas? quàm gratæ DEO ſint eorum oblationes, &c. Confer tuam orantis compoſitionem corporis, collectionem animi, fervorem ſpiritus, &c. Vide in quo deficias, & emenda.

FERIA VI.

Remanet puer JESUS in templo.

1. *Conſummatis diebus cum redirent.* Conſidera parentes JESU non ante voluiſſe, quamquam potuiſſent, Nazareth in domum ſuam reverti, quàm ſolemnitas azymorum, quæ ſeptem dies durabat, undique expleretur Ita ad apicem ſervare voluerant legem. Sit hoc & tuum

tuum ſtudium, in iis præſertim, quæ Divina præſcribunt. Noli mutilum DEO ſacrificium dare, aut tempori quidquam detrahere. Quod DEO detrahis, cui addis, niſi ſenſibus? voleſne hoc feciſſe, cum conſummati fuerint dies vitæ tuæ?

2. *Remanſit puer* IESUS *in Hieruſalem.* Conſidera affectum, quo Chriſtus à Divina ferebatur: qui quantum de ſe erat, voluiſſet ſemper remanere in domo Patris ſui; & ob hunc finem, etiam Matrem, quamquàm ſibi dilectiſſimam deſerere. Dei enim obſequia omnibus ſunt præferenda. Ex quo diſcam æſtimare Divina, quæ regulis præſcripta ſunt, affectum ad ea excitare; ac potius iis temporis aliquid addere, ubi conceſſum eſt, quam demere.

3. *Et non cognoverunt parentes ejus.* Quamvis Chriſtus non ignoraret abſentiam ſuam magno dolori parentibus futuram, voluit tamen ſe iis ſubtrahere; *ut oſtenderet* (ait Beda) *ſe alium Patrem verum habere in cœlis*, cui ſoli in iis, quæ operabatur ut ſalvator, erat ſubjectus, ſine carnis & ſanguinis reſpectu. Diſce quando operandum eſt juxta tuam vocationem, exuere amorem parentum, & amicorum. Ignorant hi, quæ ſunt ſpiritus, & magno ſunt impedimento. Non potes eſſe Diſcipulus Chriſti, ſi in his non oderis patrem, & matrem. Luc. 14.

SABBATHO.

Amiſſum Filium requirunt Parentes.

1. EXiſtimantes illum eſſe in comitatu, venerunt iter diei. Mirum videri poteſt, quomodo Mater potuerit à filio ſejungi, quem tantopere amabat. Suſtinuit tamen id, quod crederet alios Divina ejus præſentia frui, ac ipſum eos morum ſuavitate ad ſe attraxiſſe. Ita ut ſerviretur aliis, libenter caruit eo, quo ſumme delectabatur. Appende hic tuam charitatem. Quam pauca, quam illibenter incommoda pateris alterius cauſa? At ut ſervias proximo, etiam aliquando Deus eſt relinquendus.

2. *Requirebant eum inter cognatos.* Qua diligentia? quo mœrore? qua ſimul reſignatione? quia non ignorabant eum Deum eſſe, & nihil non benè agere. quibus ad Deum, quibus ad JESUM ſuſpiriis? Itane tu perditum JESUM requiris? Sed tamen non reperiebant inter cognatos. Diſce non inveniri Deum, imo perdi potius inter cognatos, inter affectus ſanguinis, & ſenſuum, inter ſolatia amicorum. Diſſipant iſta, non colligunt affectum in Deum. Huic tantum detrahis, quantum illis adjicis.

3. *Et non invenientes regreſſi ſunt in Hieruſalem.* Conſidera qui fuerint regredientium ſenſus; doloris quidem, unionis tamen cum Divina voluntate, quod non ignorarent hoc altiſſimo conſilio factum, ut majora ſui accenderet deſideria & merendi daret occaſionem: ſpei interim

terim eum iterum reperiendi. Diſce, quod Deus faciem ſuam ſubtrahat etiam iis, quos unice diligit. Si ſe tibi ſubduxit, vade in Hieruſalem, conſtitue te in interna pace: quære eum iiſdem affectibus.

DOMINICA VI. poſt EPIPH.

Invenitur in templo inter Doctores.

1. I*Nvenerunt illum in templo*. Luc. 2. Credibile eſt eos non uſpiam alibi quæſiiſſe Hieroſolymis JESUM, quam in templo. Arguebant enim eum ibi eſſe, ubi ſciebant ejus affectus verſari. Diſce ergò JESUM in templo quærere, hoc eſt, in oratione. *Non invenitur* enim *in terra ſuaviter viventium*: non *in lectulo* deliciarum carnis: non *in vicis*, *& plateis* diſtractionum mundi. Imò hic potius perditur. Ne ergo te in afflictionibus tuis ad creaturas, ſed ad orationem, & internam animi recollectionem converte. Ibi JESUM invenies.

2. *Sedentem in medio Doctorum, audientem, & interrogantem*. Ibid. En iterum ubi Chriſtus invenitur: Inter Doctores. Nemo ſibi in rebus animi ſatis eſt ſapiens. Magna ſapientia eſt interrogare, & audire eum, qui ſpiritum dirigit. Interrogare, ut ſcias; audire, ut facias. Confunditur in ſapientia ſua, qui vel ſic ſcire negligit, vel de ſufficiente ſapientia ſua præſumit. Securius cum Duce graderis per hanc mundi ſylvam infeſtam, quam ſolus. Ergò *audi, fili mi, diſciplinam Patris tui, ut addatur gratia capiti tuo*. Prov. 1.

3. *Stupe-*

3. *Stupebant autem omnes, qui eum audiebant, ſuper prudentia, & reſponſis ejus.* Ibid. Videbat omnium admirationem Mater, audiebat applauſum: licet tamen conſpecto filio, ingens gaudium conceperit animo, mira illud modeſtia temperavit, dum ad tantos plauſus non exultavit leviter, nec ſe ejus Matrem prodidit, unde aliqua gloriæ pars in eam redundaret. Sicnè tu etiam agis? non prodis ea, quæ tibi ſunt laudi apud homines? non jactas quandoque? non libenter de tua familia, de tuis factis loqueris? Mendicas inanem laudem, veram perdis.

FERIA II.

Verba Matris ad Filium repertum.

1. FIli, *quid feciſti nobis ſic?* Luc. 2. Prior loquitur Mater; *affectus enim amoris*, ait Sim. Caſſ. *non potuit amplius cohiberi.* Vocat *Filium:* hoc erat omnibus notum: non DEUM, quod ab aliis ignorabatur. Noluit verbum proferre, quod ſibi in laudem redundaret. *Quid, non eſt increpatio*, ait Carthuſ. *ſed pia, & amoroſa conqueſtio.* Oſtendit dolorem quem habuit, ejus cauſam non perquirit curioſe. *Quid feciſti nobis:* non ait *mihi:* quo ſignificet communem Ioſephi dolorem: ex quo ſua etiam ſtet laus Ioſepho, quod amaverit eum, quem perditum dolebat. *Sic* magnitudinem doloris exprimit, ſicut magnitudinem amoris illud: *Sic Deus dilexit mundum.* Ioan. 3.

Joan. 3. Vide quam paucis, quam multa imitanda exhibet.

2. *Pater tuus, & ego dolentes.* Ibid. Primas occupat Virgo alloquendi Chriſtum: enarrando ſua acta primas defert Joſepho. Illud amoris fuit, hoc humilitatis, & reverentiæ in eum, qui erat caput familiæ. *Humillima*, ait S. Auguſt. *nec ſe merito, nec in ordine nominis præferebat.* Hoc conari tutò potes, ut amore in Deum omnes antecellas; ſed humilitate, & reverentia omnibus cede; non tam verbis, quam vili interius tui æſtimatione.

3. *Dolentes quærebamus te.* Ibid. Significat dolori ſe remedium quæſiviſſe. Non enim ſiſtebant in eo, quod amiſſum JESUM dolerent; ſed ut doloris invenirent lenimen, quærebant. Non ſufficit amiſſum JESUM dolere, ſi diligentiam non adhibes, ut invenias. Ideò quandoque ſe ſubtrahit, ut tu quæras; & delectatur quærentis ſtudio, & repertus cumulat gaudium. Non ergò deſponde animos, ſi amiſeris; ſed quære, & invenies.

FERIA III.

Reſponſum Filii ad Matrem.

1. *Quid eſt, quod me quærebatis?* Luc. 2. Non ſunt verba increpationis, quaſi dicat: Non opus erat me quærere, qui non caſu, ſed altiſſimo conſilio à vobis receſſi. Nec indè fuit vanum quærendi ſtudium: quia multa, quæ non ſunt neceſſaria, ex pio tamen affectu laudabiliter

dabiliter fiunt. Quam ſuaviter, quam amanter hæc protulerit! quam ſuavitatem parentibus ingeſſerit! Merebatur id parentum ſtudium. Si amiſiſti JESUM, guſtumque devotionis, cogita altiſſimo Dei conſilio factum; remitte te ejus gubernationi cum humilitate: quære tamen ſtudio, quo potes. Veniet tempus conſolationis.

2. *Neſciebatis quia in his, quæ Patris mei ſunt, oportet me eſſe?* Ibid. Interrogatio hæc vim habet affirmandi; id eſt, *ſciebatis*. Sciebant utique, & ideo eum ibi quæſiverunt. Indicat tamen eum affectum, quem habuit ad ea, quæ Patris ſunt: indicat propter hæc relinquendum Patrem, & Matrem: indicat hoc debitum eſſe, quod alia ſuperat. Imprime hanc animo veritatem, & ubi cauſa Dei agitur, generoſam cape reſolutionem abſcindendi quidquid charum eſt.

3. *Et ipſi non intellexerunt verbum, quod locutus eſt ad eos.* Ibid. Beatiſſimæ Virgini non ſimul omnia de Chriſto ſunt revelata, ſed ſicut ſemper crevit in gratia, ita etiam in myſteriorum intelligentia. Non intellexit ergo tunc, quare Chriſtus illa ætate inter Doctores ſapientiam ſuam revelaverit; ſed tamen ulterius non interrogavit. Cum enim audivit opus eſſe paternæ voluntatis, ſtatim acquievit. Diſce judicium ſubjicere. Neque enim neceſſarium eſt, ut omnium rationes aſſequaris, quæ Deus, quæ Superiores de te diſponunt. Noli eas inveſtigare, alias animi quietem turbabis. Satis ſit tibi, Deus vult.

F E-

FERIA IV.
De deſcenſu ex templo.

1. E*T deſcendit cùm eis.* Luc. 2. Audi narrantem JESUM, quæ ſibi eo triduo evenerint. Specta audientem magna aviditate Virginem, & omnia verba corde ſuo obſervantem. Diſce deſcendere ad ſenſum, D. Anton.ſer.infra Octav. Epiph. *O rigida ſuperbia, quæ ſuper altitudinem nubium moliris aſcendere; deſcende obſecro, quia* JESUS *deſcendit*, non tam corpore ex edito loco templi, quàm animo per humilitatem.

2. *Et erat ſubditus illis.* Ibid. Quis? cui? Creator creaturæ, Dominus ſervo, Deus homini. O admiranda obedientia! *Erubeſce ſuperbe cinis*, ait Bern. hom. 1. ſub Miſſus. *Deus ſe humiliat, & tu te exaltas. Si hominis, ô homo, imitari dedignaris exemplum, certe non erit tibi indignum, ſequi auctorem tuum.* Vilior eſt tibi præpoſitus, non tam nobilis, non tam doctus, quam tu? Nunquid ab ejus nobilitate, ab ejus ſapientia tanto es excelſior, quanto Deus ab hominis? Exemplum tibi dedit, tu eum ſequere.

3. *Et erat ſubditus illis.* In quibus? quo modo? In viliſſimis quibusque; Officina fabri non exhibebat ſplendida. Tu ea quæ fuerint, facile concipies. Agebat autem illa prompte, humiliter, exacte; nec uno tantum die, ſed uſque ad trigeſimum ætatis annum. Vilia tibi mandantur; & abjecta officia? Nihil eſt vile, quod Dei imitatione agitur, qui vel vile non

agit,

agit, vel agendo tollit vilitatem. Sit honor tuus vilia agere, ſi honorem tuum maximum judicas Chriſto proximo aſſimilari. Nè tempus te frangat, in totam vitam te generoſe reſolve abjectus eſſe in domo Dei.

FERIA V.
De profectu Chriſti in ætate, ſapientia, & gratia.

1. PUer autem JESUS *proficiebat ætate.* Lucæ 2. Poterat naturam aſſumere robuſtam, ac virilis ſtaturæ, ut Adamum creaverat. Voluit infantilem, & per ætates tranſire; ut omni ætati exemplo eſſet. Creſcebat ætate, & viribus, ut ad graviora pro me toleranda robuſtior evaderet. Hoc fine nutriebat corpus. Heu me! quantum abſum! qui corpus nutrio ad delicias, non ad Dei obſequium, non ad difficilia pro Deo agenda, aut toleranda. Parce Domine: emendabo ad tuum exemplum.

2. *Proficiebat ſapientia, & gratia.* Ibid. Plenus erat ſapientia, & gratia à primo ſui conceptus inſtanti, ita ut nihil ei accedere poſſet. Externe tamen creſcere videbatur ad proportionem ætatis, cui accommodabat in oculis hominum ſapientiam, & gratiam. Diſce, quod dum creſcis ætate, creſcere etiam debeas ſapientia, & gratia. Annis creviſti, quam parum virtute? Scientias humanas addidiciſti, gratiæ, & virtutis vix rudimenta attigiſti. Quomodo ſubſiſtes, dum quæretur non quantum, ſed quo-

quomodo vixeris? non quid didiceris, ſed quid feceris?

3. *Apud Deum, & homines.* Ibid. Exhibebat enim opera ſemper excellentiora; quibus hominum æſtimationem lucrabatur; & eximia erant ad augendam Dei gratiam, ſi hujus fuiſſet capax. Ita in omnibus Dei placitum, & hominum ædificationem conjungebat. Hoc age & tu, ut per opera tua Deo placeas, & qui vident ea, *glorificent Patrem, qui in cœlis eſt.* Vanum eſt, ſi ſolos homines ſpectes: ſi ſolum Deum, aliquid: ſi utrumque, optimum.

FERIA VI.

Quid Chriſtus egerit ad annum uſque trigeſimum.

1. Conſidera 1. ex plurium auctorum ſententia, Chriſtum transegiſſe eos annos in altiſſima contemplatione. Cogita ergò tractaſſe eum cum Patre negocium ſalutis humanæ, diſpoſuiſſe militantem Eccleſiam, defleviſſe peccata hominum, placaſſe iram Patris, precatum fuiſſe veniam, &c. Non dubita te tuaque peccata in illa contemplatione fuiſſe in præſentia. Non merebaris hoc. Sola fuit illius bonitas, tui meminiſſe. In hanc debita tua repone. Dole, veniam per illas lachrymas precare. Vide ut impoſterum ſis ei gaudio, non dolori.

2. Conſidera eum fuiſſe ſolatio SS. Matri, & Joſepho ſua converſatione, quam credibile eſt

eſt fuiſſe potiſſimum de Dei bonitate, miſericordia, & opere ſalutis, ad quod venerat. Cogita, quis fuerit utriuſque parentis guſtus? qui affectus? Diſce quæ tuæ converſationis materia eſſe debeat: qua ſcilicet aliquod proximo ſolatium, aut pium affectum imprimas. Alias vel in noxia incides, vel tempus perdes. Egiſtine hoc hactenus?

3. Conſidera operatum eſſe manibus ſuis. Tractaſſe fabrilia credunt probati Authores. Hinc credi poteſt adjuviſſe Joſephum ad ſuſtentationem. Tam miſeram vitam duxit JESUS. Et tamen non illi, ſed tibi dictum eſt: *In ſudore vultus tui veſcêris pane.* Et tu amabis otium? Nec penſi habet, quod nondum prædicet, aut miracula patret ad ſalutem hominum. Satis ſe agere judicat, quod agit id, quod ſcit Deum velle. Diſce hoc agere, quod obedientia jubet: etſi tibi nihil agere, aut à Superioribus non ſatis pro tuis talentis occupari videaris. Satis agis, ſi id agis, quod per obedientiam ſcis Deo placere.

SABBATHO.

Quæ virtutes ex Iuventute Chriſti colligantur.

1. CONſidera, cum Chriſti vita diſponeretur ad mortem Crucis, voluiſſe eum duræ potiſſimum virtutis ſpecimina edere. Ac 1. *Humilitatis.* Amavit enim neſciri: occuluit Divinitatem, ſapientiam, vim patrandi miracula. Latuit in Nazareth ignotus omnibus

bus in vili caſa: exercuit abjecta miniſteria, &c. Examina quî te in iſtis habeas. Non jactas ingenium, aut ſcientiam? non ambis videri? non fugis ſolitudinem? abhorres à vilibus. Quam parum es Chriſto ſimilis!

2. Secunda virtus *Obedientia*. 1. Erga Deum, ſemper enim quæ erant placita ei faciebat, ut reſpectu hujus omne illius opus fuerit obedientia. Æſtima hanc virtutem, cujus precium Chriſtus omnibus ſuis actibus addi voluit. Potes hoc imitari ad omne opus, quod ex vocationé tua facis. Scis enim certo Deum, & Superiores velle. 2. Erga homines: Erat *ſubditus illis*, non in honoratis, quæ non ſuppetebant, ſed in vilibus, conſtanter, prompte, hilariter. Eximium quid eſſe crede, obedire; quod Chriſtus tam conſtanter, tot annis egit. Examina, quæ tua ſit obedientia, non tantum operis, ſed etiam promptitudinis voluntatis, & abnegationis judicii.

3. Tertia eſt *continua Patientia* in paupertate, & rerum etiam neceſſariarum defectu, in ærumnis, in contemptu. Hanc ille vitam meliorem, Deoque gratiorem judicavit, & elegit. O ſiniſtra hominum judicia, quibus hæc vita extremum malorum eſt! dum pati fugiunt, perdunt animas ſuas, quæ *ſola patientia poſſidentur*. Et quid eſt, quod tu pateris? quàm leve? quam nihil, ſi cum eo conferas, quod prior ille paſſus eſt? Ad quid te reſolves?

D O-

DOMIN. SEPTVAGESIMÆ.
Decretum SS. Trinitatis, ut Chriſtus moriatur.

1. QVid facimus? Joan. 11. Cogita te intereſſe conſilio SS. Trinitatis conſultantis, ſitnè perdendus homo, ut meruerat; an morte Dei hominis redimendus. Quid facimus? Cogita adeſſe juſtitiam Divinam, quæ enormitatem delicti exaggerat. 1. Quia homo Deum vilipendit, cujus præceptum transgreſſus eſt. 2. Quia præceptum hoc erat obſervatu facile. 3. Quia hoc ex malitia fecit, cum eſſet adeò illuminatus, fultus gratia, & ſine paſſionum rebellione. 4. Quia nec motus eſt rigore pœnæ transgreſſuro impoſitæ, nec exemplo Angelorum. Igitur non mereri miſericordiam, ſed juſtitiam. Agnoſce hinc gravitatem peccati. Deteſtare. Time juſtitiam.

2. Cogita adeſſe miſericordiam, approbare quidem omnia, quæ allegavit Juſtitia, excuſare tamen hominem, quod fragilis ſit, ex luto compoſitus, tentatus à dæmone, idque in deſpectum, & odium Dei. 2. Agere nè perdatur, quia totum genus humanum perdendum eſſet: non ita omnes omnino Angelos perditos: triumphaturum dæmonem, ſi homo damnetur: Deum habiturum nomen rigidi, non miſericordis; cum miſericordiæ nullus hactenus fuerit locus, nullus futurus; Convenire denique Dei bonitati, ut placetur. Exhibe te miſerationis

rationis egentem, hanc invoca, lauda, gratias age, ſpera.

2. *Expedit, ut unus moriatur homo, nè tota gens pereat.* Ibid. Cogita hanc eſſe SS. Trinitatis concluſionem, quæ magis in miſericordiam inclinat, quam in juſtitiam. Quod juſtus enim ſit, à noſtra malitia habet; quod verò miſericors, à ſua bonitate. O quam expedit, & pro Dei gloria manifeſtanda, & pro hominum ſalute! Agnoſce, adora, lauda, ama, time offendere hanc bonitatem, ſpera in eam. Sed quæ tua erit in eam obligatio? quàm eam amabis? quàm illi ſervies?

FERIA II.

Concilium Phariſæorum adverſus Chriſtum.

1. *Collegerunt Pontifices, & Phariſæi concilium, & dicebant: Quid facimus?* Ioan. 11. Qui coëunt? inimici Chriſti, invidi ejus gloriæ, quod miracula patret, quod à plebe honoretur. Quæ ſana ſententia expectari poteſt à judicibus odio, & invidia excœcatis? Quo fine coëunt? *Ut* JESUM *dolo teneant, & occidant.* Hocnè meritus eſt Chriſtus, qui pertranſivit omnibus benefaciendo? Quid feciſſes, ſi illi concilio adfuiſſes? quo in iniquos illos zelo exarſiſſes? In te converte hæc tela. Tu contra eum ſæpius conſpiraſti. Amor proprius convocavit concilium paſſionum: quibus quoties ſatisfacis, decernis adverſus Dominum. Et

hoc meretur per tot tibi impenſa beneficia? O ingratitudo!

2. *Hic homo multa ſigna facit.* Ibid. Nec nominare eum dignantur, adeò vilem æſtimant. Hoc initium eſt ruinæ, Deum non magni æſtimare. Confitentur, quod multa ſigna faciat, & tamen perditum eunt JESUM, quia timent regno temporali. Pluris hoc regnum æſtimant, quam Deum. O inſania! ſed tua. Quoties tu Deum, ſi non vilem, certe pro dignitate magnum æſtimaſti? vilia illi tuarum paſſionum delectamenta antepoſuiſti? Cape hanc veritatem, unicum tuum bonum eſſe, Deum amare, & illi ſoli ſervire.

2. *Expedit, ut unus moriatur homo.* Ibid. Innocens, Propheta, patrator miraculorum, Meſſias, non accuſatus, non auditus, non convictus: & tamen expedit ut moriatur, ne regnum pereat? O ſcelerate! non expedit tua, ſed Dei ſententia, qui impio tuo decreto ad bonum generis humani utitur. Hæc Dei indoles eſt, ex peſſimis optima eruere. Imitari potes, ſi ex tui contemptu eruas humilitatem, ex afflictionibus patientiam, ex creaturis Dei laudem. Ita *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* Rom. 8.

FERIA III.

Cœna in Bethania à Martha, & Maria Chriſto exhibita.

1. F*Ecerunt autem ei cœnam ibi, & Martha miniſtrabat.* Ioan. 12. Cœna hæc facta eſt

eſt in domo Simonis leproſi poſt Lazarum reſuſcitatum, Chriſto in gratiarum actionem. Martha ergò in domo aliena miniſtrabat Chriſto. Qui amat, ubique captat occaſionem amato miniſtrandi. Nullus illi locus, nulla domus ad hoc peregrina eſt, etiam ſpontè famulorum officium ſuſcipit. At quot te prætereunt occaſiones? Si amares, omnem venareris, ubivis, quovis tempore. Si hoc egiſſes ſemper, quam gravis eſſes meritis? Non ægre feras alios ſedere in quiete, te autem miniſterio fatigari. Diverſis diverſa mandantur merendi ſtudia: iſtud tibi. Iſto Deo places.

2. *Maria accepit libram unguenti nardi piſtici pretioſi, & unxit pedes Ieſu, & exterſit capillis ſuis.* Ibid. Unxerat jam antea in ſua converſione Chriſti pedes. Ungit hic in gratiarum actionem de reſuſcitato Lazaro. Expende ad Chriſti pedes in aliorum præſentia projectæ humilitatem, ſui contemptum, amorem, gratiarum actionem, qua pretioſiſſimum, quod habebat, Deo immolat. Attende, quam Chriſtus habeat complacentiam, quam hujus actionis æſtimationem? Affer & tu non vilia, non perfunctoria opera, ſed pretioſa, pleno, & interno affectu exhibita, qui à Deo tam pretioſa accipis.

3. *Et domus impleta eſt ex odore unguenti.* Ibid. *Chriſti bonus odor ſumus.* Cor. 2. aut ſaltem eſſe debemus. Odor operum noſtrorum eſt ædificatio proximi. Eximia religioſi virtus totam unam domum replet hoc odore. Quo major es, eò magis hoc præſta. Majorum exempla

trahunt minores. Vide autem magis, nè de te quæratur Deus: *Fœtere feciſti odorem noſtrum.* Exod. 5. Si vel aliis exemplo ſis malo, vel bono illudas.

FERIA IV.
Murmur Diſcipulorum de profuſo Magdalenæ unguento.

1. *Videntes autem Diſcipuli indignati ſunt, dicentes.* Matth. 26. Murmurabant de prodigalitate, & indiſcretione Magdalenæ, qui, quo affectu hoc ageret, non videbant. Nunquam deerunt, qui de juſtorum virtutibus ſiniſtre judicent, loquantur, & in malum interpretentur, ſive ignorantia, ſive malitia. Etiam boni ſuas formant cenſuras zelo quandoque indiſcreto. quid ſi & Superiores? Si vis bonus eſſe Religioſus, debes ad hæc animum parare. Ad judicia Dei reſpice, hominum contemnes. Iſti corticem vident; Deus medullam. Cave autem nè & tu aliorum acta in malum interpreteris, dum potes in bonum.

2. *Dixit unus ex Diſcipulis ejus Iudas Iſcariotes.* Ioan. 12. Matthæus & Marcus plures murmuraſſe ſcribunt: Ioannes, unicum Iudam. Auguſtinus combinat, *eis Iuda dicente perſuaſum eſſe.* Ita murmurator unus, ſæpe circulum integrum ad murmur trahit. Cave tu incipias, cave incipiente alio proſequaris. Facies, ſi aſſueſcas aliorum actiones apud te in bonum interpretari.

3. *Potuit enim unguentum iſtud venundari multo, & dari pauperibus.* Matth. 26. Ecce quod pallium obtexit iniquitati: quaſi ei cura eſſet de pauperibus, qui fur erat, & proſpiciebat furandi occaſionem, ſi illud unguentum venditum fuiſſet. Ita veſtiuntur plerumque malæ paſſiones. Iraſceris, vis zelum videri: familiaritati peculiari indulges, vis charitatem æſtimari: effundis te ad ſolatia creaturarum, vis dici fructuoſe converſari. Sed pallio hoc non tegeris apud Deum.

FERIA V.

Chriſtus defendit Magdalenam.

1. *Sciens autem* JESUS *ait: Quid moleſti eſtis huic mulieri? opus enim bonum operata eſt in me.* Ibid. Semper IESUS advocatus eſt Mariæ. Luc. 7. contra Phariſæum peccatricem arguentem. Luc. 10. contra Martham de otio accuſantem. Hic contra Iudam murmurantem. En quomodo ſemper virtus Deum habet patronum. Quod ſolatium hinc fuerit Magdalenæ adhuc novitiæ in via virtutis! Quantum fuerit animata! Quid te affligunt ſiniſtra hominum judicia, murmura, cenſuræ? nunquid propterea virtutem deſeres? abſit. perge bene agere. Confide: Deum habebis defenſorem. Erit tempus, quo aperietur veritas cum tuo ſolatio majore.

2. *Nam ſemper pauperes habetis vobiſcum; me autem non ſemper habebitis. Mittens enim hæc*

unguentum in corpus meum, ad ſepeliendum me fecit. Ibid. Solvit rationem murmuris de cura pauperum. Non regerit Judæ intentionem furandi, quam noverat Dominus. Ut diſcas non te defendere per revelationem alienæ culpæ, infirmum innocentiæ tuæ argumentum eſt alterius culpa. Laudat deinde intentionem Magdalenæ, quod *prævenit ungere corpus ſuum,* Marc. 14. quod vel ex converſatione cum Chriſto, vel afflatu Spiritus Sancti didicerat, ſe poſt mortem non uncturam. Placent ergò Deo præventa obſequia, quorum poſt non datur occaſio. Sic omnem gratiam æſtima, omnem occaſionem arripe: quia neſcis, an poſt futura ſit.

3. *Ubicumque prædicatum fuerit hoc Evangelium in toto mundo, dicetur, & quod hæc facit in memoriam ejus.* Ibid. Silebat Magdalena ad murmur Judæ: Ecce Dominus fideles omnes ad ejus præconium excitat. Adeò placet illi ſilentium humile inter calumnias. Unxerat aliàs Magdalena Chriſtum. Luc. 7. Non promittitur illi operi memoria ſæculorum, quia erat adhuc incipiens in virtute: promittitur iſti unctioni, quia progreſſa eſt in virtute, & aſcendit ad caput uſque Chriſti, quod illo unguento imbuit; ibi autem ſolum ad pedes hæſit: ibi erant purgativi affectus, hîc unitivi. Incipere neceſſarium eſt, ſed progredi laudabile. Vide ergò nè ſiſtas, quovis die incrementum adde.

FERIA VI.

Aſcendens Hieroſolymam prædicit ſuam paſſionem.

1. *Erant autem in via aſcendentes Hieroſolymam, & præcedebat illos* Jesus, *& ſtupebant.* Debuit inſolita fuiſſe Chriſti properatio, quod ſtupuerint diſcipuli. Quæ verò ejus cauſæ? 1. Ut oſtenderet quam prompta voluntate ad patiendum feratur. Ad miracula edenda ordinario ibat paſſu, ad paſſionem accelerato. Amor addidit alas. Quam lentus ſum ego, quam refractarius ad ardua! O trahe me poſt te. 2. Ut oſtenderet ſe ad labores, & dolores præire. Cur ergò præcedere tu vis ad honores, ad delicias? Quantum abes à Spiritu Chriſti! Mirare, cum Apoſtolis, præcedentem; ſed cum iiſdem etiam ſequere.

2. *Ecce aſcendimus Hieroſolymam, & Filius hominis tradetur Principibus Sacerdotum.* Matthæi 20. Sæpius alias, nunc iterum paſſionem ſuam prædicit Apoſtolis. Cur toties? Quia quod quis amat, ſemper habet in memoria, libenter de eo loquitur. Non eſt tibi in memoria paſſio Chriſti, quia pati non amas. Patiendum tamen eſt neceſſitate quadam. Noli pati ut brutum. ut dulcius patiaris, memento patientis Jesu. 2. ut ad aliquid patiendum Diſcipulos animaret exemplo ſuo, qui ſimul aſcendebant. Qui cum Chriſto aſcendit, ſeu ad virtutem, ſeu ad cœleſtem Hieruſalem, pati debet. Sed non

ſolus, habet ſecum Chriſtum, cujus vel memoria cruciatus lenit.

3. *Et ipſi nihil horum intellexerunt.* Luc. 18. Terrena adhuc ſapiebant, & magni faciebant ea, quæ mundus æſtimat, delicias, honores, gloriam, &c. à contemptu autem, contumeliis, & doloribus abhorrebant. Animus, qui terrena ſapit, non percipit, quod DEUS æſtimat. Undè tu tam aridus es in meditatione vitæ, & mortis Chriſti? Quia non habes æſtimationem, & amorem contemptus, & afflictionum; ſed honorum, vanitatum, & delectationum ſenſus. Defle inſipientiam tuam, & diſce ab optimo Magiſtro pati: Quia *non eſt diſcipulus ſupra Magiſtrum.* Matth. 10.

SABBATHO.

Præparatio ad ſolennem ingreſſum in Hieruſalem.

1. E*T aſcendens* JESUS *Hieroſolymam, aſſumpſit duodecim Diſcipulos.* Matth. 20. Non ignorabat Chriſtus decreviſſe Iudæos, *ut eum dolo tenerent, & occiderent.* Marc. 14. Voluit tamen Hieroſolymam ſolenniter ingredi, & cum ea pompa, quæ à Prophetis de Meſſia prædicta fuit. 1. ut oſtenderet ſe verum eſſe Meſſiam, & præberet ſe agnoſcendi occaſionem, ut inexcuſabiles eſſent, ſi non ut talem venerarentur. Omnibus enim dat Deus gratias, non omnes accipiunt. Stude, ut oblatas accipias: time, ſi negligas. 2. ut oſtenderet, non

poſſe

poſſe Iudæos exequi decretam mortem, niſi ipſe velit. A DEO pendet quidquid decreveris. Ejus ergo gubernationi te in omnibus committe.

2. *Ite in caſtellum, quod contra vos eſt, & ſtatim invenietis aſinam alligatam, & pullum cum ea, ſolvite, & adducite mihi. Si quis vobis aliquid dixerit, dicite, quia Dominus his opus habet.* Matth. 21. Oſtendit Divinitatem ſuam, ſignificando abſentia: Crede non abeſſe à te. Adora. Áma. Time. 2. Exercet Dominium, quod habet in omnes res creatas. Et tu huic ſubjectus es. Patere eum in te dominari. Cum interna te cogitatione monet, ut frangas appetitum, ut ſubdas voluntatem, ut linguam modereris; cogita has aſinas eſſe, & tibi dici, *Dominus his opus habet*. Negabisne hoc illi?

3. *Euntes autem Diſcipuli, fecerunt ſicut præcepit illis* JESUS, *& adduxerunt aſinam, & pullum.* Ibid. Obediunt Apoſtoli perfectè, *ſicut præcepit*; nec ullam movent ulterius quæſtionem. Par fuit promptitudo Domini illorum jumentorum. Audito enim, quod *Dominus his opus habet*; nec qui ſint, nec à quo miſſi, nec cauſam, nec tempus quærit. En bonam in utriſque voluntatem faciendi, quod placet Domino. Examina quam bona ſit tua, quam prompta ad bonas ſuggeſtiones. Diſpone eam, ut ſit melior.

DOMINICA SEXAGESIMÆ.
Triumphalis ingreſſus Chriſti in Hieruſalem.

1. I*Mpoſuerunt ſuper eos veſtimenta ſua, & deſuper eum ſedere fecerunt. Plurima autem turba ſtraverunt veſtimenta, &c.* Matth. 21. Conſidera obſequia Diſcipulorum, & turbarum officia in textu enumerata. Quis excitavit turbam, quæ non ignorabat Principes in Chriſtum conjuraſſe? niſi qui corda movet Deus, & contra timores firmat. Quid ſperare poterant à paupere JESU, & pauperibus Diſcipulis? imò timere poterant Principum indignationem. Sola æſtimatio Chriſti eos movit, quam conceperant ex ejus miraculis, & recenter ſuſcitato Lazaro. O ſi magnam conciperes DEI æſtimationem! quæ obſequia præſtares DEO? quam fortiter adverſus teipſum, & concilia tuarum paſſionum dimicares!

2. *Clamabant dicentes: Hoſanna filio David: Benedictus qui venit, &c.* Ibid. Conſidera turbam hanc tria conjunxiſſe, quibus vera devotio perficitur: Cor, ſive affectum, quo Chriſtum proſequebantur: Linguam ſeu voces, quibus eum laudabant: Manus ſeu opera, quibus ramos cædebant. Non eſt vera devotio, quæ hæc tria non habet; quia niſi hæc Deo reddat, non reddit nos totos. Confer devotionem tuam. Vide an verba, & opera procedant ex affectu? an, ut loqueris, ita facias? an vox ſit

Jacob, manus autem Eſau? Totus Dei eris,ſi illa tria conjungas.

3. *Ecce Rex tuus venit tibi.* Ibid. Cogita te invitari ad hoc ſpectaculum. *Ecce Rex tuus* omni titulo. Debes ergo ei omnem ſubjectionem. *Venit tibi*,id eſt,tuo bono; cui omnes ſuas cogitationes, ſtudia, vitam, ſanguinem eſt impenſurus; ut te egenum ditet, periclitantem protegat, miſerum,& vilem ad regnum evehat. Attolle illi portas cordis, ut introëat Rex gloriæ.Agnoſce affectum. Adora Regem: offer illi intellectum, voluntatem, & affectus tuos.

FERIA II.

Invidi Phariſæorum ſermones.

1. V*Idetis, quia nihil proficimus. Ecce mundus totus poſt eum abiit.* Joan. 12. Conſidera invidiam Phariſæorum. Qui occiſum volebant Chriſtum, quam ægre ferunt honoratum! Sed fateri debent, ſe nihil proficere. Noli animo dejici, ſi invidiam patiaris. Nihil proficiet: ſolum invidum cruciabit. Noli etiam invidere, ne crucieris. 2. Dicunt plus quam verum ſit, quod totus mundus eum ſequatur, ut magis ſuam rabiem acuant. Utinam vero id verum eſſet! ſequantur eum Infideles, Hæretici, Judæi. Tu primus ſis. Si alius plauſum, & accurſum habeat, tu non invide.

2. *Quidam autem Phariſæorum dixerunt ad illum: Magiſter increpa Diſcipulos tuos.* Luc. 19. Ecce livoris ingenium! vult impeditos Chriſti

plauſus: audet ab ipſo Chriſto id petere, ut eos prohibeat. Vocant Magiſtrum, ut petitioni per blandimenta viam ſternant. Quid petunt? ut Diſcipulos increpet. Quare? Eſtnè malum, quod applaudant Domino? Sed invidia nihil rectum videt, etiam pia, & ſancta improbat. Abſit à me hæc, & omnis paſſio, quæ ſenſum pervertit, & excœcat.

3. *Quibus ipſe ait: Dico vobis, quia ſi hi tacuerint, lapides clamabunt.* Ibid. Senſus eſt, quod non ſilebunt hi, qui à Deo moti ſunt; ſi tamen ſilerent, poſſe Deum etiam duriſſimi cordis homines ad dandam ſibi gloriam excitare. Ita eſt. Nullum cor eſt tam durum, quod Deus vel frangere, vel mollire non poſſit. Poteſt ergo & meum. Sed hactenus ego obſtiti. Quid feci? Quoties voluit ille? Quoties ego reſtiti? Time, quia *cor durum male habebit in noviſſimo*. Eccl. 3.

FERIA III.

Flet ſuper civitatem Hieruſalem.

1. V*Idens civitatem flevit ſuper illam.* Luc. 19. Quid lachrymæ in æſtu plauſuum? Videt Hieruſalem, & in ea totum mundum. Videt omnium ſcelera: etiam tua. Videt paſſionem ſuam ceſſuram multis in ruinam, ex propria eorum malitia. Poterat abſolute ſalvare, ſed vult ut gratiis ſuis cooperemur. Peribimus, ſi non utemur. Expende an aliquam ſuper te flendi occaſionem dederis. Amorem ejus in te agnoſce. Sed non ſufficit, niſi & tu cooperêris.

2. *Si cognoviſſes & tu, & quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi.* Ibid. Indicat fletus ſui cauſam eſſe cœcitatem populi non agnoſcentis Meſſiam, ex qua odium, invidia, ingratitudo,& omne malum. Hinc laborat Diabolus, ut hanc cordibus noſtris cœcitatem inducat, ut non agnoſcamus quantum bonum ſit gratia DEI, quantum malum peccatum; non attendamus DEI inſpirationibus,ne ſequamur.Et hoc, *in hac die tua*, vitæ ſcilicet hujus, quæ ſola eſt dies noſtra: quam ſequetur *dies Domini*. Vide ergo, quomodo diem tuum impendas, ne timere debeas diem Domini. Deplora priorem cœcitatem, & tandem aperi oculos, ut agnoſcas, quæ gratiæ tibi dentur ad vitam æternam.

3. *Venient dies in te, & circumdabunt te inimici tui vallo, &c.* Ibid. Prædicit everſionem urbis per Romanos futuram, ob peccata, præſertim in Chriſtum, commiſſa. Peccata enim ſunt omnium miſeriarum cauſæ, & præparant materiam vindictæ Dei. In his exprimitur miſeria hominis in articulo mortis, qui malè uſus eſt tempore ſuæ viſitationis, & gratiæ. Circumdabunt eam inimici Dæmones: coanguſtabunt præterita peccata: proſternent in terram omnes grandes, & vanas deſignationes, &c. quia non benè uſa eſt tempore viſitationis ſuæ. Vide quanti refert, uti gratia dum tempus eſt.

FERIA IV.

Paciſcitur Judas cum Principibus de tradendo IESU.

1. *TUnc abiit unus de duodecim, qui dicebatur Iudas Iſcariotes, ad Principes Sacerdotum.* Matth 26. *Tunc*: poſtquam intravit aviditas pecuniarum occaſione effuſi unguenti: vel quando ſcivit congregatos in odium Chriſti Pontifices. *Unus de duodecim:* in Apoſtolica dignitate conſtitutus. *Iudas:* nominatur, ne ſuſpicio cadat in plures; *Iſcariotes:* ne quis cogitet de Thadæo. *Ad Principes Sacerdotum* infenſiſſimos Chriſto, & morti ejus intentos. Vide quo evadant indomitæ animi paſſiones. 1. Ardebat avaritia Judas. 2. Hinc murmurator factus de profuſo unguento. 3. tum cœpit odiiſſe Chriſtum. 4. Eum pretio vendere. 5. non amico, ſed capitalibus inimicis. Time proinde paſſiones tuas, & ideo applica illis ſecurim mortificationis.

2. *Et ait illis: Quid vultis mihi dare, & ego eum vobis tradam.* Ibid. Quantas, quàm pretioſas merces proponit peſſimus mercator, DEI Filium! ſed quàm vili æſtimat, qui pretii libertatem iniquis emptoribus remittit? qui nec JESUM nominare dignatur! Resne ergo tam vilis eſt DEUS? Ah! quoties tu eum vilioris æſtimaſti! At quanto pluris ille te fecit? qui pro te ſe, vitamque ſuam dedit. O brutum! ſi non pluris æſtimas, ſi non amas.

3. *At illi conſtituerunt ei 30. argenteos.* Ibid. Pre-

Pretium jumenti, aut viliſſimi mancipii: Quis iſte DEI contemptus? Sed altiore conſilio tam parvo eſt venditus. *Nos ille voluit pretioſos facere in pretii vilitate*, ait D. Paulin. ep.4. *Ipſe nobis hac vilitate pretioſior, quod ſe vili vult æſtimari, ut ab omnibus ematur.* Non potes grandia pro Deo dare, da parva, da curam minimorum. His libenter ſe tibi vendit.

FERIA V.
Cœna Paſchalis.

1. *ITe in civitatem ad quendam, & dicite: Magiſter dicit: apud te facio Paſcha.* Matt. 26. Pauperrimus JESUS, nec ut Paſcha celebret propriam habet commoditatem. Viſne tu, non tantum ad ſpiritualia, ſed etiam ad ſenſualia, omnem tibi ſuppetere commoditatem? Patrifamilias tantum innuit, quid placeat: *Apud te facio Paſcha*: & ille protinus aſſentitur, & fervet ad obſequium. Sufficitne tibi à Deo, à Superioribus, à regula innui, quid Deo placeat? ſtatimne aſſentiris? an quandoque ſervilibus cogendus es? ſic pretium operis, & meritum perdis.

2. *Deſiderio deſideravi hoc Paſcha manducare vobiſcum.* Ibid. *Hoc Paſcha?* quod eſt ultimum vitæ ſuæ? quod mox ſequetur, acerba paſſio, & mors infamis? Ideo omnino, quia poſt hoc ſcit ſecuturam mortem, ad quam tui amore ſemper aſpirabat. Quò vicinior eſt paſſioni, eo majus gaudium prodit. Si Chriſtum te amare credis,

dis, & pati fugis, tibi mentiris. Probatio amoris eſt paſſio, præſertim ſi ſit cum gaudio, aut cum antecedente deſiderio. O quàm tu delicatus es! Non correſpondebis deſideriis Chriſti, niſi ſimilia concipias.

3. Conſidera Chriſtum hîc ſervaſſe omnes regis cæremonias, & quid eæ ſignificarent contemplatum. In *agno occiſo, excoriato, aſſo*, ſeipſum occidendum, flagellis excoriandum, & igne amoris conſumendum. In *ſecto, non fractis oſſibus:* ſe luxatum quidem, oſſa tamen ſua non fracta. In *feſtinatione comedentium*, feſtinationem furoris inimicorum. In *lactucis agreſtibus*, ſui fellis amaritudinem. In *baculo, quem manibus tenebat*, ſuam Crucem. Cogita qui fuerint hîc affectus, ſe ad omnia hæc offerentis: & conare ſimiles elicere.

FERIA VI.

Lotio pedum.

1. S*Ciens quia omnia dedit ei Pater in manus, ſurgit à cœna, & cœpit lavare pedes*. Ioan. 13. Quæ connexio iſta? Scit omnia ſibi data in manus, & cœpit lavare pedes? Ut intelligas, quanta ſit humilitas, intellige quanta ſit majeſtas ejus, qui ſe abjicit. Poteſne majorem cogitare? Appende vilitatem tuam: & tamen humiliari detrectas. *Omnia ſunt ei data in manus.* Sed tu ſurripis aliquid illi: quia pedes illi tuos, id eſt, affectus non das. Ubi vagantur? nonne poſt veſtigia gregum, ſeu creaturarum? Colli-

ge eos: conſigna ei in manus, ut ille lavet à pulveribus, aut ſordibus, quæ ex creaturis adhærent, & manu ſua eos regat.

2. *Surgit à cœna, ponit veſtimenta, accipit linteum, parat aquam, lavat, abſtergit.* Ibid. Omnia ſolus agit. Cur non Diſcipulorum aliquis adjuvandum admittitur? Ad honorata, ad filiationem Dei, ad hæreditatem regni, ad poteſtatem abſolvendi, & ejiciendi Dæmonia admiſit ſocios; ad ea, quæ ſunt humilitatis, prævenit omnes, nec opinantes. Sic agunt veri humiles. Non es verè humilis, ſi in vili miniſterio non certas prævenire. At tu fortè nec ſequi contendis, & lentus aſpicis alios. Crede mihi, aſpicies etiam olim de longè, cum illi te ad præmium antecedent, & ſerò dolebis.

3. *Venit ergò ad Simonem Petrum, &c.* Ibid. Petrus videt hinc ſuam vilitatem, indè majeſtatem DEI: ſtupet: *Domine, tu mihi lavas pedes?* Pondera ſingula verba. *Domine* univerſorum, & meus: *Tu*, cujus eſt poteſtas, & imperium: *mihi* ſervo viliſſimo, & peccatori, &c. Obſtupeſce verò quod ipſum toties in te faciat JESUS, toties te abluat non aquâ, ſed ſanguine ſuo, ſeu gratiâ ex meritis ſanguinis. At hujus tanta neceſſitas eſt, ut niſi te laverit, non ſis habiturus partem cum illo. Dic ergò cum Petro: *Domine, non tantum pedes* affectuum, *ſed etiam caput* cogitationum, *& manus* operum, ut omnia ſint munda in conſpectu tuo.

SAB-

SABBATO.

Admonitio Diſcipulis data poſt pedum ablutionem.

1. S*Citis quid fecerim vobis? Si ergo ego lavi pedes veſtros Dominus, ac Magiſter veſter, & vos debetis alter alterius lavare pedes*.Ioan. 13. Per interrogationem revocat eos ad attentionem. Res enim attentu digniſſima eſt humilitas Chriſti. 2. Verbo explicat, quod prius exemplo oſtendit. Efficaciſſima ſunt docentis verba, quæ ipſius factis animantur. 3. Argumentum nervoſum eſt; Ego lavi; ergo & vos debetis: Ego vobis; ergò vos alter alteri. Vide quàm à minori ad majus benè concludat. 4. Hic vocat ſe Dominum, ac Magiſtrum, ut efficacius perſuadeat. Quid tu ad iſta? ſtipes es,ſi non convinceris: lapis es, ſi non moveris.

2. *Exemplum enim dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis*. Ibid. Vide quo facta Chriſti tendant: ut ſint tibi in exemplum. Quantum eſt de te, vitam adimis factis Chriſti, ſi non imitaris: fraudas enim ea fine ſuo: quia exempla ceſſant eſſe exempla, ubi ceſſat imitatio. Ne feceris tu hanc illis injuriam. Vide etiam quàm bonum habes Dominum, qui non imponit tibi jugum, quod ipſe prior non portet! Quam bonum Magiſtrum, qui ut te blandius trahat, prius facit, quàm verbo doceat. Ut benè ergò opereris, attende in ſingulis exemplum Chriſti, ut facias quemadmodum ille. Hæc com-

compendioſa eſt, & certa perfectionis norma.

3. *Si hæc ſcitis, beati eritis, ſi feceritis ea.* Ibid. Aperta doctrina eſt, quòd non ille ſit beatus, qui multa ſcit, ſed qui facit, quæ ſcit. *Non enim magnum eſt virtutem cognoſcere, ſed ſtudioſè agere*, ait Cyril. Alex. l. 9. in Ioan. c. 9. Non ergò ſatis eſt, quod ſcias exempla Domini. Ipſa ſcientia eſt quædam ad imitandum obligatio. Nam Luc. 12. Servus, qui ſcit voluntatem Domini ſui, vapulat multis, ſi non faciat ſecundum eam. Expende, quanta tu lumina habeas, quantam bonorum cognitionem. O ſi ſecundùm eam faceres! quàm eſſes beatus!

DOMIN. QVINQVAGESIM.
Inſtitutio Venerabilis Euchariſtiæ.

1. A*Ccipite, & comedite. Hoc eſt corpus meum.* Matth. 26. Crede primûm vivâ fide, carnem, ſanguinem, animam Chriſti, Deitatem, & quidquid eſt Deus, eſſe in SS. Euchariſtia, ſive vi verborum, ſive per concomitantiam. Admirare Dei ſapientiam, quæ invenit novum modum ſe nobis communicandi. Obſtupeſce & lauda omnipotentiam, quæ uno momento, ſolo verbo illa omnia ſub ſpeciebus panis, & vini ponit. Agnoſce infinitum amorem, quo hoc facit. Sicut Pater *Sic* dilexit mundum, ut Filium ſuum unigenitum daret: ita & Filius, ut ſeipſum daret, ut ſit nobiſcum uſque ad conſummationem ſæculi. O Admirabilis, & amabilis Deus! Quòd de te cogitaverit, ut incarnaretur,

retur, quantum eſt? ſed quantò majus, quòd in te, velut denuo in mundum veniat, & omnia ſecum adferat, quæ tunc attulit? Quid retribues Domino?

2. *Dominus* Jesus *in qua nocte tradebatur, accipiens panem*, &c. Conſidera tempus hujus inſtitutionis. Erat illud ipſum, quo ejus vitæ ſtruebantur inſidiæ, quo fervebant odia Iudæorum in illum. Sic aquæ perſecutionum non potuerunt extinguere charitatem ejus. Sic amat nos etiam, cum inimici ſumus. Tormenta igitur vicina, crux, infamia, non cauſarunt ſeparationem Chriſti à te, ſed majorem conjunctionem per hoc amoris, & unionis Sacramentum. *Quis ergò te ſeparabit à charitate Chriſti? tribulatio? an anguſtia? an fames? an nuditas? an periculum?* Rom. 8. Conclude magno ardentíque amore: *In his omnibus ſuperabo, propter eum qui dilexit me.*

3. *Et manducantibus illis accepit* Jesus *panem.* Marc. 14. Conſidera quos Chriſtus adhibuerit convivas. Apoſtolos nempè, & inter eos, ut communior habet ſententia, etiam Iudam. Sed quanta ſumentium diverſitas! Illi corpore ſimul, & ſpiritu ardentiſſimæ devotionis, iſte ſolum corpore, ſpiritu autem in proditionem Chriſti intento. Vide belluam illam hoc amoris cibo non mitigatam: & adverte quomodo ſcelera in catenam eant, cum paſſio, ex qua ortum trahunt, non tempeſtivè opprimitur.

FE-

FERIA II.

Chriſtus ſuper cœnâ inſinuat proditorem.

1. IESUS *turbatus eſt ſpiritu, & dixit: Amen dico vobis, quia unus ex vobis me tradet.* Ioan. 13. Turbatio hæc fuit vehemens triſtitia. Cauſa hujus eſt atrocitas criminis à Iuda patrandi, ab Apoſtolo, à domeſtico. Quid non agit, ut à meditato eum ſcelere reducat? Oſtendit ſe conſcium futuræ proditionis, ut non credat Iudas ſuum ſcelus latere. Non nominat proditorem, ut parcat famæ; ut non concitentur in eum alii diſcipuli; ut Iudas hac lenitate trahatur; ne manifeſte coargutus, fiat impudentior. Dum nihil proficit; dat ſignum proditoris: *Qui intingit mecum manum*, &c. Intentat ei *Væ* æternæ damnationis. O bonitas Dei! O duritia peccatoris! O Domine non induretur cor meum, ad tot inſpirationes, quas & mihi mittis.

2. *Et contriſtati ſunt valdè, & cœperunt ſinguli dicere: Nunquid ego ſum Domine?* Matth. 26. *Quòd dixit: Unus ex vobis, omnes perturbat.* S. Chryſ. hom. 71. in Ioan. Quare? 1. *Non de conſciëntia reatu, ſed de humanæ mutabilitatis incerto.* S. Leo. ſer. 7. de Paſſ. Etſi non eſſent ſibi conſcii, timebant ſuæ fragilitati: Noli ergo & tu nimium tibi confidere. Cecidit Petrus qui nimium ſibi fidebat. 2. *Timentes ne minus verum eſſet, quod in ſe quiſque noverat.* Idem S. Leo. Etſi enim quis nihil ſibi conſcius ſit, non ex

hoc

FERIA IV.
Sermo Chriſti ſuper Cœna.

1. S*Icut dilexit me Pater, & ego dilexi vos. Manete in dilectione mea.* Ioan. 15. Longus eſt ſermo, & digniſſimus, qui ſæpius legatur. Tria autem potiſſimum eo commendavit 1. quidem, Amorem Dei, non qualemcunque, ſed permanentem, & conſtantem. Ad hunc ut inducat, ſuum in nos amorem proponit. *Dilexi vos* gratis, ſine veſtris meritis: *Sicut dilexit me Pater,* tam intenſo, tam puro amore. Nonne jure amari exigit, qui ita amat? Et quod ſignum amoris ei dabis? unum petit: *Si diligitis me, mandata mea ſervate.* Quàm facile? *mandata ejus gravia non ſunt.* Dasne hoc ſignum in regularum obſervantia? Quem fructum feret, qui ita diligit? 1. *Manifeſtabo ei me ipſum* per plura lumina. 2. *Pater meus diliget eum.* 3. *Ad eum veniemus, & manſionem apud eum faciemus.* Expende hæc omnia.

2.. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, ſicut dilexi vos.* Ibid. 2. Commendat dilectionem proximi. Si hæc abſit, non eſt dilectio Dei. 1 Ioan. 4. *Mandatum novum:* in quo fundatur lex nova, quæ eſt lex amoris, in qua ſub capite Chriſto *omnes unum corpus ſumus, ſinguli autem alter alterius membra.* Rom. 4. *Novum* non novitate diligendi, ſed diligendi, *ſicut ipſe* dilexit, gratis, etiam inimicos, cum ſuo incommodo, per tormenta, uſque ad Crucem, ut nos

ſalva-

ſalvaret. O quantum abes ab hac perfectione! Si vis Diſcipulus ejus eſſe, accende hunc in te amorem. Hunc pro ſigno Diſcipulatus exigit. *In hoc cognoſcent omnes, quia Diſcipuli mei eſtis, ſi dilectionem habueritis ad invicem.*

3. *Petite, & accipietis.* Commendat orationem. Accendit fiduciam impetrandi: *Quodcunque petieritis, faciam vobis.* 2. Auget fiduciam, quod petendum ſit à Patre: *ſi quid petieritis Patrem,* qui bonus eſt, & potens. 3. Docet ut id, quod petitur, ſit aliquid, id eſt, ut ait Auguſt. tract. 102. in Ioan. *quod in beatæ vitæ comparatione non ſit nihil.* 4. Docet petendum *in nomine*, ſeu per merita *ſua*, quæ ut ait Rupert. l. 12. in Ioan. *neceſſarium ſunt univerſæ orationis vehiculum.* 5. Quod petitur, dirigatur ad gloriam Dei: *Ut glorificetur Pater in Filio.* Si has conditiones accuratè ſervaveris, quod petes accipies.

FERIA V.

Chriſtus conſolatur Apoſtolos.

1. NOn *relinquam vos orphanos; veniam ad vos.* Ioan. 14. Conſolatur de ſuo abitu triſtes Apoſtolos, pollicendo ſemper præſens ſuum auxilium in omni tribulatione. Si Deus tecum, quis contra te? Non relinquet te, niſi prior tu eum relinquas. Perſeverabit eſſe Pater, ſi non deſinas eſſe filius. Etſi te modicum relinquat in deſolatione, aut afflictione: iterum modicum & videbis eum, & gaudebit cor tuum.

2. Animat eos ſpe præmii æterni: *In domo Patris mei manſiones multæ ſunt, & ego vado vobis parare locum.* Modicum eſt quodcunque tribulationis, ſed æternum quandoque gloriæ pondus illi promittitur. Illuc reſpice, ne preſſus animo deficias.

2. *Quia de mundo non eſtis, ſed elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus.* Joan. 16. En aliud ſolatium: quia ſignum eſt Divinæ electionis, ſi habeas, quod patiaris. Quos reprobat, patitur ire poſt veſtigia gregum, ac delectationum ſuarum. Addit: *Ipſe Pater amat vos, quia vos me amaſtis.* Quartum ſolatium, quia afflictiones ſunt pignus amoris Dei in nos. Quam majorem conſolationem petis, quàm ſcire, quod te Deus amet?

3. *Si me perſecuti ſunt, & vos perſequentur.* Ibid. Quinto exemplum ſuum in ſolatium adducit: *Me priorem vobis odio habuit.* Sed *confidite, ego vici mundum,* vos quoque vincetis, quia ego vobiscum pugno. 6. Denique: *Triſtitia veſtra convertetur in gaudium;* mundi verò gaudium in æterna lamenta. Quanto melius tibi eſt amplecti viam, cujus terminus eſt æternum gaudere. Ad ſpinas ergò, ad Crucem aſpira.

FERIA VI.

Oratio Chriſti ad Patrem pro Diſcipulis.

1. P*Ater ſancte, ſerva eos in nomine tuo, quos dediſti mihi, ut ſint unum ſicut & nos.* Ioan.

Ioan. 17. 1. Per unionem charitatis perfectiſſimam, ut ſint unum, ſicut perſonæ Trinitatis, ſi non naturâ, ſaltem intellectu, judicio, voluntate; *idem ſapiant, idem velint*. Vide ut tua talis ſit charitas. 2. *Non rogo, ut tollas eos de mundo*, ex tribulationibus, quia volo eos adhuc pro nomine meo pati: *ſed ut ſerves eos à malo*, id eſt, peccato. Magis ergo ſollicitus eſto, ut peccatum fugias, quàm Crucem, & afflictionem. 3. *Sanctifica eos in veritate*, per gratiam Spiritus Sancti, ut ſint idonei miniſtri Evangelii. Sed tu etiam ut talis ſis, gratiæ collabora, neque ſis fictè ſanctus, ſed in veritate.

2. *Tui erant, & tu mihi eos dediſti, & ſermonem tuum ſervaverunt*. Hoc primum motivum eſt, quare pro iis oret. Ex parte quidem Chriſti, quia illi à Patre commiſſi erant. Ex parte verò Diſcipulorum, quia ſermonem DEI, ſeu fidem, aut legem ſervaverunt, & gratia Dei in eis vacua non fuit; ac per hoc ſe dignos reddiderunt, ut pro iis oraret. Vis advocatum JESUM apud DEUM experiri? vide ut cum veritate dicas: *Tuus ſum ego*; deinde ut gratia DEI apud te vacua non ſit. 2. motivum eſt, *Clarificatus ſum in eis*: quia me glorificant coram hominibus. An & tu DEUM glorificas affectu, verbo, opere?

3. *Non pro eis autem tantum rogo, ſed & pro eis, qui credituri ſunt per verbum eorum in me.* Ibid. Crede & pro te oraſſe, quem præſentem ut comprehenſor in eſſentia Divina, ut viator per ſcientiam infuſam videbat. Effectum habe-

bit oratio, ſi tu non reſiſtas. Quid vero oravit pro te, & pro omnibus? 1. *Ut omnes ſint unum per charitatem inter ſe.* 2. *Sicut tu Pater in me, & ego in te*, ut & ipſi in nobis unum ſint, per charitatem ad DEUM. Duplicem ergo hunc amorem pro te poſtulavit. O quàm felix, ſi hunc habeas! at non habebis, niſi omnem alium ſenſualem amorem expellas.

SABBATHO.

A cœnaculo in hortum egreditur, & prædicit ſcandalum Diſcipulorum.

1. *ET egreſſus ibat ſecundum conſuetudinem in montem olivarum.* Luc. 22. Ex urbe olim ſibi dilecta, tot beneficiis adornata, lachrymis à ſe deplorata, ſed quæ gratiis non eſt uſa, egreditur JESUS. Quis non timeat vel inter ipſa beneficia, ne à JESU deſeratur? Non ex eo ſecurum te reddunt, quia dantur, ſed quia cooperaris, quantum vales. *Ibat ſecundum conſuetudinem*, qua oraturus ſe à tumultibus ſubducebat, quam non deſeruit, etſi ſe ibi comprehendendum ſciret. Diſce non admittere ſpiritualibus exercitiis impedimenta, multo minus quærere, aut prætexere.

2. *Tunc dicit illis* JESUS; *omnes vos ſcandalum patiemini in me in nocte iſta.* Matth. 26. timore, ac puſillanimitate, qua me Paſtorem veſtrum deſeretis, ubi ea videbitis evenire, quæ toties prædixi. Aliud eſt de vinculis, & morte cogitare, aliud periculum præſens videre. Vix ullum

lum terrent abſentia mala, at præſentia etiam fortes frangunt. Etſi mille meditationibus pati ardua propoſueris, adhuc ſta in timore, & non tibi, ſed ſoli gratiæ innitere.

3. *Reſpondens autem Petrus, ait illi: Etſi omnes ſcandalizati fuerint in te, ego nunquam ſcandalizabor.* Ibid. Ex fervore quidem ſuo ſolito, ſed non cum humilitate conjuncto hæc dixit Petrus. Qui ſibi præfidit, multa jactat, pauca præſtat, in gravia incidit. Sic Petrus 1. contradicit Chriſto primæ veritati, idque non ſemel, ſed iterato. 2. Chriſto gravius prædicenti lapſum, pertinaciter reſiſtit. 3. Alios inducit exemplo ſuo, ut ſimiliter omnes dicerent. *Debuiſſet dicere: dona mihi gratiam, ut ſi omnes ſcandalum paſſi fuerint, ego in negationem non cadam.* Orig. hom. 35. in Matth. Neque bonis ergo tuis affectibus nimium fide, quia levi vento mutantur: ſed eos in gratia Dei funda.

DOMIN. I. QUADRAGES.

Chriſti in horto triſtitia, tædium, pavor.

1. *Coepit contriſtari, & mœſtus eſſe.* Matt. 26. Nec timere, nec triſtari potuiſſet, quia verè beatus erat, niſi his affectibus licentiam dediſſet animam occupandi. Exceſſus hic charitatis fuit, qui ſponte voluit illam partem affligi, quam torquere non poterant adverſarii. Cauſæ hujus triſtitiæ fuerunt. 1. Viva repræſentatio omnium, & ſingulorum cruciatuum ſuorum, ac mortis ignominioſiſſimæ. Quæ per

partes paſſurus erat, ea hoc tempore ſimul ſenſit in anima. Colligam & ego in unum faſcem omnem tuam paſſionem, ut ſemper ſit in corde meo faſciculus Myrrhæ. 2. Viva repræſentatio omnium peccatorum, & exigui fructus ex ſua paſſione. Et tu ergò triſtitiæ hujus cauſa fuiſti. Chriſtus pro te triſtabatur, quia tu *exultabas in rebus peſſimis*. Quantum tibi voluptatis, tantum Deo dediſti tormenti. Ah! non amplius: ne de te queratur: *Quæ utilitas in ſanguine meo?* Pſal. 29.

2. *Tunc ait illis: Triſtis eſt anima mea uſque ad mortem.* Ibid. Mœroris vis erupit in verba. an ut ſolatium quæreret? an ut etiam id aperiret, quod ſolùm in animo latebat, & cognoſci ab Apoſtolis non poterat? *Anima mea*, quæ actu viſione beatâ fruitur, cum qua naturaliter nullus mœror ſtare poteſt, illa tamen triſtatur. Obſtupeſce! Chriſtus, ut patiatur, miracula ſupra naturam adhibet. O amor! ô patiendi deſiderium! At quibus hunc ſuum mœrorem aperit? iiſdem, quos ſocios habuit in transfiguratione. Diſce hinc, quòd quibus Deus ſolatia ſpiritualia concedit, eos præparet ad magnos dolores. Diſce non tantum eſſe cum Chriſto in monte Thabor, ſed etiam in agonia in monte Oliveti.

3. *Suſtinete hic, & vigilate mecum.* Ibid. Conſiderare hîc potes, quæ Chriſtus triſtitiæ remedia adhibuerit. Primo enim aperuit hanc ſuam afflictionem Diſcipulis. Videtur dolori lenimen accedere, ſi reveletur amico. Experieris

rieris id ipſe, ſi tentationes tuas animæ directori aperias. Ut difficile eſt occultis vulneribus remedium, ſic facile apertis. 2. Confert ſe ad Orationem: *Sedete hîc donec vadam illuc, & orem.* Non ſeducit procus Regis filiam, quæ fidenter clamat ad Patrem. Fur ſi clamore proditur, ſtatim fugit. Tentatus ergò non diverte ad creaturas, ſed ad Deum.

FERIA II.
Oratio Chriſti in horto.

1. **P***Ater, ſi poſſibile eſt, tranſeat à me calix iſte.* Matth. 26. Hæc prima orationis pars eſt. Orat ut homo, horrorem tam acerbæ mortis profeſſus. Fortè etiam ex deſiderio citius conſummandæ paſſionis: uti S. Catharinæ Senenſi eſt revelatum? Forte non rogat, ut calicem ipſe prætereat; ſed, ut ait Hilar. can. 31. in Matth. *ut illud quod ad ſe tranſit, in alios accedat; ut quomodo ab ipſo bibitur, ita ab his bibatur.* Exiſtima ergo illud tibi à Chriſto propinari. Dic fidenter: *Calicem ſalutaris accipiam.* Et quia, licet ſpiritus promptus ſit, caro tamen infirma eſt, adde: *Et nomen Domini invocabo.* Pſal. 115.

2. *Verumtamen non ſicut ego volo, ſed ſicut tu.* Ibid. Altera orationis pars eſt. Si petivit ut homo liberari ex morte, inefficaciter petivit, & nunc corrigit naturalem voluntatem, per voluntatem rationalem, ſe Divinæ ſubjicientem. Si petivit amore citius patiendi, etiam in hoc

ſe reſignat. Si denique ut etiam alii hunc calicem biberent, quibus, qua menſura dandus ſit, Patri remittit. Diſce inclinationem naturalis appetitus ratione corrigere. Diſce te in omnibus Divinæ voluntati commendare.

3. *Iterum abiit, & oravit tertio eundem ſermonem dicens:* Ibid. Interrupit bis orationem Diſcipulorum gratia, qui in ſuis periculis dormiebant: ut eos ad orationem, & ad futuræ puſillanimitatis remedium hortaretur. Alternat ergò ſtudium Orationis, & Charitatis. Sic agendum & tibi. Ubi inter homines comparueris, ad Deum redi. Aliquando & oratio abrumpenda, ut proximo ſuccurras. Opera charitatis nobiliora ſunt, quàm pietatis. *Orat eumdem ſermonem tertio.* Non eſt inanis oratio, nec ſterilis, in qua ſæpius eosdem affectus repetis.

FERIA III.

Agonia, & ſudor Chriſti ſanguineus.

1. ET *factus in agonia prolixius orabat.* Matth. 26. Lucta erat inferioris hominis timentis, & ſuperioris abſolutè volentis, & ſibi imperantis mortem. Diſce hinc ratione, & ſuperiore homine ſemper luctari cum inferiore, & ea tibi negare, quæ ſunt ſenſus; ea velle, quæ ratio dictat. Neque hoc languidè, ſed ſi opus ſit, etiam cum agonia. Diſce deindè quo magis tentaris, magis orationi inſiſtere, ut Deum ad victoriam habeas adjutorem.

2. *Et*

2. *Et factus eſt ſudor ejus ſicut guttæ ſanguinis decurrentis in terram.* Quo devenit mei cauſâ miſer Deus! Infirmitas mea eſt, & ut curer, medicus ſudat. Clamabat vindictam terra animæ meæ ob peccata mea, nec aliud expectare poteram. Aſpergit eam JESUS ſanguine miſericordiæ ſuæ, ut miſericordiam clamet. Rupert. l. 12. de Vict. Verb. Miſericordia! miſericordia mi DEUS! Plantaverat ſibi vineam electam animam meam; ſed quia facta erat ſterilis, & inutilis, rigat eam ſuo ſanguine. O quantum me amaſti DEUS meus! Quàm parum tibi reddo? Tu ſanguinem fundis, ego ſudorem tibi negabo?

3. *Apparuit illi Angelus de cœlo confortans eum.* Ibid. Hic eſt fructus productæ orationis. Afflictus perſevera in Oratione: DEUS velut Angelum tibi mittet internam conſolationem. Conſolabatur autem eum, non inſtruendo, ſed laudando ejus fortitudinem, ſapientiam, obedientiam erga Patrem, charitatem erga homines, gloriam, quæ ex paſſione redundabit in DEUM, lætitiam, quæ in Angelos, &c. Et Creator à creatura quàm humiliter accipit. Diſce afflictos animos etiam laude ſolari. Diſce minorum officia non ſuperbè rejicere.

FERIA IV.

Chriſtus ab Oratione inviſit Diſcipulos.

1. *ET venit ad Diſcipulos ſuos, & invenit eos dormientes, & dicit Petro: Sic? non potuiſtis*

tuiſtis unâ horâ vigilare mecum? Matth. 26. Viſitat Dominus Apoſtolos, ut videat, an vigilent, & orent, ut mandaverat. Viſitandi ſunt ſubditi. Tu non ægrè feras viſitari. *Invenit dormientes.* Ingentia illa Petri promiſſa in ſomnum abierunt. Quoties & tua? Quoties tibi faſtidioſum eſt unâ orationis horâ cum Domino agere? Quoties nec unâ horâ vigilas, ut attendas obſervationi propoſitorum? Si increparis, tace cum Petro. Qui alias ad reſpondendum promptus fuit, confuſus tacet.

2. *Vigilate, & orate, ut non intretis in tentationem.* Ibid. Periculum inſtabat, ne Judæorum metu Apoſtoli Chriſtum negarent, aut deſererent. Ideò monet Chriſtus vigilare, & orare. En optima contra tentationes munimenta: vigilantia, ſeu attentio, & oratio. Vigila; attentè, reflexè, & cum conſideratione operare. In multa impingis, quia inconſideratè agis, & loqueris. Ora: *in tentationem vadit, qui ad orationem non vadit.* D. Chryſol. ſerm. 43.

3. *Tunc venit ad Diſcipulos ſuos, & dicit illis: Dormite jam, & requieſcite. Ecce appropinquavit hora, & filius hominis tradetur in manus peccatorum.* Ibid. Per ironiam *dormire jam* jubentur: quaſi dicat: monui vos tempore, prævenire pericula: ecce jam *appropinquat hora* quâ tradar, & vos pro me ſtare oporteret; quid agetis non præmuniti? Noluiſtis mecum vigilare, & orare: ergo vos vobis relinquam. O Domine nunquam hoc mihi fiat, ut me mihi relinquas! Certus mihi hinc eſſet interitus. Volo ergò vigilare

gilare tecum, & orare, ut tecum periculis obviare poſſim.

FERIA V.
Obviat turbis, & ſatellitibus.

1. S*urgite, eamus. Ecce appropinquavit, qui me tradet*. Matth.26. Verba ſunt, ad vincula, & paſſionem anhelantis. Undè tam animoſus modo ad præſentiam lictorum, qui paulo antè ad ſolam horum cogitationem, *cœpit tædere, & pavere, & mœſtus eſſe?* Agnoſce vim orationis, & perfectæ in voluntatem Dei reſignationis. Hoc ſi utaris medio, obviabis intrepidus iis, quæ metuebas. Deficis enim in tempore tribulationis, quia ad eam te per meditationem non diſponis, quia eam non accipis de manu Dei. Et ideò dum appropinquat hora, tu fugis.

2. *Adhuc eo loquente, ecce Iudas unus de duodecim venit*,&c. Ibid. Quo evaſit indomita Judæ paſſio? Ex avaritia fur, ex fure oſor Christi, ex oſore venditor, ex venditore proditor, & anteſignanus ſicariorum. Infelix homo cui ſemel vel una paſſio dominatur! Non opus eſt multis, ut in ruinam eas. Vel una eſt nimium potens. Una convocat turbam. Applica ſecurim ad radicem. Etſi religioſus ſis, quod metuas habes. Iudas *unus de duodecim* erat.

3. *Qui autem tradidit illum, dedit eis ſignum dicens: Quemcunque oſculatus fuero, ipſe eſt, tenete eum.* Vide induſtriam malitiæ. Prævidet

 non

non facilè digno ſcendum, ſcit eum evaſiſſe aliquando volentibus eum lapidare, alias volentibus Regem creare, ne & hic elabatur, monet ducendum cautè. Utinam tu cum tanta cautela, & reflexione operareris bonum! Utinam tu duceres eum cautè, nè ex corde tuo eum perderes.

FERIA VI.
De oſculo Iudæ.

1. ET *confeſtim accedens ad eum, dixit: Ave Rabbi: & oſculatus eſt eum.* Matth. 26. Accedit confeſtim; quàm impudenter; tam ſimulatè; vultu hilari, animo venenato. *Cui lethales ſtruebat inſidias, illi ſalutem offerebat:* ait Vict. Antioch. in Marc. Vocat Magiſtrum, à cujus Diſcipulatu perfidè recedebat. Oſculatur: *auſus præcipuum dilectionis ſignum, organum efficere Diaboli.* S. Ambr. in c. 22. Luc. Si vidiſſes hæc, quid in verbis, in geſtibus reprehendiſſes? Et tamen quantum malum! Non ſufficit, ut exhibeas externa ſolum ſigna boni Chriſtiani, aut Religioſi. Vide ne intus venenum lateat. Non reprehenderis quidem ab homine, ſed à DEO judicaberis, cui omnia patent.

2. *Dixitque illi* JESUS: *Amice ad qui veniſti?* Ibid. Amicum vocat, ut amicum faciat. Ad quid venerit, rogat, ut in ſe regreſſus cogitet, quàm grande ſcelus moliatur. O infinita DEI miſericordia, quantis non agis, ut peccatorem reducas! Non vocat latronem, ſceleratum, ſacrilegum. Non attendit, quid Judæ ſcelus mere-

merebatur, ſed quod ſuam decebat bonitatem. Si ita blanditur hoſti, quid faciet fideli ſervo? Quomodo tu cum eo agis, à quo offenſus es?

3. *Iuda, oſculo filium hominis tradis?* Ibid. Quam belluam non emollirent hæ voces tam amanter prolatæ? *Vide miſericordiam inenarrabilem!* ait Euthym. *Siquidem donec traditus eſt, fuit illi cura de proditore.* Adhuc tentat illi objicere enormitatem ſceleris, ut cogitet quid agat. Quid tu feciſſes? ſi DEUS viſibilis tibi peccanti dixiſſet: Quid agis? filium hominis tradis? Reſiliiſſes ſine dubio. Sed etſi non videas oculis, debebas videre mente, quando ſubibat cogitatio; hocne ages? peccatum eſt: DEUS offenditur. Et quoties hoc tibi in corde loquebatur? quam verò tu fuiſti obſtinatus?

SABBATHO.

Manifeſtat ſe Chriſtus turbis, & ſatellitibus.

1. I*Taque ſciens omnia, quæ ventura erant ſuper eum, proceſſit.* Joan. 18. Advenerant cum furore turbæ, jam fixerat oſculum Judas: non irruunt tamen, ut deſignaverant, ſed ſtant immotæ; *Et Iudas ſtabat cum ipſis.* Non poterant: quia nondum JESUS permittebat. Ideò proceſſit ad eos. Oſtendit quidquid eveniet, ſe poſſe quidem declinare, ſponte tamen, & libere paſſurum; imò ſe illa ipſa magno animo adire. Imitare exemplum Patientia coacta

non eſt filiorum Dei. Ad ardua qui non procedit, etiam venientia fugit.

2. *Et dixit eis: Quem quæritis? Reſponderunt ei:* J E S U M *Nazarenum. Dixit eis* J E S U S: *Ego ſum. Ut ergò dixit eis: Ego ſum: abierunt retrorſum, & ceciderunt in terram.* Ibid. Quærit, & quidem iterato: non ut ſciat, qui ſcit omnia: ſed ut reſpondeant: J E S U M *Nazarenum*, & ea dignitate perſonæ agnoſcant immanitatem ſceleris. O bonitas D E I tot artibus nos quærentis! Agnoſce tu perſonæ illius dignitatem, non tantum ut non offendas, ſed ut impenſius eum quæras. Qui D E U M non quærit, ſe ipſum perdit. Ad unam vocem: *Ego ſum:* & non minacem, non fulmineam, *cadunt retrorſum.* Ita tractantur qui D E U M quærunt, ut perdant. Quid fiet, quando in judicio voce illa tonabit: *Ego ſum,* quem tu tam indigne tractaſti. Stude ergò tu eum quærere amore, & obſequio.

3. *Si ergò me quæritis, ſinite hos abire.* Ibid. Prodit curam, ac ſolicitudinem, quam de ſuis habet, nè perdat ex eis quemquam. Si tantam curam paucorum habuit, crede non minorem habiturum tot millium fidelium. *Quod in paucis factum eſt, quomodo in pluribus negligetur?* ait Cyril. Alex. lib. 11. c. 34. *& qui tam paucorum in tali tempore curam habuit, quomodo innumerabiles fideles non proteget?* Et tu ergò in protectione ejus es. Confide, quod te perditum non volet, niſi teipſum perdas. 2. Conſulit eorum famæ, quos fuga dilapſuros prævidet, ut honeſte abiiſſe videantur. Quomodo tu alterius defectus tegis?

D O-

DOMIN. II. QUADRAGES.
Petrus defendit Chriſtum.

1. P*Etrus habens gladium eduxit eum, & percuſſit Pontificis ſervum.* Joan. 18. Facta licentia injiciebant manus in Chriſtum ſatellites. Petrus ex zelo, ſed indiſcreto, defendendi Chriſtum injuſſus, auctoritate propria gladio ferit: quare & ſe, & alios, ac ipſum Chriſtum graviori periculo exponebat, unus contra omnes. Quam bonus eſt zelus, tam neceſſaria eſt diſcretio. Etiam bonorum affectuum nimia vehementia eſt temperanda. Zelus charitati eſt jungendus, nè ira fiat, aut vindicta. Si zelum defendendi honoris Dei profiteris, in te ipſum exhibe. Invenies multa, quæ ferias. Reſcinde, quod Deo non eſt honori.

2. *Mitte gladium tuum in vaginam. Calicem quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam illum?* Ibid. Increpat, & docet Petrum, ſe calicem paſſionis, etſi adferatur ab hominibus tanquam miniſtris, à Patre accipere tanquam à primo porrigente, cujus providentia gubernantur omnia. Non dicas: hic, aut ille me affligit, deprimit, honorem meum vulnerat, &c. Calicem hunc ille tibi porrigit, qui Filio ſuo longe majorem dedit. Furaris Deo gloriam, ſi creaturæ tribuis, quod Dei proprium eſt. Ille eſt, & nemo alius, *qui deducit ad inferos, & reducit.* Solatio ſit illud, quod qui dat calicem Pater ſit, tui amantiſſimus, qui per eum non nocere vult,

ſed

ſed prodeſſe: fortè ut medicus amara potione morbum tollere.

3. *Et cum tetigiſſet auriculam ejus,* (Malchi) *ſanavit eum.* Luc. 22. Dominus, quaſi quadam teneretur reſtituendi obligatione, damnum, quod ſuus miniſter fecit, reſarcit. Sanat vulnera ejus, qui venerat vulnera illaturus. Reddit pro malis bona. Et quoties tibi? *Erudiens nos, quod in perſecutores noſtros, beneficos nos eſſe oporteat,* ait S. Chryſoſt. hom. 81. in Ioan. ſecundo. Sanat auriculam, neceſſarium fidei, ac per conſequens aliis illapſibus Divinis inſtrumentum. O ſi ſanet interiorem tuum auditum, ut eum ſanctis illius inſpirationibus intendas!

FERIA II.
Comprehenſio Chriſti, & fuga Diſcipulorum.

1. DIxit IESUS *turbis: Tanquam ad latronem exiſtis cum gladiis, & fuſtibus comprehendere me. Quotidie apud vos ſedebam docens in templo, & non me tenuiſtis.* Matth. 26. Iam jam indigniſſime vinculandus, & raptandus nihil non ſuæ congruum benignitati profert. Senſum graviſſimum inſinuat, quod tanquam latro tractetur, qui prædas non egit alias, quam animarum Dæmoni ereptarum. Utinam anima mea ſit præda tua! En habe illam. 2. Oſtendit eorum ingratitudinem, qui hæc reddunt ſublimi ſuæ doctrinæ in templo traditæ, quam & ipſi toties ſunt admirati. Quæ tu reddis DEO tibi per inſpirationes loquenti. 3. Oſtendit

ſe

ſe non eorum vi, ſed ſponte capi, quando vult. Et ideò jam capiendum: quia *hæc eſt hora veſtra*, à Patre decreta, qua me trado in manus veſtras. Ita ſolvit iniquitates meas; quibus ego mè in manus Dæmonum conſignavi.

2. *Tunc acceſſerunt, & manus injecerunt in* IESUS, *& tenuerunt eum*. Matth. 26. Irruunt in agnum crudeles lupi. Expende ſævitiam. Trudunt, vellunt, verberant, proſternunt, raptant, conculcant; manus, collum, pectus, funibus & catenis ſtringunt. Vis cauſam? Thren. 4. Chriſtus Dominus *Spiritus oris noſtri captus eſt in peccatis noſtris*. Tu funes texuiſti, tu catenas fabricaſti peccatis tuis. De te queritur Pſal. 118. *Funes peccatorum circumplexi ſunt me*. Sed time. Erit tempus, quo fortis Samſon disrumpet vincula: & *tum Deus ultionum Dominus, Deus ultionum libere aget*. Ergò tu impone vincula manibus tuis, nè eas extendas ad iniquitatem.

3. *Tunc Diſcipuli omnes relicto eo fugerunt*, Silent jam voces illæ: *Eamus & nos, & moriamur cum illo*. Ioan. 11. Et illæ: *Etiamſi oportuerit me mori*, &c. *Omnes*: nullo, nec tam zeloſo quidem Petro, aut dilecto Ioanne excepto: *Relicto eo*, Domino, Magiſtro ſuo, *fugerunt*, ut ſuam cutem periculo eriperent. An ſe magis ipſos, an magis Chriſtum amaverint, hinc conjice Primus ad deſerendum Chriſtum ſtimulus eſt amare ſeipſum. Diſce tuo ipſe fervori, ac propoſitis non fidere. Sæpe in arena deficis, qui anteà tot tibi victorias de te ipſo pollicebaris. Reſolutiones, quas facis, factis proba.

FE-

FERIA III.
Iesus primùm ad Annam deducitur.

1. *Et adduxerunt eum ad Annam.* Quod in hoc itinere factum eſt, ſanctius affectu proſequêris, quam diſcurſu. Quam aliud eſt hodie Hieroſolymam ingredientis ſpectaculum, quam nuper! Quam variabilis eſt hominum ſenſus, à lætitia in furorem, à laudibus ad contumelias, ab obſequiis ad opprobria! Et confides in homine? Quidquid moleſtiarum corpori, quidquid injuriarum honori excogitare poteris, id Domino Majeſtatis illatum crede. Compatere: te cauſam agnoſce, dole. Et dum ad omnia ſilentem Jesum contemplaris, diſce ſancto ſilentio longe minores tibi illatas, aut forte tantum apprehenſas injurias decoquere.

2. *Pontifex ergò interrogavit* Jesum *de diſcipulis ſuis, & de doctrina ejus.* Joan. 18. Reus, & ſceleratus Judicem examinat. Stat modeſtiſſimus Judex ante reum. Qua ſuperbia? quibus ſannis, & irriſionibus interrogatur? quomodo ejus doctrina eluditur! Deus ab hominibus, juſtus à peccatoribus judicatur. Sit ergo & *mihi pro minimo, ſi ab hominibus judicer.* 1. Cor.4. Meretur, ut judicia me meliorum tolerem, qui innocens tulit judicia iniquorum. *Charitas,* quæ *patiens eſt, & omnia ſuffert,* præſtabit, ut non dejiciar.

3. *Reſpondens* Iesus: *Ego palam locutus*

ſum mundo, & in occulto locutus ſum nihil. Quid me interrogas? interroga eos, qui me audierunt. Duo interrogatus, de Diſcipulis, & doctrina; ad primum tacet, quia Diſcipuli ob ſuam fugam non erant ei honori: bonum de iis de præſenti non potuit dicere; malum non voluit. Diſce hinc caute loqui de proximo. Tace, quod non eſt pro ejus commendatione. Vide ut non ſis confuſioni tanto tuo Magiſtro. Ad doctrinam verò ſuam exculpandam allegat publicam famam libere, & ſine metu: *Ego palam locutus ſum.* Hoc audet, qui teſtimonium habet bonæ conſcientiæ. Poteris & tu hoc ſemper, ſi ita opereris, tanquam in publica omnium luce.

FERIA IV.
De alapa Chriſti.

1. *VNus miniſtrorum dedit alapam* IESU, *dicens: Sic reſpondes Pontifici?* Ioan. 18. Conſidera gravitatem injuriæ. Percutit vilis homo: percutitur Dei Filius: alapa immani, & ut piè creditur, ferrata manu, ab ingrato Malcho, cui paulo ante aurem ſanaverat, ut habet S. Chryſ. hom. 82. in Ioan. in faciem, in quam deſiderant Angeli proſpicere: in conſeſſu Principum, & Sacerdotum; ob reſponſum mite, verum, & reverens: laudatur percuſſor, irridetur percuſſus. Nec ulciſcitur tamen Dominus, qui poteſt. Cogita terrenum Regem ſic à mancipio tractari: quod ferrum, qui rogi, quæ rotæ

non

non expedientur? O bonitas! ô patientia Jesu mei! Et ego verbum quodvis, aut minimam confuſionem, longe majores meritus tam faſtidioſe ferò?

2. *Reſpondit* Jesus: *Si malè locutus ſum, teſtimonium perhibe de malo: ſi autem benè, quid me cædis?* Ibid. Loquitur Dominus ad alapam, qui ad flagella, ad ſpinas, ad clavos ſiluit. Docuit iſtis ſilentio commendari patientiam: illo verò patientiæ laudi nihil demi, ſi reſponſio ſit mollis, & humilis, qualis erat Chriſti. Alterutrum horum ſerva, ſi injuria afficeris. 2. Benè loquitur Dominus, & cæditur: ſolvit delicta linguæ meæ. Dum male loquor, meritò mihi objicit: *quid me cedis?*

3. *Et miſit eum Annas ligatum ad Caipham Pontificem.* Hic cogita, ut ſuperius feria 3 punct. 1. omnia illa injuriarum genera Chriſto illata in itinere ad Caipham. Vide confuſionem Chriſti, affectus, quibus omnia Patri offert pro ſalute tua. Compatere: tibi indignare, qui cauſa es omnium. Dole, gratias age, &c.

FERIA V.

De falſis teſtimoniis contra IESUM.

1. P*Rincipes autem Sacerdotum, & omne concilium, quærebant falſum teſtimonium contra* IESUM, *ut eum morti traderent.* Matth. 26. Principalis eorum intentio erat IESUM occidere: altera verò non incurrere apud populum notam, quod IESUS non ſit juſto judicio occiſus.

ciſus. Igitur quærunt falſa teſtimonia, qui falſa arcere debebant; *inſidias ſuas, tribunalis ſchemate palliantes*, ait Vict. Antioch. in cap. 14. Marc. Quam multa virtutis prætextu pallian-tur! Non tu idem quandoque facis? non rerum colore contentus minus curas de ſubſtantia? Deponetur aliquando operum tuorum velum, & apparebunt, quid ſint.

2. *Et non invenerunt, cum multi falſi teſtes acceſſiſſent.* Ibid. O quam innocens eſt vita IESU mei! Non tantum crimen non inveniunt malitioſi homines, ſed nec umbram criminis in Chriſto. Benè Orig. *Adverſus* IESUM *nec color inveniebatur, qui poſſet adjuvare mendacia. Adeò munda fuit vita* IESU, *& omnino irreprehenſibilis.* O ſi vita tua foret talis, ut falſus accuſator fratrum, nihil in te inveniret, quod peccati ſpeciem haberet! ſi jam migrandum eſſet, putasnè nihil inveniret?

3. *Et ſurgens Princeps Sacerdotum, ait illi: Nihil reſpondes ad ea, quæ iſti adverſum te teſtificantur.* Admirare ſilentium IESU, quod ipſe iniquus Iudex eſt admiratus! Quære cauſam: Quare ſiles mi IESU? 1. Non egent reſponſo teſtimonia, quæ ſeipſa conficiunt. *Et non erat conveniens teſtimonium illorum.* Marc. 14. quæ moribus, & vitâ ſatis refutantur. Vide quam vitæ probitas ſit firma defenſio. Et fruſtra excuſas te verbis, ubi te facta accuſant. 2. Chriſtus ſuo ſilentio ſatisfacit, pro ſtultiloquio Adæ, quo excuſavit peccatum ſuum, Geneſ. 3. Ita S. Hier. in 14. c. Marci. Et tu illi ſilen-

ſilentium indicis, ſi te reum excuſas, ut nocens innocens videaris.

FERIA VI.

Adjuratur Chriſtus à Caipha, & condemnatur Blaſphemiæ.

1. *ET Princeps Sacerdotum ait illi: Adjuro te per Deum vivum, ut dicas nobis, ſi tu es Chriſtus Filius Dei. At ille dixit: Tu dixiſti; ego ſum.* Matth. 26. Marc. 14. Amorem veritatis prætexit Sacerdos, reipſa calumniam quærit. Si taceat Chriſtus, arguetur Dei contemptor: ſi neget, ſeductor, & impoſtor populi: ſi affirmet, Blaſphemus. Non fuiſſet difficile Chriſto hinc evadere. Affirmat tamen ſe Dei Filium, qui ad alia ſiluit; etſi ſciat ſe inde damnandum morte. Vide quanta libertate Deum confiteri oporteat, ejuſque periclitantem honorem tueri. Sepone illuſionis, & tuorum incommodorum metum, cum de Deo, aut virtute agitur. Hac prodita, quid prodeſt vivere?

2. *Amodo videbitis Filium hominis ſedentem à dextris virtutis Dei, & venientem in nubibus cæli.* Ibid. Duplicem ſuum adventum inſinuat: alterum in carne humilem, dum ſe *Filium hominis* vocat: alterum in majeſtate ad judicandum, ut meminerint ſuperbi Sacerdotes, ſe ab illo judicandos, quem nunc tam impiè judicant. Tunc ille ſedebit in virtute, iſti ſtabunt in trepidatione. Qui judicas fratrem tuum inique, memineris te olim æque judicandum. Ne formi-

formides in nube Judicem , ama fratrem , qui ejus perſonam hic ſuſtinet. Nè timeas ſedentem à dextris, fratrem tuum nè tracta ſiniſtre.

3. *Tunc Princeps Sacerdotum ſcidit veſtimenta ſua dicens : Blaſphemavit. Quid vobis videtur ? at illi dixerunt : Reus eſt mortis.* En iterum pietatis ſpecie velatum crimen. Dolorem oſtendit Pontifex diſciſſis ex more gentis veſtimentis ſuis ob auditam, ut prætexebat,Blaſphemiam. Melius ſcidiſſent corda ſua,quàm veſtimenta. Unus, quod ſanctiſſime dictum, blaſphemiæ inſimulat , omnes ſententiam ſucclamant : *Reus eſt mortis.* Nè tu olim eſſes in judicio , Deus pro te factus eſt reus. Quos exiſtimas animi ſenſus Chriſto fuiſſe ? Eos tu imitare, dum dicta, factaque tua ſuggillantur.

SABBATHO.

De injuriis ea nocte à Chriſto toleratis.

1. T*Unc expuerunt in faciem ejus, & colaphis eum ceciderunt.* Matth. 26. Graviſſimum contumeliæ genus eſt , faciem alicujus conſpuere. *Reſpice Domine in faciem Chriſti tui.* Agnoſce figuram ſubſtantiæ tuæ. Hic eſt Filius tuus, quem gloria & honore coronaſti. Mea hæc inventa ſunt. Faciem Chriſti conſpui, quoties animam peccato maculavi. Creata hæc eſt enim ad imaginem Dei. Sine Domine, abſtergam hæc ſputa : abſtergam minimas maculas animæ meæ. Diſcam quoque te imitari,

ſi quis in faciem meam conjecerit calumniam. Satis hæc me convincit ratio : Tu exemplo præiviſti.

2. *Et velaverunt eum, & percutiebant faciem ejus, & interrogabant eum dicentes: Prophetiza nobis, quis eſt qui te percuſſit?* Luc. 22. Ignorantiam appingunt ſapientiæ. Quomodo hoc tu ferres? Et quis tu? quis DEUS? Videri ſe non credunt à DEO, qui ſcrutator eſt cordium. Sic prætendis nequitiæ velamen coram hominibus, & non coram DEO. Videt ille, & indicare poſſet percuſſorem. Quid tu murmuras ſi tangeris? Quin & tu Deum percutis, & tacet. Differt, ut reſipiſcas. Id niſi facias, dicet aliquando: Tu me percuſſiſti illo peccato, illo loco, illo tempore. Quid dices, qui irriſiſti? DEUS videt, & judicat.

3. *Et alia multa blaſphemantes dicebant in eum.* Ibid. Cogita, quidquid excogitare potes injuriarum à petulantiſſima turba, volente Principibus placere, vino æſtuante, à Dæmone inſtigata, nullius honorati viri præſentia coërcita. Non defendis te mi JESU? & ita te in manus peccatorum tradis? At ego nè in tuas quidem me reſigno. Tam verò hoc neceſſarium eſt, quàm ſalutem velle. Ab nunc in manibus tuis ero. Si me percuſſeris aliena lingua factoque, non recedam à te.

DO-

DOMIN. III. QUADRAGES.

De prima Negatione Petri.

1. PEtrus autem ſequebatur eum à longè. Matth. 26. *Sequebatur*; hoc amoris erat: *à longè*; hoc timoris. Fervorem jam timor infregerat, & ad languorem ſequendi deduxerat. Hic mali principium. Tantum accedis ruinæ, quantum de fervore ſerviendi Deo remittis. Quo lentius tu pergis, hoc longius à te recedit, quem ſequeris. Quotidie ergo in novitate ſpiritus ambulandum.

2. *Erat autem cum eis Petrus ſtans, & calefaciens ſe.* Matth. 27. *Petrus verò ſedebat foris?* Joan. 18. En fructum lentæ ſequelæ, 1. *Stat:* & tandem eò devenit, ut à cœpta virtute deſiſtat. 2. *Sedet*, & quaſi conquieſcit in ſuo torpore. 3. *Calefacit ſe*, quia extremo frigore corripitur, & quaſi gelatur anima relicto Deo. Hæc te non invitant ad fervorem ſpiritus? Sed hunc ut foveas, noli te miſcere turbæ, aut ſociis, qui Deum non ſapiunt. Periculum quantum ſit, Petrus doceat. At, *qui amat periculum, peribit in illo.* Eccl. 3.

3. *Et acceſſit ad eum una ancilla, dicens: Et tu cum* Jesu *Galilæo eras. At ille negavit coram omnibus, dicens: Neſcio quid dicis.* Matth. 26. Adeò nefarius homo eſt Jesus, ut indignum ducat Apoſtolus, quem profiteatur? Inter alios Apoſtolos exiſtens Petrus, Jesum Filium Dei vivi profeſſus eſt: inter ſceleratos

conſiſtens diſſimulat noſſe. Ecce diſſolutorum commercium quo deducat? 2. Ad ancillæ vocem cecidit Petrus. Per ancillam delectamenta ſenſuum intellige. Turpiter labitur, qui iſta audit. De hujus veritate te ipſum quære.

FERIA II.

De 2. & 3. Negatione Petri.

1. *Vidit eum alia ancilla, & ait: Et hic erat cum* JESU *Nazareno. Et iterum negavit cum juramento; quia non novi hominem.* Matth. 26. Negationi ſecundæ juramentum addit. Ita via per unum peccatum ad gravius ſternitur. Minora cave, nè in graviora incidas. Dictum veritatis eſt: *Qui ſpernit modica paulatim decidet.* Non noſti hominem Petre, qui te erexit in fluctibus? quem confeſſus es Filium Dei? cujus tot ſpectaſti miracula, &c. Quam facile mutamus conſilia! Dum fervet ſpiritus, ad mortem pro Chriſto aſpiramus: dum tepet, mollis ancilla, aut levis tentatio nos proſternit. Nemo ſibi fidat, ſed cum timore, & tremore, quiſque ſalutem ſuam operetur.

2. *Qui ſtabant dicebant Petro: Et tu ex illis es. Ille autem cœpit anathematizare, & jurare, quia neſcio hominem iſtum.* Marc. 14. Quam gravi ruina collapſa eſt Eccleſiæ columna? Hæc eſt ſibi præfidentium pœna, ut ſibi relicti, diſcant, quam parum poſſint. Sta ergò in timore: alias *cito ſubvertetur domus tua.* Eccl. 27. Ut modicum dedecus declinaret Petrus, Chriſtum negavit.

gavit. Quoties tu ob talem metum, ſeu ob reſpectum humanum idem feciſti: ſi non verbo, certè facto, erubeſcendo virtutis operationem? Time illud: *Qui me erubuerit, hunc Filius hominis erubeſcet.* Tam pudor boni eſt malus, quam pudor mali eſt bonus.

3. *Et continuò Gallus cantavit: & recordatus eſt Petrus verbi* JESU, *& egreſſus foras flevit amare.* Matth. 26. O miſericordia Dei infinita! Adhuc loquente, & verba negationis proferente Petro, eum reſpicit. Quaſi ſuarum ærumnarum oblitus, in ſalutem ſervi intendit; qui ipſe eum vel maximè affligebat. Quoties Domine cum mihi iraſci poteras, es miſericordiæ recordatus! ſuggeſſiſti ad reſurgendum media, dum laberer! Et te non amem ô bone JESU! Sed non ſatis amo, niſi injurias tuas doleam, niſi defleam. Incipiam ergò cum Petro flere, & nunquam deſinam.

FERIA III.

Chriſtus deducitur ad Pilatum.

1. M*Anè autem facto conſilium inierunt Principes Sacerdotum, & ſeniores populi adverſum* JESUM, *ut eum morti traderent.* Matth. 27. Tertium hoc eſt conſilium pejus prioribus. In primo non omnes conſenſere. in ſecundo dubitatum eſt. in tertio in unam mortis ſententiam conſpirant omnes. Sic eunt per gradus etiam ſcelera. Tu primum cave, in ſecundum non ibis. Conſentit impiis,

qui cum illis in conſilium vadit. Paſſiones ſuas qui conſulit, facile aſſentitur, & quidem contra JESUM. De mane fit hoc conſilium. Filii tenebrarum confundunt filios lucis, qui minus vigilant ut JESUM ſervent, quàm illi ut perdant. Tu mane conſilium ini cum potentiis tuis, quomodo JESU ſervias; vel perdas paſſiones, quæ JESUM perdunt.

2. *Et ſurgens omnis multitudo eorum, duxerunt illum ad Pilatum.* Luc. 23. Parum aut nihil dormivit turba illa, quæ totam noctem impendit illuſionibus Chriſti: odio tamen Chriſti, & amore placendi Principibus, digerit incommodum vigiliarum. Tantanè tibi eſt promptitudo ad ſerviendum, ac placendum Chriſto? *Surgit omnis multitudo:* cur tu cum omnes de mane vigilant ad fores ſapientiæ æternæ, indulges ſuperfluo ſomno? Mane exit Chriſtus ad opus ſuum, quod ei Pater impoſuit, exi & tu ad tuum.

3. *Et ipſi non introierunt in prætorium, ne contaminarentur.* Joan. 18. O ſceleſta religio! *Duces cæci, excolantes culicem, camelum autem glutientes!* Matth. 23. Legalem, & externam magis puritatem curant, quam internam: quaſi ſcelus ſit intrare prætorium Ethnici, quod lex vetabat; & nullum ſit ſcelus Chriſtum occidere. Rupertus hic: *Contaminari exterius cavetis introëundo in prætorium, & intus horribiliter pollui non timetis tractando homicidium?* Talis eſt Chriſtianus, qui ſolum curat exterius videri bonus, non intus eſſe. *Quid faciet, cum inſpicere cœperit Dominus?* Eccl. 2.

FE-

FERIA IV.

Deſperatio Judæ.

1. *Tunc videns Judas, quod damnatus eſſet, pœnitentia ductus, retulit 30. argenteos, dicens: Peccavi, tradens ſanguinem juſtum.* Matth. 27. Tradens Chriſtum non credebat damnandum, ſed evaſurum per miraculum. Secus evenit. Nunc demum gravitatem ſui delicti agnoſcit. Imaginem habes hominis, qui ſcelus antequam committat, leve quid æſtimat; pŏſtquam commiſit, videt ſuam miſeriam. Ita Diabolus excœcat, ut pecces; oculos aperit, ut deſperes. Non peccaſſet Judas, ſi ad illud attendiſſet: *Amice ad quid veniſti?* Matth. 26. Non peccares, ſi prius conſcientiam, aut Dei inſpirationes audires.

2. *At illi dixerunt: Quid ad nos? tu videris.* D. Paſchaſ. l. 12. in Matth. ait: *hæc irridentes, & inſultantes dixiſſe.* Hæc eſt merces eorum, qui ut hominis gratiam ineant, DEUM offendunt; ut ab ipſiſmet, quorum cauſa peccarunt, irrideantur, & deſpiciantur. Tu pluris æſtima gratiam DEI, etſi perdenda ſit hominum. Si hominibus placere velis, DEI ſervus non eris. 2. Sacerdos anxium pœnitentem non ita rejice, nè deſperet.

3. *Et Judas projectis argenteis in templo receſſit; & abiens laqueo ſe ſuſpendit.* Ecce quo recidit Chriſti Apoſtolus! Quis crediдиſſet modici pretii avaritiam hunc exitum ſortituram? Ita

invaleſcit omnis paſſio, niſi in principio ſuffocetur. Ideò vigila, & time teipſum. Omnis mali tenue eſt principium.

FERIA V.

Adducitur Chriſtus ad Pilatum.

1. *Exivit ergò Pilatus ad eos foras, & dixit: Quam accuſationem adfertis adverſus hominem hunc? Reſponderunt ei: Si non eſſet hic malefactor, non tibi tradidiſſemus eum.* Orditur conſilium benè ab interrogatione. Sed quia cum turba luctatur, vix eluctabitur. Quæ Chriſti ſunt, non ſunt tractanda cum turba noſtrarum affectionum. His adverſus virtutem nunquam deerit querela. 2. *Benè omnia fecit.* Marc. 7. & *malefactor* dicitur. O ingratitudo! Carperis, ſi benè feceris? Inſpice tui JESU patientiam, & humilitatem. Nihil regere; nec quære, ut de te dicatur: *Benè omnia fecit*; niſi olim à Deo. 3. *Malefactor* non unum ſceleris genus, ſed omne complectitur. Et hoc Dei Filius! O injuria inaudita! Adora ejus innocentiam. Gaude ſi bona, quæ feceris, improbentur. Sic propior Chriſtum imitaberis.

2. *Dixit ergò eis Pilatus: Accipite eum vos, & ſecundum legem veſtram judicate.* Joan. 18. Quæ iſta iniquitas, inimici, & accuſatoris libidini accuſatum relinquere? Quis Chriſti deſpectus? Quaſi is ille ſit, cujus nemo dignetur eſſe Judex? Compatere deſpecto JESU. *Dixerunt ergò ei Judæi; nobis non licet interficere quem-*

quemquam. Et tamen interficitis odio, & lingua, qua cædem ejus poſcitis. Quæ iſta Sanctitas veſtra? Deus non irridetur. Videt quod latet in corde, etſi opere non patretur. Dicam ego, quoties paſſio ſuggerit factum Deo injurioſum: Mihi non licet interficere Jesum: amabo eum, & reverebor.

3. *Cœperunt autem illum accuſare dicentes:* 1. *Hunc invenimus ſubvertentem gentem noſtram.* Luc. 23. Qui venit de ſtercore erigere, qui mundavit leproſos, ſanavit ægros, obedire Superioribus docuit. Eſt hoc ſubvertere? an componere? 2. *Prohibentem tributa dare Cæſari,* qui aperte juſſerat *dare Cæſari, quæ Cæſaris ſunt.* 3. *Dicentem ſe Regem eſſe*: qui, nè Rex crearetur, fugerat. En quam falſa crimina proferuntur! Audit Chriſtus: non interrumpit: non excuſat: non regerit iniquæ turbæ. Itanè tu agis cum oggerente defectum? Itanè cum optimo Superiore te commonente? Da te Jesu convertendum: præbe illi tributum cordis tui. Adora, & venerare Regem tuum.

FERIA VI.

Chriſtus à Pilato examinatur.

1. Jesus *autem ſtetit ante Præſidem.* Joan. 18. Quis? univerſorum conditor Deus, Judex vivorum, & mortuorum. Coram quo? coram ſcelerato judice. Cujus rei cauſa? quæſtioni ſubjectus, quaſi reus ſententiam expectans. Huc ergò ſe demiſit ſumma ſanctitas, &

innocentia! Et quouſque tuam non deprimis ſuperbiam? Stat Jesus: qua confuſione? qua tamen animi conſtantia? qua modeſtia? qua ſubmiſſione? qua in judicem, licet improbum, reverentia? Diſce quid te agere oporteat dum confunderis, dum ſtas ante Superiorem te corripientem.

2. *Et interrogavit eum Præſes, dicens: Tu es Rex Judæorum? Dicit illi* Jesus: *Tu dicis.* Matth. 27. Joco, & per ludibrium quæſivit Præſes: ſerio, & ex veritate reſpondit Chriſtus. Crede hunc tu & univerſi, & animæ tuæ Regem: huic te, huic obſequia perpetua devove. Et auſus es tu perduellis alium Regem animæ tuæ admittere, aut dicere: *Nolo hunc regnare ſuper me?* auſus es tanquam regibus, tuis affectibus depravatis ſervire? Heu quam ſæve dominati ſunt! Nunc iis renuncia: dic fidenter illis: *Non ſerviam: Dirumpam vincula eorum, & projiciam à me jugum ipſorum.*

3. *Reſpondit Pilatus: Gens tua, & Pontifices tradiderunt te mihi. Quid feciſti?* Joan. 18. Reſpondebo ego pro te mi Jesu! Fecit omnia, & nihil. Quæ bona ſunt, & ſancta, ab ipſo facta ſunt. Circumſpice omnia. Quæ mala ſunt, & perverſa, nec ab ipſo, nec in ipſo ſunt. Pro te ſcio reſpondere. Sed ſi tu ex me quæras, *quid feciſti?* hic hæreo, & confundor. Video enim quam abuſus ſim talentis à te mihi datis! quam per meam negligentiam inanis in me fuerit gratia tua! Nè mihi olim dura accidat illa quæſtio: *quid feciſti?* antequam

quam quidquam faciam; ex me ſolicitè quæram: quid facis?

SABBATHO.

Continuatur idem Examen.

1. RESpondit JESUS: *Regnum meum non eſt de hoc mundo.* Non negat ſe Regem mundi, ſed negat ſe eo modo, pompa, & armorum apparatu regnare, quo Reges mundi. Quæ ergo illius regnandi ratio? Paupertate, contemptu, obedientia, humilitate, cruce. His fecit ut omne ſibi genu flecteretur. Flecto & ego. Agnoſco te Regem meum in vilitate tua. Hanc pro te amplector. Non poteſt eſſe vilis, qui ſimilis tibi eſt.

2. *Dixit ei Pilatus: Ergò Rex es tu? Reſpondit* JESUS: *Tu dicis: quia Rex ſum ego.* Iterum ſe Regem confitetur quæſitus. Conſtantia, & veritas ſemper idem loquitur. Et ego te Regem credo, & confiteor, & dicam ſemper: *Rex meus, & Deus meus es tu.* Si invadit animæ dominatum paſſio; Dicam: *Rex meus es tu.* In hoc natus ſum & ego, ut factis perhibeam teſtimonium huic veritati; & conſtanter præbebo.

3. *Dicit ei Pilatus: Quid eſt veritas? Et cum hoc dixiſſet, exivit.* Joan. 18. Salutaris eſt quæſtio. Utinam expectaret reſponſum. Et tu frequenter quære: *Quid eſt veritas?* Sed & reſponſum attende. Multa tibi movet amor proprius animorum magus; multa Deus de abnegatione,

de contemptu tui, &c. Quære, quid eſt veritas? depone larvam rebus: attende veritatibus practicis. 2. Cave *tranſitorium fervorem, qui bona deſiderare incipit*, ſed mox iterum exit, *& in mentis propoſito non perſiſtit.* Hugo Victor.

DOMIN. IV. QUADRAGES.

Ultimò accuſatus ad Herodem mittitur.

1. E*Xivit ad Judæos, & dixit: Ego nullam in eo cauſam invenio.* Hoc innocentiæ debebatur teſtimonium. Quid enim reatus inveniret in eo, qui peccatum non fecit, nec facere potuit? At ego multam in eo moriendi cauſam invenio: quia ſcio, quod *poſuit Dominus in eo iniquitatem omnium noſtrûm.* Iſai. 53. Video in eo delicta mea, quæ mortem merentur. In me culpa eſt: in illo amor, & pœna. Deteſtor, quod ego feci: amo, quod ille fecit, gratias ago. Non addam poſthac cauſæ, quam impoſui, ſed demam.

2. *Et accuſabant eum ſummi Sacerdotes in multis.* JESUS *autem amplius nihil reſpondit; ita ut miraretur Præſes.* In multis? fidem auctoritate faciunt, non probatione. Et tacet JESUS, non ex neceſſitate, ſed ex virtute. Graviſſima innocentiæ defenſio eſt, ſilentium, cùm vita loquitur. Sic vive, ut etſi dici poſſint multa, probari nihil poſſit. Te ſilente peroret vita.

3. *Ut cognovit, quod de Herodis poteſtate eſſet, remiſit eum ad Herodem.* Nec damnare voluit, quem non poterat; nec abſolvere, quem debebat.

bat. Timebat Dominum liberare: voluit ſeipſum à cauſæ cognitione liberare, parum ſollicitus, quid Domino fieret. Amor proprius eſt iſte, qui relinquit cauſam DEI, ut ſuam agat. Quis vilior, tu aut DEUS? Si alterutrius agenda ſit cauſa, quem poſtpones? agenda eſt autem pene quotidie.

FERIA II.

Chriſtus ab Herode illuditur.

1. *Herodes viſo* JESU *gaviſus eſt valdè. Erat enim cupiens ex multo tempore videre eum, & ſperabat ſignum aliquod videre ab eo.* Luc. 23. Quare nullum miraculum edis JESU illi, qui tanto tui tenetur deſiderio? Non eſt deſiderium pii affectus, ſed curioſitatis. S. Greg. in c. 31. Job. *Non quærebat profectum, ſed ſigna, vel ſcientiam mirari.* Vide, nè per meditationes, aut pios libros magis quæras ſcientiam, quam affectum. 2. Non edit miraculum Dominus, quia, ut ait Ambr. l. 10. in Luc. *jactantiam declinabat.* Qui multa te ſcire putas, hoc quoque diſce, te non jactare. Argumentum parvitatis eſt, velle magnum videri.

2. *Interrogabat eum multis ſermonibus: at ipſe nihil reſpondebat.* Ibid. Miraculum petitur; editur, & non agnoſcitur. Inter calumnias, & criminationes tacet JESUS. Hoc magnum miraculum eſt, quod mundus non vidit. 2. Uno ſigno edito poteſt lucrari Regis, ac totius aulæ gratiam; non edit. Hoc alterum miraculum

eſt. Potes & tu talia patrare prodigia. Contemptus tace, inter irriſiones tace, ama Chriſti amore confundi, ac deprimi, & rem ſtupendam patraſti. Fuge magnorum gratiam, & miraculum edidiſti.

3. *Sprevit autem illum Herodes cum exercitu ſuo: & illuſit indutum veſte alba.* Uſque ad ſtultitiæ nomen, & inſignia humiliatur æterna DEI Sapientia, ut mea curetur ſuperbia, qui nimis ſollicite æſtimari quæro. Agnoſco tuum in me amorem, quo fatuus videri voluiſti. Fac ut ego tua hac ſtultitia infatuer, qui ſtulta mundi elegiſti. 2. Veſtis alba innocentiæ tuæ teſtis eſt. Hæc ipſa eſt, quam ego in paradiſo perdidi. Tu eam reperiſti, ut mihi reſtituas per gratiam. Gratias tibi Domine. Conſervabo eam in puritate, ut decenter indutus admittar ad nuptias Agni.

FERIA III.

Barrabæ poſtponitur.

1. *QUem vultis dimittam vobis, Barrabam, an* JESUM? Matth. 27. Confertur impietas Sanctitati, ſcelus innocentiæ, Sanctus latroni, DEUS peccatori, quem Seraphino contuliſſe grandis foret injuria. Exæquationem aliquam habet omnis comparatio. Unde tantum dicitur Chriſtus non eſſe pejor deterrimo. Semel à Pilato hanc injuriam tulit JESUS, à te toties, quoties amorem creaturæ illius amori oppoſuiſti: quoties non minus penſi habuiſti,

cupi-

cupiditatibus tuis obſequi, quàm legi Dei. Quid egiſti?

2. *Principes autem Sacerdotum, & ſeniores perſuaſerunt populis, ut peterent Barrabam.* Ibid. Barrabas Patronos habet, Jesus neminem. Tu Patronum age illius, quem advocatum habebis apud Patrem. Tu defende virtutem in omni occaſione. Perſequere Barrabam. Dic animæ tuæ: Crucifigatur Barrabas, paſſio mea peſſima, mortificetur, pereat. Vivat Jesus in anima mea!

3. *Exclamavit autem univerſa turba, dicens: Tolle hunc, & dimitte nobis Barrabam.* Luc. 23. Si conferre Chriſtum Barrabæ grandis fuit injuria, quanta erit huic eum nebuloni poſthabere. Summus Deus patitur ſe infimo loco haberi; & indignabitur pulvis, ſi humiliori Officio applicetur? Indignaris inſanæ turbæ? Et cur idem facis? quoties præponis ea, quæ ſunt carnis, iis, quæ ſunt ſpiritus? mundi honorem, honori Dei; judicium tuum, judicio Superiorum? Non eſt hæc palmaris injuria?

FERIA IV.

Pilatus cedit furori plebis.

1. Dicit illis Pilatus: *Quid igitur faciam de* Jesu? *Dicunt omnes: Crucifigatur.* Matt. 27. Qui nimium turbæ ceſſit, jam dominatum perdidit. Ex plebis inſolentia evaſit timidus Præſes; ex timore Præſidis plebs audacior: ut jam timeret ille innocentem abſolvere, & ſenten-

tiam rogaret à furente. Compatere Jesu tuo in tanta ignominia. Diſce turbæ ſenſualitatum ne in minimo cedere, alias fiet inſolentior, voluntas ad bonum debilior. Quære ex te, quid ergò faciam de Jesu? Reſponde: Eripiam eum tot injuriis, impediendo, ubi potero, omne peccatum; amabo illum, quàntum iſti oderunt; honorabo, quantum dehonorarunt.

2. *Videns autem, quia magis tumultus fieret, lavit manus dicens: Innocens ego ſum à ſanguine Iuſti hujus, vos videritis.* Ibid. Multa tentavit Pilatus, ut Jesum furori plebis eriperet: ſed in omnibus ſimul ſe ipſum quæſivit: & ſuperavit cauſa propria cauſam Chriſti. Fruſtra jam lavat manus, qui cor inquinavit. Et quomodo ſit cædis innocens, qui ut avertat tumultum, occidit innocentem? Diſce 1. Deputare amorem Dei, & amore proprio non miſcere. In eo, quod pro Deo agis, non reſpice tua commoda, alias huc omnino deflectes. 2. Non eſto meticuloſus in cauſa Dei contra turbam paſſionum, alias tibi ſæpè imperabit. 3. Non rejice in alium culpàm, quam tu patraſti.

3. *Et reſpondens univerſus populus dixit: Sanguis ejus ſuper nos, & ſuper filios noſtros.* Ibid. O Divine Sanguis! quàm contemptim haberis! quaſi nemo te ſit unquam requiſiturus! quaſi non ſis clamaturus in cœlum melius, quàm ſanguis Abel! Sed habent, quam ſibi ſollicitarunt, pœnam Iudæi. Dicam ego ſuavius: *Sanguis ejus ſuper me*, in quo dealbem animam

meam;

meam; & *ſuper opera mea*, quæ ſemper uniam ſanguini, & meritis Chriſti.

FERIA V.

Chriſtus flagellis cæditur.

1. TUnc ergò apprehendit Pilatus JESUM, & flagellavit. Ioan. 19. Diritatem ſupplicii ex delicati corporis complexione, ex inſtrumentorum pondere, & aculeis, ex tortorum immanitate, ex plagarum numero argue. Sed omnia tormenta ſuperabat confuſio ex nuditate caſtiſſimi JESU. Compatere dilaniato Chriſto. Agnoſce te horum cauſam. *Nam ſupra dorſum ejus fabricaverunt peccatores*. Pſal. 128. Diſce te libenter ſubmittere percutienti manui Dei, qui pro te ſe libenter ſubmiſit manibus lictorum: & dic cum eo; *Ego in flagella paratus ſum.* Pſal. 37.

2. *Apprehendit Pilatus* JESUM, *& flagellavit.* Expende virtutes præcipuas à Chriſto in flagellatione exhibitas. 1. Amorem noſtri eximium: *qui multa flagella peccatoris*, Pſal. 31. quæ merueramus, in ſe ſuſcepit. Duris amorem proba. 2. Humilitatem ex vilitate ſupplicii; quod erat ſolum mancipiorum. Hinc Iſai. 53. *Vidimus eum deſpectum, & noviſſimum virorum.* Menſura tuam humilitatem, an uſque ad noviſſimum deſcendat. 3. Invictam fortitudinem, & patientiam. Laur. Iuſt. *Tanquam Gigas imperterritus ſtetit.* Quomodo tu ſtas in adverſis? Tert. l. de pat. c. 3. *Patientiam hujusmodi*

modi nemo hominum perpetraret. Quid tu ad ictum vel unius verbi agis? Ambr. ſer. 17. in Pſal. 118. *Calumniis appetitus ſilentium detulit triumphale.* Poteſne & tu ſilere? 4. Lætam ſuæ voluntatis cum Divina conformationem. *Conſcidiſti ſaccum meum, & circumdediſti me lætitiâ.* Pſal. 29.

3. *Et flagellavit eum.* Conſidera quod refert S. Aug. ſer. de Paſ. Motum diritate ſupplicii lictorum quendam aliis inclamaſſe: *Nunquid interficitis eum non judicatum:* & vincula quibus ad columnam ſtringebatur præſecuiſſe, JESUM verò prolapſum in ſuo ſanguine volutatum. Accede & tu, collige ſinu ejus ſanguinem, ut nec tuis, nec alienis pedibus amplius proculcetur. Et dum pro te flagellatum cogitas JESUM, noli corpus tuum molliter, ac delicatè tractare.

FERIA VI.

JESUS ſpinis coronatur.

1. *ET Texuentes eum, chlamydem coccineam circumdederunt ei.* Matth. 27. Rex Regum, & Dominus dominantium, ut Rex jocularis habetur. Purpura primum, quæ erat Regni inſigne, induitur. Sed ad hoc exuerunt eum, detrahendo cum violentia veſtes, quæ toti corpori adhærebant, non ſine ingenti dolore. Et quæ confuſio iterum nudo JESU in conſpectu impurorum militum! Induitur deindè purpurâ ad ignominiam. Ita eſt: Chriſto eſt ignominiæ, quidquid mundo eſt honori: Chriſto eſt honori,

ri, quidquid mundo eſt ignominiæ. Elige prudenter, tene conſtanter.

2. *Et plectentes coronam de ſpinis, impoſuerunt ſuper caput ejus.* Ibid. Siccine gloria, & honore coronaſti eum Domine? Ita eſt. In Regno Chriſti non aliæ ſunt coronæ, quàm quæ pungunt. 2. Exi, & vide Regem tuum in diademate, quo tu eum coronaſti. Tu coronaſti te roſis, JESU tuo ſolas ſpinas reliquiſti. 3. Tu pupugiſti ejus caput cogitationibus ac judiciis tuis. Agnoſce, deplora: compatere JESU tuo, & audi dicentem tibi: Non agnoſco ſub ſpinoſo capite membrum delicatum.

3. *Et arundinem in dextera ejus,* (Matth. 27.) pro joculari ſceptro. *Et genu flexo ante eum, illudebant ei, dicentes: Ave Rex Iudæorum. Et dabant ei alapas. Et expuentes in eum, acceperunt arundinem, & percutiebant caput ejus.* Ioan. 19. Expende hæc ludibria. Inſpice affectus Chriſti. Compatere amantiſſimo Regi. Dica ei opera tua, & obſequia. Da te tanquam arundinem in manu ejus. Genu flectens adora eum: Ave Rex meus. Deterge ſputa. Excipe aut ejus loco, aut pro eo, ſi non alapas, alias occurrentes injurias.

SABBATHO.

Ecce homo.

1. ECce adduco eum vobis foras, ut agnoſcatis, quia nullam invenio in eo cauſam. Ioan. 19. Accede & tu ad hoc ſpectaculum: Cognoſce, quòd

quòd nulla ſit in eo cauſa, ſed in te; ille verò cauſam tuam ex amore in ſe ſuſceperit. Vide ſi illa eſt facies, quæ in monte Thabor refulſit. In externis eſt *opprobrium hominum, & abjectio plebis.* Pſal. 21. In internis, *ſpecioſus formâ præ filiis hominum.* Pſal. 44. Cogita hanc tibi imaginem proponi, ut vitam tuam ad eam conformes.

2. *Et dicit eis: Ecce homo.* Ibid. Pilatus Iudæis, ut miſericordiâ moti, deſiſtant ejus mortem poſtulare. Cogita tibi ab æterno Patre dici: *Ecce homo*; qui hactenus jacebas paralyticus, & hominem non habebas, hîc hominem vides, qui omnes tuas infirmitates curabit. Huic tu illas humiliter expone. In hoc homine confide: cæterum in nullo: ne tibi aliquando exprobret: *Ecce homo, qui non poſuit Deum adjutorem ſuum.* Pſal. 51. *Ecce homo,* qui in te, ut in *latronem incidit, & deſpoliaſti eum, & plagis impoſitis abiiſti, & ſemivivum reliquiſti.* Luc. 10. *Ecce homo*, quem unum & ſemper aſpicere debes in omnibus operibus tuis.

3. *Cum ergo vidiſſent eum Pontifices, & miniſtri, clamabant, dicentes: Crucifige, crucifige eum.* Ibid. Nondum ſatiata eſt crudelitas. Addunt clamoribus rationes: *Secundum legem debet mori.* Quare? *quia filium Dei ſe fecit.* Ergo ſi filius Dei eſſe vis, debes mori? Ita omnino. Vetus homo mori debet, ut vivat novus. Inclama ergo tibi: Crucifige veterem hominem cum concupiſcentiis ſuis.

DO-

DOMIN. V. QUADRAGES.

Iterum Pilatus pro tribunali ſedet.

1. *Cum audiviſſet Pilatus hunc ſermonem, magis timuit: & ingreſſus eſt prætorium iterum, & dicit ad* JESUM: *Unde es tu?* JESUS *autem reſponſum non dedit ei.* Ioan. 19. Conſidera 1. timorem Pilati. Deſiderabat Chriſtum dimittere, quem innocentem agnoſcebat, ſed timebat tumultum populi. Nunc quia audivit, quod ſe filium Dei fecit, & vidit opera ejus à dicto non diſſonare, magis timet, fortè filium Dei condemnare. Ideò quærit: *Unde es tu?* Si primo ſtatim reſcidiſſet hunc timorem, non tam periculoſe luctaretur. Qui ſemel cedit paſſioni, ſemper fortiorem experitur. Tu principiis obſta. Quære & tu: Unde es? ut benè Deum noveris. 2. Nihil reſpondit ei, ne dimitteretur liber. Tantum te amavit! Tantum opus ſalutis noſtræ, quod ſuſceperat, perficere deſiderabat.

2. *Dicit ergo ei Pilatus: Mihi non loqueris? Neſcis quia poteſtatem habeo crucifigere te, & dimittere te? Reſpondit* JESUS: *Non haberes poteſtatem adverſus me ullam, niſi tibi datum eſſet deſuper.* Ibid. Ecce iterum ſuperbia opprimit lumen, quod habebat de Chriſto dimittendo. Ita de una paſſione in aliam fit ſaltus, & una alteram juvat in ruinam. 2. Expende reſponſum Chriſti. Applica illud tibi in omni adverſitate. Verum enim eſt, quod nulla in te poſſit quidquam, niſi datum ſit illi deſuper. Agnoſce proinde

indè omnes ex alto venire; quamvis Deus ad eas inferendas creatis inſtrumentis utatur.

3. *Pilatus quærebat dimittere eum. Iudæi autem clamabant dicentes: Si hunc dimittis, non es amicus Cæſaris.* Ibid. Violenta hæc eſt machina. Ne perdat amicitiam Cæſaris, DEUM perdit. Quàm iniquè? quàm præpoſterè? Timuit, ubi non erat timor. Quotidianum hoc eſt, fortè & tuum. DEUM contemnimus, ut hominem amicum conſervemus. Expende quàm hoc iniquum ſit.

FERIA II.

Pilati in Christum ſententia.

1. E*T dicit Pilatus Iudæis: Ecce Rex veſter. Illi autem clamabant: Tolle, tolle, crucifige eum.* Ioan. 19. Agonizat frigida defenſio, quia adhuc clamores turbarum admittit, & auſcultat. Non benè ſatis à paſſione te tuêris, ſi ei auſcultas. Semper illa clamabit, ne meliori aſſentiaris, ſed commodiori. Agnoſce tu Regem, quem tollendum illi clamant. Exhibe illi ſolium, cor tuum. Roga ut hîc imperet.

2. *Dicit eis Pilatus: Regem veſtrum crucifigam? Reſponderunt Pontifices: Non habemus Regem, niſi Cæſarem.* Ibid. O cæcitas! Cæſarem agnoſcunt Regem, à quo ſpoliabantur ſua libertate: Chriſtum, qui venerat, ut eos in libertatem aſſereret, rejiciunt. Quoties tu Tyrannum animi colis, Chriſtum deſpicis? illius ſuggeſtiones, velut imperia audis? hujus contemnis?

nis? Dic potius: Non habeo Regem, niſi Jesum Chriſtum.

3. *Tunc ergò tradidit eis illum, ut crucifigeretur.* Ibid. Conſidera 1. injuſtam ſententiam: quia judex toties innocentem agnovit, & tamen condemnat. 2. Crudelem, quia, ut ait Luc. 23. *tradidit eum voluntati eorum*, furentium ſcilicet, & capitalium inimicorum. 3. Cogita Jesum hanc ſententiam non tam à Præſide, quàm ab æterno ſuo Patre decretam in mundi ſalutem accepiſſe. Diſcam me libenter tradere voluntati Dei, qui ſe tam promptè *tradidit voluntati eorum.*

FERIA III.

Crucis Bajulatio.

1. Et *bajulans ſibi crucem exivit.* Ioan. 19. Conſidera 1. quàm ſuavi affectu diu deſideratam Crucem ſit amplexus; ſanè majore, quàm Andreas ſuam; cupiens in ea delicta noſtra portare. Quàm gravem tu eam tuis reddidiſti! Admirare ejus affectum; & gratias age: deteſtare tuum, qui injuncta officia quereris eſſe ſupra tuas vires. 2. Non abſterret eum infamia Crucis, quæ erat ſupplicium latronum: non pondus debilitato corpori admodum grave. Hæc ſunt, quæ te plerumque terrent. At non eſt infamia ſequi Jesum. Defectum virium ſupplebit ipſe: vel etiam ſuccubuiſſe, erit glorioſum.

2. *Exeuntes invenerunt hominem, nomine Simonem.*

monem. Hunc angariaverunt, ut tolleret Crucem ejus. Matth. 27. Etſi violenter particeps factus infamiæ Simon, accepit gratiam illuminationis, & deindè gloriæ. Si angariato hoc dedit Jesus, quid dabit volenti? Aſſocia te, aut ſume vices Simonis. Non deterreat te pondus, non hominum judicia, non confuſio. Si compateris, & conregnabis.

3. *Sequebatur autem illum multa turba populi, & mulierum.* 1. Quàm diverſis affectibus! aut ut crucifigant, aut ut irrideant, aux ex curioſitate, aut ex humana familiaritate: nemo, *ut tollat* Crucem *ſuam, & ſequatur eum.* Vide ut tu hoc eum affectu ſequaris. 2. Semel ſuſceptam Crucem conſtanter tulit uſque ad montem Calvariæ. Et licet tot per viam difficultates, ob pondus, debilitatas vires, confuſionem, irriſiones, &c. occurrerent, non tamen dimiſit. Diſce non ad horam portandam tibi eſſe Crucem, ſed totâ vitâ.

FERIA IV.

Crucifixus JESUS.

1. E*T dederunt ei vinum bibere cum felle miſtum. Et cum guſtaſſet, noluit bibere.* Matth. 27. Dulcedo cordium potatur felle. Guſtavit, ut ſuum etiam palato daretur tormentum. Noluit bibere, ne amaricarentur viſcera, quæ ſunt miſericordiæ. Vinum dat mundus, ſed nunquam purum. Id, quo delectat, permiſcet felle. Ah noli bibere; quia *in noviſſimo mor-*

debit

debit ut coluber. Prov. 23. 2. Vinum non bibitur, quia felle mixtum. Diſplicent optima, quia mixta peſſimis. Intentio mala, optima opera depravat. Sic iſta age, ut nihil tœdii, nihil ſimulationis, nihil commodi, aut amoris proprii admiſceas.

2. *Ibi crucifixerunt eum.* Luc. 23. 1. S. Ambr. in c. 23. Luc. ait: *Nudus Crucem aſcendit: talis ergò aſcendat, qui ſæculum vincere parat, ut ſæculi adjumenta non quærat.* Nihil in mundum attulit, nihil aufert pauperrimus JESUS. Non amat Crucem, qui non amat paupertatem: quia in ea nemo, niſi nudus dignè pendet. 2. Cogita violentiam, quâ manus pedesque trahuntur, dolorem ex trajectione clavorum; & patere te per obedientiam trahi, loco & muneri etiam arduo, ac tibi difficili applicari. 3. Cogita Chriſtum egiſſe æterno Patri gratias pro illa hora, qua conſummaturus erat opus: obtuliſſe ſe in ſacrificium pro mundi, ac nominatim tuis peccatis. Quid verò tanto amori rependes, quo dilexit te, & tradidit ſemetipſum pro te?

3. *Et cum eo alios duos, hinc, & hinc, medium autem* JESUM. Ioan. 19. Hoc ad majorem ignominiam ſpectabat, ut pejor peſſimis latronibus crederetur. Cogita tria genera crucifixorum: peſſimus unus, alter converſus, tertius ipſa innocentia, & DEI Filius. Quandoquidem ſua juſtis, & injuſtis crux eſt, noli crucifigi ut latro, aut ſceleribus anſam dare Cruci; noli violenter, ac proinde ſine merito. Crucifigere cum Chriſto ſpontè, cum gaudio, & ex obedientia.

F E-

FERIA V.

Sortes in veſtes. Titulus. & Blaſphemiæ.

1. *Erat autem tunica inconſutilis, deſuper contexta per totum. Dixerunt ergò ad invicem: Non ſcindamus eam, ſed ſortiamur de illa.* Ioan. 19. Diviſa primum eſt exterior Chriſti veſtis in quatuor partes. Interior, & inconſutilis ſervatur integra. Veſtes Chriſti fideles ſunt. Scinduntur, qui corpori Chriſti non penitus adjacent. In quo non eſt fundamentum amoris Dei, non eſt etiam amor proximi: qui adhæret Deo, adhæret & proximo per charitatem. Quoties quod non auſi ſunt Iudæi, auſus es tu, & veſtem hanc charitatis Chriſtianæ diſcidiſti? Dic impoſterum: Non ſcindam eam.

2. JESUS *Nazarenus, Rex Iudæorum.* Ibid. Morienti titulus datur ab ipſis hoſtibus, qui datus eſt naſcenti à tribus Magis. Sic poteſtas ejus, & imperium firmatur. Sed heu! non agnoſcitur Rex ab iis, qui eraſum hoc nomen volunt. Erit tamen mihi JESUS, & Salvator. Erit mihi Nazarenus, & floridus, ac in ipſis tormentis amabilis. Erit mihi Rex, cui me devoveo: nec alium anima mea Dominum admittet. Ut nunquam diſcedam, Chriſto configar Cruci, clavis timoris, amoris, & mortificationis.

3. *Blaſphemabant eum*, exprobrantes impotentiam ſalvandi ſeipſum, præſumptam Regis dignitatem, fiduciam vanam in Deum, inanem Dei filiationem. Hæ omnes calumniæ extin-

guentur,

guentur, ſi deſcendat de Cruce. Ita enim ajunt: *Deſcendat nunc de Cruce, & credimus ei.* Sed fruſtra. Imo, quia filius Dei eſt, non deſcendit de Cruce. Filiorum Dei eſt, in cruce ſuſcepta conſtanter perſeverare, ac mori, tum continua ſui ipſius mortificatione, tum quotidiana vocationis ſuæ confirmatione.

FERIA VI.

Primum & ſecundum Chriſti Verbum in Cruce.

1. JEsus *autem dicebat: Pater, dimitte illis: non enim ſciunt, quid faciunt.* Luc. 23. Loquitur in cauſa aliena, qui ſemper tacuit in ſua. Et prima cauſa non eſt amantiſſimæ Matris, ſed crucifigentium. Expende verba. *Patris* nomen uſurpat, ut ad pietatem moveat, moneatque eſſe Patrem non tantum bonorum, ſed etiam malorum; & te omnium fratrem. *Illis.* non definit præſentes Crucifixores, ſed etiam futuros, ſcilicet omnes peccatores. Quid non ſperes, qui te non excludi vides? *Non ſciunt, quid faciunt.* Excuſat quoad poteſt, per ignorantiam: quia verè *omnis peccator ignorans eſt*, nec æſtimat peccati gravitatem. Offenſus quid tu agis? Ora pro præſentibus. Ignoſce illis. Excuſa & tu quoad potes.

2. *Domine memento mei, dum veneris in regnum tuum.* Ibid. Latro bonus reprehendit ſocium blaſphemantem, confitetur peccatum ſuum, dat teſtimonium innocentiæ Chriſti,

 credit

credit Chriſtum eſſe Deum, & plenus ſpe eum orat: *Domine memento mei, dum veneris in regnum tuum.* 1. Quid non poteſt uno penè momento Dei gratia acceptata? 2. Non petit latro liberationem à cruce, ſed ſui memoriam. Satis illi proviſum eſt, cujus Deus meminiſſe dignatur. 3. Duo ſunt ad latus Chriſti, unus convertitur, quis non ſperet? unus damnatur, quis non timeat, etiamſi ſit apud JESUM?

3. *Amen dico tibi: Hodiè mecum eris in paradiſo.* Ibid. Quæ benignitas JESU? plus exhibet, quam petatur. 1. Quod promittit, non differt. *Hodiè.* 2. *Mecum*: quod ſolatium, eſſe cum JESU? In paradiſo cum illo eſſe & tu deſideras? Sed eſto prius in Cruce. *Ad magna præmia perveniri non poteſt, niſi per magnos labores.* S. Greg. hom. 37. in Evang. Si compaſſus fueris, conregnabis.

SABBATHO.

Tertium Verbum ad Matrem, & ad Joannem.

1. *STabat juxta Crucem* JESU *Mater ejus.* Luc. 23. Quis putas fuerit dolor Sanctiſſimæ Matris, quæ unice diligebat filium? JESU, quem non ignorabat DEUM, & hominem: *juxta*: quæ oculis ſuis inſpiciebat: *Crucem*: tormenta, & infamiam ſupremam. Et tamen *ſtabat*, & ipſa animo filium pro mundi ſalute offerebat. *Stantem lego, flentem non lego*, ait D. Ambr. in c. 23. Luc. *Stare namque* (addit Amadeus hom. 5.

hom. 5. de Martyr. Virg.) *in illa cordis amaritudine, magna adſcribitur conſtantia.* Diſce 1. ſtare in adverſis. 1. Mente, & ratione. 2. Voluntate conſtante. 3. Etiam infracto exercitio. Diſce 2. Nihil creatarum rerum, etiam ſpiritualia ſolatia ita amare, quin ſi DEUS velit, ſi expediat pro aliorum ſalute, perdere velis.

2. *Cum vidiſſet* JESUS *Matrem, & Diſcipulum ſtantem, dicit Matri ſuæ: Mulier ecce filius tuus.* Ibid. Sui loco relinquit Matri Joannem. Sed quæ comparatio utriusque? quale ſolatium, loco DEI purus homo? Non eſt dubium Beatiſſimam Virginem in Joanne ſemper ſpeculatam eſſe Chriſtum. Diſce & tu in proximis agnoſcere Chriſtum, firmior inde erit charitas: præſertim vero in Superioribus, exactior erit obedientia. Sed cur Joannes Matri. 1. Privilegio virginitatis hoc tribuit Theophylactus. Virgo, Virgini, Virginem commendavit. 2. Quia ipſe quoque ad Crucem ſtetit: *Vſque adeò bonum eſt*, inquit ille, *ſtare apud patientem Chriſtum. Nam in fraternitatem ejus ducit.* En quibus frater Chriſti, quibus Virginis filius evadas. Pulchri tituli hoc conſtant pretio.

3. *Deinde dicit Diſcipulo: Ecce Mater tua.* Joan. 19 S. Ambroſ. in exhort. ad Virg. *Vocatus à Chriſto reliquit patrem. Huic traditur Virgo, qui ſuos neſcit.* Quod tibi ſolatium eſſet, ſi ea tibi in Matrem daretur! At fieri poteſt, ſi amore JESU tuos neſcias, & carnalem ad eos affectum exuas. 2. fieri potes frater JESU, & hinc MARIÆ filius, ſi exacte te voluntati DEI accommodes:

des: *Qui fecerit voluntatem Patris mei, ipſe meus frater eſt.* Matth. 12. Accipe ergo illam in tua, & dic: *Monſtra te eſſe Matrem*: ſed viciſſim tu monſtra te eſſe filium.

DOMINICA PALMARUM.

Quartum, & quintum Chriſti Verbum.

1. *Circa horam nonam clamavit* Jesus *voce magna*: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquiſti me.* Matth. 27. S. Leo: *Vox iſta non querela, ſed doctrina eſt*: erudiens nos, eousque deveniſſe Chriſti dolores, ut noluerit eos etiam interna Dei aſſiſtentia mitigare. Et tu quot ſolatia, non tantum à Deo, ſed à creaturis mendicas? *Magnum eſt, & valde magnum,* ait Thom.Kemp.l.2.c.9. *quam humano, tam Divino poſſe carere ſolatio; & pro honore Dei libenter exilium cordis velle ſuſtinere, & in nullo ſeipſum quærere.*

2. *Vt conſummaretur ſcriptura, dixit: Sitio.* Ioan. 19. Sciebat omnia ſe impleviſſe, quæ de ſe erant in Scriptura; hoc unum deeſſe; *In ſiti mea potaverunt me aceto.* Pſal. 68. Hoc ergo implere voluit. Vide quam ad omnem obedientiæ apicem attendat Chriſtus. 2. Magna evacuatio ſanguinis magnam ſitim creabat. Sed major erat ſitis plura patiendi. Bloſ. in expl. Paſſ. c. 18. *Habuit aliam ſitim, puta amplius patiendi, atque evidentius ſuum nobis amorem demonſtrandi.* O ſi dares animam tuam, quam eum reficeres! Examina tuum in Deum, & ſalutem proximo-

rum amorem. Quid pro iis tolerare deſideras?

3. *Vas ergo erat poſitum aceto plenum. Illi autem ſpongiam plenam aceto hyſſopo circumponentes, obtulerunt ori ejus.* Ibid. Aceto modico, & hyſſopo reficitur exhauſtus, & moriens DEUS. Habes in mediis etiam laboribus frangendi appetitus exemplum. Non æſtima lautiora tibi deberi. In ſchola Chriſti minus illi debetur in hoc mundo, qui plura præſtat. Servus Chriſti nunquam vult indulgentius haberi. 2. Acetum dant ſitienti Deo, qui optimos dies tranſigunt in mundanis, & carnalibus; ſenium vero tanquam fæces ætatis Deo dare volunt. 3. Vas aceto plenum, ſunt corda amaricata, & plena rancoris, aut impatientiæ. Evacua hoc vas, & imple ſuavi vino charitatis.

FERIA II.

Sextum, & ſeptimum Chriſti Verbum.

1. *Conſummatum eſt.* Ioan. 19. Quod Pater mandavit, quod ego ſuſcepi peragendum. Divinum eſt, cœpta perficere. Modica laus eſt incepiſſe, maxima perfeciſſe. Non qui cœpit, ſed qui perfecit, præmium capit. Quam multa tu ordiris? quam pauca ad finem deducis? Imitare DEI tui conſtantiam, ut & tu dicere poſſis hora ſuprema: Conſummatum eſt, quod Deus juſſit per præcepta, quod ſuſcepi per conſilia, quod jubent Regulæ, quod monuit gratia. Quam felix tunc eris! ſed quam longe adhuc abes!

2. *Pater, in manus tuas commendo ſpiritum meum.* Luc 24. Expende verba. *Pater:* fiduciæ, & amoris verbum eſt. Non bene id uſurpas, niſi vivas ut filius amans, reverens, obſequens. *In manus tuas*, in quibus una eſt quies, & ſecuritas. Ut in illis ſis æternum, conjice te in illas, dum vivis, perfecta tuæ voluntatis in Divinam reſignatione. *Commendo ſpiritum:* non corpus. Hoc in lectulo Crucis jam quieſcit. Diſce ſpiritus majorem habere curam, quam corporis. Ut autem ſpiritus ſecure tranſeat in manus Dei, vide ut corpus ſemper ſit in Cruce. Hic ſolus tutus eſt tranſitus, alius omnis periculoſus.

3 *Et inclinato capite tradidit ſpiritum.* O ſublime myſterium! DEUS moritur. Hoc aſſequi non potes, niſi prius diſcas, quid amor poſſit. Et pro te moritur. Vide homo, quanti ſis pretii apud Deum. Verè dixit Apoſtolus 2. Cor. 6. *Empti eſtis pretio magno*, morte Chriſti. Quid rependes, ne ſis ingratus? Et tu ſpiritum tuum ſuperbum, inclinato per humilitatem capite trade. 2. Inclina caput tuum per obedientiam uſque ad migrationem ſpiritus. *Inclina cor tuum ad cuſtodiendas juſtificationes tuas.* Pſal. 118.

FERIA III.

Prodigia in morte Chriſti.

1. ECce *velum templi ſciſſum eſt in duas partes à ſummo uſque deorſum.* Matth. 27. ut ſignificaretur morte Chriſti antiquam legem eſſe reſciſſam. Operetur in te hoc ipſum mors Chriſti,

Chriſti, ut vetus lex, quæ eſt lex membrorum, in te reſcindatur. Efficaciſſimum argumentum occidendi veterem hominem, eſt Jesus occiſus. 2. *Sciſſum eſt:* ne ſancta amplius obumbrarentur. Frivolæ rationes ſunt vela quædam, quibus Divina obvelamus. Scindantur illæ, ut iſta melius perſpicias. Nonne iis ſæpius tui animi oculus fuit impeditus?

2. *Terra mota eſt, & petræ ſciſſæ ſunt.* Ibid. Hæc ſunt ſigna condolentis naturæ. Pudeat hominem non tantum dolere mortem Chriſti, quantum elementa ſenſerunt. *Terra es:* jam pridem tibi dictum; quia terram amas. Deus mortuus eſt. Hic ſuccuti debes, & quidquid terrenum excutere. Condolere non potes, niſi ames: amare autem Jesum non potes, ſi præter Jesum aliud amas. *Petra es*, vel gravis pondere peccatorum, vel dura tui judicii, ac voluntatis obſtinatione. Si mors Chriſti penetrat, diſcindere contritione.

3. *Et monumenta aperta ſunt.* Ibid. Oſtenditur, quod Chriſtus mortem noſtram moriendo deſtruxerit, dum per eum juri mortis ipſi mortui eripiuntur. Hoc quoque operetur in te mors Chriſti. Aperiatur, & denudetur penitus ſepulchrum tuæ conſcientiæ ei, cui debet. 2. Aperiatur ſepulchrum dealbatum, ſimulationis, ut appareas, quod es, non quod fingis. 3. Aperiatur ſepulchrum malarum conſuetudinum, eaſque omnes emittat, ut poſthac *ambules in novitate vitæ.*

FERIA IV.

Varii diverſorum affectus in morte Chriſti.

1. *Videns autem Centurio, qui ex adverſo ſtabat, quia ſic clamans expiraſſet, ait: Vere hic homo filius Dei erat.* Marc. 15. Ex elementorum trepidatione ſubortus in Centurione timor, ex timore altior ad horum auctorem cogitatio: hinc cognitio, & tam nobilis confeſſio. Quot alii ſpectarunt idem, ſed immoti? Mirabilis Deus in flectendis cordibus. Tu interim diſce ex iis, quæ fieri vides in natura, cogitationem ad omnium auctorem erigere, eum confiteri, & magnificare. 2. In ipſa vilitate paſſionis, Deum confitetur. quid iſthic Divinum vidit? Certum eſt, ſi quid in te Divinum ſit, id in adverſitate, in contemptu potiſſimum elucere, & probari.

2. *Et omnis turba eorum, qui ſimul aderant ad ſpectaculum iſtud, & videbant, quæ fiebant, percutientes pectora ſua revertebantur.* Luc. 23. Plebs aliquem animi motum prodidit, non Principes Sacerdotum. In ſuperbos, & obſtinatos vix cadit, aut raro bonus affectus. Ex illa tamen plebe nemo confeſſus eſt Deum. 1. Quia *aderant* ſolum tanquam *ad ſpectaculum.* Unde tam rarus tibi, aut tepidus ad paſſionem motus? forte quia eam ut ſpectaculum meditaris, non ut bonitatis, amoris, ac miſericordiæ argumentum. 2. *Revertebantur.* Vidiſſe, & abiiſſe quid juvat? Perſeverandum eſt ad Crucifixum, & ſæpius hoc objecto paſcendus animus.

3. *Sta-*

3. *Stabant autem omnes noti ejus à longe, & mulieres hæc videntes.* Ibid. Hæ teneris lachrymis mortem Jesu deplorabant. Non probo, quod à longe. Cominus ſpectanda eſt Chriſti mors. Petrus quod à longe ſecutus ſit, cecidit. Nolim à Jesu procul abeſſe. Etſi vero non prope, *ſtabant* tamen, ut & viderent Jesum, & à vivo adhuc viderentur. *Stabant* conſtantia, videbant contemplatione: accedebat animus, quo non penetrabant corpora. Perſevera in aſſidua tibi repræſentatione vitæ, & mortis Chriſti.

FERIA V.

Lancea latus ejus aperitur.

1. AD Jesum *autem cum veniſſent, ut viderunt eum jam mortuum, non fregerunt ejus crura.* Ioan. 19. Opinioni Judæorum præmortuus eſt Jesus: forte indignati illi, quod amplius ſævire non poſſint ad ſenſum. Dei in nos amor acceleravit mortem, ut opus redemptionis noſtræ citius perficeret. Quam felix tu! ſi, cum dæmon, aut malignus homo te quærat affligere, jam tibi, mundo, & concupiſcentiis tuis per ſolidam abnegationem mortuus inveniaris! Hic modus eſt conſervandi oſſa integra, hoc eſt, ſoliditatem virtutum. Alias ſine mortificatione nulla virtus eſt ſolida.

2. *Vnus militum lancea latus ejus aperuit.* Patet amoris oſtium, omnium dolorum ſcaturigo. Vide quantis tu cor illud doloribus affeceris,

quam illud peccatorum tuorum veneno infeceris: quantum ille te amaverit! Vide quantis amoris characteribus ille te in libro filiorum Dei deſcripſerit! Pedes dedit peccatoribus, ut Magdalenæ, Luc 7. Manus amicis, ut Petro, Act. 3. Cor dat filiis Dei, quibus dicit, Iſa. 66. *Ad ubera portabimini.* Hic memento ingratitudinis tuæ, amoris ſui. Aſpice eum nunc cum amore, nè olim videas cum tremore, *in quem tranſfixiſti.*

3. *Et continuò exivit ſanguis, & aqua.* Ibid. Opportuna ſalutis noſtræ remedia, SS. Sacramenta, quibus & ablueremur à peccatis, & adornaremur gratia. An & hoc parvum amoris ſignum eſt? Quantum verò illud? usque ad ultimam guttam ſanguinem pro te dedit. *Tam copioſo munere ipſa redemptio agitur, ut homo Deum valere videatur.* Euſeb. Gall. hom. 6. de Paſch. Quam liberalis in te eſt Deus! quam tu parcus in illum, ut pro tanto ſanguine nec lachrymam ſtilles!

FERIA VI. PARASCEVES.
Contemplatio Crucifixi JESU.

1. O *Vos omnes, qui tranſitis per viam, attendite, & videte, ſi eſt dolor, ſicut dolor meus.* Thren. 1. Conſidera tormenta Chriſti. 1. in corpore. Pſal. 21. *Foderunt manus meas, & pedes meos; dinumeravit omnia oſſa mea* Iſaiæ 1. *A planta pedis uſque ad verticem capitis non eſt in eo ſanitas.* 2 in animo ex contemptu ſui. Pſal. 34. *Subſannaverunt me ſubſannatione.* Thren. 3. *Factus ſum in deriſum omni populo meo, & canti-*

cum eorum tota die. Ex infamia crucis cum latronibus. Iſai. 53. *Et cum ſceleratis reputatus eſt.* Ex defectu compatientis, aut conſolantis. Thren. 1. *Non eſt, qui conſoletur eum ex omnibus charis ejus. Omnes amici ejus ſpreverunt eum, & facti ſunt ei inimici.* Pſal. 68. *Suſtinui qui ſimul contriſtaretur, & non fuit; & qui conſolaretur, & non inveni.* Ex ingratitudine hominum, & parvo fructu ſuæ Paſſionis. Pſal. 29. *Quæ utilitas in ſanguine meo?* Iſai. 5. *Quid eſt, quod ultra debui facere vineæ meæ, & non feci? Expectavi ut faceret uvas, fecit autem labruſcas.*

2. *Quid ſunt plagæ iſtæ in medio manuum tuarum.* Zachar. 13. Quære ita ex JESU tuo: & reſpondentem audi: *His plagatus ſum in domo eorum, qui diligebant me.* Agnoſce infinitum amorem. S. Aug. lib. de Virgin. *Inſpice caput hoc inclinatum ad oſculandum, cor apertum ad diligendum, brachia extenſa ad amplectendum, totum corpus expoſitum ad redimendum. Hæc quanta ſint cogitate; hæc in ſtatera veſtri cordis appendite: & totus vobis figatur in corde, qui totus pro vobis fuit affixus in cruce. Verè dilexit nos, & tradidit ſemetipſum pro nobis.* Epheſ. 5. Illud à te quæri exiſtima. *Petre amas me?* Et repone toto affectu: *Domine, tu ſcis, quia amo te.*

3. *Pro omnibus mortuus eſt Chriſtus, ut qui vivunt, jam non ſibi vivant, ſed ei, qui pro ipſis mortuus eſt.* 2. Cor. 5. Hunc ex Chriſti morte fructum trahe: Non tibi, non commoditati, non delectationi, non honori vive, aut actum ullum impende. Te, & tua illi debes. *Non eſtis*

veſtri: Empti enim eſtis pretio magno. 1. Cor. 6. *Quid ergo retribuam Domino*, ait Bernardus tract. de dilig. Deo, *pro omnibus quæ retribuit mihi? In primo opere me mihi dedit, in ſecundo ſe: & ubi ſe dedit, me mihi reddidit. Datus ergo, & redditus, me pro me debeo, & bis debeo. Quid Deo tribuam pro ſe!*

SABBATHO SANCTO.

Depoſitio corporis Chriſti de Cruce, & Sepultura.

1. J*Oſeph, qui & ipſe Diſcipulus erat* JESU, *occultus tamen propter metum Iudæorum, audacter introivit ad Pilatum, & petiit corpus* JESU. Matth. 27. Ioan. 19. Marc. 15. 1. Patibulatum corpus JESU unus tantum petit. quam pauci amant JESUM Crucifixum! 2. Ante ob metum latebat, jam pendentis JESU ſe declarat Diſcipulum. Hic fructus paſſionis eſt. In te vacuam non credam, ſi in confuſione, & vilitate DEUM agnoſcas, & ſequaris; idque audacter nulla veritus pericula, præſtes.

2. *Venit autem & Nicodemus ferens mixturam Myrrhæ, &c.* Ioan. 19. Duo ergo ex omnibus Diſcipulis ſunt, qui in Crucifixum JESUM teſtantur affectum. Aude tu tertius eſſe. 2. Expende officia, quæ Chriſto exhibent. Deponunt corpus de cruce, aromatibus condiunt, involvunt ſindone, & ſuis humeris viri nobiles, eum, qui tam infamis habitus fuit, deportant. En quam contempto Chriſto nobilitatem ſuam ſubjiciant, ut tu eidem contempto,

non

non neges tuam vilitatem. Exhibe eadem officia in Chriſti membra, ſeu proximos, depone de cruce afflictos ſolatio ſpirituali, condi aromatibus, ſive curâ illorum famæ, involve ſindone ſilentii eorum defectus.

3. *Et poſuit illud in monumento ſuo novo, quod exciderat in petra, & advolvit ſaxum magnum ad oſtium monumenti.* Matth. 27. Sepelis in corde Chriſtum, quoties ſumis. Hæc ergo obſerva. Sit ſepulchrum novum, in quo non ſit ullus alius poſitus ſiniſter affectus: ſit in lapide immobilitatis, & conſtantiæ: advolve ſaxum efficacium propoſitorum: circumda cuſtodiam ſanctarum cogitationum, &c.

DOMINICA RESURRECTIONIS.

1. R*Eſurrexit tertia die ſecundum Scripturas.* 1 Cor. 15. Succedunt læta triſtibus. Deus ita conſtituiſſe videtur, ut per aſpera eatur ad amœna. Chriſtus gloriæ reſurrectionis præmiſit 33. annos duræ vitæ, tres dies acerbiſſimæ paſſionis. Sic ergo & tibi eundum ad gloriam. Si commortuus fueris, & convives.

2. *Ego dormivi, & ſoporatus ſum, & exſurrexi.* Pſal. 3. Anima Chriſti reunitur corpori, ut quod ſocium fuit paſſionum, eſſet & reſurrectionis. In momento recedunt livor, & vulnera; accedunt decor, & gratia, quo, tam corporis, quam animæ illius gaudio? quibus Patrum è limbo eductorum affectibus, fidei, ſpei, charitatis, gratulationis, &c? Accede ad Chriſtum

paribus: & ut gaudium tuum ſit plenum, unire & tu tanquam membrum corporis Chriſti illius animæ per amorem.

3. *Quomodo Chriſtus ſurrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus.* Rom. 6. Recipis fructum reſurrectionis Chriſti, ſi ambulas in novitate vitæ; ſed non ambulas in novitate vitæ, niſi occidas veterem hominem. Sicut non eſt ingreſſus ad vitam æternam, niſi per mortem naturalem; ita nec ad novam, perfectamque vitam ingredieris, niſi *ſpiritu facta carnis mortifices.*

FERIA II.

De dotibus Corporis glorioſi.

1. S*Eminatur in corruptione, ſurget in incorruptione.* 1. Corinth. 15. Prima Corporis glorioſi dos eſt, qua & mortis, & morborum ac vulnerum immune redditur. *Mors illi ultra non dominabitur.* Rom. 6. Quibus mediis ad hanc evaſit Chriſtus? Patiendo, & moriendo. Huc tu evadere debes, ut nec in proſperis, nec in adverſis ullo pravo affectu corrumparis. Ad hoc vero expende, quam neceſſarium ſit mortificationis ſtudium, juxta reg. Summarii 12 mam.

2. *Seminatur corpus animale, ſurget corpus ſpirituale.* Ibid. Secunda dos eſt ſubtilitas, qua corpora dura, & aliis corporibus reſiſtentia penetravit. Tu penetra omnes difficultates, & impedimenta in via virtutis. *Omnia potes in eo,*

qui

qui te confortat. Sed ad hoc quoque opus eſt, ut ſeminetur animale, & proprii commodi ſtudioſum.

3. *Seminatur in infirmitate, ſurget in virtute.* Ibid. Tertia dos eſt agilitas, qua ſe ubi volebat, momento præſentem ſiſtebat. An ita tu agilis ad inſpirationes divinas? an ad nutus Superiorum? an ad progreſſum in via virtutis? an ad ſeminandum in infirmitatis ſuæ cognitione, & abjectione tui?

4. *Seminatur in ignobilitate, ſurget in gloria.* Ibid. Quarta dos, claritas, qua longe ſupra ſolem reſplenduit. *Sic luceat lux tua coram hominibus, ut videant opera tua bona.* At non erit, niſi ſemines in ignobilitate, & abnegatione tui.

FERIA III.

De vulnerum cicatricibus in glorioſo Corpore reſervatis.

1. *QVid ſunt plagæ iſtæ in medio manuum tuarum?* Zach. 13. Euſeb. Emiſſ. hom. 10. de Paſch. ait: Ideo in glorioſo Corpore retenta vulnera, *Ne cauſam ipſam gloriæ obſcuraret lux gloriæ.* Voluit in æternum conſtare, ſe per vulnera emiſſe gloriam. Si hoc eſt gloriæ pretium, quid ego olim oſtendam, qui pati detrecto? *Chriſtum oportuit pati, & ita intrare.* Ergone mihi alia via pingetur?

2. *Non obliviſcar tui: Ecce in manibus meis deſcripſi te.* Iſa. 49. Altera retentarum cicatricum cauſa eſt, ut ſint Chriſto memoriale ſui in nos

amoris,

amoris, pro quibus ea pati voluit; & in iis legat pretium noſtræ ſalutis, pergatque adhuc nos amare, qui tanto illi conſtamus. Ergo tui memoriam in æternum vult habere JESUS. Recordare & tu Salvatoris tui. At non ſæpe recordaberis, niſi obliviſcaris creaturarum, quæ memoriam Dei impediunt.

3. *Et videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt.* Apoc. 1. v. 7. Tertia cauſa eſt, ut olim damnandis ea oſtendat, exprobret ſævitiam, qui eum peccatis ſuis crucifixerunt; ingratitudinem, qui tanto amori non correſponderunt. Item, ut oſtendat Beatis in æternum, & gaudeant de amore tanto, qui per cicatrices elucet. Quomodo tu eas aſpicies? an cum confuſione? an cum gaudio?

FERIA IV.

Apparet Sanctiſſimæ Matri ſuæ.

1. QUi *diligit me, diligetur à Patre meo; & ego diligam eum, & manifeſtabo ei meipſum.* Ioan. 14. Manifeſtaſſe ſe Chriſtum Matri, non tradunt Evangeliſtæ, at certum creditur; quia eam præ cæteris dilexit, & præ cæteris ab ea diligebatur. Amans, ut ad centrum, properat ad amatum. Nondum ſentis tibi per ſancta lumina manifeſtari JESUM? forte non ſatis amas. Amantibus ſe manifeſtat JESUS.

2. *Secundum multitudinem dolorum meorum conſolationes tuæ lætificaverunt animam meam.* Pſal. 93. Cogita quæ fuerit Virginis viſo filio con-

conſolatio. Ut eam aſſequaris, magnitudinem doloris in paſſione habiti expende. Ad menſuram doloris datur conſolatio. Quantum tu ſperare poſſis, ex mortificationis, & toleratæ afflictionis magnitudine collige.

3. *Anima mea liquefacta eſt, ut dilectus locutus eſt.* Cant. 5. Cogita quod fuerit expectantis Virginis deſiderium; qui jam Chriſtum aſpicientis affectus, demiſſionis, devotionis, adorationis, gratulationis de exantlato tanto opere; gaudii de triumpho reſurrectionis, amoris, &c. qui omnes ex ferventi in JESUM deſiderio naſcuntur. Non experiris hos in te? Excita fervens videndi, & cognoſcendi Dei deſiderium, ſequentur reliqui.

FERIA V.

Sanctæ mulieres tendunt ad ſepulchrum Domini.

1. U*Na autem Sabbathi valde diluculo venerunt ad monumentum, portantes, quæ paraverant, aromata.* Luc. 24. Cogita harum ſtudia. 1. Emunt aromata. Jam non habebant amplius, quod poſſet vanitati ſervire. 2. Conficiunt unguentum, etſi ſcirent jam à Joſepho, & Nicodemo unctum, ſpectantes non quid ab aliis factum ſit, ſed quid à ſe fieri deceat. 3. Valde mane exeunt, non citra incommodum tenebrarum, & forte inſomnem noctem tranſegere ob dolorem. 4. Veniunt ad monumentum ſine metu cuſtodum. Amor enim eas urge-

urgebat. Vere amas Jesum; ſi hæc ei obſequia præſtas.

2. *Et dicebant ad invicem: Quis revolvet nobis lapidem?* Marc. 16. Expendunt difficultatem, quæ obviat ſuſcepto operi: agnoſcunt vires ſibi ei ſuperandæ non ſuppetere. Non cedunt tamen, ſed pergunt. En conſtantiam in bono, fiduciam in Deo natam ex amore. Uſurpa tu hanc ſæpe reflexionem: quis revolvet mihi lapidem hujus tentationis, difficultatis, impedimenti? ne imparatus retundaris. Fide Deo, ubi tu deficis, & ſuſceptum opus conſtanter urge.

3. *Et ecce terra motus factus eſt magnus, & reſpicientes viderunt revolutum lapidem.* Matth. 28. Marc. 16. En ut Divina providentia conſtantiam, & fiduciam juvat! Terræ motu revolvitur lapis, fugantur cuſtodes, qui opus meditatum impedire potuiſſent. Ita ſerio Deus ad ſe tendentibus adeſt: tollit impedimenta externa aliorum hominum, aut circumſtantiarum, interna malorum habituum, & conſuetudinum, fugat Dæmones inimicos. Expende quoties id ſis expertus; & perſevera in bono, confide in Deo.

FERIA VI.

Sanctæ mulieres de reſurrectione Chriſti ab Angelo informantur.

1. R*Eſpondens autem Angelus dixit mulieribus: Nolite timere vos: ſcio enim quod* Jesum,

SUM, *qui crucifixus eſt, quæritis*. Matth. 28. En alterum timentibus, ſolicite tamen Deum quærentibus ſolatium! ſed cur non timeant terræ motum, Angelum aſpectu fulguris? Quia JESUM quærunt crucifixum. His ſua Deus mittit ſolatia. At carebis illis, dum teipſum, dum creaturas, dum aliud præter JESUM, & hunc Crucifixum quæres.

2. *Non eſt hic: ſurrexit enim ſicut dixit*. Ibid. Quærunt JESUM in tumulo. Dolere poterant, quod hic non eſſet; ſed ſi ſuum JESU bonum amabant, gaudere debebant, quod glorioſus ſurrexerit. Ubi tu JESUM quæris? in tuis commoditatibus? in creaturis? in ſenſuum oblectamentis? Quoties reſpondent tibi Divina lumina: *Non eſt hic?* quoties fruſtra, & damno tuo quæſiviſti? & nondum deſiſtis?

3. *Venite, videte locum, ubi poſitus erat Dominus. Et ingreſſæ non invenerunt corpus Domini* JESU. Ibid. & Luc. 24. Amor erat, quo JESUM quærebant, ſed adhuc ſenſualis, ut eum viderent, tangerent, ungerent. Ideo non invenerunt. Puro quærendus amore eſt. Examina intentiones tuas, an puræ ſint, an ſoli JESU intentæ, an nihil amoris proprii admixtum? mixtâ non invenies eum, qui ſolum purâ intentione invenitur.

SAB-

SABBATHO.

Reprehenduntur mulieres, & mittuntur nuntiæ ad Apoſtolos.

1. *Cum timerent autem, & declinarent vultum in terram, dixerunt: Quid quæritis? viventem cum mortuis?* Luc. 24. Reprehendi merentur, quia Angelis clare monſtrantibus non credunt. Has imitantur, qui in rebus etiam ſanctis non ſequuntur ductum Patris ſpiritualis, & ſuo ſenſui inhærent. Quærunt Jesum, cui ſe dedant; ſed inter mortuos cum judicio, & amore proprio. Ibi eſt Jesus, ubi nihil tui eſt.

2. *Non eſt hic, ſed ſurrexit.* Ibid. Infallibile reſurrectionis ſignum exhibent, quia *non eſt hic.* Hoc argumento probatur noſtra ſpiritualis reſurrectio: ſi à verace Angelo, non à blandiente ſenſu dici poſſit, non eſt in hac imperfectione, in hoc pravo affectu, in hac paſſione, in priore tepiditate ſpiritus. Gaude, ſi ſic ſit: ſi non eſt, cura ut ſit.

3. *Cito euntes dicite Diſcipulis ejus, quia ſurrexit.* Matth. 28. Nomine Chriſti hoc mandant Angeli mulieribus. At non merebantur tam læta nuntia Apoſtoli, qui eum tam fœde deſeruerant. Spectavit Chriſtus, quid ſuus amor poſtulet, non quid eorum merita. Amat etiam immerentes. Hoc me indignum amore mei Domini ſolatur. Non intres in judicium cum ſervo tuo Domine, ſed fac ſecundum miſericordiam tuam.

DOMINICA IN ALBIS.

Mulieres referunt Apoſtolis nuntium reſurrectionis.

1. *Dicite Diſcipulis ejus, & Petro, quia ſurrexit.* Marc. 16. Exprimi nominatim Petrum, tenerioris affectus eſt argumentum. Erat cæterorum caput: hoc honorat Chriſtus. Amaverat plus cæteris JESUM; inde plus cæteris dolebat: affectum affectu rependit. Non ceſſabat ſuum peccatum deflere. erigit mœſtum amoris demonſtratione. Agnoſce bonitatem, ama, in eam ſpem tuam repone. Non dimittet te, etiam cum ex fragilitate peccaveris.

2. *Et viſa ſunt ante illos deliramentum verba iſta, & non crediderunt illis.* Luc. 24. Quæ nuntiant mulieres, ſunt ea ipſa, quæ Chriſtus Apoſtolis prædixerat: concordant omnino Magiſtri verbis, nec tamen credunt. Imitaris Apoſtolorum incredulitatem, qui inſpirationes Divinas, ut vanas rejicis, Superiorum monita, ſcrupulos, conſcientiæ remorſum deliria arbitraris. Attende illis: quia per illa Deus ducit. Aberras, ſi non ſequeris.

3. *Maria Magdalena venit ad Simonem Petrum, & ad alium Diſcipulum, quem amabat* JESUS, *& dicit illis; Tulerunt Dominum de monumento, & neſcimus ubi poſuerunt eum.* Ioan. 20. Non dixerat Angelus *tulerunt*: ſed *ſurrexit.* Impetus forte amoris aut doloris fecit, ut

non accurate attenderet. Etiam bonis affectibus, non ſecus ac ventis ponendum eſt pondus. Cum rationem turbent, in errorem trahunt.

FERIA II.

Petrus & Ioannes currunt ad ſepulchrum.

1. E*Xiit ergo Petrus, & ille alius Diſcipulus, & venerunt ad monumentum.* Ioan. 20. Nuntii à mulieribus accepti veritatem experiri volunt. Non retinentur aliorum non credentium exemplo. Attendunt non quid agant alii, ſed quid prudenter agendum ſit. Cape hujus regulæ neceſſitatem, & ſequere.

2. *Currebant autem duo ſimul.* Ibid. Amor eos incitabat ad curſum. Hic neſcit tarda molimina. Parum diſtant, lente velle obſequia Dei, & diu nolle. Quia amat Divina, volat ad illa. Curris ne tu, an ſerpis? Vis progredi? ama. tantum procedes, quantum amabis.

3. *Ille alius præcucurrit citius Petro, & venit prius ad monumentum; non tamen introivit.* 1. S. Hier. in c. 56. Iſai. *Ioannes elatus Virginitatis alis præcucurrit.* Quia plurimum hæc virtus recedit à carne, plurimum accedit ad Deum. 2. Joannes non intrat prior. Honorat in Petro dignitatem capitis, nec conſiderat in eo, quod Chriſtum negaverit, ipſe autem ad Crucem conſtiterit. Diſce quid debeas Superiori, licet imperfecto. Idem præſtabis proximo, ſi in eo Chriſtum agnoſcas.

FE-

FERIA III.

Chriſtus apparet Petro.

1. A*Biit Petrus ſecum mirans, quod factum fuerat.* Lucæ 24. Viderat Petrus ſepulchrum vacuum. Diſcedit à Joanne; ſolus ſecum meditatur, quæ vidit. Optima diſpoſitio ad videndum Deum, Divinaque cognoſcenda, recedere etiam corpore, multo magis affectu à creaturis. Solitudinem animæ amat Deus. *Ducam eam in ſolitudinem, & loquar ad cor ejus.* Oſee 2.

2. *Surrexit Dominus verè, & apparuit Simoni.* Ibid. Apparet Dominus non Ioanni, qui conſtans ad Crucem permanſit; ſed Petro, qui & fugerat, & negaverat. Ita animat Deus peccatores pœnitentes, ut non dejiciantur. Oſtendit quantum æſtimet lachrymas pœnitentis. Qui hic affectus Petri? quæ confuſio ob ſcelus admiſſum? quis dolor? quæ lachrymæ? Excita in te eoſdem ad pedes JESU.

3. *Viſus eſt Cephæ.* 1. Cor. 15. Chriſtus non exprobrat Petro ſcelus admiſſum, ſed blandiſſime ſolatur. Diſce qua benignitate peccatorem contritum excipias: qua charitate obliviſcaris injuriarum à proximo acceptarum. Quod feceris proximo, expecta à Deo. *Si non dimiſeritis hominibus, nec Pater veſter dimittet vobis.* Matth. 6.

FE-

FERIA IV.

Magdalena ad monumentum.

1. *Maria autem ſtabat ad monumentum foris plorans. Dum ergò fleret, inclinavit ſe, & proſpexit in monumentum.* Ioan. 20. Conſidera amoris ſigna. ſtat ad monumentum: flet: ſæpius inſpicit videndi Jesu deſiderio. Repeti de illa poteſt: *Dilexit multum.* Expende curam, qua tu Deum quæris. Stasne in propoſitis? dolesne amiſſum? conſiderasne ubi, quomodo, reperias?

2. *Et vidit duos Angelos in albis ſedentes.* Ibid. S.Cyrill. Alex.lib. 12.in Ioan.cap.46. *Cum circa monumentum perſeverat plorans, voce Angelorum ad cognoſcendum Chriſtum juvatur.* Ut Angelos ſeu ſpiritualia lumina aſſequaris, non obiter exigenda eſt meditationis hora: ſed perſeverandum, & attentione, & affectu; etiam ſua deploranda eſt cœcitas.

3. *Dicunt ei illi: Mulier quid ploras? Dicit eis: Quia tulerunt Dominum meum; & neſcio ubi poſuerunt eum.* Ibid. Cauſa fletus eſt amiſſus Jesus. Optima, & una lachrymis digna. Sed ſi flet illa, quod *tulerunt* invitæ & ignoranti; quid te agere decet, cui ſcienti & volenti tuæ paſſiones, & mali affectus toties Jesum tulerunt?

FERIA V.

Chriſtus apparet Magdalenæ ignotus.

1. C*Onverſa eſt retrorſum, & vidit* JESUM *ſtantem*; *& non ſciebat, quia* JESUS *eſt.* Joan. 20. Dum quæritur JESUS, adſtat à tergo Magdalenæ. Vide, quàm non procul eſt ab iis, qui eum quærunt in toto corde. Sed diſſimulat quandoque præſentiam ſuam, ut non apprehendamus hîc JESUM eſſe, ſed nos deſertos cogitemus. At reſpiciamus poſt tergum, ſive ad exitum noſtrarum afflictionum, videbimus ibi Deum.

2. *Dicit ei* JESUS: *Mulier quid ploras? quem quæris?* Ibid. Drogo Hoſt. de Sacram. Paſſio. *Occulat ſe, ut ardentius requiratur, & requiſitus cum gaudio inveniatur; inventus cum ſolicitudine teneatur.* 2. Interrogat non ignorans, ſed quia delectatur, nos quandoque affligi ſui ipſius deſiderio. Si videaris tibi à Deo deſertus, ardentius Deum require; iſte eſt inveniendi modus.

3. *Dicit ei,* (Maria) *Domine, ſi tu ſuſtuliſti eum, dicito mihi, ubi poſuiſti eum, & ego eum tollam.* Ibid. Vide amoris vim, qui ſolum Chriſto intentus, quid loquatur, vix advertit. *Dominum* vocat hominem vili hortulani veſte indutum: addit, ſi ſuſtuliſti *eum*; quem? non exprimit, quaſi obvius quisque ejus affectus intelligat. Novit quis fuerit Judæorum furor, & ait *ſe eum ablaturam*, ubi ubi ſit, ſine omni periculorum metu. Ita amor animoſam reddidit, ac re-

ſolutam. Quantum tu ab his reſolutionibus diſtas? quia plurimum diſtas ab amore.

FERIA VI.

Chriſtus manifeſtat ſe Magdalenæ, & mittit eam ad Diſcipulos.

1. DIcit ei JESUS: *Maria. Converſa illa dicit ei: Rabboni.* Joan. 20. Uno Chriſti verbo, *Maria*; altero Mariæ, *Rabboni*, magni affectus clauduntur; in Chriſto benignitatis, ſuavitatis, affabilitatis, familiaritatis: in Maria vero reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris, gaudii. Ille ex uno verbo noſcitur: illa uno verbo ſe eum noſſe ſignificat. Ita Deus paucis verbis multa homini; ita homo paucis verbis multa Deo loquitur. Plura de Deo cogita, quàm loquaris.

2. *Dicit ei* JESUS: *Noli me tangere.* Ibid. Expende cauſam, cur eam tactu prohibeat, fuiſſe, ut nimium fervorem, quo illa ſe ad pedes JESU projecerat, non nihil temperaret. Amor enim penè reverentiam exuerat. Amari vult Deus; ſed & reverenter coli. Ut Deo ergo familiaris eſſe debes per intimam cum eo communicationem; ita debes eſſe & reverens, tam externo corporis ſitu, quàm interna animi compoſitione.

3. *Vade ad fratres meos, & dic eis: Aſcendo ad Patrem meum, & Patrem veſtrum.* Ad pedes Chriſti ſuos exerere affectus Maria deſiderabat; Chriſtus verò quantocyus ſuos conſolari.

Ideò

Ideò acceſſu eam prohibet, & ad Diſcipulos ablegat, quos, ad exprimendum amorem, fratres vocat. Vide quàm Deo placeat, ut tua ſpirituali conſolatione abſtineas, ut alium mœſtum conſoleris. Curat eis ſignificari aſcenſum ſuum *ad Patrem veſtrum*: ut incipiant de Chriſti receſſu cogitare, ſe ad illum tolerandum disponere, & confidere in Deum, quem ſciant affectu Patrem eſſe.

SABBATHO.

Apparet aliis mulieribus.

1. Ecce Jesus *occurrit illis, dicens*: *Avete.* Aſſecuta fuerat illas Magdalena: ſignificaverat ſe vidiſſe Dominum: dolebant ſe ad ſepulchrum non expectaſſe, deſiderabant & ipſæ videre Dominum. Ita diſpoſitas primus ſalutat: *Avete.* Ita benignus eſt Deus iis, qui eum deſiderant, & obſequia deferunt. Non diu differet te conſolari, ſi ſerium ejus deſiderium concipias. Omnis perfectionis initium eſt deſiderium.

2. *Illa autem acceſſerunt, & tenuerunt pedes ejus, & adoraverunt eum.* Ibid. Expende gaudium, reverentiam, & dulciſſimos affectus ad Chriſti pedes. Arcuerat paulò antè Magdalenam à pedibus ſuis, jam eam cum reliquis ad eorum oſculum admittit. Non omne ſimul ſolatium præbet: differt quandoque: exhibet autem perſeverantibus: ſed horâ, quâ ſibi placet. Tuum eſt inſiſtere bono, de tempore

conſolationis curam Deo remitte. Non aberit à ſe deſiderantibus.

3. *Tunc ait illis* JESUS: *Nolite timere: ite nuntiate fratribus meis, ut eant in Galilæam, ibi me videbunt.* Ibid. Expende verborum ſuavitatem tum ad mulieres, tum de Apoſtolis ſui nuper deſertoribus. Sed ſuaviorem crede fuiſſe animum; neque enim averſionem ab iis, quamquam graviter offenſus, concepit. Etiam qui te offendit, fratrem cogita, ſuavi alloquio, & affectu dignare. Galilæam illis deſignat, ubi videatur, locum ſcilicet quietum, & à tumultibus ſubmotum. Ut guſtes Deum, recede à ſtrepitu mundi, vanitatum, paſſionum tuarum.

DOMIN. II. POST PASCHA.

Jungit ſe Chriſtus duobus Diſcipulis euntibus in Emmaus.

1. E*Cce duo ex illis ibant in caſtellum nomine Emmaus.* Luc. 24. Triſtes de Chriſti morte, dubitantes de reſurrectione, ſolatium quærunt à villa. Convertuntur ad ſenſualia, qui expectare debebant Divina. Promiſſus tertius dies aderat, acceſſerat mulierum, Petri, ac Joannis teſtimonium: iſti tamen adhuc dubitabant. Quàm parum ſuſtinemus Dominum, qui nos tot annis ſuſtinet! quàm facile ad ſenſualia convertimur! Immodicam triſtitiam cave; ſi aliqua te tangat, noli à creaturis remedium quærere. Expecta Dominum, & inſendet tibi.

2. *Et ipſi loquebantur ad invicem de iis omnibus, quæ acciderant. Et factum eſt, dum fabularentur, & ſecum quærerent, & ipſe* JESUS *appropinquans ibat cum illis.* Ibid. Errabant oves, adeſt Paſtoris charitas, nè perdantur. Diſſimulat habitum, ut prius eos ad Divinum ſolatium recipiendum diſponat. Vult enim ad ſuas gratias nos præparari. Dum fabulantur de Paſſione, ſe illis miſcet. Tantum Domino placet, ſuam à nobis mortem commemorari. Aſſueſce non inania, ſed Divina loqui, ut JESUM habeas itineris tui ſocium.

3. *Oculi autem illorum tenebantur, nè eum agnoſcerent.* Ibid. Hoc exhibebatur foris, quod agebatur in mente. Nec eum fidei oculo agnoſcebant, nec corporis. Qua cauſa tenebantur oculi? Credibile eſt, nimia triſtitia, quæ animum plerumque confundit. Adeſt Deus iis, qui afflicto ſunt corde; & tamen dum tangimur, abeſſe credimus. Tunc fide firmandus eſt animus. Sapiens eſt Deus, ſcit; omnipotens, poteſt; bonus, vult adeſſe. Expecta ergo, viriliter age, & confortetur cor tuum.

FERIA II.

Qui ſint eorum ſermones, exquirit Chriſtus.

1. *AIt* JESUS *ad illos: Qui ſunt hi ſermones, quos confertis ad invicem, & eſtis triſtes? Et reſpondens unus dixit ei: Tu ſolus peregrinus es in Jeruſalem, & non cognoviſti, quæ facta ſunt in illa?* Luc. 24. Quærit quod ſciebat, *ut ulcus ſuum detegerent, ac pharmacum ſuſciperent,*

 ait

ait Theophyl. En benignitatem Chriſti! 2. Quia gaudet rememorari ſuam paſſionem, præbet narrandi occaſionem. Narra ergo tu Deo per gratiarum actionem, quanta pro te paſſus ſit. Qui ſunt tui ſermones? de iis rebus, quæ ſunt in corde. Expende quæ ſint, an Divina, an humana? Denique ulcera animi non cela, ut medicinam capias.

2. *Quibus ille dixit: Quæ? Et dixerunt de* JESU *Nazareno, &c.* Ibid. Quærit tanquam ignorans, aut quaſi jam oblitus injuriarum ſuarum tam immanium. An tu ſic minutarum obliviſceris? 2. Quærit, *Quæ?* tanquam tota illa paſſio res eſſet adeò minuta, ut ei memoriâ exciderit. Amor tam ingens tui parva illi repræſentat ea, quæ pro te fecit. Parvus ergo eſt meus in JESUM amor, qui me pro eo egiſſe multa exiſtimo. Conabor præſtare plura, ſed ero tamen ſervus inutilis.

3. *Nos autem ſperabamus, quia ipſe eſſet redempturus Iſraël.* Ibid. Aperiunt ulcus modicæ fidei. Non credebant enim illam ipſam Chriſti mortem eſſe redemptionis medium. Si conſilia Dei in humanis eventibus aſſequi non potes, acquieſce illis. Optimum eſt, quidquid decernit ipſe: per media à nobis judicata contraria fini, ad finem pervenit.

FERIA III.

Chriſtus reprehendit duos Diſcipulos incredulos.

1. ET *ipſe dixit ad eos: O ſtulti, & tardi corde ad credendum!* Ibid. Acerba reprehenſio, ſed nulla indignatio. *Stultos* vocat, non pro convitio, ſed pro officio charitatis. Si corripis, ſic age; ſi corriperis, ſic ſuſcipe. Et tu tardus es corde ad credendum practicè, quæ paſſus eſt Chriſtus. Nam ſi credis mente, at non opere, & imitatione.

2. *Nonnè hæc oportuit pati Chriſtum, & ita intrare in gloriam ſuam?* Ibid. Cauſa reprehenſionis allegatur, quod hanc veritatem non ſatis credant. Tu eam crede. Oportuit ob neceſſitatem ſatisfactionis, ob utilitatem redemptionis, ob vim ſui in nos amoris, ob exemplum imitationis. Chriſtum pati oportuit; & tu te à mortificatione eximes? Et quidem ut in *ſuam* ille gloriam intraret, & tu ſine cruce intrabis in alienam?

3. *Et incipiens à Moyſe, & omnibus Prophetis, interpretabatur eis in omnibus ſcripturis, quæ de ipſo erant.* Ibid. Vide modos, quibus ſe iis inſinuavit. 1. Blandè alloquendo. 2. Corripiendo. 3. Inſtruendo. His & tu utere, ſi cum iis agis, qui duro ſunt corde. Auſculta tantum Doctorem interpretantem. Confer id quod docet declarando, cum eo, quod fecit opere: & quod ipſe doces, opere confirma.

FERIA IV.

Longius ire ſe fingens Chriſtus, invitatur à Diſcipulis.

1. *ET appropinquaverunt caſtello, quò ibant, & ipſe ſe finxit longiùs ire.* Luc. 24. Decreverat apud illos manere: fingit ſe abire: *non quia hoc volebat*, ait Bern. ſer. 74. in Cant. *ſed quia volebat audire: Mane nobiſcum Domine.* Vult Deus tibi gratias conferre; ſed vult deſideriis rogari. Non queraris gratiarum inopiam, ſi aut nulla ſunt tua, aut lenta deſideria. 2. Fingit Deus ſe à te recedere; ſed non abit. *Cum ipſo ſum in tribulatione.* Pſal. 90.

2. *Et coëgerunt illum, dicentes: Mane nobiſcum Domine, quoniam adveſperaſcit.* Ibid. Invitant ignotum, tu nec notum ſeriò rogas: imò fortè plures anſas præbes ad recedendum. Cogunt illi ſanctis deſideriis, quæ vim quaſi quandam in ipſum Deum habent. Rationem addunt, *quia adveſperaſcit.* Imò dieſcebat apud illos, quia interpretatio Scripturæ jam eos illuminabat. Sed apud te adveſperaſcit, quia hunc ipſum diem cum nocte dividis. Coge ergo Dominum, vim tibi inferendo, ut is apud te maneat hodiè, tanquam ultimus eſſet vitæ dies.

3. *Et intravit cum illis.* Ibid. Quæ felicitas habere hoſpitem Dominum! Quàm putas tu eum honorificè exceperint, & quidem adhuc ignotum; ſi non rerum copia, ſaltem affectuum! Credere licet, eum prima ſede locatum,

eidem

eidem ſollicitè miniſtratum. Quis primum apud te locum tenet in æſtimatione, in amore? tu ipſe? an Deus? Inſpice opera, & tentationes.

FERIA V.

Agnoſcitur Chriſtus in fractione panis.

1. *Accepit panem, & porrigebat illis. Et aperti ſunt oculi eorum, & cognoverunt eum.* Luc. 24. Credunt SS. Aug. ſer. 140. de temp. Chryſoſt. ſer. 17. Imperf. Chriſtum panem iſthîc conſecraſſe, & porrexiſſe, & ex eo agnitum eſſe. Hic eſt SS. Euchariſtiæ effectus, mentes illuminare ad percipienda Divina. At cum hanc toties ſumas, undè tam hebes ad Divina, tam vivax es ad ſenſualia? Cauſa effectum poneret, niſi impedires. Tolle ergo impedimenta.

2. *Et ipſe èvanuit ex oculis eorum.* Ibid. Cur non expectabat ab illis ea, quæ cognitionem ſequi ſolent, adorationem, gratiarum actionem, obſequia? &c. Monſtrat ſe, & mox ſe eripit. Diſce etiam Divina ſolatia in hac vita non eſſe diuturna; imò à Deo eripi, ut te patientia, humilitate, longanimitate exerceat. Sed nec expedit ea eſſe diuturna.

3. *Et dixerunt ad invicem: Nonnè cor noſtrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via.* Ibid. *Chriſti ſermones*, ait Orig. *accendebant corda ad amorem Divinum.* Legis pios libros, meditaris documenta Chriſti, audis adhortationes: Deus tibi loquitur: accenderis, niſi reſiſtas. Sed quando dicunt ſe exarciſſe? Non in fractione panis,

dum eum agnoſcerent; ſed in via, dum adhuc lateret. Etiam deſolationes (cum Deus à te absconditur) ad hoc tibi ſerviant, ut inflammeris deſideriis, amore, affectibus adhærendo Deo, &c.

FERIA VI.

Apparet Diſcipulis congregatis.

1. *Cum ſerò eſſet, & fores eſſent clauſæ, ubi erant Diſcipuli congregati, venit* JESUS. Luc. 24. Ubi non eſt diſpoſitio, tardat Deus. Nondum credebant: varia ad eos reſurrectionis nuntia miſerat, ut diſponeret, per quæ & deſiderium accenderet. Ideò ſerò venit, quia ſerò ſe diſpoſuerunt. Ut viſiteris à Deo, pone congruam diſpoſitionem. 2. *Cum fores eſſent clauſæ.* Deus non intrat in cor, ſi portæ ſenſuum non ſint obſeratæ. Diſſipatus eſt ſpiritus, ubi ſenſus non ſunt cuſtoditi, ubi creaturarum affectus ultrò citroque meant. Inſpice portas tui cordis.

2. *Venit* JESUS, *& ſtetit in medio*; Ibid. ut æquè omnibus eſſet conſpicuus, ut Dux, Magiſter, Paſtor, Protector ſuorum. Ubi duo vel tres congregantur in nomine ejus, adeſt ipſe. Congrega ergò potentias animæ tuæ in oratione, claude portas ſenſuum, mox tibi aderit, Dux ad animoſa propoſita; Magiſter ad ſolidas veritates; Paſtor ad ſolatia; Protector contra tuos hoſtes. Quia verò medium amat, etiam tu eum in medio cordis repone, ut nihil præ illo æſtimes, ames, timeas.

3. *Et*

3. *Et dixit eis: Pax vobis. Ego ſum, nolite timere.* Ioan. 20. Luc. 24. Omnia ſingularis ſolatii verba. *Pax vobis:* quam olim ſpopondit, quam paſſione ſuâ comparavit. Pacis Deus eſt. Pax ergo tibi ſit cum Deo, per tuæ cum illius voluntate conformationem: cum proximo per charitatem patientem, benignam, non inflatam, &c. tecum per affectuum pravorum mortificationem. *Ego ſum*: addit Chryſoſt. ſer. 81. *qui vos per gratiam vocavi, elegi per veniam, pietate ſuſtinui, portavi charitate, & modò vos ſolâ benignitate ſuſcipio.* Dic etiam animæ meæ: *Ego ſum*: & *ſi conſurgant adverſum me prælia, non timebit cor meum.* Pſal. 26.

SABBATHO.

Conturbatis, & conterritis cicatrices vulnerum exhibet.

1. *Conturbati verò, & conterriti exiſtimabant ſe ſpiritum videre.* Luc. 24. *Diſcipuli rudes adhuc, & imperfecti, non credunt*, ait Beda, *tertiâ die potuiſſe reſurgere. Putant ergò, ſe videre ſpiritum, ſeu phantaſma; tametſi jam audierint: Ego ſum.* Quoties nos ſancta dictamina, & veritates practicas, aut putamus, aut nobis mentimur eſſe illuſiones? quia timemus ſcilicet agendi difficultatem; & magis nobis illudimus. Nunquam tu ita timuiſti? an poſthac timebis?

2. *Et dixit eis: Quid turbati eſtis, & cogitationes aſcendunt in corda veſtra.* Ibid. Chriſtus in repentinis eos timere, ac turbari non probat.

Ideò amicè corripit. Repentina probant animum conſtantem, Deoque nixum. Ut nihil tibi repentinum eveniat quo ſternaris, aſſueſce prævidere omnia, ac te præmunire. Id ſi feciſſes, quantas difficultates glorioſè ſuperaſſes, quibus turpiter ſuccubuiſti? id ut obtineas, expugnandus omninò eſt amor proprius.

3. *Videte manus meas, & pedes meos, quia ego ipſe ſum.* Ibid. Ad pellendum timorem, ad firmandam fidem hoc fecit. O benignitas Chriſti! Venerare ſanctum latus, manus, ac pedes, transfoſſa. Inhære huic ſpectaculo, quamdiu potes. Si verò te terreat difficultas aliqua, aut munus grave ſuſcipiendum. inſpice illa vulnera, nuper acerba, nunc illuſtria, & ſpera tua quoque vulnera, & adverſitates tibi ceſſuras in gloriam.

DOMIN. III. POST PASCHA.

Chriſtus manducat cum Diſcipulis.

1. *Adhuc illis non credentibus, & mirantibus præ gaudio, dixit: Habetis hìc aliquid quod manducetur?* Luc. 24. Vide quot modis ſe Jesus ſuis inſinuat, ut ipſe eſſe credatur. Mittit per quos nuntietur, ipſe ſe videndum, audiendum, tangendum præbet: Hîc etiam licet in glorioſo corpore ad manducandum petit, ut incredulos reducat. Animarum ſalus non uno remedio peragitur: tentanda ſunt plura, etiam ut tuam emendes. Non elangueſce, ſi uno non proficias. Zelus tuæ, & alienæ ſalutis id efficiet, & plura ſuggeret.

2. *At*

2. *At illi obtulerunt ei partem piſcis aſſi, & favum mellis.* Ibid. Tenuitati Diſcipulorum aliud non ſuppetebat. Optimum quod habebant porrexerunt. Fac JESUM à te petere, quod manducet: quid porriges? da optimum quod habes; teipſum; ſed aſſum tum interna, tum externa mortificatione. Aliter placere Deo non potes. Sed adde mel promptæ, ad ejus obſequia, voluntatis, puræque intentionis: quo condimento ſi careant opera, diſſipiunt Deo.

3. *Gaviſi ſunt Diſcipuli viſo Domino.* Ioan. 20. Viderant utique ſtatim ingredientem, at primum poſt longiorem converſationem gaudent. Forte quod non exprobret turpem fugam. Unde ex hac benignitate, ſubit ſpes omnium olim promiſſorum bonorum. Quam hic Diſcipulis, tibi ſæpius fugitivo exhibuit benignitatem. Gaudere potes, & à tam benigno Deo plura bona ſperare.

FERIA II.

Aperit illis ſenſum Scripturarum.

1. HÆc *ſunt verba, quæ locutus ſum vobis: quoniam neceſſe eſt impleri omnia, quæ ſcripta ſunt.* Luc. 24. Agit ſuæ paſſionis & mortis memoriam; oſtendendo hæc non caſu acta, ſed ex Dei decreto. Quæ autem decrevit Deus, neceſſe eſt impleri omnia. Diſce ſi quid pateris, ex Dei decreto venire. Non ergo te oppone, quia neceſſe eſt impleri. Utinam id ſemper egiſſes!

2. *Tunc aperuit illis ſenſum, ut intelligerent*

ſcripturas: Ibid. Non tantum ut ipſi intelligerent, ſed ut eundem etiam nobis ſenſum tanquam Magiſtri traderent. Sed quid eſt, quod tam bono Magiſtro ſenſum Scripturarum, & doctrinæ Chriſti nondum capimus? Amor proprius, & affectus inordinati excœcant nos. Iſti ergo tollendi ſunt. Nonne hi te hactenus obfuſcarunt?

3. *Et dixit eis*: *Quoniam ſic ſcriptum eſt, & ſic oportebat Chriſtum pati.* Ibid. Expende illud *Sic.* ex amore erga homines, ex obedientia erga Patrem, ex neceſſitate ſatisfactionis: *Pati oportebat*: quia decretum fuit, quia elegi & ſuſcepi. Quid tu ad iſta? Vis pro tuis peccatis ſatisfacere? oportet pati: Amas ſalutem hominum? oportet pati: Vis obedire Patri? oportet pati.

FERIA III.

Dat illis Spiritum ſanctum, & poteſtatem abſolvendi.

1. DIxit ergò eis iterum: *Pax vobis. Sicut miſit me Pater, & ego mitto vos.* Ioan. 20. Creat Apoſtolos, & Legatos ſuos. Mittit eos eodem fine, quo à Patre miſſus eſt, ad ſalutem hominum: Vult eos illam operari eodem amore, quo ipſe egit, uſque ad effuſionem ſanguinis. Quantum eſt cooperari Filio Dei in ſalutem animarum! Hæc vocatio tantum à te zelum exigit, quantum Chriſtus habuit. quam procul abes? Exigit ut hoc zelo complura patiaris.

tiaris. Meretur id Deus, meretur unius animæ pretium.

2. *Hæc cum dixiſſet, inſufflavit, & dixit eis: Accipite Spiritum ſanctum.* Ibid. Inſufflavit: ut ſciremus, quemadmodum unus Dei afflatus Adamo dedit vitam vigoremque naturalem; ita per Spiritum ſanctum dari vitam, vigoremque ſupernaturalem. An tu hanc vitam habes? Certe dare toties ille voluit, quoties menti ſancta inſpiravit. Quis evades, ſi hos afflatus accipias?

3. *Quorum remiſeritis peccata, remittuntur eis.* Ibid. Agnoſce Chriſti in nos amorem. Offenditur à nobis Deus, & dat hominibus poteſtatem reconciliandi. Quam facilem nobis veniam reddit? Poterat poſt ſuam paſſionem naufragantes deſerere: ſuggerit ſecundam tabulam. Æſtima hoc beneficium Eccleſiæ factum: & ſi te peccatis obſtrictum vides, magna ſpe veniæ hoc remedio utere.

FERIA IV.

Thomæ Apoſtoli incredulitas.

1. THomas unus ex duodecim, non erat cum eis, quando venit JESUS. Ioan. 20. Audierat Diſcipulos, qui ex Emmaus reduces narrabant ſe vidiſſe Chriſtum, & quia non credebat, receſſit. Caruit igitur hoc ſolatio præſentiæ Chriſti. Duo autem commiſit, judicium ſuum illorum aſſerentium judicio antepoſuit, & à communitate receſſit. Cave tu utrumque.

Prima

Prima ad errorem via eſt judicium proprium. Adeſt Chriſtus charitate conjunctis: ſubtrahit ſe iis, qui cum charitatis læſione ſunt ſingulares. Expende quî te in his habeas.

2. *Dixerunt ergo ei alii Diſcipuli: Vidimus Dominum.* Ibid. Sed Thomas prius duobus; nunc omnibus, forte & Beatiſſimæ Virgini aſſerentibus non credit, ſui tenax judicii. Sic de malo, quod ſemel cœpimus, in pejus ruimus. Cave ergo malorum principia, & eorum radices tolle. O ſi pridem hoc feciſſes!

3. *Ille autem dixit eis: Niſi videro in manibus ejus fixuram clavorum, & mittam digitum meum in locum clavorum, & manum meam in latus ejus, non credam.* Ibid. Ita proteſtatur, ut ſuum ſuſtineat judicium. Et quanta hinc mala? Incredulitas pertinax; ſuperbia ſuum omnium judicio præferentis; præſumptio modum ſuæ converſionis Deo præſcribentis. Apoſtolus huc recidit: quantus, quantus ſis, time, & cum humilitate judicium ſubmitte, cui debes.

FERIA V.

Chriſtus apparet Diſcipulis præſente Thoma.

1. *Poſt dies octo iterum erant Diſcipuli ejus intus, & Thomas cum eis: Venit* JESUS *januis clauſis.* Ioan. 20. Dies octo in ſua incredulitate duravit Thomas; perſtitiſſet diutius, ſi Chriſtus non occurriſſet. Ita labi, & in malo perſeverare poſſumus, nec reſurgere, niſi per

Dei

Dei miſericordiam. Quoties es expertus? Ama hanc bonitatem. 2. Unum quærebat, ad omnes venit: ut qui coram omnibus peccaverat, coram omnibus reſipiſceret: qui omnes contriſtaverat, omnes exhilararet. Nam iis debes exemplum bonum, quibus, & in quo malum exhibuiſti.

2. *Venit* JESUS *januis clauſis*. Ibid. Agendum erat de gravi culpa Thomæ, de eaque iſte corripiendus. Noluit JESUS ad hoc patere portas, ſed totum clauſis peragi. Bonus Pater in latebris domeſticis increpat filium malum, nè ejus famam lædat. Sit tibi etiam cura famæ alienæ: & noli aperire januam oris tui, ut quandoque lædas.

3. *Stetit in medio, & dixit: Pax vobis*. Ibid. Quaſi dicat, quando ſum in medio, eſt Pax, alias nulla. Thoma, non eras cum iis, in quorum medio fui: ideo tibi nulla pax. Diſce, quod niſi JESUS ſit in medio, & ſolus omnium tuarum actionum centrum, non habebis pacem. Noli ergo te centrum tuarum actionum ponere.

FERIA VI.

Verba Chriſti ad Thomam, & Thomæ ad Chriſtum.

1. D*Einde dicit Thomæ*. Ioan. 20. Cur ad unum convertitur? Adſunt digniores, Petrus, Ioannes, & ut creditur, Beatiſſima Virgo; unum Thomam alloquitur, ut ejus ſe cauſa

ſa veniſſe oſtendat: non attendit ad plurium dignitatem, ſed ad unius neceſſitatem. Quam amans, quam benignus Deus! Tu avertiſſes te ab eo, à quo recenter offenſus eſſes. Diſce, non rogatus benigne alloqui, à quo offenſam acceperis. Hæc nota filiorum Dei eſt.

2. *Infer digitum tuum huc, & vide manus meas, &c.* Ibid. Oſtendit ſe DEUM, & præſentem fuiſſe cum Thomas proteſtaretur. Id ſi animo cogitaſſet Thomas, cautius locutus fuiſſet. Hoc tu præſentiæ Divinæ remedium adhibe, ut caute agas, & loquaris. 2. Condeſcendit Thomæ in omnibus, quæ dixerat Thomas: addit tamen admonitionem: *& noli eſſe incredulus.* Sic ſuaviter tractandus delinquens, ut tamen increpatione erudiatur.

3. *Reſpondit Thomas, & dixit ei: Dominus meus, & Deus meus.* Ibid. Magnos affectus paucis verbis concluſit. Nec dolor, nec amor plura eum loqui patiebantur: dolor ex delicto ſuo; amor ex benignitate Chriſti, cum meritus ipſe eſſet indignationem. *Dominum* vocat, quem timeat: *Deum*, quem amet. Agnoſcis tu quidem Chriſtum eſſe Dominum tuum, & Deum tuum; ſed necdum ut Dominum, aut ut Deum habes. Si Dominus eſt, cur non times offendere? Si Deus eſt, cur non amas ſuper omnia?

SAB-

SABBATHO.

Apparet Diſcipulis ad mare Tiberiadis.

1. D*Icit eis Simon Petrus: Vado piſcari. Dicunt ei: Venimus & nos tecum.* Ioan. 21. Mirus charitatis conſenſus. Unus voluntatem indicat, omnes conſentiunt. Noli tu eſſe charitatis diſſipator, ubi actio eſt licita, & honeſta. Mira exempli vis, præſertim à Superiore! ſubditi enim ad illius exemplum rapiuntur. Si ſubditus es, habes majorum exempla, quæ ſequaris: ſi præes, habes quos exemplo trahas.

2. *Et aſcenderunt in navim, & illa nocte nihil prendiderunt.* Ibid. Deo diſponente factum eſt, ut nihil caperent ea nocte, ut diſcerent ſe ſine JESU nihil poſſe, quantumcunque laborent: & in nocte peccati, pravæ intentionis, aut præſumptionis inaniter laborari, & ſine merito. Ut ergo fructum è laboribus feras, ambula in luce gratiæ, & uni te Deo cogitatione, affectu, fine, & oratione.

3. *Mane autem facto ſtetit* JESUS *in littore: Non tamen cognoverunt Diſcipuli, quia* JESUS *eſt. Dicit ergò eis* JESUS: *Pueri nunquid pulmentarium habetis? Dicunt ei: Non.* Ibid. In mari verſamur, & in nocte, dum ſumus in hac vita. Qui piſcantur honores, delectationes, vanitates, fatebuntur olim ſe nihil cepiſſe, ſed non ſine dolore. Sic ergo laborem impende, ut rogatus olim à Deo, *nunquid pulmentarium habes,* reſpon-

reſpondere poſſis: per gratiam tuam hoc, illudve cepi. Interrogat autem Chriſtus, non ut diſcat, ſed ut ipſi paulo poſt advertant, quam ſit inanis ſe abſente, quam fructuoſus præſente labor. Sine te nihil poſſum, Domine.

DOMIN. IV. POST PASCHA.

Chriſtus detegit ſe Diſcipulis.

1. D*Icit eis: Mittite in dextram navigii rete. Miſerunt, & jam non valebant illud trahere præ multitudine piſcium.* Ioan. 21. Dominus juſſit, licet nondum notus: prompta fuit Diſcipulorum obedientia. Hinc tam copioſa captura. Quæ ex obedientia facis, Dominus benedicet. Dominus potentia ſua collegit ad dextrum latus piſces, ut obedituris in promptu eſſent. Ut capias animas, à Deo præparandæ ſunt. Non artis illud fuit, ſed pietatis Domini. Nil fide tibi, ſed Domino. Ad dexterum jaci rete juſſit, ut diſcas ſancta, non ſiniſtra intentione operari. Sic laborans non fraudaberis fructu.

2. *Dixit ergo Diſcipulus ille, quem diligebat* JESUS, *Petro: Dominus eſt.* Ibid. Cur primus Ioannes Dominum videt. S. Hier. lib. 1. cont. Jovin. JESUS *ſtabat in littore, nec ſciebant Apoſtoli, quem viderent. Solus virgo virginem agnoſcit.* Virginitas ad Deum, Divinaque cognoſcenda conducit plurimum. *Beati mundo corde, quoniam ipſi Deum videbunt.* 2. Chryſoſt. ſer. 78. *Primus qui diligitur videt; quia ſemper vivacius, qui diligitur, intuetur.* Redde ergo te

te dignum, ut ameris à Deo, per amorem; & diliget te, & manifeſtabit ſe tibi. 3. Ioannes Dominum eſſe Petro ſignificat. Quæ de Deo capis, ſine invidia communica.

3. *Simon Petrus cum audiſſet, quia Dominus eſt, tunica ſuccinxit ſe, & miſit ſe in mare.* S. Hier. in c. 24. Luc. *Non contentus vidiſſe, impatiens deſiderii, negligens captionis, immemor periculi, ubi Dominum vidit in littore, ſerum æſtimat, ſi cum cæteris navigio perveniret.* Ita fervor, nec patitur moras, nec timet pericula. Confer tuam tepiditatem. Quam lente, aut quam parum operaris, etſi multa cognoſcas! Abrumpe moras, & impedimenta. Petrus non eſt merſus: nec tu frangaris.

FERIA II.

Chriſtus in littore parat cibum, & invitat Diſcipulos.

1. *UT ergo deſcenderunt in terram, viderunt prunas poſitas, & piſcem ſuperpoſitum, & panem.* Ioan. 21. Dum piſcantur, Chriſtus eis cibum parat. Etiam in glorioſo corpore non dedignatur vile miniſterium. Et dedignaberis tu in mortali carne officium humile? 2. Ignorabant Apoſtoli unde piſces illi aſſi, (nam plures erant) unde panes, ac formatum prandium. Indicare voluit Chriſtus ſibi omnia parêre, ac illam ipſam tot piſcium capturam ſuum eſſe beneficium. Agnoſce, ſi quid boni habes, à Deo venire. Redde ergo illi, & ad ejus gloriam impende.

2. Dicis

2. *Dicit eis* Jesus: *Afferte de piſcibus, quos prendidiſtis nunc.* Ibid. Petrus illico traxit in terram 153 magnos piſces. Voluit Chriſtus, ut ex multitudine, & magnitudine piſcium, poſt irritum noctis laborem uno tractu captorum, cognoſcerent id ſe ejus beneficio habere: unde ad impenſius amandum moverentur. Adverte ergo, quæ ab eo accipis beneficia, & illis ad amandum moveare, ejusque gloriæ impende.

3. *Dicit eis* Jesus: *Venite, prandete.* Ibid. En quanta ſuavitas, & affabilitas Chriſti invitantis, & comprandentis. Ama hanc bonitatem. Hunc verò cibum paravit Dominus, *ut benevolè Diſcipulos à labore per cibum refocillet*, ait Euthym. Piſcare & tu ſedulo animas in hoc mundi mari natantes. Confide quod Dominus in littore patriæ invitabit te, *ut edas, & bibas ſuper menſam ſuam in regno ſuo.* Luc. 22.

FERIA III.

Chriſtus committit Petro ſuas oves.

1. Cum *ergo prandiſſent, dicit Simoni Petro* Jesus: *Simon Ioannis diligis me plus his? Dicit ei: Etiam Domine, tu ſcis, quia amo te. Dicit ei: Paſce agnos meos.* Ioan. 21. Deſtinatur Petrus ſupremus Paſtor. Hunc multus labor manet; qui, niſi ſit amor, non toleratur. Hinc Auguſt. tract. 124. in Ioan. *Interrogatur amor, imperatur labor.* Major ergo apud Chriſtum eſt, qui plus amat. Pro hac tu magnitudine contende, cæteras ride. Petrus reſpondet: *Tu ſcis:*

ſcis: jam doctus ſibi non credere. Nec addit: *Plus his*: memor ſuæ præſumptionis confuſæ. Noli te aliis præferre. Deficit enim fervor, & confunditur præſumptio.

2. *Dicit ei iterum*: *Simon Ioannis diligis me? Dicit illi*, *&c.* Ibid. Repetit quæſtionem ad exigendam amoris conſtantiam in Paſtore animarum. Sine hac neque tu animam bene gubernabis. Felix Petrus! qui reſpondere potuit: Amo te. Infelix ego! reſpondere deberem: amo me, amo mea commoda, amo creaturas: & ſi te quandoque amo, quam cito deficio, & tepeſco. At non ita poſthac.

3. *Dicit ei tertio: Simon Ioannis amas me?* Ibid. Quare tertio quærit? Optat. Milevit. cont. Parmen. *Ne Apoſtoli ſevere contemnerent eum, qui negaverat Chriſtum.* Ita conſulit Superiorum auctoritati. S. Ambr. in c. 22. Luc. *Quia tertio negaverat, tertio confitetur.* Quoties peccaſti, negaſti! an toties confeſſus es per veros vivæ fidei, & amoris actus? Aſſueſce ad frequentes fidei actus, quia ſunt origo omnis boni. *Contriſtatus Petrus*, quod tertio quæreret: quia vel rediit antiqui ſceleris memoria, & dolor; vel ſubiit timor ſui ipſius, etſi ſibi nihil conſcius eſſet. Time & tu, quia per hoc probatus non es, quod non ſis tibi conſcius.

FERIA IV.

Chriſtus prædicit Petro martyrium.

1. *Cum eſſes junior cingebas te, & ambulabas ubi volebas: cum autem ſenueris, extendes*

tendes manus tuas, & alius te cinget, & ducet quo tu non vis. Ioan. 21. Poſt trinum amoris examen timuit Petrus, nè ſicut poſt proteſtationem moriendi Chriſtum negaverat, ita poſt amoris proteſtationem laberetur. Chriſtus ergo eum certum reddit, quod pro ſuo amore ſit manus extenſurus in Cruce. Dum non poſſum eſſe certus, quod pro amore Jesu me alius crucifiget, *crucifigam carnem meam cum concupiſcentiis.* Sed & ſi ab aliis aliqua afflictio veniat: *extendam manus meas in amplexum.*

2. *Et cum hoc dixiſſet, dicit ei: Sequere me. Converſus Petrus vidit alium Diſcipulum.* Ibid. Prædixit Petro Crucem: quî ferenda ſit, docet: *Sequere me:* exemplum meum ſit tibi præ oculis. Ex hoc nos capite ſub Cruce deficimus, quod non reſpiciamus in Jesum. *Reſpiciam* ergo *in auctorem, & conſummatorem* Jesum. 2. Petrus vocatur; ſequitur & Ioannes. Qui amat, non expectat mandata; ſed ſponte ſequitur Jesum. Unde tu lente ſequeris, niſi quia tepide amas?

3. *Hunc ergo* (Ioannem) *cum vidiſſet Petrus, dixit* Jesu; *Hic autem quid? Dicit ei* Jesus: *Sic eum volo manere, donec veniam, quid ad te? tu me ſequere.* Ibid. Redarguitur Petri curioſitas: quam melius tua? Inveſtigas aliena, quæ domi, quæ foris accidunt: *quid ad te?* Obſervas quid, cum quibus, quam diu agant alii: *quid ad te?* Immiſces te negotiis alienis: *quid ad te?* tuum eſt Jesum ſequi. ad hoc unum attende, reliqua Deo committe.

FERIA V.

Chriſtus apparet in monte Galilææ, plus quam quingentis Diſcipulis.

1. *Undecim autem Diſcipuli abierunt in Galilæam in montem.* Matth. 28. Memorat Paulus 1 Cor. 15. fuiſſe plus quam 500. Diſcipulos. Excitatos fuiſſe credo relatione fœminarum, & aliorum dicentium, quod ſpoponderit ſe in Galilæa videndum. Chriſtus charitatem ſuam non reſtrinxit ad paucos, ſed in omnes extendit. Communica affectum omnibus, non uni particulari: in quo multus eſt ſenſualitati locus. 2. Apoſtoli, qui Chriſtum viderant, commonent alios, ut & ipſi tanti boni participes fiant. Quod tibi datum eſt, ſine invidia communica. 3. Conſidera expectantium affectus, & deſideria.

2. *Ubi conſtituerat illis* JESUS. Ibid. Obſervat condictum locum, & tempus ſuæ apparitionis JESUS, ut fideliter adimpleat, quod promiſit. Quam fidelis Deus in promiſſis! quam tu parum ei fidelis! quanta proponis, quam pauca agis! Quam infidelis eſt mundus; & quam accurate ei ſervis!

3. *Et videntes eum adoraverunt. Quidam autem dubitaverunt.* Ibid. ex iis nempe, qui eum antea non viderant, licet ex aliis omnia anteacta intellexerint. Hæc cordis noſtri eſt durities ad Divinas inſpirationes. O tolle à me Domine, cor lapideum! Principio dubium fuit pauco-

 rum,

rum, exitu tamen communis omnium adoratio: cum qua reverentia, humilitate, amore, & gaudio? Aſcende & tu montem altioris virtutis, ut talem conſolationem merearis.

FERIA VI.

Deſtinat Diſcipulos ad converſionem mundi.

1. ET *accedens* JESUS *locutus eſt eis: Data eſt mihi omnis poteſtas in cœlo, & in terra*. Matth. 28. Quam hæreditario jure habebat, vi unionis hypoſtaticæ ut naturalis Dei filius, poteſtatem, eam ſibi datam ait per Crucem, & merita paſſionis. Vim feriæ mortificationis agnoſce, per quam datur tibi poteſtas in cœlo, ſeu in parte rationali, & in terra, ſeu in parte animali, in qua ſunt pravæ affectiones. Agnoſce hunc Dominum omnis poteſtatis: adora eum: ſubjice te ejus poteſtati. Roga, ut eam exerceat per Superiores tuos, prout eſt ad gloriam ſuam.

2. *Euntes ergo docete omnes gentes*, Ibid. Expende illud: *Ergo*. Quia data eſt mihi poteſtas, ergo vos docete. Quomodo hoc ſequitur? Oſtendit ſe ſummæ poteſtati conjungere optimam voluntatem, & poteſtate hac uti ad benefaciendum. Ama hanc bonitatem, quam non ſemel expertus es. 2. *Docete omnes*. Etiam in te reſpexit, neminem excluſit. Si doces, *doce omnes*; non ſperne pauperem. Aſſiſte tam miſeris, quam felicibus: imò illis potius, quia de illis habes:

habes: *Quod feciſtis uni ex his fratribus meis minimis, mihi feciſtis.* Matth. 25.

3. *Baptizantes eos in nomine Patris, &c.* Ibid. Abrogatur rigida lex circumciſionis in remedium peccati originalis, & inſtituitur Baptiſmus ſuavior. Age gratias Deo, quod per legem Evangelicam jugum ſuave, & onus leve reddiderit. Accepiſti & tu hoc Baptiſmi beneficium, quo carent tot pagani. Quid debes Domino? Factus es de familia Chriſti, Chriſtianus. Sed nomen pulchrum, eſt grande convitium, ſi facta deſint. Vives ergo; ut ſtatum tuum decet, ut decet filium tanti Patris.

SABBATHO.

Continuatio inſtructionis Apoſtolis datæ.

1. DOcentes eos ſervare omnia, quæcumque mandavi vobis. Ibid. S. Hieronym. hic: *Juſſit ut primum docerent, deinde fidei tingerent ſacramento, poſt quæ eſſent obſervanda, præciperent.* Servare dixit, non *ſcire*: quia finis legis Evangelicæ eſt, ejus obſervatio. *Omnia*, non *aliqua*. *Qui enim offendit in uno, fit omnium reus.* Jac. 2. Obſerva ergo: ab hoc pendet ſalus tua. *Et mandata ejus gravia non ſunt.* Impoſuit enim ille, qui te amat.

2. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, ſalvus erit: qui verò non crediderit, condemnabitur.* Marc. 6. Intellige quid ſit damnari, quid ſalvari: utrumque à tua voluntate pendere. Vis ſalvari? ad hoc Fide, & Baptiſmo opus eſt: Fide

autem non mortua, quæ eſt ſine operibus ; ſed viva, & operibus probata. Age gratias pro Baptiſmo, & Fide. Sed expende quomodo eam operibus probes. Compatere, & ora pro iis, *qui in tenebris ſedent*.

3. *Signa autem eos, qui crediderint, hæc ſequentur.* Ibid. Miraculis probanda Fides prædicitur, quæ poſt probata eſt. Tu hæc ſpiritualiter operare; Dæmonia ejicient: S. Bern. ſer. 1. de Aſcenſ. *cum eradicantur è corde peccata*. 2. Linguis loquuntur novis: Idem: *cum recedunt vetera de ore eorum*. 3. Serpentes tollunt: Idem: *cum venenatas ſuggeſtiones extinguunt*. Mortiferum ſine noxa bibunt, *cum tentationes ſentiunt, non conſentiunt*. 4. Super ægros manus imponunt, & bene habent: Id eſt: *cum ægras affectiones bonis operibus operiunt*.

DOMIN. V. POST PASCHA.

Spondet nobiſcum eſſe uſque ad conſummationem ſæculi.

1. *Ecce ego vobiscum ſum omnibus diebus, uſque ad conſummationem ſæculi.* Matth. 28. Mittebat Diſcipulos tanquam oves inter lupos. Quantæ ergo illos manebant adverſitates! En ſolatium: *Ecce vobiscum ſum.* Hoc tibi quoque ſit ſolatio: *Nè timeas, quia ego tecum ſum.* Hierem. 1. *Non ut nihil patiaris*, ait Proſp. l. 2. de Voc. gent. c. 1. *ſed, quod multo majus eſt, ut nulla ſævientium crudelitate ſupereris.*

2. *Ego vobiscum ſum*: & qua DEUS, & qua Homo-

Homo-Deus. Deus per immenſitatem. Etſi non videar à vobis, video vos, & obſervo quæ agitis. En ſtimulum ad bene agendum. Fervor accedet, ſi oculum Domini ſemper præſentem cogites. Qua Homo-Deus, per præſentiam in Euchariſtia. Expende, & ama tantum beneficium.

3. *Ego vobiscum ſum:* 1. per gratiam habitualem, quæ nos Deo conjungit. Quanta cura hujus vinculi eſt habenda! 2. per gratias actuales, dando vires ad operandum ſupernaturaliter. Sed per me ſtat ut ſint efficaces. O ſi eas ſemper acceptaſſem! quanto alius eſſem! 3 per ſpecialem providentiam, regendo quemque ad finem ſuæ vocationis. Tot modis mecum es Domine: ero & ego tecum ſemper corde, & opere.

FERIA II.

Apparet ultimo recumbentibus in cœnaculo.

1. N*Oviſſime recumbentibus illis undecim apparuit, & exprobravit incredulitatem eorum.* Marc. 16. Specta humanitatem Chriſti, qui etſi in corpore glorioſo, & jam jam aſcenſurus, cum Diſcipulis recumbere non dedignatur. In quocunque ſis honore, par cæteris eſto. Exprobratio illa amoris eſt, volentis ſuos magis purificare. Nemo ſe iſthic excuſat. Quando tu ſic accipies correctionem, & amorem æſtimabis?

2. *Vado ad eum, qui miſit me.* Joan. 16. Etſi hic,

hic, quid ulterius locutus ſit, non prodatur, credi tamen poteſt, manifeſtaſſe illis jam tempus eſſe, ut vadat ad Patrem, & quædam ex ultima cœna repetiviſſe. Conſidera, quo doloris ſenſu id acceperint, quod privandi eſſent Chriſti præſentia. Tu magis dole, ſi abeat à te per gratiam, quia magis eſt pernicioſum. Non quære ſenſibilem devotionem: ſed in hoc te Deo remitte: veram autem,& ſolidam nè dimitte.

3. *Vado ad eum.* Ut Chriſtus ſuos repentino nuntio ſui abitus non proſterneret, ſenſim eos diſpoſuit, raro illis, & ad breve tempus in glorioſa carne comparendo. Ægrius ſeparamur ab iis, quibus ſæpius, & familiarius utimur. Hoc tu modo à creaturis, à tuis commodis te removе. Raro, & non niſi in tranſitu iis utere primum, poſteà facile carebis.

FERIA III.

Chriſtus abiturus ſuos Apoſtolos conſolatur.

1. E*Xpedit vobis, ut ego vadam.* Joan. 16. Etiam hoc repetiviſſe crediderim mœſtis. Non dicit: *Expedit mihi:* quanquam & ipſi expediret quam plurimum, ut poſt paſſionem frueretur gloria, & ſederet ad dexteram Patris: ſed, *Expedit vobis.* Ut intelligant eum in humana carne tam paſſibili, quam glorioſa, non ſibi, ſed ſuis intentum fuiſſe, & etiamnum quod agit, eorum bono ſe agere. Nonne decet, ut

ut & tu non te conſtituas centrum tuarum operationum? Nonne ut quidquid agis, pro Deo agas, qui omnia pro te agit?

2. *Si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos.* Ibid. Amabant Apoſtoli Chriſtum adhuc carnaliter: & in hoc amabant ſe ipſos. Expediebat ut hoc quod in ſenſu eſt, totum converteretur ad ſpiritum, & perficeretur eorum fides, ſpes, & charitas. Vult ergo Chriſtus ut amore ita puro, & ſpirituali diligatur; nè affectus erga illum mixtus amore proprio impediat Spiritum Sanctum: & quomodo eum non impedient tot inordinati affectus? *Spiritualis gratiæ plenitudinem occupata mens non admittit.* S. Bern. ſer. 6. de Aſcenſ.

3. *Si autem abiero, mittam eum ad vos.* Ibid. Spiritus Sancti adventus pendebat à Chriſti in cœlum aſcenſu; quia ita decretum fuit à Deo; ut conſolatio una adhuc carnalis tolleretur; mitteretur alia omnino ſpiritualis. Et credo hoc etiamnum eſſe ſtatutum à Deo, ut non guſtet quis cum ſuavitate cœleſtia, & ſpiritualia, niſi terrena, & carnalia ſibi eripiat. Vide ubi hæres? in quibus terræ, & carnis affectibus? Inde tibi non ſapiunt ſpiritualia. Sapient hæc, ſi illa tollas.

FERIA IV.

Educit Diſcipulos ad montem Olivarum.

1. S*Edete in civitate, quoadúſque induamini virtute ex alto.* Luc. 24. Expende ver-

 ba,

ba, cape myſteria; quæ à te exigatur ad Spiritum Sanctum promiſſum præparatio. 1. Monet *ſedère*, indicans quietem maxime animi, à creaturis, à ſuis paſſionibus non inquietati. 2. *In civitate*, etiam inter negotiis intentos quietem habendam. 3. *Donec*: non inſinuat tempus, ut accendat deſiderium, & Divinæ diſpoſitioni acquieſcant. 4. *Induamini virtute.* Ut nos cognoſcamus eſſe omnino nudos, ſine Spiritu Sancto, & poſſe nihil: ab hoc ſolo eſſe omnem noſtram virtutem. Hac etiam hodie reſiſte adverſariis tuis.

2. *Eduxit autem eos foras in Bethaniam.* Ibid. Vadit in Bethaniam, ut credere licet, valefacturus Marthæ, & Magdalenæ, & ad ſuum triumphum deducturus. Adverte quantum eas amaverit. At meruerunt amari: altera per hoſpitalitatem erga JESUM, altera per contemplationem. Quam non obliviſcitur Deus officiorum, quæ ei præſtas! quam tu obliviſceris gratiarum, quas accipis!

3. *In montem, qui dicitur Oliveti.* Actor. 1. Cogita, qui fuerint Apoſtolorum Chriſtum comitantium affectus, gaudii dolore mixti: quæ valedicentium lachrymæ? quæ, & quam ſuavia vulnerum oſcula? quæ preces? &c. 2. Montem Oliveti ſubit, ad cœlos inde aſcenſurus. Recogita, quod ibidem ſuam paſſionem ſit auſpicatus: & intellige adverſitates eſſe principium gloriæ. Non ibis ergo ad gloriam per mundi delicias, & ſenſuum oblectamenta. Aut pati ergo, aut mori, dic cum S. Thereſia.

F E-

FERIA V.

De Aſcenſione Domini.

1. E*Levatis manibus benedixit eis.* Luc. 24. Quibus verbis benedixerit, non conſtat. Cogitare licet, eam fuiſſe, quam in Cœna dedit. Joan. 17. *Pater ſancte, ſerva eos in nomine tuo, quos didiſti mihi, ut ſint unum, ſicut & nos.* Benedictio autem Chriſti efficax eſt, dans gratias, quas precatur. O Pater mi! benedic etiam mihi benedictioné cœleſti, non terrena, quia nec ſatiat, nec amplius ſapit.

2. *Videntibus illis elevatus eſt.* Actor. 1. Non merè videntibus, ſed quod rem adeo inſolitam, glorioſam, & amabilem ſpectantibus accidere ſolet, comitantibus affectu admirationis, gaudii, ac deſiderii. Unde ſingulos dixiſſe credas: *Trahe me poſt te.* Comitare tu iiſdem. *Elevatus eſt*, non momento abreptus, ut diutius illi ſuis affectibus inhærerent. Momentanei non agunt radices. Quos tu in meditatione excitaveris, ſaltem in eum diem foveas, & proferas.

3. *Humiliavit ſemetipſum, &c. propter quod & Deus exaltavit illum.* Philip. 2. Ibi aſcendere incipis in cœlum, ubi te deprimis. *Quod enim aſcendit, quid eſt, niſi quia & deſcendit.* Eph. 4. Humilitati hoc promiſit Chriſtus: *Qui ſe humiliat, exaltabitur.* Tanto altior erit aſcenſus, quanto profundior humilitas. Poteſne tibi cœlum polliceri, ſi pergas ea via qua hactenus? Inſpice vias Domini, & ſequere.

FERIA VI.

Adſtant duo Angeli, prædicunt ſecundum Chriſti adventum.

1. ET *nubes ſuſcepit eum ab oculis eorum.* Actor. 1. Gratiſſimum oculis objectum, & unicam lætitiæ materiam nubes involvens eripuit oculis. A Deo productam cogitare licet, non aliunde advocatam. Deus aliquando eſt, qui nubem ponit Intellectui noſtro, ut non penetremus Divina; nè contemplationi intenti prætereamus opera charitatis in proximos; aut ut in ipſa deſolatione humiliter tolerata, plus illi placeamus. At vide nè aliæ ſint in te nubes exhalantium paſſionum, ac pravorum affectuum, quæ tollunt aſpectum Dei. Veni cœleſtis Auſter, & diſſipa has nubes.

2. *Cumque intuerentur in cœlum euntem illum, ecce duo viri adſtiterunt, qui & dixerunt: Viri Galilei, quid ſtatis aſpicientes in cœlum?* Ibid. Poſtquam abſconditus ab oculis Diſcipulorum eſt JESUS, reprehenduntur. 1. Quod *ſtent.* In hac vita ſumus in via, ergo non eſt ſtandum, ſed de virtute in virtutem procedendum. 2. Quod *aſpiciant in cœlum.* Non ſolum aſpiciendo, aut deſiderando eò pertingitur: laborandum eſt pro eo regno, quia *vim patitur.* Sed forte tu hanc correptionem non mereris, qui intentione tua raro cœlum aſpicis? *Poſthac oculi mei ſemper ad Dominum.* Pſal. 24.

3. *Hic* JESUS, *qui aſſumptus eſt à vobis*

in

in cœlum, *ſic veniet*. Ibid. Ingerunt ſecundi ad judicandum adventus memoriam: *Sic veniet*, quoad majeſtatem quidem, non tamen quoad finem, qui jam vadit in cœlum, ut advocatus ſit noſter: tunc veniet, ut judicet. Volunt ergo hujus adventus memoriam, abeunte JESU, apud nos remanere, qua timeamus offendere eum, quem habituri ſumus Judicem. Sic ergo ſequere aſcendentem, ut non debeas timere judicantem.

SABBATHO.

De triumphali Chriſti in cœlum comitatu.

1. *AScendens in altum captivam duxit captivitatem*. Pſal. 67. Comitantur aſcendentem ſanctæ è limbo animæ, amoris vinculis captivæ, & auguſtum reddunt triumphum. Meminerunt anguſtiarum ſuarum; vident, & gaudent ſe liberas. Adjunge te illi comitatui. Aſpice, quam dilecta tabernacula Domini virtutum, & ſordebit tibi tellus. Aſpira ad libertatem filiorum Dei, qui vinctus tenêris tuarum cupiditatum catenis. Denique diſce Apoſtolicum virum non debere ſolum, & ſine comitatu cœlum aſcendere, ſed ſecum prædas animarum orco ereptarum deducere.

2. *Currus Dei decem millibus multiplex, millia lætantium*. Ibid. Occurrunt triumphanti Angeli. Gratulantur Chriſto, ut victori, debellatum infernum; ut Paſtori, repertam ovem, quæ perierat; ut Parenti hominum, recuperatum fi-

lium prodigum, &c. Gratulare cum illis Chriſto. Recogita, quanti ſteterit hic triumphus. Agnoſce & te ereptum inferis, te eſſe ovem illam,quæ abieras in errores concupiſcentiarum; filium prodigum, qui diſſipaveras omnem ſubſtantiam. Gaude, gratias age, propone.

3. *Aſcendit Deus in jubilatione.* Pſal.46. Cogita, quæ fuerint jubilationum voces. Dixerint animæ, quo nihil audit libentius Triumphator: *Redemiſti nos Domine Deus in ſanguine tuo, &c.* Cecinerint Angeli: *Dignus eſt Agnus, qui occiſus eſt, accipere coronam, &c.* Tu cum his, & illis applaude Chriſto. Cum illis agnoſce te ſanguine Chriſti redemptum. Agnoſce tuam inde nobilitatem, nè degeneres. Ab his vero diſce, coronam dari occiſo,ut & tu veterem hominem occidas.

DOMIN. VI. POST PASCHA.

Triumphalis Chriſti in cœlum ingreſſus.

1. P*Ater, opus conſummavi, quod dediſti mihi,ut facerem: & nunc clarifica me tu Pater,&c.* Joan.17. Ubi Filius ante Patrem conſtitit, hæc aut ſimilia dixiſſe puta. Repræſentat expletam obedientiam, oſtendit vulnera, offert animarum ſpolia: & ideo gloriam petit. Fac te ante eundem Patrem conſiſtere: poteſne cum veritate dicere: *Opus conſummavi?* quam imperfecta eſt tua obedientia? quam pauca pro Chriſto ſuſtines? quam frigidus es ad ſalutem proximi?

proximi? Ago, ut cum hora venerit, ita dicere poſſis æterno Patri.

2. *Dixit Dominus Domino meo: Sede à dextris meis.* Pſal. 109. Crede humanitatem Filii ad dexteram Patris invitatam, ab Angelis, & Beatis latriæ cultu adorandam: *ſedere* juſſam, ad majeſtatem, potentiam, & ſuper omnes creaturas excellentiam indicandam. At qui hîc gloria & honore coronatus, eſt frater tuus; ille ipſe eſt, qui *humiliavit ſemetipſum factus obediens uſque ad mortem.* Sed *propterea exaltavit illum Deus*, ut diſcas humilitatem certam eſſe viam ad gloriam.

3. *Sedet à dextris Dei*, Marc. 16. ad imperandum, & judicandum. At nihil imperabit, niſi quod ipſe fecit. Ut ſuaviora nobis ſua redderet imperia, ea exemplo condivit. Quam durus eſt ſervus, qui ad illa opera ſe applicare detrectet, quæ Dominus non dedignatur! ſed quoties tu detrectaſti? Judicabit autem abſcondita cordium. Si non amas Patrem, fratrem, ac Dominum; time Judicem. Si hominem fallis, hunc fallere non potes.

FERIA II.

Fructus Aſcenſionis Chriſti.

1. *Attollite portas principes veſtras, & elevamini portæ æternales.* Pſ. 23. Primus fructus eſt, quod portas cœli per peccatum nobis clauſas, Chriſtus ſua Aſcenſione reſeraverit, ut intrare nobis liceat ad gloriam, modò velimus.

 mus.

mus. Cogita, quæ fuerint Patrum lamenta, dum eæ eſſent clauſæ; quæ gaudia, dum apertas viderunt. Gaude & tu de hoc tibi beneficio facto. Sed quale monſtrum eſt peccatum, quòd unum tibi iterum eas portas claudere poteſt? Declina ab hoc, & abhorre, ne, dum pulſaveris, audias, *clauſa eſt janua.*

2. *Vado parare vobis locum.* Ioan. 14. Alter fructus Aſcenſionis Chriſti, ut nobis locum paret. Ita qui paſſionem ſuam, & mortem voluit nobis ſervire, vult etiam gloriam ſuam nobis prodeſſe; ut ubi eſt caput noſtrum, ibi & nos ſimus ejus membra. Quàm bonus eſt Deus, qui totus eſt meus! Viſne & tu totus eſſe Dei? Viſne per infamiam, & bonam famam, per gloriam, & ignobilitatem? Hoc certè meretur Deus, qui tantum de te eſt meritus.

3. *Advocatum habemus apud Patrem*, JESUM *Chriſtum juſtum.* 1. Ioan. 2. Tertius hic fructus eſt. Toties rei, toties recidivi, habemus advocatum, qui interpellat pro nobis, & vulnera ſua Patri oſtendit, ut eorum objectu mitiget iram, quam promeremur. Redde te dignum, & committe te totum, ut pro te interpellet. Sed ſcito, quòd *non pro mundo roget.* Ioan. 17. Ideò non mundi, ſed Chriſti legibus vive.

FERIA III.

De noſtra Aſcenſione.

1. A*Scenſiones in corde ſuo diſpoſuit in valle lachrymarum.* Pſal. 83. Aſcenſio Chriſti noſtram

noſtram invitat. Hæc non una eſt. 1. eſt in *valle lachrymarum*, ſive in animæ purgatione. Hic *aſcende ſuper equos* indomitarum tuarum paſſionum. *Elevabunt nos, ſi fuerint infra nos.* S. Aug. ſer. 176. Per ea aſcendis, quæ calcas. Calca ergo & mundum, & te ipſum generoſo contemptu.

2. *Ibunt de virtute in virtutem.* Ibid. Altera aſcenſio eſt per profectum in virtute. Nullus eſt terminus præſcriptus: quia quibus dicitur: *Eſtote perfecti, ſicut Pater veſter cœleſtis*: ſemper habent, quò progrediantur. Quotidiè ergò hic adhibendus conatus eſt, omnis captanda occaſio. Et quot tu prætermittis nunquam amplius redituras? Excita novum fervorem.

3. *Donec videatur Deus Deorum in Sion.* Ibid. Tertia aſcenſio eſt per unionem: quando eo pervenis, ut Deus ſit tibi omnia: extra Deum nihil velis, ames, timeas. O quando aſcendam in hunc montem Domini? O quàm adhuc amo terrena! quàm me ipſum! quàm facilè humano reſpectu à bono avocor! O Deus meus, & omnia!

FERIA IV.

De regreſſu Diſcipulorum in Hieruſalem.

1. *ET ipſi adorantes regreſſi ſunt in Hieruſalem.* Luc. 24. Obſequuntur monentibus Angelis, relinquunt locum, in quo cum magno ſuo ſolatio diutius hæſiſſent. Si juberis mutare locum, ſi aliud etiam cum tuo incommodo,

do, & privatione ſolatii ſpiritualis, attende pretium obedientiæ. 2. *Adorantes* oſculis veſtigia relicta. Adora veſtigia virtutum Chriſti, cum deſiderio iis inſiſtendi.

2. *Cum gaudio magno*, Ibid. quod viderint gloriam Domini: quod acceperint benedictionem ad labores, quos ſperant à Domino proſperandos: quod cum parandi ſibi loci promiſſionem acceperint, ſperant etiam ſe aliquando eò aſcenſuros: In his gaudent ſervi Dei: in vanis, & noxiis mundus.

3. *Intraverunt cœnaculum, & manebant ibi.* Actor. 1. 1. Mandato Chriſti obedientes, qui eos juſſit redire in Hieruſalem. 2. Ex cognitione ſuæ imbecillitatis; nè, ſi prodirent non induti virtute ex alto, deficerent. Cognoſce & tu, quam parum poſſis ſine eo, qui ſolus poteſt omnia: & ut poſſis aliquid, imbecillitatem tuam illius omnipotentiæ junge.

FERIA V.

De electione S. Matthiæ.

1. O*Portet impleri ſcripturam*: *Epiſcopatum ejus accipiat alter:* Act. 1. ut loco Judæ alius ſubſtituatur. Vide providentiam Dei, quæ nec in Eccleſia aptos miniſtros, nec in Religionibus ſervos ſuos deeſſe patitur; & cum unus deficit, de alio providet. Accepiſti & tu in Religione alicujus defuncti locum? Sta in timore, & humilitate, cum vides Apoſtolum defeciſſe.

2. *Et ſtatuerunt duos, Joſeph, & Matthiam, & orantes dixerunt: Tu Domine, oſtende quem elegeris.* Ibid. En medium bonæ electionis, oratio, & indifferentia ad Dei nutum. Sine his quam male elegiſti multa! quanto melius elegiſſes, ſi hæc adhibuiſſes! Sæpe tuo damno.

3. *Et dederunt ſortes eis, & cecidit ſors ſuper Matthiam.* Ibid. Præfertur Matthias Barſabæ, nec ille effertur, nec iſte murmurat, tametſi fortè præferendus videretur, quod & prior nominetur, & elogio Juſti honoretur. A Deo dictatum uterque accipit. Si alteri præponaris, eſto Matthias; ſi poſtponaris, eſto Barſabas.

FERIA VI.

De expectatione Spiritus Sancti.

1. SEdete in civitate. *Luc.* 24. Ad hoc Chriſti mandatum ſubducunt ſe Apoſtoli à converſatione, & forenſi tumultu, expectaturi quem promiſerat Deus, Spiritum Sanctum. Itaque vivebant illo tempore abſtracti à rebus ſæculi, & hominum commercio. Spiritus Sanctus lingua eſt Dei; ſed *non auditur in compitis*, *non percipitur in foris*. Secedendum eſt ab extraneis ad interna, ut percipiatur. Diſcede ergo à diſtractionibus, & te intrà te collige. Anima diſſipata non eſt cum Deo. Si id fecerunt, quibus Chriſtus revelavit adventum Spiritus Sancti, quanto magis te decet id præſtare?

2. *Donec induamini virtute.* Ibid. In illa recollectione ſpirituali expectabant illud: *Donec.*

nec. Cum enim venturum certò crederent Spiritum Sanctum, horam autem ignorarent, ita agebant, ut ſemper parati reperirentur. In dilatione erat longanimitas, & patientia; cum ardente deſiderio æquanimitas, & indifferentia, ut tum veniret, cum Deo placeret. Debes etiam ad conſolationes ſpirituales habendas, aut non habendas, indifferens eſſe: & id unum ſpectare, ut Dei voluntas fiat, tui alias deſiderii nulla ratio habeatur.

3. *Erant perſeverantes in oratione.* Non ignorabant, quod *dabit ſpiritum bonum petentibus eum*, ideò in illo ſeceſſu orationi vacabant. Crede petiviſſe eos illum variis titulis: ut *lumen cordium*, tum ad ſua, tum ad aliena corda illuminanda: ut flammam, ad accendenda ſua, & aliena corda ad amorem Dei; & ad omnia, quæ ſunt Apoſtolicæ vocationis. Oratione trahis Spiritum Sanctum. Eſto certus, ſi petes ut debes, accipies.

SABBATHO.

Peculiaris Apoſtolorum ad accipiendum Spiritum Sanctum præparatio.

1. E*Rant omnes perſeverantes.* Act. 1. Hinc neque Thomas abeſt, jam ſemel expertus, quanto ſe bono privet, qui à communitate ſe ſeparat. Magnus Sanctus evadit, qui, quæ ſunt Religioni communia, obſervat. Ab his neque majoris ſpiritualis commodi causâ eſt recedendum. Nam communes gratias perdis per ſingulari-

laritatem, & hoc defectu mereris, ut particulares non accipias. Eſto ibi, ubi filii Dei ſunt *omnes*.

2. *Erant perſeverantes unanimiter*, (Ibid.) in ſumma concordia, & animorum conſenſu, qui apparuit in electione Matthiæ. Quod charitatis vinculum nec ſolvit numeroſa congregatorum multitudo, nec nationum diverſitas, nec diſcrepantia naturalis genii. Sed *erat cor unum, & anima una* Spiritus Sanctus eſt amor eſſentialis, & vinculum charitatis. Quomodo eum præſtolari potes, ſi ſolvis vinculum? ſi cum plurium offenſa adhæres uni? ſi diverſos genio, aut natione fugis? &c.

3. *Cum mulieribus, &* MARIA *Matre* JESU. Ibid. MARIA, ut docent Theologi, merita eſt accelerationem Incarnationis; cogitare licet impetraſſe etiam Spiritus Sancti adventus accelerationem. Efficaciſſima eſt ejus oratio apud Filium. Credibile eſt Apoſtolos ſuas cum illius orationibus conjunxiſſe. Concipe magnam Beatiſſimæ Virginis æſtimationem, ex æſtimatione amorem, ex amore fiduciam; preces tuas illi committe, DEO offerendas, & reddendas dignas, ut in conſpectu DEI appareant.

DOMINICA PENTECOSTES.

De adventu Spiritus Sancti in vento.

1. *CUm complerentur dies Pentecoſtes, erant omnes pariter in eodem loco.* Act. 2. Tempus non vacat myſterio. Dies erat idem, quo olim data fuit lex timoris; cui hodiè ſufficitur lex

lex amoris, quam venit Spiritus Sanctus ſcribere in cordibus fidelium, ut efficiatur per illam jugum Chriſti ſuave, & onus leve. Verè enim amanti nihil difficile. O ſi & hodiè ad me veniat, & ſcribat *legem ſuam in medio cordis mei*: ut non ex neceſſitate ſervili, ſed ex amore filiali Deo ſerviam?

2. *Factus eſt repentè de cœlo ſonus, tanquam advenientis ſpiritus vehementis.* Expende verba: *Factus eſt ſonus:* quo omnes occupet, & ſi quis eſſet incurius, percelleretur. Quam altum ego dormio, qui necdum hoc ſono excitor! *Repentè*: quia viſitatio Spiritus Sancti non habet definitam horam, ſed ut expetenda eſt ſemper, ita ſemper eſt expectanda. *De cœlo:* undè eſt *omne donum*, id eſt, Filius Dei: & *datum perfectum*, id eſt, Spiritus Sanctus. *Tanquam ſpiritus*, id eſt, venti, cujus diverſas proprietates, ut Spiritui Sancto convenientes, conſiderare potes. *Vehementis:* ad notandum impetum, quo corda noſtra ad actus virtutum impellit. O quam vehemente mihi ſpiritu opus eſt, qui tantum torpeo! Veni Sancte Spiritus, perfla hortum, aut cor meum.

3. *Et replevit totam domum, ubi erant ſedentes.* Ibid. Abundantia donorum oſtenditur, quibus Eccleſia à Deo repletur; à quo nemo, qui in cœnaculo, ſeu in Eccleſia eſt, excluditur. Ora, ut domum animæ tuæ totam impleat. Aperi angulos, & latebras, ut penetrare poſſit. At non replebit, niſi & tu ſedeas per quietem internam, & animi compoſitionem. Non enim implet animam vagam, & ad exteriora effuſam.

F E-

FERIA II.

De ejuſdém adventu in igne, & linguis.

1. *Apparuerunt illis diſpertitæ linguæ.* Non dabatur Spiritus Sanctus Apoſtolis, ut res otioſa; ſed ut formarentur Prædicatores legis novæ: ideò linguæ illis figurâ datus eſt; & ut loquerentur magnalia Dei. Ex lingua tua argue, an habeas Spiritum Sanctum in corde tuo. Ex abundantia cordis os loquitur: ſenſus quos promis, præhabes in corde. Si reperis non habere, linguam emenda.

2. *Tanquam ignis.* Aliàs ſub aliis figuris apparuit, nubis, columbæ, fluvii, &c. hic ſub ignis ſpecie, quo Apoſtoli & illuminarentur, & alios illuminarent; accenderentur ipſi, & alios accenderent, ac mentes peccatorum purificarent: quæ ſunt potiſſimæ dotes Evangelici prædicatoris. O quam tibi opus eſt hoc igne, ut illuminentur tuæ tenebræ ad declinandos conſuetos errores! ut accendaris amore tam in Deum, quam in proximum! Veni S. Spiritus, accende lumen ſenſibus, infunde amorem cordibus.

3. *Seditque ſupra ſingulos eorum.* S. Greg. Nazian. orat. 44. de Pentec. *Seſſio hæc*, ait, *regiæ in Spiritu Sancto dignitatis excellentiam ſignificat*, quâ cordium illorum dominatum accepit. *Sedit*, non diſceſſurus, quia Apoſtoli in gratia confirmabantur. O ſi Spiritus iſte regiam in corde tuo dignitatem obtineret! O ſi te tam varium, & mutabilem confirmaret! Dominabitur,

tur, ſi velis; ſi carnis dominatum non admittas, ſi pareas ejus inſpirationibus. Confirmabit, ſi velis firmiter, & conſtanter. Totum ergo hoc à tua pendet voluntate.

FERIA III.

De fine, quo miſſus eſt Spiritus Sanctus.

1. E*Go rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, ſpiritum veritatis, quem mundus non poteſt accipere.* Ioan. 14. Finis eſt, ut ſit *Paracletus*, ſeu conſolator. Conſolatur autem qua *Spiritus veritatis* eſt, diſcernens falſa à veris. Quæ nos affligunt, plerumque falſa ſunt imaginationis figmenta. Detege tibi veritatem: conſolatio erit in promptu: quia videbis inanes umbras fuiſſe.

2. *Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem.* Ioan. 16. Secundus finis eſt, ut conferat Apoſtolis intelligentiam eorum, quæ Chriſtus ſive apertè, ſive occultè docuit, toti Eccleſiæ tradendam. En quanta cura, & providentia Dei, ut errores ex ſuorum mentibus eximantur. Intellectus eſt, qui ducit, aut ſeducit voluntatem. quantum intereſt, ut hic fallacias detegat, & altis veritatis principiis imbuatur, ne principiis carnis, aut mundi voluntatem ſeducat! Quæ ſunt autem principia tua? quam conformia veritati?

3. *Cum venerit ille, arguet mundum de peccato, de juſtitia, & de judicio.* Ibid. Tertius finis eſt, ut per Apoſtolos arguat mundum, ut corrigatur.

tur. Cur arguendi munus tribuitur Spiritui Sancto, qui eſt Spiritus amoris? ut omnis increpatio fiat in Spiritu amoris, ac lenitatis. Nota autem tria, de quibus arguet. De peccato incredulitatis: de juſtitia, quod mundus ſe juſtum putet: de judicio, quod Principem hujus mundi Diabolum faciat. Vide quæ tua ſit fides? quam firmetur operibus? annè falsâ æſtimatione ſis juſtus? an audias ſuggeſtiones Dæmonis?

FERIA IV.

Quid Spiritus Sanctus in Apoſtolis operatus ſit.

1. Vos *autem baptizabimini Spiritu Sancto.* Actor. 1. Collationem Spiritus Sancti Baptiſmum vocat, ſignificans per illum datos eſſe Apoſtolis principales effectus Baptiſmi, purgationem à peccatis, remiſſionem pœnæ, gratiam, perfectam charitatem, & unionem cum Deo, & omnes habitus virtutum ſupernaturalium. O felix Apoſtolorum ſors! infelix tua! Quantum tibi horum deeſt! Veni Sancte Spiritus! imple ſuperna gratia, quæ tu creaſti pectora.

2. *Charitas Dei diffuſa eſt in cordibus noſtris per Spiritum Sanctum.* Rom. 5. Charitas iſta zelus eſt, quem conceperunt Apoſtoli ad totius mundi converſionem pro gloria Dei, ſine metu periculorum, tormentorum, & mortis, qui anteà ad vocem ancillæ exhorruerant, aut metu mortis fugerant. Eſtnè zelus iſte gloriæ Dei in

te? quæris ſalvandas animas? quæris tuam? ſed quas pro illà difficultates ſuperas? quas umbras non times?

3. *Cœperunt loqui variis linguis.* Act. 2. Ut prædicare omnibus gentibus poſſent Evangelium, collatum eſt illis per Spiritum Sanctum donum omnium linguarum. Gratias itaque dedit congruas ad finem vocationis eorum. Ita Deus cum omnibus agit. Quos vocat, vocationi aptat. Nec tibi deerit, dummodo utaris mediis, quæ tibi ſuggerit. In hoc plerumque defectus eſt noſter. Quantus evades, ſi utaris.

FERIA V.

Quid Apoſtoli per Spiritum Sanctum egerint.

1. *Coeperunt loqui variis linguis, prout Spiritus Sanctus dabat eloqui illis.* Actor. 2. Accepto Spiritu Sancto proſiliunt Apoſtoli; prædicant magnalia Crucifixi JESU: anteà idiotæ, nunc ſapientiâ pleni; anteà timidi, & puſillanimes, nunc tormentorum, & mortis contemptores. Quem movet Spiritus, nihil timet, cùm moventi obſequitur. Noli tardare, cum motum ſenſeris: noli metuere. Ille finem dabit optatum, qui juſſit.

2. *Stupebant autem omnes, & mirabantur. Alii autem irridentes dicebant; quia muſto pleni ſunt.* Ibid. Res ſanè digna fuit admiratione, illa ſapientia, linguarum notitia, facundia in explicandis myſteriis, zelus, & fortitudo. Sed à malis

lis linguis nihil intactum. Irridentur, ut *muſto pleni.* Cum optimè feceris, etiam de te peſſimè loquentur alii. Sed ut per hoc non deſiſtebant Apoſtoli inceptum proſequi, tu pariter non deſiſte. Propter ſermones hominum non cepiſti, propter eoſdem non deſine.

3. *Stans autem Petrus levavit vocem ſuam, &c.* Ibid. Occaſionem ex imputata ebrietate nactus Petrus, negat ebrios eſſe vino; affirmat plenos eſſe Spiritu Sancto. Exprobrat Judæis quod Chriſtum crucifixerint. Quibus illi *auditis, compuncti ſunt corde.* Diſce primo apprehendere omnem occaſionem boni. O quot tibi elapſæ ſunt! 2. Inebriari Spiritu Sancto, qui inducit rerum terrenarum oblivionem. 3. Sermones tuos eò dirigere, ut compungantur corde, qui te audiunt. Ad hoc autem zelo, & ſolida, non ficta, & apparente virtute opus eſt.

FERIA VI.

Fructus Spiritus S. in primis Chriſtianis.

1. *Erant perſeverantes in doctrina Apoſtolorum, & communicatione fractionis panis, & orationibus.* Actor. 2. Ter mille baptizati fuerunt. Hi ſtatim 1. ſequuntur doctrinam Apoſtolorum, ſenſu arduam, & contrariam. 2. Euchariſtiam frequentant, qua diſpoſitione? qua fame? quo fructu? Orant, qua fide? qua humilitate? qua conſtantia? Confer te cum illis. Vide, quo deficias. His ſtude; quia ſunt primum vitæ ſpiritualis nutrimentum.

2. *Erant pariter, & habebant omnia communia.* Ibid. *Non erat meum, ac tuum, frigidum illud verbum.* Qui Spiritum Dei concipit, facile ab amore terrenorum avellitur. Evacua te ad perfectam paupertatem. Quo minus habueris rerum, plus Spiritus habebis. Non intrat Spiritus cor, quod aliarum rerum amore plenum eſt.

3. *Multitudinis credentium erat cor unum, & anima una.* Actor. 4. In tanta diverſitate nationum, conditionum, talentorum, ſumma concordia, nulla alterius de altero querela, de nullo ſiniſtra exiſtimatio, minus ſermo ſiniſter. O felix ſocietas, in qua multi vivunt unâ animâ, & conſenſu. *Quam bonum & quam jucundum eſt habitare fratres in unum.* Pſal. 132. Vis Spiritum Dei, & tuæ vocationis? Cura unionem, hâc læſâ ſemper lædis pupillam oculi.

SABBATHO.

De iis, qui non accipiunt Spiritum Sanctum.

1. N*On permanebit ſpiritus meus in homine in æternum, quia caro eſt.* Gen. 6. Qui addictus eſt ſenſualitati, & delectationibus, non ſperet in ſe Spiritum Sanctum. Quia caro concupiſcit adverſus ſpiritum, & ſpiritus adverſus carnem. Vide ergò & hinc neceſſitatem ſenſus tuos, & concupiſcentias occidendi.

2. *Spiritus Sanctus diſciplinæ effugiet fictum.* Sap. 1. *Fictum*, intellige ſimulatorem, qui vult videri bonus, non ſtudet eſſe; Qui ſuis ſenſuum delectamentis apud Superiores prætexit

bonum aliquem finem; qui malis ſuis intentionibus colorem ſanctitatis appingit. Hunc effugiet Spiritus Sanctus: quia eſt Spiritus veritatis, quæ alium colorem non admittit. Tolle ergo fictionem, & omnem humanum reſpectum, peſtem animæ: age candide, ſimpliciter, & ſincere.

3. *Spiritus veritatis, quem mundus non poteſt accipere.* Quia mundus falſis principiis nititur; divitias, honores, oblectamenta ſenſuum eſſe quærenda; fugiendam paupertatem, contemptum, & Crucem. Veritas autem prorſus habet contraria principia: non poteſt ergo mundus Spiritum veritatis accipere. Examina utris tu principiis innitaris. Agnoſce illorum falſitatem; iſtorum firmitatem, & te exemplo Chriſti ad iſta converte.

DOMIN. SS. TRINITATIS.

De myſterio SS. Trinitatis.

1. D*Ominus Deus noſter, Dominus unus eſt.* Deus eſt una quædam ſimpliciſſima entitas, in omni genere perfectionis infinita; primum rerum omnium principium, & finis ultimus; unicum ſummum bonum: ideo unicus Deus; extra quem non eſt alius. Non capio te; ſed credo te, adoro, laudo, glorifico, timeo, amo, & tibi ſoli ſervio; tu centrum omnium meorum affectuum. Ah ſerò te agnovi, *ſerò te amavi pulchritudo mea!* qui multiplicavi mihi deos, quoties me, vel creaturam aliquam

plus quam te colui, & amavi, aut illi impenſius ſervivi. Ex hoc tu unus eris mihi in Deum, cui omnia oſſa mea dicent gloriam.

2. *In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* Ita Deus eſt in eſſentia unus, ut tamen ſit trinus in perſonis. Pater ſui intellectione generat Verbum; Pater, & Verbum mutua dilectione producunt Spiritum Sanctum. Neque hîc capio cum perfecta unitate perfectiſſimam diſtinctionem; ſed credo, adoro, laudo, &c. Applicabo animum ad vivam Dei cognitionem, ut quoad poteſt in hac umbra, aliqua ejus imago in mente mea generetur; quam ſummi æſtimem, ex æſtimatione amem, & ita etiam Spiritus Sanctus aliqua ratione in me producatur.

3. *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus.* Apoc. 3. In hac perſonarum Trinitate ſumma eſt perfectionum æqualitas, eadem bonitas, gloria, immenſitas, æternitas, omnipotentia, juſtitia, &c. quas omnes affectiones una ſanctitas comprehendit, & ideò præcipuè memoratur. Cum omnis creatura ſit quædam imitatio Dei, ut omnes Dei perfectiones nos imitemur, ſanctitas ſola imitanda proponitur: *Sancti eritis, quia ego Sanctus ſum:* non potentia, altitudo, ſcientia, quam ambierunt Angelus, & primus homo, & malè perierunt. Hoc ergo age, ut Dei ſanctitatem imiteris. Sed quantum abes!

FE-

FERIA II.

De Perſona Patris æterni.

1. N*Unquid ego, qui alios parere facio, ipſe non pariam?* Iſai.66. Pater eſt fons,& origo divinarum proceſſionum, & perfectionum, qui à nullo procedit, à quo procedunt reliquæ perſonæ; qui cognoſcendo ſe ipſum producit Filium, cui totam eſſentiam, & omnes perfectiones abſolutas communicat. Hoc non intelligis? Captiva intellectum in obſequium fidei: humiliter adora, lauda, glorifica, ama cum omnibus Angelis. 2. Ita generat Filium, ut tamen & in Patre ſit Filius,& in Filio Pater: imo ſunt unum Pater, & Filius. O Pater! da nobis ut ſimus unum, ſicut tu, & Filius tuus.

2. *A quo omnis Paternitas in cœlo, & in terra nominatur.* Epheſ.3. Unicum ad intra,& ex neceſſitate generat Filium ſibi conſubſtantialem, ſed multis ad extra dat, ut ſint, & nominentur filii Dei adoptivi per gratiam. Vide quanta majeſtas eſt, quæ adoptat! quanta vilitas hominis, qui adoptatur! Habes quo confundaris, quod alios titulos tanti feceris, hanc filiationem Dei tam parvi æſtimaveris: quo gaudeas, quod poſſis eſſe filius,& hæres Dei: quod timeas,& omni ſtudio impoſterum caveas amittere.

3. *In manu tua eſt fortitudo, & potentia.* 2 Paral. 20. Etſi & perfectiones abſolutæ, & actiones ad extra ſint communes Trinitati, Patri tamen, quia fons omnium,& origo eſt, attribui-

tur potentia, per quam eſt, quidquid extra Deum eſt. Et tu de nihilo ab illo es. quidquid es, illius es: Illi ergo te redde, cujus es. Hoc tua natura, hoc omnis creatura clamabat tibi toties: *Ipſe fecit nos, & non ipſæ nos*: & tu ſurdus quoties magis creaturas coluiſti? Non pudet? Et quid ages?

FERIA III.

De Perſona Filii.

1. UNigenitus *Filius, qui eſt in ſinu Patris.* Joan. 1. Filius intellectione Patris productus eſt ſubſtantialis imago Patris, cujus habet eandem individuam naturam, easdem omnes perfectiones abſolutas. *Unigenitus*, cui totum communicatur, quidquid poteſt Pater communicare. *In ſinu Patris*, cum Patre & intelligit, & amat, & beatus eſt, & Spiritum Sanctum producit. Crede, lauda, glorifica, ama, &c: Cujus es tu imago? nonne Dei? Ad hanc quidem creatus es: ſed quàm defœdaſti eam!

2. *Quos præſcivit, & prædeſtinavit conformes fieri imagini Filii ſui, ut ſit ipſe primogenitus in multis fratribus.* Rom. 8. Unicus filius, & hæres, multos fratres adoptivos, & cohæredes admittit; imo adſciſcit per aſſumptionem humanitatis, & gratiam adoptionis ſuo ſanguine fundat. Habes ergo fratrem Filium Dei. quæ gratia? quæ gloria? ſed quàm parvi eam æſtimaſti? Inſpice hanc imaginem denuo, ut quid tibi deſit, advertas, & repares.

3. *Omnia*

3. *Omnia in ſapientia feciſti.* Pſal. 103. Filius eſt ſapientia Patris. Huic ſupernaturalia lumina, & cognitionis referuntur in acceptis; quia *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.* Ab hoc veram ſapientiam pete, quæ eſt cognitio, & æſtimatio rerum prout ſunt: ut terrena terrena æſtimes, divina divina, tranſitoria tranſitoria, æterna æterna, ut tranſeas ſolùm, per ea quæ tranſeunt, hæreas in illis, quæ permanent.

FERIA IV.

De Perſona Spiritus Sancti.

1. M*Ittam vobis à Patre Spiritum veritatis, qui à Patre procedit.* Joan. 15. Pater videns in Filio ſuam eſſentiam, & perfectiones, neceſſario amat Filium. Filius videns eaſdem ſibi à Patre communicatas, neceſſario amat Patrem. Reciprocus hîc amor ſubſtantialis eſt Spiritus Sanctus. Crede, lauda, adora, glorifica, &c. O ſi & ego conjungerer Deo in eodem Spiritu!

2. *Accepiſtis Spiritum adoptionis filiorum.* Rom. 8. Quos adoptat Pater in filios, Filius in fratres, hos in dies perficit Spiritus Sanctus communicando ſe ipſum, dona ſupernaturalia, & gratiam habitualem, quæ eſt quædam participatio naturæ Divinæ. Sed quoties tu *reſtitiſti Spiritui Sancto*, Act. 7. ut in te hanc filiationem perficeret? *Noli* impoſterum *contriſtare Spiritum Sanctum Dei.* Eph. 4. Quod te extra

Deum magis lætificat, hoc certo Spiritum Sanctum magis contriſtat.

3. O *quam bonus, & ſuavis eſt Domine Spiritus tuus.* Bonitas, ſuavitas, miſericordia, etſi æquè ſint communes Trinitati, ſpecialiter Spiritui Sancto tribuuntur. Huic debes, quod ſis deductus in terram bonam, quod fecerit tecum Deus miſericordiam ſuam, quod lachrymis laveris peccata tua, &c. Et quid reddis? Vide, nè ſi ingratus eſſe pergas, ipſe quoque à te abſtrahat miſericordiam ſuam, & ceſſet poſtulare pro te gemitibus inenarrabilibus.

FERIA V.

De amore Chriſti erga nos in Sanctiſſimo Sacramento.

1. Hoc *eſt corpus meum: Hic eſt ſanguis meus.* Matth. 26. Idem in Euchariſtia eſt corpus, quod in Incarnatione aſſumptum fuit: idem ſanguis, qui in Cruce effuſus. Quanti amoris opus eſt Incarnatio, & Mors Chriſti, tanti eſt ſui ipſius exhibitio in Euchariſtia. Tantum ergo debes Chriſto per hanc ad te vinienti, quantum totus mundus incarnato & mortuo. O Domine, quis tu es? & quis ego ſum? Et tamen quam parum tibi obſequii reddo! quam multum mihi ipſi, & vanitati?

2. *Qui manducat meam carnem, & bebit meum ſanguinem, in me manet, & ego in eo* Joa. 6. Sub ſpeciebus panis & vini ſe abdidit, ut nobis incorporaretur, & ut noſtrum alimentum tranſiret

tranſiret in ſubſtantiam. Vides amorem erga te, quo JESUS vult tecum unum fieri? Quam ergo debet purum eſſe & immaculatum cor tuum! quam ab omni re creata avulſum, & uni Deo adhærens? Qui enim amat alia præter Deum, non amat, ut debet, Deum.

3. *Caro mea verè eſt cibus, & ſanguis meus verè eſt potus.* Ibid. Ut vitam viveremus divinam, divinum exhibuit alimentum. Noluit in Sacramento hoc permanere ſubſtantias, ut ipſe ſubſtantia ſui corporis,& ſanguinis nos ſatiaret. Non eſt hoc amoris verè divini argumentum? Non deberet hic cibus omnem meum appetitum ſatiare? Toties hoc paſcor, & tamen ad cepas Ægypti, ad delectamenta ſenſuum, ad creata ſuſpiro? O pudor!

FERIA VI.

SS. Euchariſtia eſt memoriale Paſſionis Chriſti.

1. H*Oc ſacramentum inſtituit tanquam Paſſionis ſuæ memoriale perenne.* S. Thom. opuſc. 3. Cruenti ſacrificii ut perennis extaret memoria, incruentum inſtituit quotidiè peragendum. Semel pro nobis immolatus, invenit modum, quo ſæpius immoletur. Ergonè putandum eſt Chriſtum toties pro me mori? Agnoſce amorem. Sed nihil reddis, niſi & tu quotidiè immoleris. *Qui enim ſunt Chriſti, carnem ſuam crucifixerunt cum vitiis, & concupiſcentiis ſuis.* Gal. 4.

2. *Hoc facite in meam commemorationem.* Luc. 22. Quanti ipſe ſuam paſſionem fecerit, hinc æſtima; quia voluit ipſe ſeipſo ejus eſſe memoriale. Obligat hoc te ad continuam tanti beneficii memoriam; non quæ in ſola cogitatione ſiſtat, ſed quæ in affectum, & opus transeat. *Qui enim Paſſionis Dominicæ myſteria celebramus, debemus imitari, quod agimus* S.Greg.4. Dialog. 59.

3. *Quotiescunque manducabitis panem hunc, & calicem Domini bibetis, mortem Domini annunciabitis.* Quoties Euchariſtiam ſumis, cogita te mortui Chriſti ſepulchrum eſſe. Non eris dignum, niſi ſis novum; voluit enim poni in *monumento novo.* Non eris novus, niſi veterem hominem occidas. *Neceſſe eſt, ut dum hæc agimus, noſmetipſos Deo in cordis contritione mactemus.* S.Greg.Ibid. Quid ad hoc ais? Expedi arma, & te hoſtiam ei exhibe, qui ſe dedit hoſtiam pro te.

SABBATHO.

De dignitate ſumentis Euchariſtiam.

1. *AD eum veniemus, & manſionem apud eum faciemus.* Joan. 14. Qui ſumit Euchariſtiam, fit Dei habitaculum. Ut advertas, quanta ſit hæc dignitas, cogita uterum Beatiſſimæ Virginis, in quo primum homo factus habitavit. Quantis illam gratiis cumulavit. At is ipſe eſt, qui in Euchariſtia ad te divertit. Quanta eſt hujus habitaculi dignitas! Ah noli permittere ut in ea divertant fœda animalia infrænium paſſionum.

2. *Qui*

2. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum ſanguinem, in me manet, & ego in eo.* Ioa. 6. Non ſolum fit habitaculum Dei, qui Euchariſtiam ſumit, ſed admirabili quædam unione fit unum cum eo. Aſſequere ſi potes, quanta ſit hæc dignitas, uniri humanitati Chriſti, & veluti ea mediante ipſi perſonæ Verbi, & toti Trinitati, quæ concomitanter in Euchariſtia ſumitur. Conſidera ad quid te obliget hæc dignitas: ut qui uniris Deo, avellaris à luto creatarum rerum: ut dicta, facta, cogitata tua ſint talia, quæ non dedeceant membrum Chriſti.

3. *Ego vivo propter Patrem, & qui manducat me, & ipſe vivet propter me.* Excellentiam unitionis cum Chriſto adverte. Sicut Filius accipit à Patre eſſentiam, vitam, & omnes perfectiones; ita ut ſit unus Deus cum Patre, & in eo vivat, easdemque cum illo perfectiones habeat; idem intelligere, idem velle, & operari; ita per Euchariſtiæ ſumptionem ſis particeps vitæ, & perfectionum Chriſti. Debes ergo idem cum illo ſentire, velle, agere, pati. Efficiet id unitus tibi Chriſtus, niſi tu obſiſtas.

DOMIN. II. POST PENTEC.

SS. Euchariſtia eſt Cœna magna.

1. HOmo quidam fecit cœnam magnam, & vocavit multos. Luc. 14. Euchariſtia *cœna* eſt, parata veſpere, ſeu in fine ſæculorum: ſumenda in nocte obſcura ad fidei lumen. *Magna* ab Editore Deo, à ferculis humanitatis, ac

Divinitatis Chriſti; à convivis omnibus fidelibus; à miniſtris Angelis. Omnia magna ſunt; tu ſolus parvus es, & indignus: & tamen te quoque Homo-Deus ad illam invitat. Huc totam famem ſitimque applica; *& ne deſideres de cibis ejus* (mundi & carnis) *in quo eſt panis mendacii*. Prov. 23.

2. *Et cœperunt ſimul omnes excuſare*, ſeu recuſare. Domini bonitas eſt omnes admittentis; ſua cujuſque malitia eſt, ſeipſum excludentis. Tria excuſationum genera inducuntur: *In empta villa dominatio, & ſuperbia notatur* S. Aug. ſer. 33. de Verb. Dom. In emptis bobus avaritia, aut quinque ſenſus, qui nos ad terrena trahunt. In ducta uxore, carnis voluptates. Priores rogant ſe excuſari: tamen venire contemnunt. *Humilitas ſonat in voce, ſuperbia in actione*. Gregor. hom. 13. Tertius ſolus ait: *Non poſſum venire*: quia *animus ad voluptates propenſus, infirmus eſt, & invalidus ad exequenda, quæ Dei ſunt*. Cyril. Alex. lib. 4. de Ador. Hæc tria plerumque ſunt, quæ ſi te non abſtrahunt à Cœna, fructum imminuunt. Vide nè recuſes.

3. *Tunc iratus Paterfamilias, dixit ſervo ſuo: Exi citò in plateas, & vicos civitatis; & pauperes, ac debiles, & cœcos, & claudos introduc huc*. Ibid. Meritò iraſcitur Dominus, cujus tanta humanitas, tantum beneficium reſpuitur. *Pauperes, & debiles dicuntur*, ait S. Greg. hom. 36. *qui judicio ſuo apud ſemetipſos infirmi ſunt*. Quàm ille ardet habere convivas! quàm tu languidè accedis! Ille undequaque conquirit, nec averſa-

tur

tur *infirma mundi.* Non avertaris infirmitate tua; *quia quem vocaverit, dignum facit, ſi ſequatur.* S. Ambr. l. 1. de pœn. c. 6. *& ſanat omnes infirmitates tuas.*

FERIA II.

De diſpoſitione ad SS. Euchariſtiam ſumendam.

1. IN *ſole poſuit tabernaculum ſuum.* Pſal. 18. Curanda ſumma puritas animæ, in quam venturus eſt Euchariſticus Deus. Exigit hoc ſumma puritas, & Majeſtas hoſpitis. Expende enim quis, ad quem ingreditur? Si Matrem, quæ conceptura erat Filium Dei, *decebat tanta puritate nitere, qua major infra Deum excogitari non poteſt*, te idem decet, qui eundem excipis. At puritas, non eſt ſola ab omni peccato immunitas, ſed etiam affectuum purgatio, & virtutum ornatus. Poteſnè ſic te mundum dicere? Quanto labore adhuc opus eſt, ut huc pervenias? pervenies, ſi ſerio voles. Dic cum leproſo Matth. 8. *Domine, ſi vis, potes me mundare.* Confide, extendet manum ſuam, & dicet: *Volo mundare.*

2. *Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod eſt in paradiſo.* Apoc. 2. Id eſt, ut ait Richar. à S. Laur. de laud. B. V. lib. 12. quod eſt *in Eccleſia militante per præſentiam corporalem in Sacramento Altaris.* Ut hoc fruaris myſterio, neceſſe eſt, ut te vincas, & appetitum rationi, rationem Deo ſubjicias. Non ſatis ergo digne acce-

dis, ſi te non vincis. Quantus tibi in teipſo victoriarum campus! ſuperbia, ambitio, tui æſtimatio, vanæ gloriæ cupiditas, ira, impatientia, languor in ſpiritu, tepiditas, & alia, quæ tu noſti. Hæc devince, & dabitur tibi *de ligno vitæ.* Quam alius eſſes, ſi quoties ad hanc eſcam acceſſiſti, vel unum ex his hoſtibus ſubjugaſſes!

3. *Ecce ego pluam vobis panem de cœlo; egrediatur populus, & colligat.* Exod. 16. Promittitur hic manna, figura Euchariſtiæ, & quidem ad inſtar pluviæ ſuper juſtos, & injuſtos cadentis. Quæ bonitas Dei ſe tam prodige largientis! ſed ut eo potiaris, neceſſe eſt te *egredi.* Unde? aut quo? Reſpondet Rupertus lib. 3. c. 11. in Exod. *De priſtina converſatione, de vetuſtate vitæ. Nondum enim depoſito vetere homine, non eſt nobis hoc manna colligere.* Expende, quam vivat in te vetus homo, quanta in eo occidere debeas, ut induas novitatem vitæ.

FERIA III.

Item de diſpoſitione ad SS. Euchariſtiam ſumendam.

1. PAuperes ejus ſaturabo panibus. Pſal. 131. Felix paupertas, quæ ſola, ut ait Rupert. in c. 6. Joan. *edit magnam eleëmoſynam Regis Regum; quam dat ipſe; non aliam, quam ſeipſum.* Datur ergo ille panis ut eleëmoſyna magni Dei. Exinanire, exinanire, ut pauper fias illa dignus. Ejice amorem ſæculi, & vanitatem ejus. Indigne eleëmoſynam accipit, qui dives eſt; indigne

digne Euchariſtiam, qui ſæculo afficitur. Scito, *qui eſurientes*, ſeu pauperes, *implet bonis*, illè *divites dimittit inanes*. Et hæc eſt forte cauſa tam parvi fructus à te relati, ex tam frequente hujus myſterii ſumptione.

2. *Si quis ſitit, veniat ad me, & bibat.* Joan. 7. Sitis quædam, & fames, ac vehemens deſiderium adferendum eſt ad hunc cibum. Fons ille Sacramentalium gratiarum non patet, niſi ſitienti: *Sitienti dabo de fonte vitæ.* Apoc. 6. *Oportet namque*, ait Bernard. ſer. 31. in Cant. *ut ſancti deſiderii ardor præcedat faciem ejus ad omnem animam, ad quam eſt ipſe venturus.* O tepida anima! nonne ſacrilegium crederes nauſeare cibum iſtum pretioſiſſimum? certe proximus nauſeæ es, ſi non deſideras. Excita ergo, quoties acceſſura es, fervens deſiderium; quod naſcetur ex actuali fide dignitatis hujus cibi, amoris in te Dei, fructuum ex Euchariſtia dimanantium, &c.

3. *Cum invitatus fueris ad nuptias, recumbe in noviſſimo loco.* Lucæ 14. Ad nuptiale convivium Dei ſe tibi deſponſantis acceſſurus es. quis tu? quis ille? agnoſcis in ejus majeſtate, tuam indignitatem? ſed dignus fieri potes, ſi corde ſincero ſis humilis. *Reſpexit humilitatem ancillæ ſuæ*, Luc. 2. ut ejus ſacratiſſimum uterum ſubiret: non deſpiciet tuam humilitatem. Et quanta te deprimendi materia, ſi bene expendas, quis tu? quis ille?

FERIA IV.

De effectibus SS. Euchariſtiæ ſumptæ.

1. *Accedite ad eum, & illuminamini.* Pſal. 33. Accedentium ad Chriſtum fructus eſt, quod intellectu illuminentur ad cognoſcenda altiſſima myſteria. Ipſe lux eſt, *quæ illuminat omnem hominem.* Joan. 1. Expende tenebras tuas. Heu quantum ad Divina cœcutis! ſcisnè, quod in fractione panis aperti ſunt oculi Diſcipulorum? Lucæ 24. Ecce idem cœcitatis tuæ medicus eſt. Idem, quod ex cœco olim Hierichuntino, ex te quærit: *Quid tibi vis faciam?* Luc. 18. O benignitas prævenientis! dic fidenter cum eodem: *Domine, ut videam* te, videam me.

2. *Qui replet in bonis deſiderium tuum, renovabitur, ut aquilæ, juventus tua.* Pſal. 102. Seneſcit anima, cum ad virtutem languet: juveneſcit, cum viget: Senio hoc frequenter & tu occuparis: ſed in novitate vitæ ambulandum eſt. Ut renovetur autem juventus tua, aptiſſimum remedium eſt, ut Deus *repleat in bonis deſiderium tuum.* Si ergo per S. Hieron. in c. 3. Ezech. *hoc ſolum habemus in præſenti ſæculo bonum, ſi veſcamur carne Domini*, ex hoc digne ſumpto juveneſces. Æſtima, lauda, ama, anhela; & quoties accedis, aliquid veteris hominis depone.

3. *Exſurgens* MARIA *abiit in montana cum feſtinatione.* Luc. 1. Effectus hic fuit concepti Dei. *Quo enim jam Deo plena*, ait Ambr. lib.

lib. 2. in Luc. *niſi ad ſuperiora cum feſtinatione contenderet?* Eundem accipis in Euchariſtia, quem Virgo concepit. Idem in te, niſi tu obſiſtas, operabitur: ut ardente voluntate ad ardua virtutum contendas, & quidem magna feſtinatione ad apicem perfectionis pervenias. Coopeare id deſideranti Deo, nè te ſemper per tuum languorem in imo reperiat. Elevabit te Deus, ſed non ſine te.

FERIA V.

De aliis Effectibus SS. Euchariſtiæ ſumptæ.

1. PAnem *Angelorum manducavit homo.* Pſal. 77. Dicitur SS. Euchariſtia *Panis Angelorum*, non quod Angeli ea veſcantur; ſed quod homines ſumentes veluti Angelos efficiat. Ita Hugo Card. in cap. 31. Proverb. *Datus eſt hominibus, ut fiant Angeli.* Quæ tua eſt felicitas, ſi fias veluti corporis expers, totus ſpiritualis, tentationum immunis, expers paſſionum? Certe ſi nondum factus es talis, tu impediviſti: Et quæ hæc tua inſania, cum poſſis, nolle ad Angelicam perfectionem evadere?

2. *Quotquot autem receperunt eum, dedit eis poteſtatem filios Dei fieri.* Joan. 1. Effectus Sanctiſſimæ Euchariſtiæ eſt, ut te faciat filium Dei, non quidem naturalem, ſed adoptivum. Per quod ſimul intras in jus hæreditatis. *Si enim filii* Dei ſumus, *& hæredes.* Rom. 8. O mira dignatio! expende, quem Patrem habeas? quem fratrem? quo affectu, reverentia,

fiducia in eum ferri debeas? ſed quam degener tu fuiſti hactenus filius, & frater! non te pudet? Sed quid eris impoſterum, ut digne Patrem voces Deum, Fratrem Jeſum?

3. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum ſanguinem, in me manet, & ego in eo.* Joan. 6. Altius aſcendit dignitas, quam per S. Euchariſtiam obtines. Non tantum ſis filius Dei; ſed unum cum Deo, ut is in te maneat, tu in illo. Sed neceſſe eſt ad hoc, ut moriatur in te, quidquid tu es; vivat ſolum, quod Deus eſt. O quando erit illud tempus, quo cum veritate dicere poſſis: *Vivo ego, jam non ego; vivit vero in me Chriſtus!*

FERIA VI.

De infinita Dei perfectione.

1. EX *ipſo, & per ipſum, & in ipſo ſunt omnia.* Rom. 11. Quidquid concipere potes perfectionis, bonitatis, ſanctitatis, pulchritudinis, ſapientiæ, potentiæ, felicitatis, &c. hoc in Deo eſt infinite perfectiore modo, quam tu concipias. Ex hoc & per hunc ſunt omnia, quæ aliquid perfectionis habere videntur. O Deus meus & omnia! tu es eſſe neceſſarium à te ipſo: omnis creatura nihilum neceſſarium ex ſeipſa. Quid ergo amorem ad nihilum converto, à te averto? Tu es Deus meus, & ſolus dignus amore meo. Felix ego, ſi tantæ majeſtati digne poſſim ſervire.

2. *In ipſo ſunt omnia*, non tantum eminentiali

tiali modo eſſendi, ſed etiam ut in Idæa, ſeu exemplari omnis perfectionis; præſertim vero intellectualium creaturarum, quas ad imaginem, & ſimilitudinem ſuam creavit, & uſque modo per conſervationem ad eandem ſimilitudinem efformat. Quam eximium tibi propoſitum eſt exemplar, quod imiteris? Lauda, gratias age, ama. Sed confer vultum animæ tuæ cum illo: proh quantum abludis! Adnitere ergo Deum aſſidue intueri: exuere, quod modo refers; refer eum quem debes.

3. *In ipſo ſunt omnia.* Perfectiones illæ omnes innumeræ per creaturas diſperſæ, in Deo ſunt unica eademque res, quæ eſt ſapientia, bonitas, miſericordia, &c. ſine omni compoſitione, ſine omni diſtinctione: unde quæ unum ſunt, & in eadem unitate multa, magis Deum referunt. Esne tu unus, unitate intentionis? Unam forte habes, ſed non eadem unitate multiplicem; ſed diverſas, & pugnantes; placendi Deo, & hominibus; ſerviendo ſenſibus, & Deo. Unam habe, qua Deum reſpicias, ſed idem opus ex pluribus virtutum motivis age; erit unum opus, multiplex perfectio.

SABBATHO.

De ſapientia Dei, & ſuiipſius contemplatione.

1. *Omnia nuda, & aperta ſunt oculis ejus.* Hebr. 4. Scit enim quidquid ſciri poteſt; quidquid in Deo eſt, quidquid extra

Deum conditum eſt, aut condi poteſt, & ipſa cordium ſecreta; ſapientia inventrix omnium, quæ in mundo fiunt, diſponens omnia in numero, pondere, & menſura: in cujus comparatione omnis Angelorum ſcientia eſt mera ignorantia. Crede, æſtima, lauda, ama, ſpera in omni caſu adinventuram tibi remedium: conſigna te illius ſapientiſſimæ diſpoſitioni. Imitare nihil agendo temerè, ſed adhibita conſideratione. Attende quid agas, quia Deus videt.

3. *Non eſt ulla creatura inviſibilis in conſpectu ejus:* Ibid. non tantum quæ fuerūnt, ſunt, aut erunt; ſed etiam quæ non erunt quidem, ſed eſſent tamen, ſi conditio aliqua poneretur. Hac ſcientia compoſuit v. g. te, cum omni tempore, loco, & circumſtantia poſſibili, & vidit, quid in quaque circumſtantia acturus eſſes. Quid non debes ergo Deo, quod te non produxerit ex parente Idololatra, in tempore, & loco infidelitatis, non conjunxerit iis circumſtantiis, in quibus certo eras periturus, &c.? Lauda, magnifica, ama, time, ſi forte aliquam circumſtantiam viderit, qua eſſes eum derelicturus, quæ forte à teipſo, à tua gratiam acceptandi negligentia dependeat.

3. Conſidera primum eſſentiale, & neceſſarium objectum Divinæ cognitionis eſſe Deum ipſum, quoad eſſentiam, attributa, perfectiones omnes tam abſolutas, quam perſonales. Ex hac cognitione oritur ſuiipſius infinita æſtimatio, amor, gaudium, & beatitudo. Hæc cognitio immutabilis eſt, & æterna; & cum tanta

eodem

eodem temporis momento moliatur, à ſui contemplatione nunquam avocatur. Lauda, adora, &c. Hoc quoque ſit tuum primum objectum. Vide ut ab ejus contemplatione non quavis muſca avoceris. Per ejus contemplationem eo tende, ut magnam de eo æſtimationem concipias.

DOMIN. III. POST PENTEC. De Potentia, & Dominio DEI.

1. *Mirabilis potentia ipſius.* Eccl. 43. quia infinita eſt, & poteſt quidquid de ſe eſt poſſibile, mundum hunc, & infinitos alios de nihilo condere, deſtruere, annihilare: à qua omnis vis eſt cauſarum ſecundarum, in cujus comparatione omnis alia potentia, eſt mera infirmitas. Admirare, adora, benedic, æſtima, implora hanc in tuis neceſſitatibus. Junge te humili confidentia huic omnipotentiæ, etſi ex te nihil poſſis; omnia poteris ea corroborante.

2. *Tu Domine univerſorum, qui nullius indiges.* 2. Mach. 14. Supremus, abſolutus, neceſſarius, æternus omnium Dominus eſt, tam dominio jurisdictionis, quam proprietatis. Primo quidem titulo creationis ex nihilo; à quo proinde res omnes eſſentialiter dependent, ſecundum omnia, quæ ſunt, & poſſunt. Agnoſce te opus manuum ejus. Offer illi quidquid es, quidquid potes. Sive te deprimat, ſive elevet, ſive affligat, ſive ſoletur; Dominus eſt, faciat quod ei placitum eſt.

3. *Domi-*

3. *Dominus omnium es.* Eſth. 3. Alter abſoluti, & ſupremi Dominii titulus eſt (ut infinitos alios taceam) conſervatio continua illius eſſe, quod per creationem dedit; qua nos continuo producit, & eſſe communicat, ac ſuſpenſas tenet creaturas, nè rurſus in abyſſum nihili corruant. Hinc omnes tuæ actiones DEI ſunt; nec licet tibi potentiis tuis abuti. Injuriam ergo ei facis, ſi his ad tuam gloriam, ad tuum commodum magis utaris, quam ad illius. At quoties id feciſti? Hinc ulterius omnes tuos affectus debes illius affectibus, ac voluntati conformare.

FERIA II.

De Sanctitate, & immutabilitate DEI.

1. S*Anctus Dominus* DEUS *noſter.* Pſal. 98. Sanctitas ex S. Dionyſio, *eſt munditia ab omni immunditia libera, perfecta, & omnino immaculata.* Cogita ſanctitatem ejus *ad intra* in infinita cognitione ſuiipſius, quæ eſt generatio Verbi: in amore infinito ſui, qui eſt productio Spiritus Sancti: in gaudio, quo in ſe, de ſe fruitur: quid hic non infinite diſtat ab omni macula? Exclama viva fide, gratulatione, adoratione, tui confuſione: *Sanctus, Sanctus, Sanctus.* Apoc. 4. Imitare Dei ſanctitatem, ama puritatem, execrare immunditiam in cogitationibus, in affectibus tuis.

4. *Sanctus in omnibus operibus ſuis.* Pſal. 144. Cogita ſanctitatem ejus *ad extra*, quæ relucet

in

in operibus ejus: quæ ſive conſideres in ſeipſis, ſive ex fine, quo à Deo fiunt, ſancta omnino ſunt, pura, & immaculata, ita ut nulla poſſit imperfectio intervenire, hoc ipſo, quod à Deo fiant. Imo non poteſt non omne malum, quod ſanctitati contrariatur, immutabili, & æterno odio proſequi. Lauda, glorifica, ama, deteſtare omnes animi tui maculas, opera tua redde immaculata.

3. *Ego Dominus, & non mutor.* Malach. 3. Amat, odit, operatur libere, nec tamen mutatur: gubernat univerſum, eodem momento ſe omnium rerum motibus impendit, producit, ac deſtruit infinita, & tamen eſt ſemper idem: Blaſphematur, injuriis afficitur infinitis, & non turbatur. Admirare, lauda, pete hanc perfectionem, qui minimo movêris. Ut imiteris, tolle ex animo immoderatos motus, extermina præcipites geſtus, alterationem vocis, aſperitatem vultus, &c.

FERIA III.

De amore Dei, quo ſe, & nos diligit.

1. D*Eus Charitas eſt.* 1. Joan. 4. Quia ſe comprehenſive cognoſcit eſſe ſummum bonum ſine omni admixtione mali, ſe quoque infinite amat per Spiritum Sanctum, qui eſt amor ſubſtantialis. Hinc ſe æternum laudat, & quidquid operatur, ad unicam ſuam gloriam refert. Huc etiam me, meaque omnia dirigit. Quam altè me evehit Deus? Sed quan-

tum ego ejus intentioni ſum reluctatus, operationes meas ad meum honorem, meaque commoda retorquendo!

2. *Ipſe enim Pater amat vos*, Joan. 16. quia omnia quæ fecit, cognoſcit eſſe bona: hinc *nihil odit eorum, quæ fecit*. Quia ergo amat, & amor eſt quædam effuſio ſui in amatum, ſe quoque nobis communicat, conferendo eſſe naturale, facultates corporis, & animi, gratiam, & dona ſupernaturalia; eſſe ſuum perſonale naturæ humanæ, ſeipſum mihi in Euchariſtia. Admirare, lauda, gratias age, ama, ob eos fines, ob quos te Deus amat: impende dona ad eos uſus, ad quos dedit.

3. *Omnia, quæcumque voluit, fecit*. Pſal. 144. Cum ſe tot modis communicat, non facit id ex neceſſitate, aut coacte, ſed libere ex ſola ſua bonitate, ac amore. Deinde nihil inde ſui emolumenti quærit, quia nullius eſt capax. Admirare, lauda hanc benefaciendi propenſionem, gratias age. Confundere, quod niſi coactus vix reddas obſequia; quod tua in omnibus quæras commoda. Dic cum Pſal. 53. *Voluntariè ſacrificabo tibi*. Et Pſal. 113. *Non nobis Domine, non nobis, ſed nomini tuo da gloriam*.

FERIA IV.

De Suavitate, Miſericordia, & Juſtitia DEI.

1. S*Uavis Dominus univerſis*. Pſal. 144. Leges nobis imponit, ſed viribus commenſurat;

ſurat ; ad obſervationem earum gratia ſua juvat, & nobiscum cooperatur ; non neceſſitate, ſed gratia inducit : non exigit à nobis omnia, quæ poſſumus, quod utique ut ſupremus Dominus poſſet : errantes amanter revocat, &c. Lauda, adora, ama, confundere, quod in proximum ſis aſperior : quod plura ab illo exigas, quam DEUS. Imitare verborum lenitate, ſuavitate morum religioſa, non affectata.

2. *Et miſerationes ejus ſuper omnia opera ejus.* Ibid. Etſi in Deo perfectiones omnes ſint æquales, quia ſunt ipſe DEUS, quoad nos tamen, & in ordine ad affectus, ſupereminet miſericordia, qua ſublevat omnes miſerias noſtras corporis, animæ, neceſſarias, ac liberas, vel præveniendo, vel eruendo, vel coadjuvando, & conſolando. Quantam in peccatores exhibet quotidie, qui *diſſimulat peccata hominum,* Sap. 11. & expectat pœnitentiam ! Quantam in te ? Quid ei debes ? Lauda, adora, fiduciam concipe exemplo filii prodigi.

3. *Ulciſcens in omnes adinventiones eorum.* Pſal. 98. Ut ut miſericors ſit DEUS, eſt tamen etiam juſtus vindex. Infinite ſanctus peccato læditur : ideo punitione injuriam reparat. Nullum eſt ſeu in juſtis, ſive in reprobis, ſeu grave, ſeu leve peccatum, nè otioſum quidem verbum, cujus pœnam non exigat. Quia non decet ejus majeſtatem impune lædi. Hinc morbi, mors, bella, peſtis, &c. ſunt pœnæ peccati. A DEO ergo accipiendæ ad expiationem ſcelerum, quia eo fine à DEO decernuntur.

Admirare, lauda, time Juſtitiam, quæ nulli parcit. Imitare ſumendo de te ipſo pœnas; acceptando humili, & hilari animo, quas Deus de te ſumit, &c.

FERIA V.

De Providentia Dei.

1. *Dominus regit me, & nihil mihi deërit.* Pſal. 22. Providentia eſt ordinatio, & applicatio mediorum, quibus Deus quamlibet creaturam ad ſuos fines vult deducere. Ab hac nullam excludit creaturam, *cui æqualiter cura eſt de omnibus*. Sap. 6. Non muſcam, non vermiculum, non improbos, non Atheos, &c. à quibus graviſſime offenditur. Quamque creaturam ita curat, quaſi ea unica extaret in univerſo. Recogita per quæ media te duxerit: quam ſuaviter, quam efficaciter. Ubi potes eſſe ſecurior, quam ſi te totum Divinæ providentiæ committas, quoad corpus, animam, locum, &c? Quam ſpem potes concipere, ſi ejus diſpoſitioni non obſiſtas?

2. *Vos cogitaſtis de me malum, ſed Deus vertit illud in bonum.* Geneſ. 50. Providentia ſua Deus immittit res adverſas, famem, peſtem, bellum, tentationes Dæmonis, perſecutiones, morbos corporis, afflictiones animæ: ſed facit, ut *diligentibus Deum omnia cooperentur in bonum.* Joſephi venditi recordare. Utitur enim illis ut mediis ad ſuos fines. Æſtima ejus omnes diſpoſitiones. Nec fallitur Sapien-

tia, nec fallit Bonitas. Nihil tibi accidet, quod tuo non ſit emolumento. Afflictionem ergò excipe à Deo, læto, hilarique animo. Et dic cum Filio Dei: *Calicem, quem dedit mihi Pater, bibam illum.* Joan. 18. & poſthac: *In manibus tuis ſortes meæ.* Pſal. 30.

3. *In pace in idipſum dormiam: quoniam tu Domine ſingulariter in ſpe conſtituiſti me.* Pſal. 4. Qui omnem ſpem ſuam fundat in Dei providentia, ideoque ſe totum illi committit; vere dormit, & quieſcit in ſumma animi tranquillitate, in cordis jucunditate, quæ nullo rerum eventu turbatur. Et quanta hæc voluptas? Hæc propria eſt libertas filiorum Dei. *Omnem* ergo *ſollicitudinem tuam projice in eum, quoniam ipſi cura eſt de te.* 1. Petr. 5.

FERIA VI.

De immenſitate, & Præſentia Dei.

1. *Cœlum, & terram ego impleo.* Jerem. 23. Ubi ſpatium quodcunque eſt, imo ubi quodcunque fingi poteſt, ibi Deus eſt. Nuſquam ergo tibi tutæ ſunt latebræ à facie ejus. Qua fugis, Deus eſt. Ubi lates, Deo pates. Ubique pariter Deo frui potes. Si Deum quæris, invenies eum in omni loco, ad quem te deſtinat obedientia. Nullus illi tam vilis eſt locus, in quo non ſit: & cur tu fugis?

2. *Cœlum, & terram ego impleo.* Cogita modos, quibus Deus eſt ubique. 1. Per eſſentiam ſecundum ſuam totam Divinitatem:

 Hic-

Admirare, lauda, time Juſtitiam, quæ nulli parcit. Imitare ſumendo de te ipſo pœnas; acceptando humili, & hilari animo, quas Deus de te ſumit, &c.

FERIA V.

De Providentia Dei.

1. Dominus regit me, & nihil mihi deërit. Pſal. 22. Providentia eſt ordinatio, & applicatio mediorum, quibus Deus quamlibet creaturam ad ſuos fines vult deducere. Ab hac nullam excludit creaturam, *cui æqualiter cura eſt de omnibus*. Sap. 6. Non muſcam, non vermiculum, non improbos, non Atheos, &c. à quibus graviſſime offenditur. Quamque creaturam ita curat, quaſi ea unica extaret in univerſo. Recogita per quæ media te duxerit: quam ſuaviter, quam efficaciter. Ubi potes eſſe ſecurior, quam ſi te totum Divinæ providentiæ committas, quoad corpus, animam, locum, &c? Quam ſpem potes concipere, ſi ejus diſpoſitioni non obſiſtas?

2. *Vos cogitaſtis de me malum, ſed Deus vertit illud in bonum.* Geneſ. 50. Providentia ſua Deus immittit res adverſas, famem, peſtem, bellum, tentationes Dæmonis, perſecutiones, morbos corporis, afflictiones animæ: ſed facit, ut *diligentibus Deum omnia cooperentur in bonum.* Joſephi venditi recordare. Utitur enim illis ut mediis ad ſuos fines. Æſtima ejus omnes diſpoſitiones. Nec fallitur Sapien-

tia, nec fallit Bonitas. Nihil tibi accidet, quod tuo non ſit emolumento. Afflictionem ergò excipe à Deo, læto, hilarique animo. Et dic cum Filio Dei: *Calicem, quem dedit mihi Pater, bibam illum.* Joan. 18. & poſthac: *In manibus tuis ſortes meæ.* Pſal. 30.

3. *In pace in idipſum dormiam: quoniam tu Domine ſingulariter in ſpe conſtituiſti me.* Pſal. 4. Qui omnem ſpem ſuam fundat in Dei providentia, ideoque ſe totum illi committit; vere dormit, & quieſcit in ſumma animi tranquillitate, in cordis jucunditate, quæ nullo rerum eventu turbatur. Et quanta hæc voluptas? Hæc propria eſt libertas filiorum Dei. *Omnem ergo ſollicitudinem tuam projice in eum, quoniam ipſi cura eſt de te.* 1. Petr. 5.

FERIA VI.

De immenſitate, & Præſentia DEI.

1. *COelum, & terram ego impleo.* Jerem. 23. Ubi ſpatium quodcunque eſt, imo ubi quodcunque fingi poteſt, ibi DEUS eſt. Nuſquam ergo tibi tutæ ſunt latebræ à facie ejus. Qua fugis, DEUS eſt. Ubi lates, DEO pates. Ubique pariter DEO frui potes. Si DEUM quæris, invenies eum in omni loco, ad quem te deſtinat obedientia. Nullus illi tam vilis eſt locus, in quo non ſit: & cur tu fugis?

2. *Cœlum, & terram ego impleo.* Cogita modos, quibus DEUS eſt ubique. 1. Per eſſentiam ſecundum ſuam totam Divinitatem:

Hic ergo, ubi ego ſum, eſt Pater, generatur Filius, ſpiratur Spiritus Sanctus, &c. Ergo nunquam ſum ſolus. Ergo ſemper habeo cum quo amicè verſari poſſim. Ergo ubique DEUM revereri debeo: ergo ubique timere. 2. Per præſentiam, non veluti mortuam, ſed advertens, & cognoſcens omnia. Adeſt oranti, tentato, afflicto, bonum operanti. Crede, ama, confide, illius ſolius oculis placere ſtude. 3. Per potentiam, ubique enim operatur, conſervando, coagendo, &c. Non deſpondebo ergo animum in adverſis, *quoniam tu mecum es*: tu adjuvas infirmitatem meam.

3. *Non eſt procul ab unoquoque noſtrûm.* Act. 17. Cogita etiam tibi DEUM eſſe præſentem, longe intimius, quam ſit ipſa tua anima. Intra te eſt Pater, Filius, Spiritus Sanctus, ac tota Divinitas, per eſſentiam, præſentiam, & potentiam. Ejus Bonitas dat tibi eſſe, Sapientia intelligere, Omnipotentia agere, &c. Gaude, admirare, confide, ama, DEUM intra te ipſum quære: ſtude, ut ſis dignum ejus Majeſtati habitaculum; nè ei diſpliceas, quem ſemper tecum habes.

SABBATHO:

JESUS baptizatur à Joanne.

1. *TUnc venit* JESUS *à Galilæa in Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo.* Matth. 3. Conſidera Chriſti humilitatem. Qui formam peccatoris aſſumpſerat, induit etiam pœni-

pœnitentis. Non eſt, nec eſſe poteſt peccator, & haberi non penſi habet. Vitam actívam ab humilitate auſpicatur. Admirare, lauda, gratias age pro exemplo. Imitare. Cura quis ſis, non quis habearis. Quæ cum proximo agis, in humilitate funda. At *Joannes prohibebat eum, dicens: Ego à te debeo baptizari, & tu venis ad me.* Ibid. Agnoſcit eo momento Chriſtum, quem nondum viderat. Hinc reverentia, admiratio venientis ad ſe; humilitas ſe baptiſmo indigere profitentis. Tantum eſt ſemel noſſe DEUM. ſi niteteris bene DEUM noſſe, quantos illa cognitio excitaret affectus?

2. *Reſpondens autem* JESUS, *dixit ei: Sine modo, ſic enim decet nos implere omnem juſtitiam*; Ibid. ut tu baptizes, ego baptizer: ego me demittam, tu obedias. Ergo omnis juſtitia, ſeu ſanctitas continetur humilitate, & obedientia. Nondum bene hanc veritatem es aſſecutus. Nunc igitur ſubjicere non tantum majori, aut æquali, ſed etiam minori, exemplo Chriſti.

3. *Baptizatus autem* JESUS, *confeſtim aſcendit de aqua: & ecce aperti ſunt cæli.* Matth. 3. Tria poſt Chriſti baptiſmum evenere. 1. Cœli aperti ſunt. En clavim, quæ tibi cœlum reſerat, humilitatem: quia humilibus datur gratia; gratia eſt ſemen gloriæ. Aſpira ad cœlum? Sed ſcito, quod vim patitur, quam tibi inferas te deprimendo. 2. *Vidit Spiritum Dei deſcendentem ſicut columbam.* Ibid. Ita humiliantem ſe Spiritus Dei honorat. Non nega ei guſtum,

quem dare potes per tuam humilitatem. At venit ſuper humilem in ſpecie columbæ puræ, & innocentis: quia humilitas conſervat innocentiam. 3. *Audita eſt vox de cœlis, dicens: Hic eſt filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* Ibid. Qui ſe inter peccatores abjicit, declaratur Filius Dei. Teſtatur Pater, ſibi Chriſtum placere in hac humilitate. O ſi tibi diceret DEUS: Tu es filius meus dilectus, quantum exultares, amares, &c.! At dicet, ſi te cum Chriſto humiliaveris: quia *humilia reſpicit, & alta à longe cognoſcit.*

DOMIN. IV. POST PENTEC.

CHRISTUS in deſertum ſecedit, & tentatur.

1. TUnc *Jeſus ductus eſt in deſertum à Spiritu;* Matth. 3. utique Sancto; non vano, non mundano. Filius, & filii Dei Spiritu Dei aguntur. *Ductus eſt in deſertum*, non in frequentem civitatem; ut fugiat plauſum, quem forte dediſſet populus motus reſeratione cœli, deſcenſu Spiritus, & voce audita. Quo tu ſpiritu duceris, aut potius raptaris? & quorſum? Confundere, & ſine te à Spiritu Dei agi, ab hominum frequentia, ad fugam laudum & plauſuum. *Ut tentaretur à Diabolo.* S. Ambroſius in Luc. *Ut Diabolum provocaret.* Hic finis illius ſeceſſus fuit. At cur tentari voluit Dei Filius? Ut diſcas tentationes etiam in filios Dei cadere, nè in tentationibus puſillanimis fias. 2. Ut habeas vincendi

vincendi Magiſtrum. Aſſume animos; & ut vincas, exemplo Chriſti pugna.

2. *Et tentabatur à Sathana.* Audet Diabolus, quia Deus permiſit, qui prohibere poterat. Quanto plus audebit in te, qui prohibere non potes. Sta in timore. Ex occaſione famis arripit ſtatim occaſionem, cùm gulâ tentandi. Ita vigilat in omnem occaſionem nocendi. Diſce vel ab ipſo Diabolo vigilare in id, quod tuæ eſt profeſſionis: vigilare in omnem occaſionem mali, nè tibi noceatur.

3. *Accedens tentator dixit ei: Si Filius Dei es,* &c. In tribus his Chriſti tentationibus adverte, quibus potiſſimum argumentis, ſeu fraudibus uti ſoleat. In prima, quia famet Chriſtus, perſuadere vult neceſſitatem cibi. In ſecunda, ad præcipitium ſollicitat *ſub ſpecie boni,* quod Deus per Angelos aſſiſtet. In tertia, regna mundi tantum oſtendit, cum dare non poſſit, & *imaginationi* tanquam quid magnum *objicit.* Reflecte te, an non ſub ſpecie neceſſitatis, aut boni, te tua paſſio ſeduxerit? An non æſtimaveris magni, quæ apud Deum nihil ſunt, &c. *Qui reſpondens dixit: Scriptum eſt.* Conſidera, quid Chriſtus egerit. 1. Statim reſiſtit tentatori. Noli cum tentatione tricari. Facile vincitur, qui principio non reſiſtit. 2. Rejicit uno verbo: *Scriptum eſt:* objiciendo id, quod Deus mandat. Dic & tibi in tentatione: prohibet Deus: plectit Deus, & æternum. Tunc accedent ad te Angeli, ſeu veræ conſolationes ſpirituales.

FERIA II.

De tribus tentationibus, & victoria Chriſti.

1. S*I filius Dei es, dic ut lapides iſti panis fiant.* Matth. 4. Incitat Chriſtum ad inordinatum affectum cibi per miraculum quærendi. Chriſtus huic tentationi obviat per generoſum contemptum. *Non in ſolo pane vivit homo:* quaſi dicat, ſe hoc medium contemnere, cum alia ſuperſint plura. Ita obviandum eſt tentationibus ſenſus. Felicius contemnes, quam poſitive lucteris. Aliæ ſunt voluptates homine dignæ; ſenſuum dedignare.

2. *Si filius Dei es, mitte te deorſum*, &c. Ibid. Eſt tentatio vanitatis ſpecie boni, ſeu confidentiæ in Deum tecta: Huic obviat: *Non tentabis Dominum Deum tuum.* Larvam detegit, & oſtendit eſſe tentationem, quod ut bonum objiciatur, ut confidat Deo ſe præcipitando. Ita obviandum eſt tentationibus ſpecie bonitatis. Non ſtatim ſanctum æſtima, quod ſpeciem boni habet: ſed examina fines, intentationem, circumſtantias. Quoties ſic aberraſti?

3. *Hæc omnia tibi dabo, ſi cadens adoraveris me.* Ibid. Impudentiſſima hæc eſt ambitionis tentatio, per quam cultus Deo debitus creaturæ tribuitur. Hanc cum indignatione repellit. *Vade Sathana.* Ita indignare tentationibus, quæ Dei honorem violant, quæ effectum ad creaturas rapiunt: Dic magno animo: *Dominum*

Deum meum adorabo, & illi ſoli ſerviam. Vide etiam quanti æſtimet dæmon peccatum mortale, ut omnia regna pro uno proponat. Tu tanti fac ſalutem tuam.

FERIA III.

Teſtimonium Joannis de Chriſto.

1. *MIſerunt Judæi Sacerdotes, & Levitas, ut interrogarent eum, tu quis es?* Joan. 1. Vitæ auſteritas, ſanctitas & zelus, magnum nomen Joanni fecerant. Hinc orta quæſtio, an ipſe Chriſtus ſit. Magnum nomen quo plus quæris, minus obtines; ſanctitatem vitæ ſequitur ſponte. Ad hanc obtinendam multum proderit ſæpe quærere, *Tu quis es?* & reſpondere ſibi: *Non ſum ego Chriſtus*: agnoſcere ſuam vilitatem, abjecte de ſe ſentire, & loqui. Humilitas enim eſt fundamentum ſanctitatis.

2. *Quid ergo? Elias es tu? Et dixit: Non ſum.* Ibid. Poterat Joannes & Eliæ, & Prophetæ nomen acceptare, qui à Chriſto dictus fuerat *ſpiritu Elias, & plusquam Propheta*: quia tamen id etiam negare poterat, reſponſum illud elegit, quod ad ſui contemptum magis facit. Hæc veræ humilitatis eſt regula. Quomodo tu eam obſervas? Quid Joannes de ſe? *Ego vox.* Quid tu de te? Nihilum te forte dicis, ſed non ſentis; & idipſum quod dicis, vis non credi; & ſub pallio humilitatis tegis ſuperbiam. Confundere: & poſthac *non veniat tibi pes ſuperbiæ.* Unum enim tantum habet pedem

 ſuper-

ſupeibia; hinc facili impulſu proſternitur.

3. *Quid ergo baptizas, ſi tu non es Chriſtus, &c. Ipſe eſt, qui poſt me venturus eſt, qui ante me factus eſt, cujus ego non ſum dignus, ut ſolvam ejus corrigiam calceamenti* Ibid. Effunditur in laudem Chriſti, & per ſui honoris diſpendium, honorem Chriſto aſſerit. Confer te cum Joanne. Quam tu parcus in aliorum laudes; quaſi tibi decedat, quod alterius meritis tribuis? quam ambitioſus tuarum; quas etiam non mereris? quam facile, ut tuum cures, honorem Dei negligis?

FERIA IV.

Alterum Joannis teſtimonium de Chriſto.

1. *Altera die vidit Joannes Jeſum venientem ad ſe, & ait: Ecce Agnus Dei; ecce qui tollit peccata mundi.* Joan. 1. Cyril. l. 1. in Joan. c. 1. *Propheta ſimul & Apoſtolus, quem venturum prædixerat, jam demonſtrat præſentem.* Præcurſor conſtitutus primam oblatam prædicandi Chriſtum occaſionem arripit. O ſi & tu nullam ſineres elabi occaſionem Chriſtum tibi, & aliis manifeſtandi, laudandi, &c. & verbo & opere! Spera id futurum, ſi veniat JESUS ad te per gratiam, ſine qua nihil potes: Si *videas tu* JESUM, & cum reflexione advertas ad occaſionem. Hoc ora JESUM.

2. *Ecce Agnus Dei; ecce qui tollit peccatum mundi.* Ibid. Expende ipſa verba teſtimonii. 1. Agnum vocat, ut reducat in memoriam illud: *Ego*

Ego quaſi agnus, qui portatur ad victimam. Jerem. 11. 2. Agnum Dei: quo ipſius divinitatem manifeſtat. 3. *Qui tollit peccatum mundi:* finem ob quem venerit, oſtendit. Cogita hujus Agni manſuetudinem, patientiam, obedientiam. Vide quî poſſis imitari, & te quoque illi victimam facere. Gratulare mundo, & tibi, quod tollat peccata. Spem tuam ſolum in eum pone. *Ecce.* Sæpius illum menti tuæ objice; ſæpius illum ubi occaſio eſt, aliis demonſtra.

2. *Et ego vidi & teſtimonium perhibui: Quia hic eſt filius Dei.* Ibid. Joannes *venit in teſtimonium:* ut teſtimonium perhiberet, *vidit,* Teſtatur: *hic eſt Filius Dei.* Diſce teſtimonium dare de proximo. 1. *Vide,* & obſerva ejus virtutes, non defectus. 2. Ubi occaſio eſt, lauda eum, non te: ſed dic: *ego neſciebam* hanc virtutem: ego ſum longe illo infirmior: *hic eſt filius Dei,* quia habet ſpiritum Dei, ego vero ſpiritum mundi & vanitatis, &c.

FERIA V.

Tertium Joannis teſtimonium cum fructu Diſcipulorum.

1. *Altera die iterum ſtabat Joannes, & ex diſcipulis ejus duo. Et reſpiciens* JESUM *ambulantem dicit: Ecce Agnus Dei. Et audierunt eum duo diſcipuli loquentem, & ſecuti ſunt* JESUM. Ex deſtinato Chriſtus ſe exhibet, ut Joannes anſam habeat de Chriſto teſtandi, diſcipuli ſequendi. Ita prævenit nos gratia: ſed quo-

ties non audimus! Joannes anſam arripit: tu nullam boni neglige. Plures cum Joanne fuerũt, duo tantum ad ſequendum Chriſtum moventur. Dei eſt cor tangere. E quot millibus te Deus reſpexit? Agnoſce beneficium vocationis: gratias age, time niſi ſatisfacias.

2. *Converſus* JESUS, *& videns eos ſequentes ſe, dicit: Quid quæritis? Qui dixerunt ei: Rabbi, ubi habitas? Dicit eis, venite, & videte.* Ib. Intellige 1. Chriſti reſpicientis gratiam. Sine hac ubi eſſes? à te petit JESUS, *quid quæris?* ut te invitet ad ſe quærendum. At tu mundum, teipſum, tua commoda quæris? 2. Diſcipuli compellando JESUM, *Magiſtrum*, oſtendunt deſiderium, quod habent ab eo diſcendi. Quem tu Magiſtrum habes? mundum, tuas pravas affectiones. Tranſi ad ſcholam Chriſti. Ita vive, ut in morte à Chriſto invitante audias: *Veni, & vide* me in æternum.

3. *Venerunt, & viderunt ubi maneret, & apud eum manſerunt die illo.* Ibid. Vide ut ſtatim obſequuntur invitanti. Quid viderint niſi meram paupertatem, & incommoda? Non quære JESUM in affluentia commodorum. Cogita ſuavem illius noctis converſationem, & diſcipulorum attentionem, & guſtum. Confundere, quod tam facilè te divinorum tædeat, ut etiam horulæ ſpatium cum Deo agendi tibi ſit moleſtum. Etſi guſtum quærere non debeas ſenſibilem; habebis ſolidum ſi permaneas cum JESU. Qui citò ſatiatur, tepidè cum Deo verſatur.

FERIA VI.

Andreas Petrum ad Chriſtum ducit; vocatur Philippus.

1. *INvenit hic* (Andreas) *primum fratrem ſuum Simonem, & dicit ei, invenimus Meſſiam.* Joan. 1. En fructus habitæ cum Chriſto converſationis: cognoſcit Meſſiam; gaudet de invento; zelum concipit fratrem ſuum ad eam cognitionem deducendi. Si contraria in te experiris, cogita, quod non ſolidè cum Chriſto per ſpiritualia verſeris, & emenda. Quanta erit tua felicitas, ſi tandem *invenias Meſſiam!* quia in eo habes omnia. Ut invenias ergo, danda ſunt omnia.

2. *Et adduxit eum ad* JESUM. *Intuitus autem eum* JESUS *dixit: Tu es Simon filius Jona: tu vocaberis Cephas.* Andreæ zelus Petrum adducentis ad Chriſtum: Petri promptitudo ad accedendum, quantum te confundunt? Tergiverſatio ad divina eſt ſemper noxia. Aſpectus JESU cor Petri movet. O JESU! & me aſpice tuâ gratiâ. Imponit nomen Petri, ut ſolidus ſit, & conſtans. Et tibi nomen impoſuit ſocii JESU. Vide ut nomini facta reſpondeant.

3. *Invenit Philippum, & dicit ei* JESUS: *Sequere me.* Ibid. Quæſiturus diſcipulos in Galilæam abit, quæ inter Judææ terras erat maximè rudis, & ignobilis, *ut non crederetur ſer-*

mo ejus eſſe in ſapientia mundi, ſed in doctrina Spiritus Sancti, ait S. Chryſoſt. Ubique ad magna humiles elegit. Attende vocationis verba: *ſequere me.* Quis? quem? quæ dignitas Chriſtum ſequi? quo fervore id agendum? quo tepore id agis? &c.

SABBATHO.

Nathanaël à Philippo ad Chriſtum ducitur.

1. *Invenit Philippus Nathanaël, & dicit ei: Invenimus* JESUM *filium Joſeph à Nazareth. A Nazareth poteſt aliquid boni eſſe? Dicit ei Philippus: Veni, & vide.* Joan. 1. Philippus agnitum JESUM vult & ab aliis agnoſci. Deum non ſatis amat, qui, ut ametur ab aliis, non laborat. Dubitat Nathanaël; quia putat à vili Nazareth nihil eſſe boni. JESUS tamen elegit Nazareth in patriam: Ita amavit undequaque vilitatem. Nihil tam humile ubi JESUM non invenias. *Veni, & vide.* ad experimentum provocat. Qui Deum guſtant, ſciunt quid ſit.

2. *Vidit* JESUS *Nathanaël, & dicit: Ecce verè Iſraëlita, in quo dolus non eſt. Dicit ei Nathanaël: Unde me noſti? Dixit ei* JESUS; *Cum eſſes ſub ficu, vidi te.* Offendi poterat Chriſtus Nathanaëlis dicto, quod nihil boni eſſet à Nazareth: Excuſat hoc à ſinceritate, *ſine dolo.* Qui JESUM ſequuntur, aliena dicta in bonum ſenſum accipiunt. Indè quietem non perdunt. Laudat JESUS Nathanaëlem à candore animi:

mi: *Verè Iſraëlita.* Poteſtne de te dici: *Verè ſine dolo?* Verè Religioſus, & non tantum apparens? Denique abſentem vidit JESUS, qui ubique te videt.

3. *Reſpondit ei Nathanaël: Rabbi, tu es filius Dei, tu es Rex Iſraël.* Ibid. Egregia confeſſio! Undè agnoſcit filium Dei? qui audit ſe viſum ſub ficu, quod videat eum ſcire, quæ putantur occulta. Crede hoc de Deo, & in oculis ejus ambula, quia omnia videt. Tria de Chriſto profitetur. 1. Quod ſit Magiſter: Eſtne etiam tuus? audis, & ſequeris doctrinam ejus? 2. Quod ſit Filius Dei: ergo & frater tuus. 3. Quod ſit Rex Iſraël, ſeu filiorum Dei: Audisne ejus mandata?

DOMIN. V. POST PENTEC.

Nuptiæ in Cana Galilææ.

1. NUptiæ factæ ſunt in Cana Galilææ, & erat Mater JESU ibi. Vocatus eſt autem & JESUS. Joan. 2. Regulas menſæ hinc deſume. 1. Contentus eſto tenui mensâ, qualis fuit hîc pauperum ſponſorum. 2. Tolera defectum cibi aut potus: nam & hîc vinum defecerat. 3. Sit tecum JESUS & MARIA, exemplar modeſtiæ, ſobrietatis, &c. Deindè adverte, quid Mater egerit: *Et deficiente vino, dicit Mater JESU ad eum: Vinum non habent.* Ad neceſſitates ſponſi advertit, & Filio inſinuat. Quid non ſperes à magna Matre? Revela illi neceſſitates animæ tuæ. Illa proponet Filio: *Vinum non habet* fervoris, zeli, charitatis, conſolationis, &c.

Roga

Roga ut tibi impetret. *Dicit ei* JESUS: *Quid mihi & tibi eſt mulier? nondum venit hora mea.* 1. Dat Matri occaſionem humilitatis, mulierem nuncupando, quâ ſciebat eam delectari. 2. Docet ſe ad horam à Deo præſcriptam magis attendere, quàm ad preces parentis, nec antè his obſequendum. Noli Deo præſcribere tempus auxilii. Sed confide: aderit, cùm venerit hora ejus. Multum lenit ſua mala, qui cum ſpe, & longanimitate ſuſtinet.

2. *Quodcunque dixerit vobis, facite.* Ibid. Beatiſſima Virgo à Filio, non matris, ſed *mulieris* nomine compellata, petitionis, ut videri poterat, repulſam paſſa tacet, in confuſionem tui amaroris, quem concipis è quovis duriore verbo. Conſtante ſuâ fiduciâ docet te repulſam paſſum non deſperare. Tuum erit *facere, quodcunque dixerit.* Sola illa ſpes non confunditur, quæ operibus fulcitur.

3. *Dicit eis* JESUS: *Implete hydrias aquâ.* Ibid. Voluit dare indigentibus vinum: noluit prius quàm datâ ab ipſis aquâ. Vult tibi benefacere, ſed vult, ut conferas de tuo. Uſque ad *ſummum*, ex parte tua agendum eſt, quidquid potes. Undè tam parum habes? niſi quia tam parum contuliſti. Parum eſt in te vini conſolationis, quia non impleviſti cor aquâ compunctionis. Dilaudatum fuit hoc vinum. *Omnis homo primùm bonum vinum ponit: Tu autem ſervaſti bonum vinum uſque adhuc.* Mores Chriſti contrarii ſunt moribus mundi, & carnis. Hi poſt momentaneas delectationes offerunt vinum

num acerbum anxietatis. Chriſtus præmittit acerbitates, & poſt dat veras animi conſolationes. Elige utrum velis: ſed cogita, quod poſtremum eſt, æternum fore.

FERIA II.

De ejectis è templo negotiatoribus.

1. I*Nvenit in templo vendentes boves, & oves, & columbas, & numularios ſedentes.* Joan. 2. Sub prætextu habendi in promptu res ſacrificiis neceſſarias, avaritia Sacerdotum induxit in templum mercaturam. Cura divini cultus videtur, & eſt lucri. Atque ita locus Deo deſtinatus fit ſtabulum. *Templum Dei es tu.* 1 Cor. 3. Quomodo ſe habet? nunquam prætextu boni tegis amorem proprium? Cave! hinc incipit anima tua fieri ſtabulum ſuarum paſſionum; ubi amori proprio nimium concedis. Si quæ illic reperis animalia, examina an non hâc viâ intraverint, & fortè jam ſedeant.

2. *Et cum feciſſet quaſi flagellum de funiculis, omnes ejecit de templo.* Ibid. Oſtendit dominium, exercet potentiam: Unus, & contemptibilis reputatus omnes percellit. Nemo ſe opponit, quia ſub flagello agnoſcunt Dominum. Agnoſce & tu Dominum, cùm te flagellat in anima, in corpore, in fama. Prædica ejus potentiam ſancto ſilentio, & humili ſubjectione. Gaude, quia hoc flagello ejicit ex templo animæ tuæ terrena deſideria, &c. Cogita etiam zelum, quem

quem oſtendit gloriæ Dei. quem tu habes honoris tui zelum, converte in zelum gloriæ Dei.

3. *Et his, qui columbas vendebant, dixit: auferte iſta hinc, & nolite facere domum Patris mei domum negotiationis.* Ibid. Habuerunt hæc verba ſuam in Judæos vim, omnes enim ſublatis rebus ſuis diffugerunt. Quoties dictum tibi: tolle hanc paſſionem, hanc vanitatem, illum affectum: & adhuc ſedes in eo. Vide indignitatem. Si non times hic, *quaſi flagellum*, time ibi verum flagellum.

FERIA III.

Colloquium Chriſti cum Nicodemo.

1. *ERat homo ex Phariſæis, Nicodemus nomine; hic venit ad* JESUM *nocte.* Joan. 3. Motus eâ auctoritate & zelo Chriſti, quem in mercatores exercuit, credidit JESUM plus eſſe quàm hominem. *Nemo enim*, inquit, *poteſt hæc ſigna facere, niſi Deus fuerit cum illo.* Vide quàm zelus habeat admirandam vim animos attrahendi, etiam faſtuoſos. *Venit nocte*, ob timorem & reſpectum Judæorum, quod quidem tolerari poteſt in eo, qui Chriſtum nondum noverat. Sed quomodo tolerabuntur humani reſpectus in te, qui te ejus ſectatorem profiteris? Qui homines præ Deo reſpicit, deſpicietur à Deo.

2. *Et dixit ei; ſcimus quia à Deo veniſti Magiſter.* Ibid. Credisne & tu Chriſtum veniſſe Magiſtrum? ſi credis, unde tam parum proficis?

cis? quia docentem non quietè audis: garris enim cum vanitatibus & terrenis deſideriis. Auditis non credis ſeriò, vivâ & actuali fide. Credita non exerces, ſemper languidus, ubi operandum eſt. Si vis proficere, hæc emenda.

3. *Reſpondit ei* Jesus: *Niſi quis renatus fuerit, &c.* Ibid. Attende capita quæ Chriſtus docet. 1. Baptiſmum in *aqua & Spiritu Sancto*, ob ejus neceſſitatem. 2. Incarnationem: *Sic Deus dilexit mundum*, &c. & paſſionem: *Sicut Moyſes exaltavit ſerpentem*, &c. quia iſta ſunt præcipua motiva amandi Deum; amorem imitandi. His etiam te accende. Adverte ad docilitatem Nicodemi, qui exindè ſe profeſſus eſt palam diſcipulum Jesu, conſtans perſeveravit; & Apoſtolis fuga dilapſis corpus Domini de cruce depoſuit. Si amares, palam te profitereris poſthabito omni humano reſpectu; non attenderes doctrinæ mundi, &c.

FERIA IV.

Doctrina Trinitatis Nicodemo à Chriſto tradita.

1. *Sic Deus dilexit mundum, ut filium ſuum unigenitum daret.* Joan. 3. Docet perſonam Patris, & ejus in te amorem, quo major eſſe non poterat, etſi Pater ſe ipſum pro nobis dediſſet. Adora Patrem, agnoſce amorem, gratias age. Redde amorem; da illi quidquid ſenſui charum eſt, imò quidquid animæ elevatæ. Illi potentias tuas omnes viciſſim impende.

Meretur quia Pater eſt, etiam tuas, licet ſis filius degener.

2. *Lux venit in mundum*, *& dilexerunt homines magis tenebras*, *quàm lucem*. Ibid. Docet perſonam Filii ſub nomine *lucis*; quæ ſcilicet *illuminat omnem hominem* doctrina cæleſti, & exemplis. Vis eſſe *filius lucis*; ſed tenebræ tuæ hanc lucem non comprehenderunt cogitatione, viva fide, & imitatione. Fortè magis amas tenebras mundi, quàm exempla, & doctrinam Chriſti?

3. *Spiritus ubi vult*, *ſpirat*, *& vocem ejus audis*; *ſed neſcis*, *undè veniat*, *aut quo vadat*. Ibid. Docet perſonam Spiritus Sancti. Crede, confitere, & adora eum: audi vocem ejus, quia loquitur tibi per ſcripturas, per creaturas, per inſpirationes. *Ingrati eſt neſcire undè veniat*, ſeu non attendere principiis inſpirationum & gratiæ, *aut quò vadat*; ſeu non ad finem reſpicere, ad quem dirigit, ut cooperreris. Quàm profundè tu huic miſeriæ es immerſus!

FERIA V.

Quartum Joannis de Chriſto teſtimonium.

1. VEnerunt (Diſcipuli Joannis) *ad Joannem*, *& dixerunt*: *Cui tu teſtimonium perhibuiſti*, *ecce hic baptizat*, *& omnes veniunt ad eum*. Joan. 2. Tanguntur invidia diſcipuli Joannis. Hic affectus etiam Sanctos quoque invadit. Videntur in modo loquendi Joannem Chriſto præferre, quia ſecundùm ſenſum ama-

amabant. Præfers tacitè Deo, quidquid extra ipſum amas. Addunt: omnes venire ad Chriſtum, cùm tamen actu multi venirent ad Joannem. Invidò aliena felicitas eſt grandis, ſua eſt nulla. Abſit à te invidia, ſed æmulare chariſmata meliora.

2. *Qui habet ſponſam ſponſus eſt: amicus autem ſponſi, qui audit eum, gaudio gaudet propter vocem ſponſi.* Ibid. Non movetur dictis Diſcipulorum ad indignationem, minus ad invidiam; non approbat eorum ſenſum; ſed Chriſtum Meſſiam, & Sponſum Eccleſiæ profitetur; ſe amicum illius ait, & ideò gaudere de ejus gloria. Quis tuus eſt ſenſus in gloria alterius: probas-ne ſi creſcat? juvas-ne ut exaltetur? Facies, ſi amicus ſis amore verè Chriſtiano.

3. *Illum oportet creſcere, me autem minui.* Ibid. Multa tibi elogia attribuit Chriſto: ſed omnia huc confert, ut exaltetur gloria Chriſti, ipſe verò deprimatur. Vide duas baſes, in quibus te ſtare oportet; in zelo gloriæ Dei, & humiliatione tui.

FERIA VI.

Joannes incarceratur.

1. H*Erodes miſit, ac tenuit Joannem, & vinxit eum in carcere.* Marc. 6. An indignatus, an queſtus eſt Joannes, nuper ut Meſſias cultus, jam reus & confuſus? Tu hæc agis: at Joannes ſui ſimilis, imperturbatus cum humilitate & gaudio afflictionem ſuſcepit. Frangis afflictio-

afflictionem, ſi ad ſenſum non admittis: huc non pertinges, ſi tibi ſis mortuus.

2. *Dicebat enim Joannes Herodi: Non licet tibi habere uxorem fratris tui.* Ibid. Hæc vinculorum cauſa fuit. Quia ſanctum opus fecit, ex zelo admonendo Regem, in vincula trahitur. Hæc ſæpè eſt merces juſtorum, malum pro bono recipiunt. Utinam tu nulla alia cauſa, nulla tua culpa patiaris! patienti ipſa erit innocentia ſolatium. Adverte cum libertate modeſtiam admonentis: ſine improperio veritatem, non ex ſe, ſed ex lege proponit.

3. *Herodes metuebat Joannem, ſciens eum virum juſtum, & ſanctum; & cuſtodiebat eum, & audito eo multa faciebat, & libenter eum audiebat.* Ibid. Virtus etiam hoſti eſt amabilis, ac venerabilis. Sed ſi amat Joannem, cur incarcerat? Judæorum importunitati, Herodiadis precibus id tribuendum eſt. Ut hominibus ſatis faciat, ab æquo diſcedit. Reſpectus hominum generat deſpectum Dei; reſpectus Dei deſpectum favoris humani. Elige quem recipias.

SABBATHO.

Colloquium Chriſti cum Samaritana.

1. JEsus *fatigatus ex itinere, ſedebat ſic ſupra fontem.* Joan. 4. Zelo unius animæ, & peccatricis, fatigatur, ſiſtit, & expectat eo loco, quò ſcit certo venturam. Nulla Chriſto eſt vilis anima. Etiam viliorum ſalutem quære: quia animas Deus æſtimat, non divitias, non dignitates.

tates. S. Ambroſ. l. 2. de Spir. S. *Fatigatus eſt etiam in te, quia diu te quæſivit*, per omnes ſuos labores, & cruciatus. Sedet, & expectat: quid moraris accedere? imò cur longius recedis?

2. *Venit mulier de Samaria, & dicit ei* JESUS: *Da mihi bibere.* Ibid. Felix mulier! quia venit ea hora, qua expectabatur. Una quandoque neglecta occaſio infelicitatis eſt origo. O ſi ſæpè hoc cogitares, quàm attentus eſſes gratiis tibi datis! Petit ab ea parum, ut det multum, aquam ſcilicet ſalientem in vitam æternam. Hæc indoles Dei eſt: ubi parum das, dat tibi multum. Da ergo etiam minima. Minimorum cura generat maxima: minimorum neglectus ad gravia præcipitat.

3. *Dicit ei mulier: Quomodo tu Judæus cum ſis, bibere à me poſcis, quæ ſum mulier Samaritana?* Ibid. Ecce mulieris, & noſtram erga Chriſtum ruſticitatem! Quod inimico negare eſt nefas, Chriſto negamus. Quoties ſitit, & petit ea, quæ ſunt ad ſalutem tuam, & tu ei negas? Et quanta eſt Chriſto ſitis ſalutis tuæ: quia magis te amat, quàm dæmon oderit. Et tanto amori, tantæ ſiti poteris aliquid negare, cujus demum fructus eſt tuus?

DOMIN. VI. POST PENTEC.

Convertitur mulier, & nunciat Chriſtum Samaritanis.

1. R*Eſpondit* JESUS, *& dixit ei: Si ſcires donum Dei, & quis eſt, qui dicit tibi: Da*

mihi

mihi bibere; tu forſitan petiſſes ab eo. Joan. 4. Mulier neſcit donum Dei præſentis, neſcit, quid ipſe petat. Hinc nondum petit ipſa *aquam vivam.* A præſentia Dei omne bonum ſalutis pendet. Si præſentem cogitares, nonnè ferventior eſſes in ejus obſequio? Nonnè affectus tuos magis reprimeres? Per hoc inducit illam ad plenam inſtructionem de Meſſia, de adorando Deo in ſpiritu, & veritate, & movet ad deteſtationem vitæ prioris. Ita Deus prævenit nos, & invitat. Sed *qui fecit te ſine te, non ſalvabit te ſine te.* S. Auguſt.

2. *Domine da mihi hanc aquam, ut non ſitiam, neque veniam huc haurire.* Ibid. Effectus colloquii cum Chriſto. Accenditur in ea deſiderium aquæ cæleſtis; ex manifeſtatione occultorum ſuorum criminum agnoſcit Meſſiam; de peccatrice fit Apoſtola, relinquit hydriam, currit ad civitatem, invitat omnes ad Chriſtum: *Venite, & videte.* Vide, & imitare progreſſum animæ. Excita deſiderium aquæ gratiæ: pete eam reverenter: relinque hydriam veterum conſuetudinum: gaude te inveniſſe JESUM; cura, ut alios ad illum trahas.

3. *Interrogabant eum diſcipuli, dicentes: Rabbi manduca. Ille autem dixit eis: Meus cibus eſt, ut faciam voluntatem ejus, qui miſit me, ut perficiam opus ejus.* Ibid. S. Chryſoſt. hom. 33. *Hominum ſalutem*, inquit, *hoc in loco cibum appellat, ut quantâ ſalutis noſtræ curâ, & deſiderio teneatur, oſtendat.* Hanc enim curando implebat voluntatem Patris. Et tu illi cibus es,

quia

quia te ſalvum petit. O quæ gratia ! Imitare : ſit cibus tuus obedientia. *Quid ita in omni neceſſitate confortat & ſuſtentat, ut divinæ voluntatis executio?* ait S. Bern. Sit cibus tuus zelus animarum ; tot perdis animas, teſte Auguſtino, quot, cum potes, non rapis.

FERIA II.

Chriſtus ſanat filium Reguli.

1. HIc (Regulus) *cum audiſſet, quia* JESUS *adveniret, abiit ad eum, & rogabat eum ut deſcenderet, & ſanaret filium ejus: incipiebat enim mori.* Joan. 4. Ad Chriſtum accurrimus, cum nos premit adverſitas,& ideo eas Deus immittit. ergo mitius tolerandæ ſunt. Quæ cura eſt Patris pro ſalute corporis, hæc ſit tua pro ſalute animæ. *Nonne anima plus eſt,quam corpus?* Imperfecta eſt Reguli fides. Sit tua perfectior : pete ab eo, cætera ejus diſpoſitioni committe. In tentatione non differ recurſum, donec *incipias mori*; ſed præveni. Dilata remedia dant malo vires.

2. *Dixit* JESUS *ad eum: Niſi ſigna & prodigia videritis,non creditis.* Ibid Arguit modicam fidem, ut ad majorem diſponat, & ſanet ejus animam. Hæc Chriſti eſt bonitas,quæ vult plus dare, quam petamus, modo non ipſi non impediamus. Perſeverat precando Regulus. *Deſcende,priuſquam moriatur.* Sed errat,quod putat auxilium Domini poſſe eſſe ſerum. Solatur eum JESUS : *Filius tuus vivit.* Non ſunt verba

narrativa tantum, ſed etiam effectiva. O ſi dicat mihi: *Anima tua vivit!* Regulus *credidit*. Huc tendebat Chriſtus dilatione. Si differt, quod petis, tuo bono id facit.

3. *Credidit ipſe, & domus ejus tota.* Ibid. Audivit ab occurrentibus ſervis, vivere filium ab ea ipſa hora, qua Chriſtus dixit: *& credidit ipſe.* Venit in domum, vidit, narravit, quæ dixit JESUS; *credidit domus ejus tota.* Qualis eſt paterfamilias animæ Intellectus circa veritates practicas, talis eſt voluntas, appetitus, affectus. Avertendus ergo eſt à falſis mundi, & carnis principiis; excolendus divinis, non ut ſcias, ſed ut facias.

FERIA III.

Piſcatur Petrus ad ſtagnum Geneſareth.

1. *AScendens unam navem, quæ erat Simonis, rogavit eum à terra reducere puſillum, & ſedens docebat de navicula turbas.* Luc. 5. Primo à turba, quæ *irruebat* in JESUM, diſce deſiderium percipiendi Divina. 2. Si Chriſtum habes in navicula cordis, reducere debes à terra, ſeu terrenis affectibus. Non poſſunt enim miſceri amor Dei, & amor mundi. 3. Tunc *ſedebit* tanquam imperans cordi, & affectibus; & docebit te ſolidas veritates, quas capere non potes, dum terrenis adhæres.

2. *Ut ceſſavit autem loqui, dixit ad Simonem: Duc in altum, & laxate retia veſtra in capturam.*

ram. Ibid. Non contentus J e s u s, ut puſillum te ſubducas à terrenis, dicit tibi: *Duc in altum*, ad majorem perfectionem procede, ſemper plus reſtat, quam aſſecutus ſis. Duc in altum per intentionem elevantem. 2. Reſpondit Petrus: *Tota nocte laborantes nihil cepimus*. Hic fructus eſt laborum ſæculi circa dignitates, &c. *nihil*. Et quantum pro hoc nihilo laboratur? & pro eo, qui ſolus eſt omnia, quam parum?

3. *In verbo autem tuo laxabo rete. & concluſerunt piſcium multitudinem copioſam.* Ibid. cum antea in eo ipſo loco nihil cepiſſent Quare modo? Quia in nomine J e s u, & ex obedientia jactum eſt rete. Quæ hac intentione facis, apud Deum nunquam ſunt irrita. 2. Sic reſpondit Chriſtus Petro, quod ſe in navim receperit, quod à terra ſubmoverit. Minimum, quod Deo præſtas, magno remunerat. 3. Ut doceret, ſequentibus eum non defutura neceſſaria ad victum. Depone has corporis curas, & de hoc eſto ſollicitus, ut J e s u m ſequaris.

FERIA IV.

Vocatio Petri & Andreæ, Jacobi & Joannis.

1. JE s u s. *vidit duos fratres, Simonem & Andream, & ait illis: Venite poſt me, faciam vos fieri piſcatores hominum.* Matth. 4. Quos vocat? unde? quo? Vocat rudes, & ſimplices: quoniam ſemper illi placita eſt Humilitas, & eſt

optima ad gratias diſpoſitio. Vocat fratres: ubi Peluſiota l. 1. ep. 9. *Indicavit, ſe Diſcipulos omnes ſuos fraterno amore copulari velle.* Tales eſſe debent, qui captant animas. Quomodo te hic habes? Vocat à mari, & vili labore. Et te ex mari mundi vocavit, ubi jaciebas retia cupiditatum ad capienda terrena. Agnoſce gratiam, &c. Vocat *poſt ſe*, ut eum ſequens ſemper habeas in oculis, ut videas, & premas veſtigia ejus, ut pari zelo piſceris homines. Vide dignitatem muneris, indignitatem tuam. At quomodo id agis?

2. *Illi autem continuo relictis retibus ſecuti ſunt eum.* Ibid. Hæc obedientiæ promptitudo tuam arguit tergiverſationem. *Relinquunt retia.* Retia tua, quæ à ſequela JESU impediunt, ſunt familiaritates ſæculi, negotia extranea vocationi, pravæ affectiones. Si vis JESUM ſequi, debes relinquere, quæ ſunt aliena à JESU.

3. *Vidit alios duos fratres, Jacobum & Joannem in navi reficientes retia, & vocavit eos: Illi autem ſtatim relictis retibus, & patre, ſecuti ſunt eum.* Ibid. Et hic ait gloſſ. *Unitatem fraternæ dilectionis probavit.* S. Bern. ſer. 2. de S. And. *Nihil dijudicantes, aut hæſitantes, non ſolliciti, unde viverent, ſine mora ſequuntur.* Et magis cœca, quam priorum videtur obedientia; quia non additur, ad quod munus vocentur. Inſuper carnalem erga patrem affectum ſuperant. Vide, an tu ſic obedias cœcè, ſtatim, omni alio amore ſepoſito.

F E-

FERIA V.

Curatur Dæmoniacus à ſpiritu immundo.

1. *Erat in Synagoga homo in ſpiritu immundo.* Marc. 1. O infelicitas hominis à dæmone poſſeſſi! ſi talem haberes in corpore, quid non ageres, ut liberareris? Habes in animo, in pravis affectibus, & minimum curas. *Exclamavit: Quid nobis & tibi,* JESU *Nazarene?* O impudentia! negat jus Chriſto in creaturam ſuam. Ita ſtatim ex peccato hominis ſibi jus arrogat. Sed non ſinit JESUS, qui venit *diſſolvere opera diaboli. Veniſti perdere nos.* S. Hier. in Matth. 8. *Præſentia Chriſti tormentum eſt dæmonum.* Tormentum eſt illi, ſi debeat à te exire. O afflige diabolum; ut affligeres, ſi poſſes apertum!

2. *Scio, quod ſis ſanctus Dei.* Ibid. Laudat, & adulatur Chriſto dæmon, vel ut non pellatur, vel ut Chriſtum vana gloria afflet. *Si te lactaverint peccatores, non acquieſcas eis.* Prov. 1. *Comminatus eſt ei* JESUS: *Obmuteſce, & exi ab homine.* Non placuit Chriſto laus *ex ore peccatoris.* Vide; quale eſt os, & cor tuum, ut digne laudes?

3. *Diſcerpens eum ſpiritus immundus, & exclamans voce magna exiit ab eo.* Ibid. Ad unum Chriſti verbum, *Exi:* migrat dæmon: quare non à te poſt tot inſpirationes? tua culpa; quia ei blandiris in tuis paſſionibus. S. Greg. hom. 12. in Ezech. *Quem poſſeſſum non diſcerpſerat, deſerens*

rens diſcerpit, quia plerumque dum de corde expellitur, acriores in eo tentationes generat, quam prius excitaverat. Non dejice ergo animum, ſi tentationes vehementiores ſentis: ſignum eſt dæmonem exire.

FERIA VI.

Socrus Simonis curatur à febri.

1. S*Ocrus autem Simonis tenebatur magnis febribus.* Luc. 4. Ita depoſitam invenit JESUS. Qualem te invenit, cum ad te venit? Non una forte, ſed multiplex tua eſt febris. S. Ambr. *Non minorem febrim amoris* erga res creatas *eſſe dixerim, quam caloris; febris noſtra, avaritia, libido, ambitio, iracundia eſt.* Agnoſce morbos tuos, & pericula. Admitte JESUM in domum cordis tui, quem hactenus repuliſti, ut gratia, & dictaminibus divinis medeatur.

2. *Et accedens elevavit eam apprehenſa manu ejus, & continuo dimiſit eam febris.* Marc. 1. Actum eſt de tua ſanitate, niſi Deus extendat manum gratiæ. Sed quoties extendit, & non apprehendis? *Imperavit febri, & dimiſit illam.* Luc. 4. Intelligis voluntatem, & mandatum Dei circa tuas febres, & te nondum dimittunt: quia tu illas amas, qui odiſti febres corporis. Time illud: *Curavimus Babylonem, & non eſt ſanata; derelinquamus eam.* Iſaiæ 51. *O! derelinquamus eam.*

3. *Et continuo ſurgens miniſtrabat illis.* Lucæ 4. Cum Deus ſolus ſanat, momento res agitur

tur ad perfectionem. At hoc rerum ordine ſucceſſive id agitur, juxta menſuram noſtræ cooperationis. Velles domitas habere paſſiones, ſed velles nullo labore tibi conſtare. Inania ſunt deſideria, ubi manus operi non adhibetur. 2. Reſtitutam ſanitatem ſtatim obſequio Chriſti impendit, *& miniſtrat.* Hoc gratitudo poſtulabat. Cui tu ſanitatem impendis?

SABBATHO.

Tres, qui volunt Chriſtum ſequi, ſed non ut oportet.

1. D*Ixit quidam ad illum: Sequar te, quocunque ieris.* Luc. 9. Verba optima, ſi par fuiſſet intentio. Ob lucra ſua ſequi voluit. Ideo non acceptat Dominus, qui non habet, ubi reclinet caput ſuum: quaſi dicat, ut ait S. Hieronymus: *Quid me propter divitias, & ſæculi lucra ſequi vis, cum nec hoſpitiolum habeam?* Primo ergo obſequia Deo reddenda, non detorque ad tam abjectos fines gloriæ tuæ, vel commodorum. 2. Pauperem Chriſtum imitare ſuperfluorum reſciſſione. 3. Non habenti, ubi reclinet caput, cor tuum exhibe, ſed mundum, & molle.

2. *Ait ad alterum: Sequere me. Ille autem dixit, Domine, permitte mihi primum ire, & ſepelire patrem meum.* Ibid. Non acceptat Dominus, ſed ait: *Sine, ut mortui ſepeliant mortuos ſuos.* Pietatis erat ſepelire patrem: ſed cum Deus aliud mandat, vel obedientia, etiam pia ſunt relin-

quendæ: imo Deus propter Deum: Quia menſura perfectionis eſt voluntas Dei.

3. *Et ait alter: Sequar te Domine: ſed permitte mihi primum renunciare iis, qui domi ſunt.* Ibid. Neque hunc acceptat Dominus, ait enim: *Nemo mittens manum ſuam ad aratrum, & reſpiciens retro, aptus eſt regno Dei.* Ubi de ſuo ſervitio agitur, non vult Deus conſilia agi cum domeſticis, cum affectibus noſtris: quia & periculoſum eſt, & mora trahitur. 2. Qui vult ſequi Chriſtum, antrorſum aſpiciat affectu, & deſiderio, non retrorſum ad terrena, quia ſimul non conſiſtunt.

DOMIN. VII. POST PENT.

Sedatur tempeſtas maris.

1. *ASCendente* JESU *in naviculam, ſecuti ſunt eum diſcipuli ejus.* Matth. 8. Diſcipulus bonus etiam in arduis à Magiſtro non diſcedit. *Et ecce motus magnus factus eſt in mari.* Etiam ubi Chriſtus eſt, eſt tentationi, & afflictioni locus. Ideo etſi ſis in gratia, eſto vigilans: ſed non concide animo, quia Dominus eſt tecum. *Ipſe vero dormiebat.* Qualis animus, qui in tempeſtate eſt quietus!

2. *Et acceſſerunt ad eum diſcipuli.* Ibid. Huc recurrendum, cum premeris. *Et ſuſcitaverunt eum dicentes: Domine, ſalva nos, perimus.* Duo peccant. 1. Defectu fidei: quod credunt dormientem non poſſe ſalvare. 2. Perturbatione animi ex timore: ideo arguuntur: *Quid timidi eſtis.*

eſtu. Tu contra in omni tentatione confide in Dei providentia: animum ſerenum retine, quia omnis turbatio non profutura, aut noxia media arripit.

3. *Tunc ſurgens imperavit ventis, & mari.* Ibid. Prius ventis, tanquam cauſæ commotionis, deinde mari. Si vis malum aliquod extirpare, à cauſa,& radice illud aggredere. *Et dixit mari: tace, obmuteſce.* Marc. 4. Dum commovêris animo, *tace*, *obmuteſce*, ne in querelas, in murmura, in indignationem erumpas. Sæpius hoc tibi dixit Deus: raro es obſecutus. *Et facta eſt tranquillitas magna.* Confundunt te inſenſibiles creaturæ, quæ tam prompte obſequuntur Deo.

FERIA II.

Legio dæmonium expulſa.

1. O*Ccurrerunt ei duo habentes dæmonia, de monumentis exeuntes,ſævi nimis.* Matt. 8. Miſeriam horum fuſius deſcribit. Marc 5. *Neque catenis quiſquam poterat eum ligare; in montibus erat clamans,& concidens ſe lapidibus: & veſtimento non induebatur.* Ita dæmon tractat hominem.; & tamen amatur, cum amatur peccatum. Minimum pejus eſt omni excogitabili pœna, & licet pœnam minimam fugias, peccatum non horres. Rumpis catenas legum divinarum: laceras veſtem gratiæ, &c.

2. *Videns autem* JESUM *à longe, cucurrit, & adoravit eum.* Marc. 5. Confundunt te

dæmones, qui JESUM præſentem timent, quem præſentem tu offendere non vereris. Adorant cum timore: tu amore id præſta. Addunt: *Adjuro te per Deum vivum, ne me torqueas*, expellendo me: quia inexplicabili odio tentare homines deſiderant. Quanta igitur opus circumſpectione? *Interrogatus, quod tibi nomen eſt? Reſpondit: Legio.* Ubi unus intrat, plures trahit. Una paſſio non domita multas excitat. Unum peccatum patratum ad multa trahit.

3. *Dæmones autem rogabant eum, dicentes: Si ejicis nos hinc, mitte nos in gregem porcorum.* Ibid. Vide, quam parum poſſint; ne quidem porcum occupare: quanto minus in te poterunt, niſi tu aſſentiaris? Ex petitione collige, ad quam vilitatem per peccatum venerint nobiles ſpiritus. Conceſſit, quod petiverunt, JESUS, ut doceret tanti eſſe animam, ut pro ea à jugo dæmonis liberanda, omnis jactura temporalis ſit poſtponenda; ergo & tui honoris & commodi, &c.

FERIA III.

Chriſtus rogatus à Geraſenis diſceſſit.

1. ET *veniunt ad* JESUM, *& vident illum, qui à dæmonio vexabatur, ſedentem, veſtitum, & ſanæ mentis.* Marc. 5. Hic ſtatus eſt hominis à peccato liberati. *Sedet*, mira animi quiete; *ad pedes* JESU, affectibus humilitatis. *Veſtitus* gratia, & donis ſupernaturalibus. *Sanæ mentis*, ſuarum dominus paſſionum, quæ eum

exerrare fecerunt. Quanto felicior hic ſtatus priore? Hunc tibi precare; & ut conſerves, à pedibus JESU non diſcede.

2. *Et rogare cœperunt eum, ut diſcederet de finibus eorum.* Ibid. Cajet. hic: *Damnum porcorum timorem majoris damni excitavit*: ne patiantur temporalium jacturam, præeligunt carere Chriſto, quod ſummum eſt malorum. O inſania! Tu eum tene, & non dimitte. Ut ſerves JESUM, etiam vitæ, & ſanguinis jactura, eſt ingens lucrum..

3. *Cumque aſcenderet navim, cœpit illum deprecari, qui à dæmonio vexatus fuerat, ut eſſet cum illo.* Ibid. Accepta gratia hoc deſiderium excitavit. Quoties eandem accepi, & necdum habeo deſiderium Deo adhærendi! JESUS *non admiſit eum, ſed ait*: *Vade ad tuos, & annuncia illis, quanta tibi Dominus fecerit, & miſertus ſit tui.* Non rejicit illum, ſed prædicatorem facit illum beneficii. quibus? illis ipſis, qui rogabant, ut diſcederet. quare? ut vel ſic agnoſcerent JESUM, & in illum crederent. O bonitas! quærit eos, à quibus rejicitur. O quoties te ſic quæſivit! Quid debes tantæ bonitati?

FERIA IV.

Offertur Chriſto Paralyticus.

1. E*T veniunt ad eum ferentes Paralyticum, qui à quatuor portabatur.* Marc. 2. Miſerabilis hujus hominis ſtatus, ſed miſerabilior animæ tepidæ, qui nec manus ad operandum,

nec pedes affectuum ad ſe movendum firmos habet. Expertus es id aliquando in te ipſo? Utinam non etiam nunc! Vis ſanari? quatuor bajulos adhibe: cognitionem tuæ miſeriæ, cognitionem bonitatis Dei; & hinc ſpem ſalutis, & amorem Dei. Certa eſt ſalus hæc conjungenti.

2. *Et quærebant eum inferre, & ponere ante eum, non invenientes, qua parte eum inferrent præ turba.* Luc. 5. In domum non dabatur acceſſus præ turba: paralyticus tamen per illos quatuor ab omni parte quærit. Agit, quod poteſt, ne occaſio elabatur. Hoc & tu age in negotio animæ. Quod hodie potes, non differ in craſtinum. Etſi impedimentum quandoque ſufficiens videatur, rationabilius eſt, ut tentes perrumpere.

3. *Nudaverunt tectum, ubi erat, & patefacientes ſubmiſerunt grabatum, in quo paralyticus jacebat.* Marc. 2. In bajulis conſtantem in ægrum charitatem adverte, & imitare. Eandem cogitare potes in domino domus, qui non prohibet tabulatum cubiculi perrumpi, in quo Chriſtus prædicabat. Paralyticus vero non timet nomen inurbani, aut importuni, aut confunditur comparere æger. Tantum facit amor ſanitatis. Et non faciet in te plus amor ſanctitatis? Generoſa utere reſolutione.

FE-

FERIA V.

Sanatur à Chriſto idem Paralyticus.

1. ET *videns* JESUS *fidem illorum, dixit Paralytico: Confide fili.* Matth. 9. O verba amoris, quæ ſaxeum cor emolliant! *Remittuntur tibi peccata tua.* Non hoc petivit æger, ſed ſanitatem corporis. Sed majus eſſe malum animæ docet, quod prius curat. Quam cœcus es, qui hoc non agnoſcis! Hinc major tibi cura ſanitatis corporis, quam animæ. 2. Peccatum eſt morborum, & afflictionum cauſa; ut curet ergo morbum, tollit cauſam. Non bene medêris morbis animæ, niſi radicem evellas paſſionis.

2. *Erant autem illic quidam de Scribis ſedentes, & cogitantes in cordibus ſuis: quid hic loquitur? blaſphemat.* Marc. 2. Nunquam deerunt, qui, quod ſanctè feceris, perverſe accipiant. Non deerunt, qui prætextu zeli, tegant invidiam. Si talis es, cogita te cum Scribis illis redargui: *Ut quid cogitatis mala in cordibus veſtris?* Confundere, & ne ſimilia poſthac judices, cogita, quod ſicut JESUS vidit cogitationes eorum, ita videat tuas omnes, ſeu bonas, ſeu malas.

3. *Tunc ait Paralytico: Surge, tolle lectulum tuum, & vade in domum tuam.* A paralyſi animæ liber, tria age, ne iterum relabaris. 1. Surge per generoſas, & ſæpius repetitas reſolutiones. 2. Tolle lectum, id eſt, ut ait Gloſſa, *Carnem* à carnalibus deſideriis ad voluntatem ſpiritus attolle. 3. Vade in domum conſcientiæ tuæ, & illic habita.

FERIA VI.

Acta poſt ſanatum Paralyticum.

1. PRopterea perſequebantur Judæi JESUM, quia hæc faciebat in Sabbatho. Joan. 5. Sub prætextu religionis malitiam exerunt. Bonum opus JESUS præſtitit, & perſecutione rependitur. Perſecutio certa mihi eſt, ſi bonus ſim inter dyſcolos. O ſi tueri, aut ſolari me poſſim cum Chriſto: *Pater meus uſque modo* (hoc ipſo Sabbatho) *operatur, & ego operor*: id eſt: operor opera Patris mei. At infelicem me! non potero. Opera mea ſapiunt mundum & ſenſum. At non amplius! Operabor cum, & in Patre, ad, per, & propter Patrem meum.

2. *Propterea magis quærebant Judæi eum interficere, quia Patrem ſuum dicebat Deum*. Ibid. Quo devenimus? per ipſam regularum obſervantiam, per opera, quibus meremur eſſe filii Dei, incurrimus odia dyſcolorum. O quam felix ego, ſi ideo tantum ſim exoſus, quia Deus eſt Pater meus; quia operor, quæ Patri placent. Patiar mi Deus odia; ſed non alia cauſa, quam quod ſim filius tuus, tu Pater meus.

3. *Opera, quæ ego facio, teſtimonium perhibent de me*. Ibid. Probat Chriſtus Divinitatem ſuam: allegat teſtimonium Joannis; ſed eo non nititur: majus ſeu firmius addit, opera ſua, *quæ nemo alius poteſt facere*. Probare aliquando ad tribunal Dei debebo, me eſſe filium Dei, ſi gloria potiri velim. Quid allegabo? Nihil proderunt elo-

elogia hominum, ubi ſola penſantur opera ſingulorum. Quid fiet, ſi *non inveniantur opera tua plena?* Apoc. 3. Quid agendum nunc, ut tunc te *laudent in portis opera tua?* Prov. 31.

SABBATHO.

Matthæi vocatio.

1. CUm *tranſiret inde* JESUS, *vidit hominem.* Matth. 9. Chryſoſt. ſer. 30. *vidit illum Deus, ut ille videret Deum.* Ita nec cognoſcere Deum potes, niſi ille per gratiam ſe exhibeat. O vide me JESU, ut videam te! *In telonio ſedentem:* tanquam in lucris temporalibus quieſcentem. O falſa quies! *Matthæum nomine:* exprimit ipſe nomen, ut ſciatur ſua indignitas, & dignatio Dei. *Et ait illi.* Etiam dum ſedes in peccato, dum actu peccas, tibi Deus ad cor loquitur; ſed quoties diſſimulas audire! *Et ſecutus eſt eum,* ſtatim, quia JESUS tranſibat. Gratia venit, & vadit; pertranſit, niſi occupes. *Relictis omnibus.* Cognoſcenti Deum vileſcunt omnia.

2. *Et fecit ei convivium magnum Levi.* Luc. 5. Ut gratus eſſet, ut gaudium teſtaretur, ut alios hac occaſione ad Chriſtum pertraheret. Aderat enim *turba multa publicanorum, & aliorum, qui cum illis erant diſcumbentes.* Esne tu tam gratus Deo? quæriſne occaſiones boni? Non dedignatur hanc menſam Chriſtus, etiamſi poſſet inde vilior æſtimari, quod cum peccatoribus ageret; quia erat occaſio plures convertendi. Curasne ita ſalutem proximi? etiam ubi crederes te viliorem habendum?

3. *Et*

3. *Et Phariſæi dicebant Diſcipulis: Quare cum Publicanis, & peccatoribus manducat Magiſter veſter?* Lauda tu JESUM, quod cum peccatoribus verſetur: alias ubi tu eſſes? Lauda, quod non tantum manducet cum peccatoribus, ſed etiam ab iis manducari velit. Tanta tui eſt dignatio, ô vilis homo! Noli murmurare, aut aliena facta ſequius interpretari; quia intentionem ignoras.

DOMIN. VIII. POST PENT.

Mulier à ſanguinis fluxu curatur.

1. M*Ulier; quæ erat in profluvio ſanguinis annis duodecim, & erogaverat omnia ſua, nec quidquam profecerat.* Marc. 5. Calamitas corporis melioris ſtatus accendit deſiderium: æſtimat ſanitatem, dum ea caret, erogat omnes ſuas facultates, ut eam recuperet; plus daret, ſi plus haberet. Quanto melior eſt ſanitas animæ! æſtima hanc: Si habes, cura ne perdas, huc omnes animi facultates, intellectum, memoriam, voluntatem impende. Si non habes, deſiderium accende; ſed non ſatis: facultates impende.

2. *Cum audiſſet de* JESU, *venit in turba retro, & tetigit veſtimentum ejus.* Ibid. Cum humilitate, reverentia, & viva fide reparandæ ſanitatis. Ita ad Euchariſtiam eundum. Nec te impediat turba tuorum affectuum pravorum. Semove illam, ut accedas. Quærit: *Quis eſt, qui me tetigit?* Non ut ſciat, qui nihil ignorat; ſed

ſed ut ſe prodat fides mulieris, & illuminentur alii, & mulier ipſa à fide in alias virtutes progrediatur. Diſce ſemper proficere, & deſiderio Chriſti in hoc ſatis facere.

3. *Mulier vero timens, ac tremens*, Ibid. nè increparetur, quod immunda mundum tetigiſſet: & tu non times tot paſſionibus immundus, non tangere fimbriam, ſed ipſam Divinitatem ſumere? *Venit, & procidit ante eum, & dixit ei omnem veritatem*, de morbo ſuo, coram omni populo humilis, & confuſa. Vide profectum à fide ad confeſſionem ſuorum defectuum, & publicam confuſionem. Tu nondum huc es progreſſus? At ille dixit: *Confide filia*. Statim ubi ſe humiliat, vocatur *filia*. Digna eſt hæc gloria, ut per humiliationem à te ematur. *Fides tua te ſalvam fecit*. Si deficis, certe defectu fidei deficis. Aſſueſce actualem fidem ſæpius exercere, maxime circa Deum, & ejus attributa.

FERIA II.

Jairi filia reſuſcitatur.

1. E*Cce Princeps unus acceſſit, & adorabat eum, dicens: Domine, filia mea modo defuncta eſt: ſed veni, impone manum tuam ſuper eam, & vivet*. Luc. 8. Filia unica, nobilis, tenera moritur. Ne crede ætati. Ubique mors eſt. forte hic dies eſt ultimus. Domine, tu ſcis inſipientiam meam. Si ſcis me peccaturum aliquando, potius hoc momento, etiam fulmine me tolle.

2. Si cadas, *modo*, in momento recurre ad Deum.

Deum. Differre velle pœnitentiam, eſt velle ſæpius cadere.

2. *Et cum veniſſet, & vidiſſet turbam tumultuantem, dicebat: Recedite.* Ibid. Ubi Chriſtus accedit, debet recedere, quidquid eſt mundi. Non ſanatur in ſolidum anima, niſi turbam paſſionum ejicias. Dic ergo tuis reſolute in omni occaſione: *Recedite.* Addit: *Non eſt mortua puella, ſed vivit.* Forte reſpicit ad eos, qui adoleſcentes ſe Deo dedicant. Moriuntur civiliter, ſed mors hæc ſomnus eſt ſuavis, & quies; dum vere mundum deſerunt cum concupiſcentiis ſuis. Si ergo adhuc in te vivunt concupiſcentiæ, nondum es mundo mortuus, ſed dormis ad tempus, ſicut ignis ſub cinere.

3. *Ipſe autem tenens manum ejus, clamavit, dicens: Puella ſurge.* Ibid. Qui per te cadis, ſine manu, & auxilio Dei non reſurges. Agnoſce tuam infirmitatem: apprehende robur gratiæ. *Et reverſus eſt ſpiritus ejus.* Quoties tibi dixit, *Surge*: & non eſt in te reverſus ſpiritus? Anima ſeparata obedit Deo, cur non etiam unita corpori? Ratio utrumque poſtulat. Quia *ſive vivimus, ſive morimur, Domini ſumus.* Rom. 14. Ah non queratur de te Deus: *Uſquequo non vis ſubjici mihi?* Exod. 10.

FERIA III.

Duo cœci à Chriſto illuminantur.

1. *ET tranſeunte* JESU, *ſecuti ſunt eum duo cœci, clamantes: Miſerere noſtri, fili David.* Matth. 9.

Matth. 9. *Cæci* oculo corporis, non animæ, qui fide agnoſcunt Meſſiam, credunt potentiam, ſperant miſericordiam. Forte tu animo magis cœcus es, dum nebulas offundunt pravæ affectiones, ut non videas viam veritatis, nec intelligas ſublimem Chriſti doctrinam. *Animalis homo non percipit ea, quæ ſunt ſpiritus.* 1 Cor. 2. *Et neſcis, quam ſis cæcus, & miſer.* Apoc. 3.

2. *Dicit eis* JESUS: *Creditis, quia hoc poſſum facere vobis? Dicunt ei: Utique Domine.* Toto proceſſu nec reſpondit eis JESUS; perſeverarunt tamen eum ſequi, & clamare. Sequere JESUM, etiamſi te non ſoletur. Suſtine Dominum cum patientia, & longanimitate. Tandem quod quærit, non eſt ſciendi cauſa, ſed vult grandem de ſua potentia opinionem haberi. Sublimis de Deo ſenſus eſt magnarum actionum origo.

3. *Tunc tetigit oculos eorum, dicens: Secundum fidem veſtram fiat vobis.* Ibid. Ecce ad menſuram diſpoſitionis menſuratur gratia. Hinc intellige, quare ſis tam egenus gratiarum; quia valde modica tua eſt diſpoſitio; & conare te poſthac ad ampliores diſponere. Sanatis *comminatus eſt, dicens: Videte, ne quis ſciat.* Non fuit mandatum, ſed myſterium docentis, ſi quæ egerimus apud populum plauſibilia, occulta optemus. Non vult laudari Chriſtus: & cur tu, qui ſine eo nihil potes?

FE-

FERIA IV.

Dæmonium mutum ejicitur.

1. O*Btulerunt ei hominem mutum, dæmonium habentem, & ejecto dæmonio locutus eſt mutus.* Matth. 9. Magna eſt offerentium charitas, major Dei benignitas. Hanc admirare, illam imitare. Agnoſce te mutum, ſi te loqui vetat de Deo affectus vanitatis, pro Deo reſpectus humanus, cum Deo mentis ad creaturas evagatio.

2. *Miratæ ſunt turbæ, dicentes: Nunquam apparuit ſic in Iſraël.* Ibid. Candidi, & ſimplices animi laudant, quæ vident bona. *Phariſæi autem dicebant: In Principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* Invidus animus peſſimum dat alienis rebus colorem. Tanti refert, quo animo ſis, ut bene loquaris. Magus pronunciatur JESUS, & tacet, ac tolerat: & quomodo hæc cogitans indignaberis, ſi quid de te ſiniſtrum proferatur.

3. *Et circuibat civitates, & caſtella, docens in Synagogis, & curans omnem languorem.* Ibid. En quid rependit tantæ injuriæ? cumulabat in eos beneficia, & miracula. Non propterea deſiſte à bono, quia de factis tuis ſiniſtre loquuntur homines. Si propter eos non cœpiſti, propter eos non deſiſtas. Reſpice, cui ſervias, & decerne non curare, ſi hominibus non placeas.

FERIA V.

Ad piſcinam invenit Paralyticum.

1. J*Acebat multitudo magna languentium, cœcorum, claudorum, aridorum, expectantium motum aquæ.* Joan. 5. Typum habes morborum animæ. Languidi ſunt, quos progredi tædet in via virtutis: cœci, qui non erigunt ſe ad æterna, ſed in caligine periturorum hærent: claudi, qui in utramque partem jam ad Deum, jam ad mundum inclinant: aridi ſua culpa, qui ſuccum devotionis non guſtant. Vide, an non te reperias in hac multitudine. Cum quanta longanimitate, & attentione expectant motum aquæ deſiderio ſanitatis corporalis! Utinam tantum tibi eſſet deſiderium ſanitatis animæ, tanta intentio ad remedia!

2. *Qui primus deſcendiſſet in piſcinam poſt motionem aquæ, ſanus fiebat.* Ibid. Quanta fuerit, quam continua ſingulorum attentio ad Angelum deſcendentem, quanta concurrentium lucta? At primus ſolum ſanabatur, non magis æger, non diutius expectans; ſed primus, & maxime diligens. Vide, quid à te requiratur, ut in anima ſaneris: attentio ad Angeli inſpirationes, ad motum aquæ, ſeu cordis tui affectus, & diligentiam operandi. Vide, an, & quantum his deficias.

3. *Erat quidam homo ibi triginta octo annos habens in infirmitate ſua. Hunc cum vidiſſet, dicit ei: Vis ſanus fieri?* Ibid. Non dubitabat de ejus volun-

voluntate Chriſtus, ſed ad infirmitates tuæ animæ reſpiciebat, quæ curari non poſſunt, niſi tu velis. Ideo ex te quæritur, an revera velis: quia hæc voluntas eſt primum movens. *Viſne?* forte ſolum velles. Nam ſi vis, cur repellis media? ſi vis curari ſuperbiam, cur fugis humilitatem? &c.

FERIA VI.

Chriſtus ſanat eundem Paralyticum.

1. R*Eſpondit ei languidus: Domine, hominem non habeo, ut cum turbata fuerit aqua, mittat me in piſcinam.* Joan. 5. An murmurans hoc dicit, & tacite incuſans miniſtros aquæ, quod ad ditiores accurrant, ſe miſerum deſerant? an nude miſeriam ſuam exponens? Fac, ut neutro modo tua cauſa de te dicatur à Superiore, à ſubdito, à diſcipulo, à pœnitente: *Hominem non habeo.* In miſeriis animæ tuæ id queri non potes. Nam *Ecce Homo,* JESUS tuus, qui mittit te in piſcinam ſui ſanguinis.

2. *Dicit ei* JESUS: *Surge, tolle grabatum tuum, & ambula.* Ibid. Tria hic habes adverſus languorem ſpiritualem remedia. 1. *Surge:* non expecta, ut ſola gratia te erigat, ſed tu quoque cooperare. Nec tu ſolus potes quidquam, nec illa ſola: tu cum illa potes omnia. 2. *Tolle grabatum* cupiditatum, ac paſſionum: Tolle, tolle, crucifige. Tolle eas, rationis, ac voluntatis manibus regendo, in quibus anteà & ratio, & voluntas quieſcebat. 3. *Ambula* de virtute in vir-

virtutem, ſtudio ac deſiderio proficiendi.

3. *Poſtea invenit eum* Jesus *in templo, & dixit illi: Ecce ſanus factus es; jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.* Ibid. Commemorat beneficium, prohibet peccatum, minatur ſupplicium. Ab imperfectionibus te cohibeant hæc, & ad fervorem ſpiritus moveant: amor, quo tibi benefacit Deus: mandatum illius, ac, niſi feceris, ſecuturum ſupplicium.

SABBATHO.

Chriſtus excuſat Diſcipulos vellentes ſpicas.

1. *Abiit* Jesus *per ſata Sabbatho: Diſcipuli autem ejus eſurientes cœperunt vellere ſpicas, & manducare.* Matt. 12. Cogita auſteram Chriſti, & Diſcipulorum ejus vitam ad eam uſque famem deductam. Non ſunt eis, ut tibi, præparata fercula; nec panis quidem. *Admirare*, ait Chryſ. hom. 60. in Matth. *quomodo nullam corporis curam habeant: neque tamen à Chriſto abſcedant.* Præſentia Chriſti eis ſupplebat defectum, & condiebat inſipida. Si hunc ſerio cogitares, ſolicitam, quam habes, corporis curam converteres in animam, nec defectus cibi, aut commoditatum te à Chriſto avelleret per impatientiam, & murmurationem.

2. *Phariſæi autem videntes, dixerunt ei: Ecce Diſcipuli tui faciunt, quod non licet facere Sabbathis.* Ibid. Ecce quomodo obſervant eum, ut criminentur, & famæ demant per miracula acquiſitæ:

ſitæ: & invidia veſtitur zelo violatæ legis. Graviora à ſe patrata Sabbatho invenirent, ſi ſe inſpicerent. Sed talpæ in ſe, lynces in aliis minima taxant. Vides, quam turpe ſit obſervare alios, & ſe ignorare? Ubi ſe objicit feſtuca in oculo fratris, converte tu cogitationem ad trabem, quæ eſt in oculo tuo.

3. *At ille dixit eis: Non legiſtis, quid fecerit David, quando eſuriit? Quomodo intravit in Domum Dei, & panes propoſitionis comedit?* Ibid. Tacuerunt Diſcipuli ad redarguitionem etiam ſibi factam, ut eſt apud ſanctum Lucam: Ideo Dominus eorum defenſionem ſuſcipit. Si vis omnibus injuriis, & calumniis reſpondere, multa incurres, unde plura patiaris. Si taceas, verbum Dei pro te loquetur. Eſt enim ei ſuorum cura: & ſi premi eos patitur, non ſinit opprimi. Repoſita eſt hæc ſpes in ſinu meo.

DOMIN. IX. POST PENT.

Sanatur manus arida.

1. E*cce homo manum habens aridam: & interrogabant eum: Si licet Sabbatho curare?* Matth. 12. ut, ſi affirmaret, *accuſarent eum* apud Principes; ſi negaret, immiſericordem apud plebem proclamarent. Utrinque imminebat periculum: ut errorem tamen confutet, eligit Sabbatho curare. Quid tu faceres pro veritate, ubi provideres aliquid te paſſurum? Ne timeas à facie hominum. Age, quod æquum, & juſtum eſt diſcreto zelo: & ſine cœlum ruere.

In manu vero *dextera arida*, conſidera arida tua opera virtutis. Exareſcat tibi ſiniſtra, & vivat dextera.

2. *Et ait homini habenti manum aridam: Surge in medium.* Marc. 3. ut miſeria viſa moveat affectum ſe opponentium. *Et ait eis: Licet Sabbathis benefacere, an malè?* id eſt, an omittere beneficium. Chriſto ergò idem eſt, non benefacere indigenti, cum potes, ac eidem nocere. Examina, quo affectu demandata charitatis opera ſuſcipias. Fortè & tu ibi curris, ubi extrahenda eſt ovis è fovea, ubi proprium aliquod commodum affulget: & langues, ubi proximo eſt ſuccurrendum.

3. *Et contriſtatus eſt ſuper cœcitate cordis eorum.* Ibid quod nec eum Meſſiam agnoſcerent, nec doctrinam de juvando proximo etiam in Sabbatho probarent. At quanto major eſt cœcitas tua, quam nebulæ paſſionum inducunt! Ah noli contriſtare Chriſtum Domini. Et *dicit homini: Extende manum tuam, & extendit, & reſtituta eſt.* Tibi dici puta: Extende manum ad opera virtutis. Quid juvat proponere, aut deſiderare, ſi nunquam ad opus progrediaris. *Exeuntes autem conſilium faciebant, quomodo eum perderent.* Undè meliores fieri debebant, inde pejores effecti ſunt. Hæc & tu reddis Deo, quoties beneficiis ad malum abuteris.

FERIA II.

Eliguntur duodecim Apoſtoli.

1. F*Actum eſt autem in illis diebus, exiit in montem orare.* Luc. 6. Cogitabant Judæi quomodo eum perderent; Chriſtus, quomodo eos ſalvaret per Apoſtolos, ut inſtrumenta. Quantum diſtant conſilia Dei à conſiliis hominum. 2. Subducit ſe, ut cedat eorundem iræ, & docet, incendio non ſuggerendum pabulum. 3. Docet interpolanda contemplatione opera vitæ activæ, ut colligatur ſpiritus ad majora. 4. Docet, ut rectè ores, ſecedendum à ſtrepitu tam externo negotiorum, quàm interno paſſionum.

2. *Et erat pernoctans in oratione Dei.* Ibid. Totam noctem orat, antequàm Apoſtolos deligat; ut doceat, quæ in negotio ſalutis ſunt ſtatuenda, eſſe cum Deo conferenda: idque non obiter, ſed aliquanti temporis deliberatione. Humana prudentia deficit ad ea, quæ ſunt Dei. Erraſti ſæpè, cùm Deum non conſuluiſti; fortè nunquam, ubi conſuluiſti.

3. *Et cùm dies factus eſſet, vocavit diſcipulos ſuos, & elegit duodecim ex ipſis, quos & Apoſtolos nominavit.* Ibid. Et te vocavit Deus, ad Apoſtolicam vitam, & gratis. Quanta vocationis dignitas? quanta tua indignitas? Ne præſume de vocationis gratia; ſi eam non firmes operibus: etiam Judas fuit inter illos, & tunc temporis te ſanctior; & tamen defecit. Quod & tibi evenire poteſt, ſapienter cave.

FERIA III.

Sermo Chriſti in monte habitus.

1. ET *cùm ſediſſet acceſſerunt ad eum Diſcipuli ejus: & aperiens os ſuum docebat eos.* Matth. 5. Ubi ſedet ad docendum Magiſter, accedunt Diſcipuli, & audiunt doctrinam. Inſidet Deus Magiſter cordi tuo, aperit os ſuum per inſpirationes: accede, ſi vis eſſe Diſcipulus; & ubi *vocem ejus audieris, noli obdurare cor tuum.* Æſtima doctrinam, quam tantus Magiſter tradit. Statue te illi conformare potius, quàm doctrinæ mundi, & carnis. *Beatos* pronunciat eos, quos mundus & caro miſeros. Deus non fallitur, ergò mundus. Intelligis hoc? & tamen hujus principia ſequeris?

2. *Beati pauperes ſpiritu.* Ibid. qui amore Dei abrenuntiant caducis omnibus, & animo eorum cupiditatem evellunt, ut nudi nudum JESUM ſequantur. Expende quam terrena faſtidias, æſtimes, ſpernas, ut iis adhæreas. Quid de iis tibi ſtatuendum ſit, ex Chriſti exemplo diſce. At quomodo eum imitaris? *Quoniam ipſorum eſt regnum cœlorum.* Eſt convincens beatitudinis probatio: Qui habet regnum cœlorum, beatus eſt: quis neget? *pauperum eſt regnum cœlorum*: Veritas æterna hoc dixit: ergò beati ſunt pauperes, non quidem poſſeſſione illius regni, ſed jure ad illud. Quanta bona lucraris, ſi caduca penitus animo extirpas? 2. Beati ſunt beatitudine hujus vitæ, quia nihil deſiderant.

rant. 3. *Poſſident regnum Dei* de quo Paulus: *intra vos eſt*: quia poſſident animam ſuam.

3. *Væ vobis divitibus, quia habetis conſolationem veſtram*. Luc. 6. De iis eſt ſermo, qui affectu immoderato ad caduca feruntur. Ut pauperibus certitudo cœli promittitur, ita his væ æternum intonat. Cor enim eorum ligatum eſt, ut non valeant ad Deum illud conſtanter, & integrè erigere. Nam, *incidunt in tentationes, & laqueos Diaboli*. Tim. 6. *Habent conſolationem*, non Dei, non ſolidam, ſed *ſuam* & apparentem. Non es in horum numero? Gratulare tibi, Deo gratias age: & cura ut animum magis, ac magis à caducis abſtrahas, ut ſit unicus theſaurus tuus is, qui eſt omnia.

FERIA IV.

Secunda, ac tertia Beatitudo.

1. **B***Eati mites*. Matth. 5. non tantùm qui cohibent turbulentos, & vel minimos iracundiæ motus, ſed etiam, ut ait Clem. Alex. l. 4. Strom. *qui inſidam, quæ eſt in anima pugnam ſedant iræ & cupiditatis, & eorum, quæ ſub ipſas cadunt*. Hic tibi de te cogitandi tam latus eſt campus, quam latè ſe explicat iraſcibilis, & concupiſcibilis appetitus. Confer te cum exemplo Chriſti in tractandis peccatoribus, in ferendis injuriis, &c. Cogita tibi ab eo dici: *Diſcite à me, quia mitis ſum*. Matth. 11.

2. *Quoniam ipſi poſſidebunt terram*. Ibid. Quam olim *terram viventium*: nunc autem terram

ram ſui cordis. Hanc non poſſident iracundi, quia æſtu quaſi extra ſe rapiuntur: at *qui acquieſcit increpationibus, poſſeſſor eſt cordis.* Prov. 15. Id eſt, qui non iraſcitur, non commovetur. Quanta hæc eſt felicitas, hac interna pace, & tranquillitate frui! *Sicut miſerabilis eſt civitas, quæ licet benè ſit munita, intus tamen fovet proditores:* ait Chryſoſt. hom. 34. in Joan. *ita nihil beatius, quam inteſtino liberari bello* Hanc beatitudinem ipſe tibi dare potes: & quid vetat?

3. *Beati, qui lugent.* Ibid. ex compunctione, ſua; ex compaſſione aliena peccata; ex devotione miſerias hujus vitæ exulantis à patria; ex deſiderio vitæ æternæ dilationem. Vide quid tu lugeas, an Deum perditum, an carnis commoda? an mala corporis, an animæ? *Quoniam ipſi conſolabuntur.* A quo? à *Deo totius conſolationis.* Ubi? non tantum in cœlo, ubi *abſterget Deus omnem lachrymam*, ſed etiam in hac vita, ubi luctum compunctionis, & devotionis, vel comitatur, vel ſequitur incomparabilis conſolatio. At *væ vobis, qui ridetis* cum mundo, & ducitis in bonis dies veſtros, quia in æternum *lugebitis, & flebitis.* Luc. 6.

FERIA V.

Quarta, & quinta Beatitudo.

1. BEati, *qui eſuriunt, & ſitiunt*, Matth. 5. ardente deſiderio *Juſtitiam*, ſeu omnem Deo ſerviendi, & placendi rationem, qui deſiderio quodam ardente feruntur in actus virtu-

 tum,

tum, non tantum eos, qui aliquid honoris habent adjunctum, ſed etiam qui videntur abjecti, & viles, vel difficiles, & ardui. O quantum ab hoc ardore deficis! ſitis: ſed *ciſternas diſſipatas* mundi, *quæ continere non valent aquas* ſalutis. Jer. 2. Quam facile tibi deſipit virtus, cujus exercitium eſt amarum. Visnè ſervire, & placere Deo? In hoc conſiſtit ſalus tua æterna. Excita ergò hanc ſitim, ſine qua languet omnis virtus.

2. *Quoniam ipſi ſaturabuntur*: Ibid. Olim, *cùm apparuerit gloria Dei*. Pſal. 16. In hac verò vitâ, quia nihil ultra deſiderabunt. Per ipſum enim deſiderium habent, quod deſiderant, quia ſic Deo ſerviunt, & placent. Item ſemper habent, undè ſaturentur, quia ſemper habent, ubi juſtitiam operentur, ubi Deo ſerviant; *ſive manducent, ſive bibant, ſive aliud quid faciant*. 1 Cor. 10. Nonnè hoc ita vis? nonnè ſaltem velle concupiſcis? O utinam à primo momento vitæ! *Deus det nobis cor omnibus, ut colamus eum, & faciamus ejus voluntatem, corde magno & animo volente*. 2 Machab. 1.

3. *Beati miſericordes*, Ibid. tum corporali, tum ſpirituali miſericordia, intentione pura, motivo virtutis, affectu amplo, etiam ad minimos ſe extendente. *Quoniam ipſi miſericordiam conſequentur*: olim quidem, quando *te coronabit in miſericordiâ*. Pſalm. 102. in hac vita verò per remiſſionem peccatorum, & abundantiam gratiarum. Quid diceres, ſi antè horam iviſſes ad æterna ſupplicia, hac evocareris ad vitam, veſtireris gratia, ducereris ad cælum? Nonnè

Nonnè magna eſſet miſericordia? Hanc Deus toties exhibuit tibi, quoties peccatum remiſit. Vide ergo, undè hanc miſericordiam tibi certam facere poſſis.

FERIA VI.

Sexta, & ſeptima Beatitudo.

1. B*Eati mundi corde*, Matth. 5. ii dicuntur, qui tametſi ſuas habeant imperfectiones, procul tamen ſunt ab omni gravi peccato, ac proindè veſtiti gratiâ, qui ipſos affectus habent purgatos, & a creaturarum amore avulſos, & ad Deum converſos; qui minimas etiam imperfectiones quanto poſſunt ſtudio devitant, & toti Deo adhærere conniţuntur. Inſpice in hoc puncto ſtatum animæ tuæ: quam es à creaturis avulſus? quàm Deo unitus? quo ſtudio declinas imperfectiones? &c.

2. *Quoniam ipſi Deum videbunt*: Ibid. olim quidem *facie ad faciem*, nunc autem *per ſpeculum in ænigmate*, ſive in creaturis. Videbunt illum memoriâ præſentiæ ipſius. hinc delectatio etiam in adverſitatibus: *Memor fui Dei, & delectatus ſum.* Videbunt eum contemplatione, & cognitione ſublimium veritatum, & videndo amabunt, & amando inhærebunt. Maxima hæc beatitudo hujus vitæ: ſed quemadmodum ad claram Dei viſionem nihil coinquinatum pervenit, ita neque ad iſtam pertingit anima immunda. Ut illam obtineas, velles in agone Angelo purior inveniri. Sic ergò quotidiè

vive, & mundus eſto, quia fortè hic dies eſt ultimus.

3. *Beati pacifici*; Ibid. qui carnem ſpiritui, paſſiones rationi ſubjecerunt; qui cum proximo in pace vivunt, & charitate; qui alios componunt ad pacem, & reconciliant. Quære hæc in teipſo. Si invenis, Deum lauda: ſin minus, ab hodie illa cura tanto ſtudio, quanto cupis eſſe filius Dei. Nam iſti *vocabuntur filii Dei*: qui eſt Deus totus ſpiritus ſine carne, totus ratio ſine paſſione, Deus pacis, & non diſſenſionis. quo magis ad hanc ſimilitudinem te credis accedere, tanto certius habes te eſſe filium Dei.

SABBATHO.

Octava Beatitudo.

1. BEati, *qui perſecutionem patiuntur propter juſtitiam*. Matth. 5. non autem propter ſua delicta. Certum eſt, quod *omnes, qui volunt piè vivere in Chriſto* JESU, *perſecutionem patientur*. 2 Tim. 3. Ergo ſi non vis recedere à juſtitia, debes *paratus eſſe mori magis, quam patrias Dei leges prævaricari*. 2 Mach. 3. Sed quis tibi tunc animus, cùm vel ſuſtinendum aliquid, vel virtus aliqua, aut regula eſt violanda? Prætendis te JESUM ſequi, & hunc Crucifixum, ſed clavos non vis tolerare: ne quid patiaris, & virtutem, & regulam deſeris. Aut fatere, te non imitari JESUM, aut patere.

2. *Quoniam ipſorum eſt regnum cœlorum.* Ibid.

Ibid. tam conſummatum in patria, quam inchoatum in via: quod eſt *Juſtitia, pax, & gaudium in Spiritu Sancto*. Rom. 14.. Nam juſtitiam non poteſt perdere, qui mavult mala quæque tolerare, quam vel unam regulam violare. Compara tibi hoc regnum, in quo eſt certitudo futuri. *Nihil horum timeas, quæ paſſurus es*. Apoc. 2. à mundo contradicente, à dæmone affligente, à carne adverſus ſpiritum concupiſcente.

3. *Beati eſtis cum maledixerint vobis homines, & dixerint omne malum adverſus vos, mentientes propter me*. Ibid. Quis neget beatum, cui Deus benedicit? Nam *benedictio Domini divites facit, nec ſociabitur eis afflictio*. Prov. 10. At Deus benedicit iis, quibus propter juſtitiam mundus maledicit: *Benedictio Domini ſuper caput juſti*. Prov. 10. *Maledicent illi, & tu benedices*. Malach. 2. Et tamen nonnè amas laudes, & benedictiones hominum? Ergo eligis vituperari à Deo? an ignoras illud: *Væ cum benedixerint vobis homines?* Luc. 6.

DOMIN. X. POST PENTEC.

De triplici qualitate virorum Apoſtolicorum.

1. Vos *eſtis ſal terræ*. Matth. 5. Natura ſalis, ait Plin. l. 31. c. 7. *eſt mordens, adurens, repurgans, extenuans, exſiccans*. Debet ergo homo Apoſtolicæ profeſſionis quoad ſe eſſe in via purgativa perfectus, & alios prius per hanc viam ducere, quam per illuminativam, & uni-

unitivam. Quid dicis de te ipſo? quantum in hac via profeciſti? nonnè plus ſupereſt?

2. *Vos eſtis lux mundi.* Ibid Secundus gradus viæ Apoſtolicæ nomine *lucis* exprimitur, & intelligitur via illuminativa, in qua perfectus eſſe debet, quoad ſe in praxi virtutum deſumptarum ex vita, & doctrina Chriſti. Non ſufficit enim purgatum eſſe, niſi & ornatus ſit quoad ſe, & plenus virtutibus, ut aliis communicare poſſit, illuminando, errores diſſipando, movendo animos. Habesnè tu vel unicam virtutem in gradu perfecto? quot tibi deſunt? quomodo iis ſtudes? Ut aliis apteris, quomodo talenta excolis? an ponis lucernam ſub modio?

3. *Non poteſt civitas abſcondi ſuprà montem poſita.* Ibid. Unitiva hîc exprimitur. Ut *civitas eſt multitudo civium per ſe ſufficiens ad vivendum.* Ariſt. 3. Polit. ita perfecti, dum uni Deo inhærent, ſibi, & aliis abunde ſufficiunt ad perfectè vivendum. Vide an tua ſufficientia ſit unicè in Deo? an ſoli illi, nihil creaturis adhæreas? an omnia in illum referas? an nihil extra illum quæras?

FERIA II.

De bono exemplo dando ad gloriam Dei.

1. *Sic luceat lux veſtra coram hominibus, ut videant opera veſtra bona.* Matth. 5. Non omnia agi poſſunt in occulto, non omnia debent in aperto; at quæ agis in aperto, ſint bona non

non apparenter, ſed verè, ut *unuſquiſque proximo ſuo placeat in bonum ad ædificationem.* Rom. 15. Examina verba tua in communi converſatione, maximè coram minoribus, qui facilè à majore diſcunt, an vana, jactabunda, &c. mores, quam compoſiti? facta, quam regulis conſentientia?

2. *Et glorificent Patrem veſtrum, qui in cœlis eſt.* Ibid. Habes hîc præſcriptam intentionem cordis, qua operandum eſt benè in aperto: primum quidem, ut tu placeas Deo, deindè verò ut Deus ab aliis glorificetur, quatenus agnoſcitur auctor boni. Potes ergò & mutus gloriam Dei promovere. Detrahis gloriæ Dei, ſi quo hominum reſpectu non agis bonum in aperto, quod congruenter potes, aut debes. Examina ergò intentiones tuas, an huc tendant: & ſtatue impoſterum: *Ego autem ad Dominum aſpiciam.* Mich. 7.

3. *Attendite, nè juſtitiam veſtram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis.* Ibid. Prohibet quærere gloriam inanem. Maximam injuſtitiam facit, qui facit juſtitiam, ut videatur; quia uſurpat ſibi quod Dei eſt, ipſo invito, & prohibente. Eſt enim ſolus Deus *Rex, & Dominus gloriæ.* Pſal. 23. *Soli Deo honor, & gloria.* 1 Tim. 1. Tu ſine gratia nihil potes: Dei gratia eſt, *quæ operatur velle, & perficere.* Quod ex opere reſultat, eſt gloria. Tu qui nihil feciſti, voles omnem ſurripere Deo, qui totum fecit?

FERIA III.

De exacta legis obſervantia.

1. **N**on veni ſolvere legem, ſed adimplere. Matth. 5. Lex ante Chriſtum non erat impleta, ſeu perfecta; venit, ut impleret, ſeu ad perfectiora deduceret: juſſit enim illi addi animam, ſeu affectum internum; adjecit conſilia, &c. Nobis vero adjecit merita ſua, ex quibus eſt gratia ad facilius obſervandum legem. Vide quid debeas Legiſlatori. 2. Obſerva non eſſe ſatis, legem *non ſolvere*, ſed oportet inſuper *implere*, hoc eſt cum perfectione opera regulæ exercere.

2. *Amen dico vobis, jota unum, aut unus apex non præteribit à lege, donec omnia fiant.* Ibid. Exemplum ſuum proponit, qui legem omnem, & ea quæ de ipſo ſcripta erant in Prophetis, axactiſſimè uſque ad minimum ſervare voluit; ita, ut potius cœlum, & terra ſint peritura, quam ipſe non impleat minimum. Esnè tu ita ad legem Dei, ad regulas Religionis affectus? Conare omni modo, ut unus apex à te non prætereatur. Rem maximam procuras, ſi curas minima.

3. *Qui ergo ſolverit unum de mandatis iſtis minimis, minimus vocabitur in regno cœlorum.* Ibid. Poſt propoſitum ſuum exemplum quid à te exigat, inſinuat, ut etiam minima mandata, & regulas ſerves. Nullum tam parvum malum, quod non inclinet ad pejus. Nota vocem, *Solverit:*

verit: inſinuare, omnia mandata eſſe colligata: ſi ſolvis unum, venis facile ad diſſolutionem plurium. Vocat *minima*, ut facilitatem obſervandi doceat. Hæc te moveant, ut attendas minimis: & ſi *ſpernis modica, time, nè paulatim decidas.*

FERIA IV.

De ſtudio Legis obſervandæ.

1. N*Iſi abundaverit juſtitia veſtra plusquam Scribarum, & Phariſæorum, non intrabitis in regnum cœlorum.* Matth. 5. Plura à Chriſtianis exigit Deus, & ſublimiora, quam exegerit à Judæis. Illis ſufficiebat cortex legis, opus imperatum ponere, vel non ponere prohibitum: à nobis operis anima, ſeu affectus deſideratur: quia majores gratias dat. Hinc colliges etiam majora exigere à Religioſo, quam à ſæculari ob eandem cauſam. Pudeat te, quod à tot ſæcularibus in virtute ſupereris. Time, ne Deus gratias ſubtrahat non cooperanti. Æmulare chariſmata meliora

2. *Audiſtis, quia dictum eſt antiquis, &c. Ego autem dico vobis.* Ibid. Expende quanto in omnibus excellentior ſit lex gratiæ lege antiqua. Nam 1. rudioribus data ſolum craſſiora prohibebat: hæc etiam minuta. 2. Illa in exterioribus hærebât, hæc medullas animæ petit. 3. Illius obſervationi præmium temporale dabatur: hujus æternum. Gratias age, quod te Deus ad hanc legem reſervaverit.

Non ſiſte in cortice legis, ſed medullam obſerva.

3. *Eſtote ergo vos perfecti, ſicut Pater veſter cœleſtis perfectus eſt.* Ibid. Ita eſt ille perfectus, ut omnis ſit in illo perfectio, nulla autem, ſed nec minutiſſima, imperfectio. Si cures, ut nulla ſit in te imperfectio, curabis, ut ſit maxima perfectio. Curabis enim, ut ſumme diligas Deum, in quo eſt ſumma perfectio; & diligaris ab eo, in quo eſt ſumma felicitas. Nam quo minus de proprio, aut imperfectione admiſces operi, tanto purior eſt charitas, ex qua operaris. Habes ergo in manu tua & perfectionem, & felicitatem tuam. Sed quam multa tibi tollenda eſt imperfectio!

FERIA V.

De tollendo ſcandalo.

1. SI *oculus tuus dexter ſcandalizet te, erue eum, & projice abs te.* Matth. 5. Per *oculum* Superiores, qui ſunt majoris auctoritatis, intelligit S. Chryſoſt. Hi ſcandalo tibi eſſe poſſunt, ſi humano eorum ducaris reſpectu, ſi quod agunt illi contra regulam ſumas in exemplum, ſi ex eorum affectu, regulam transgrediaris. Perpende qualis ſis in eo genere. *Erue* hunc oculum, mortifica hunc affectum. Regulam attende potius, quæ à Deo eſt, quam exemplum, quod ab homine. Si non ſufficis tollendo, manifeſta cui debes, habebis auxilium.

2. Si

2. *Si dextra manus tua ſcandalizat te, abſcinde eam, & projice abs te.* Ibid. Per *manum* propinqui, & æquales intelliguntur. In quos plerumque affectus ſolet eſſe major, quia amor eſt inter æquales ut plurimum. Scandalo tibi eſſe poſſunt familiaritate nimia, aut particulari, frequente viſitatione, colloquio, blanditiis, ex quibus animus tuus ſenſim emollitur, & tepet in amore Dei. *Abſcinde*, converſationem, colloquia, &c. & plus cum Deo verſare.

3. *Si pes tuus ſcandalizat te, amputa eum.* Ibid. Per *pedem* inferiores intellige, filios ſpirituales, Diſcipulos, Subditos. Scandalo tibi ſunt, ſi ex nimio affectu plus æquo indulgeas, eorum culpas diſſimules, aliis præferas cum illorum offenſa: inutiliter cum iis verſeris, &c. Agnoſce quam periculoſus ſit hic affectus, quia ut plurimum ſpecie pietatis tegitur, ut vix agnoſcatur, donec pereas. Adde quod ſic cauſa eſſe poſſis, ut alter pereat, & anima ejus de manibus tuis requiratur.

FERIA VI.

De dilectione inimicorum.

1. EGo *autem dico vobis: Diligite inimicos veſtros.* Matth. 5. Quis? *qui prior dilexit nos.* 1. Joan. 4. *Et cum inimici eſſemus reconciliavit nos Deo per mortem ſuam.* Rom. 5. Cogita quod inimicus ſit creatura Dei, ut tu: quod ſi Deum Patrem habes, ille ſit frater

tuus,

tuus, quod ſit ad eundem tecum finem ordinatus: eodem ſanguine redemptus. Dilige eum propter te, quia tibi utilis eſt, quia te exercet ad gloriam: quia ſi dimittis illi, dimittet & tibi Deus. Et cui noces, ſi oderis, niſi animæ tuæ? quia majus eſt tibi malum ipſum odium, quam quod ab illo tibi infertur. Dilige, & diligêris à Deo.

2. *Benefacite his, qui oderunt vos, & orate pro calumniantibus vos.* Ibid. Ad cordis affectum, adjicienda eſt oris, & operis dilectio. Non ſatis eſt, non odiſſe, ſed mandat *diligere.* Dilectio autem non eſt otioſus affectus: ſed opere demonſtratur. Quid facis ei, qui te oderit, qui calumniatus fuerit? Non reddis pro malo malum? quid loqueris de eo? ſequerisne Paulum, *maledicimur, & benedicimus?* Sequerisne Chriſtum, qui orabat pro crucifixoribus?

3. *Ut ſitis filii Patris veſtri, qui in cœlis eſt.* Ibid. En quid lucraris inimicorum dilectione? Vis filius Dei eſſe? Habes expeditam ad hoc viam: *Dilige inimicum.* In quo ſcies, quod ſis filius Dei, niſi fueris ſimilis Deo, ait S. Chryſoſt. in imperf. hom. 31. *Hic nonne ſolem ſuum oriri facit ſuper bonos, & malos;* Non te conſervat, dum tu eum offendis? non dimittit toties tua peccata?

SAB-

SABBATHO.

Diſpoſitio ad orandum, & prima petitio.

1. *Tu autem cum oraveris, intra in cubiculum tuum, & clauſo oſtio ora Patrem tuum.* Matth. 6. Ut recte ores, ſecedendum eſt à ſtrepitu, & corpore, & animo. Objecta movent ſenſus, ſenſus ſunt feneſtræ animæ: ſi patent, omnis aura ingreditur. In ſolitudine loquitur Deus animæ ad cor. Ita Chriſtus oraturus ſeceſſit ad montes. Multo autem magis ſecede à tumultibus animæ. Unica paſſio mota alias de Deo cogitationes non admittit. Hinc collige unde tuarum orationum tam modicus fructus. quia nec ſenſus compeſcis, nec animæ motus. Ut in oratione ſis ita compoſitus, debes extra tempora orationis huic compoſitioni aſſueſcere.

2. *Sic autem orabitis: Pater noſter, qui es in cœlis*, Ibid. Hic omnis orationis ſit ingreſſus, ut cogites. quem ores. *Patrem.* Hinc reverentia, fiducia, & amor comites orationis. Nonne tibi merito exprobret Deus: *Si ergo Pater ſum, ubi eſt honor meus.* Malach. 1. Quam indignus tu tanti Patris filius! Hinc humilitas, tuique abjectio. *Noſter.* Ergo omnes ſumus ejus filii, ergo omnes fratres: ergo omnes à te amandi: ergo ingratum eſt munus, quod offers, niſi ames. *Qui es:* & ſolus quidem *es.* Hinc magna Dei æſtimatio. *In cœlis.* Hinc fervor, cum

cum oratio tua uſque ad cœlos penetrare debeat. Hinc ſcopus petitionum in cœlis, ut non petas terrena. Hæc omnia in te examina; & ſic ſtatue..

3. *Sanctificetur nomen tuum.* Ibid. Hoc primum eſt ex omnibus deſiderandis, ut agnoſcatur ab omnibus Deus, colatur, eique uni ſerviatur: æſtimetur ejus ſanctitas, ametur ejus bonitas, timeatur ejus juſtitia, ſubdatur ejus potentiæ omnis creatura. Atque hic eſt finis noſter, ad quem omnia, & ſingula debemus dirigere. Nonne hoc verbis ſolum petis, factis autem per ſuperbiam evertis? quid petis, dum te tantopere æſtimas, & æſtimari quæris? *Non nobis Domine, non nobis, ſed nomini tuo da gloriam.* Pſal. 113.

DOMIN. XI. POST PENTEC.

Secunda & tertia petitio.

1. *Adveniat regnum tuum.* Matth. 6. Petis, vel ut Deus regnet in te: *Regnum Dei intra vos eſt.* Luc. 17. Vel ut ubique gentium: *Domini eſt regnum, & ipſe dominabitur gentium.* Pſal. 21. Vel proprie regnum beatorum per felicem mortem obtinendum: quo ſimul indicas te jam paratum eſſe, nihil eſſe quod te remoretur. Sentisne vere id animo? an tibi, & Deo illudis? Non te remoratur amor vitæ? non affectus terrenorum? Explora: hoc momento moriendum eſt: quid dicis? Hoc momento renunciandum eſt omnibus: quid ſentis?

2. *Fiat*

2. *Fiat voluntas tua.* Ibid. Quid juſtius? Ille eſt regula noſtræ voluntatis: abuſus eſt noſtræ, ſi cum illa non conſentit. Dominus & Pater noſter eſt: *Omnia quæ præceperit Dominus noſter Rex, libenter exequemur ſervi tui.* 2. Reg. 15. *Omnia quæcunque præcepiſti mihi, faciam Pater.* Tob. 5. Facisne quod verbo dicis? facis voluntatem Dei abſolutam, per legem, & regulas intimatam? Exples voluntatem beneplaciti in iis, quæ quidem non imperat, ſed ſcis ei placere? an potius vivis voluntate, & placito tuo, ac paſſionum inclinatione?

3. *Sicut in cælo, & in terra.* Ibid. Modum hic petis faciendæ in terra voluntatis Dei, ſicut fit à Beatis. Et cur minus à nobis? An quia liberi ſumus? *Ergo velamen habebimus malitiæ, libertatem?* 1 Petr. 2. At quomodo fit in cœlo? Ex puro Dei amore, promptiſſime, in omnibus, ſine diſcuſſione. Reperisne hæc omnia in anima tua? Quid ſi Deus per Superiores ardua imperet, & ſenſui contraria? O miſer? quam parum hic voluntatem Dei reſpicis.

FERIA II.

Quarta, & quinta petitio.

1. *Panem noſtrum ſuperſubſtantialem da nobis hodie.* Matth. 6. Petis corpori, & animæ alimoniam, tanquam *mendicus ante fores divinæ gratiæ.* Corpori quidem *panem*, non luxum, non delicias; ut *habentes quo alamur, hoc*

contenti ſimus. Si ita petis, communi, eoque frugali victu contentus eris. Si deterior obtingat tibi, cogitabis te mendicum accipere illud de manu Dei. Animæ vero, vel verbum Dei, in quo vivit homo, vel SS. Euchariſtiam, quam etſi non ſumis hodie, petis tamen hodie per communionem ſpiritualem. *Ergo ſic vive, ut merearis quotidie accipere.*

2. *Et dimitte nobis debita noſtra.* Ibid. Quanta tu debita contraxiſti. 1. *Totum quod es, illi debes, à quo totum habes.* S. Bernard. 2. Talenta naturæ, & gratiæ Deo debes. Quam ingratus es, ſi eis ad offendendum abuteris, quæ tibi dedit ut amares! 3. Peccata enorme ſunt debitum, quod ſolvere non potes, niſi ex meritis Chriſti. Agnoſce te peccatorem, unde te humilies: ſed Deum miſericordem, unde ad fiduciam erigaris. Sed qui deprecaris *hodie*, noli *hodie* iterum debita contraheres.

3. *Sicut & nos dimittimus debitoribus noſtris.* Ibid. Conditio eſt: petis non dimitti tua, ſi non dimittis aliena. *Si enim dimiſeritis hominibus, dimittet vobis Pater veſter.* Ecce bonitatem Dei! *In tua poteſtate futurum de te judicium ponit*, ait S. Chryſoſt. At Deus dimittit ſtatim, cum rogatur, prævenit rogantem gratia excitante, dimittit plene, toties quoties rogatur. Hoc-ne modo etiam tu dimittis? an ſtatim? an ſol occidit ſuper iracundiam tuam? an prævenis alloquendo? an ais: non teneor illi loqui? an toties, quoties? an ais: non ſemel, ſed multoties id mihi fecit? an plene? an

dicis:

dicis: non odi illum, ſed non poſſum ei eſſe familiaris?

FERIA III.

Petitio ſexta, & ſeptima.

1. ET *ne nos inducas in tentationem.* Matth. 6. Contracta debita elui petiviſti; petis non contrahere nova. Verſaris inter hoſtes potentiſſimos homo fragilis, & concupiſcentiis tuis aſſidue pulſaris. Unus tibi non ſufficis: auxilium poſtulas, ut reſiſtas. Examina quæ tuæ, quam periculoſæ ſint tentationes; & cogita de mediis obſiſtendi. De gratia non dubita, eam *Deus facienti quod in ſe eſt, non negat.* Sed adverte: facienti quod in ſe eſt.

2. *Et ne nos inducas.* Ibid. Non petis non tentari, ſed non vinci. Tentari ſæpe prodeſt, & ad meritum, & ad humilitatem, & ad fiduciam in Deum. Vinci, aut non vinci in tua eſt libertate. Sed Deum irrides, ſi petis ſic uti, & libere, te ipſum inducis in tentationem: non minus, quam qui ſe ipſum in fluvium præcipitaret, & oraret Deum, ut non madefieret. Non ergo ſerio petis, niſi te ipſum abducas ab his, per quæ induceris ad conſenſum.

3. *Sed libera nos à malo.* Ibid. Qui nullum ſpecificat, omne malum intelligit, prout adverſatur ſaluti: ſive id ſit corporis, ſive animæ. Quamquam corporis mala, non ſint ex ſe, ſed ex fragilitate tua, ſaluti adverſa. Vide ne opere obſiſtas ei, quod petis, per tuam acediam, aut tepo-

teporem: forte vis, & non vis piger? forte procraſtinas, aut fingis impoſſibilitatem; aut dicis *Leo eſt foris*. Prov. 22. & ideo manum non adhibes?

FERIA IV.

Non theſaurizandum in terra, ſed in Cœlo.

1. NOlite theſaurizare vobis theſauros in terra. Matth. 6. Id eſt: *Nolite diligere mundum*. 1 Joan. 2. Intellige ergo de concupiſcentia carnis, oculorum, & honoris. Et quare? quia mors ut *tinea demolitur*, & ut *fur effodit*. Ut amorem trajicias ad futura, memineris migrandum à præſentibus. Inde illa nondum conſtanter amas, quia his nimium afficeris. Sed ſi *hac nocte repetant animam tuam à te*, *hæc*, in quibus quieſcebas, *cujus erunt?* quid proderunt? imo quantum oberunt?

2. *Theſaurizate autem vobis theſauros in cœlo*. Ibid. Ibi eſt patria tua; illuc migrandum eſt; niſi præmittas theſaurum, æternum exulabis. Non eſt ibi comparandus: ſed hic colligendus, eo transmittendus, ut te expectet, & eo fruaris. At non parum transmittendum eſt: *theſaurus* ſit oportet, & magna, ac precioſa copia. Conclude ergo 1. Nullum tempus, aut occaſionem bene agendi prætereundam. 2. Magnis, ac eximiis operibus inſtandum.

3. *Ubi eſt theſaurus tuus, ibi eſt cor tuum*. Ibid. Quod æſtimas, hoc amâs, huic cor affigis. Amor

Amor enim æſtimationem ſequitur. Amans autem fit id, quod amat; terrenum, ſi terram; cœleſte, ſi cœlum; Divinum, ſi Deum. O infelix, ſi *ſtatuis cor tuum declinare in terram!* O inſane, ſi amorem, quo unico precio Deum tibi potes comparare, expendis ad emendum lutum! Intelligis hoc, & tamen adhuc cor tuum affigis creaturis.

FERIA V.

Oculus ſimplex, & nequam.

1. L*Ucerna corporis tui eſt oculus tuus.* Matt. 6. oculi nomine intelligitur Superior. Ut oculus dirigit greſſus, & alias operationes corporis, ita Superior te. Ad oculi ductum ſequuntur membra: quomodo tu Superioris ductum? Non utitur imperio oculus, non vi coactiva, non minis in membra, & tamen ſequuntur. Superior tibi à Deo oculus datus eſt. Hunc crede colores diſcernere, te paſſionibus excœcari. Aſſentire vel nutui. Examina te circa reg. 33. Summarii.

2. *Si oculus tuus fuerit ſimplex, totum corpus tuum lucidum erit.* Ibid. Oculi nomine intellectum intelligit S. Chryſoſt. hom. 15. in Imperf. Hic *ſimplex* ſit oportet, id eſt, non obfuſcatus, non erroneis principiis imbutus, quæ à mundo, & carne ſuggeruntur: tum omnis actionum ſeries lucida, & Deo placens erit. Ab intellectu enim ducitur voluntas. Vide, quæ ſint tua principia; an ſimplicia, ad unum Deum

Deum tendentia? an duplicia ad Deum, & propria commoda? Conare, puris, veris, & ſimplicibus Deoque conſentientibus principiis intellectum imbuere, & mundo, & carni non acquieſcere.

3. *Si oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebroſum erit.* Ibid. Oculi nomine intentionem intelligit S. Aug. l. 2. de ſerm. D. Hæc ſemper nequam eſt, quoties aliud reſpicit, quam Deum. Sicut ſervus nequam, qui ſuo Domino detrectat obſequia, alteri impendit; multo magis, ſi hoſti. At tu hoc facis, quoties reſpicis vanitatem, & magis tua commoda, quam Dei gloriam. Expende ergo neceſſitatem, & utilitatem puræ intentionis. Fac ut hic oculus ſit ſimplex, & pure in Deum propter Deum tendat.

FERIA VI.

Non ſerviendum duobus Dominis.

1. NEmo poteſt duobus Dominis ſervire. Matth. 6. dum diverſa aut contraria imperant. Duos habes Dominos; unum legitima, alterum arrogata poteſtate; Deum, & ſenſum Deo rebellantem. Infelix homo; qui hunc non Dominum, ſed tyrannum pateris, te quovis momento prementem! Sed infelicior, quod ſponte pateris! Elige nunc, cui ſervias. Quid fruſtra tentas utrique, quod *nemo poteſt*. Dic ergo Deo: *Servus tuus ſum ego.*

2. *Unum odio habebit, & alterum diliget* Ibid.

Cau-

Cauſa, cur non poſſis his duobus ſervire, eſt, quod contraria imperent: unus ea, quæ amas, alter ea, quæ odiſti. Quis poſſit contraria jubentibus eodem tempore parêre? Quid jubet Deus? ſenſum opprimere, cupiditates frangere, &c. Quid ſenſus? ſibi indulgere, frui creaturis, &c. Non potes ergo ſervire utrique. Ergo legitimum adora, te ei devove: & *ſubter te ſit appetitus tuus, & tu dominaberis illius*. Gen. 4.

3. *Unum ſuſtinebit, & alterum contemnet.* Ibid. Altera cauſa eſt ex parte tua; quia non potes ſimul idem velle, & nolle; deberes, ſi utrique ſervires. Deberes nolle ſervire tuis cupiditatibus, quia unus ſic jubet; deberes velle eiſdem ſervire, quia alter imperat. Alterutri ergo renunciandum eſt: Elige, quem vis? Ipſa nomina Dominorum ſufficiunt, ut determines.

SABBATHO.

Ponenda temporalium ſolicitudo, regnum Dei quærendum.

1. I*Deo dico vobis, ne ſoliciti ſitis animæ veſtræ, quid manducetis, neque corpori veſtro, quid induamini.* Matth 6. Nimiam circa corpus, & ejus neceſſaria ſolicitudinem prohibet: quia non minus inutilis eſt, quam ſi quis vellet *adjicere ad ſtaturam ſuam cubitum unum.* 2. Quia cura hæc nimia derogat curæ animæ, quæ potior eſſe debet: *Nonne anima plus eſt, quam eſca?*

Quid ergo ſolicitus es tantopere de loco, de functione, de tuis commoditatibus? Quo plus angeris circa iſta, minus animæ provides. Et quam parvam habes animæ? Expende quanto pluris ſit anima.

3. *Scit enim Pater veſter, quia his omnibus indigetis.* Ibid. Docet horum curam Deo remittendam, qui paſcit aves, qui veſtit lilia. Ille enim ſcit, non ſcientia ſpeculativa, ſed ſcientia Paternæ providentiæ. Tua ſollicitudo hic, aut ibi ſanius vivendi, hoc, aut illud munus ob ſanitatem non ſuſcipiendi, eſt argumentum diffidentiæ. *Nonne hæc omnia gentes inquirunt*, quæ fidem non habent? Conjice te ergo in providentiæ Divinæ ſinum, *quoniam ipſi cura eſt de te.* 1 Pet. 5.

3. *Quærite ergo primum regnum Dei, & juſtitiam ejus.* Ibid. Regnum Dei eſt gloria ejus, & beatitudo noſtra. Juſtitiæ vero nomine intelliguntur media à nobis ponenda. Huc ergo prima vertenda cura; alias curam hujus poſtponis alteri curæ. Sed ſi poſtponis, certo non acquires. Non poteſt enim Deo placere, ſi minoris æſtimes, quæ ipſe mandat pluris æſtimanda. Unde fit, ut gratias ſubtrahat. Deinde tu ipſe in id magis laboras quod pluris æſtimas. Si ergo ſit alterius rei, quam regni cœlorum potior æſtimatio, in eam convertes laborem. At nonne ſtultum eſt Dei gloriæ, & cœlo aliud præponere. Sit ergo prima tua cura, quam JESUS mandat. In finem, ad quem creatus es, reſpice, in media indeſeſſe incumbe.

DOMIN. XII. POST PENTEC.
Vitandum judicium temerarium.

1. *Nolite judicare, ut non judicemini.* Matth. 7. Deus non creavit te judicem alterius, ſed ſocium. *Pater omne judicium dedit Filio.* qui judicat, ejus jurisdictionem tibi arrogat. Juſtitia poſtulat, ut, qui non probatur malus, præſumatur bonus eſſe. Charitas exigit, ut quidquid potes, in meliorem partem interpreteris. Vide quantum peccetur uno judicio temerario. Examina te ipſum, an & tu judicium Dei tibi arroges. Melius feceris, ſi te ipſum judicaveris, ut non judiceris.

2. *In quo enim judicio judicaveritis, judicabimini.* Ibid. Hæc pœna eſt temere judicantium. Juſto judicio permittit Deus, ut pariter tales aliorum judicia patiantur. Imo ut in eos defectus incidant, quos aliis appingunt: *Quid judicas fratrem tuum? omnes ſtabimus ante tribunal Chriſti.* Rom. 2. & tanto rigidius feremus judicium, quanto rigidius proximum quisque judicaverit. *Inexcuſabilis es, ô homo omnis, qui judicas.* Quid gravius? Time ergo & Dei judicium, &, cum *unusquisque hominum pro ſe redditurus ſit rationem:* Ibid. cauſæ tuæ diſponendæ potius invigila.

3. *Hypocrita, ejice primum trabem de oculo tuo, & tunc videbis ejicere feſtucam de oculo fratris tui:* Ibid. En remedium tollendo judicio: tuos ipſe defectus inſpice: ſi bene perpendas,

graviores invenies. *Tuorum tibi conſcius peccatorum, quomodo potes de alterius judicare peccato.* S. Amb. in Pſal. 118. ſi reipſa bonum eſt, quod malum judicas, agnoſce quanta tua ſit ſic judicantis malitia; ſi dubium eſt, quare in pejus interpretaris? ſi aperte malum eſt, *excuſa intentionem, ſi opus non potes*, ait S. Bern. ſer. 4. in Cant. *puta ignorantiam, puta ſubreptionem, puta caſum.*

FERIA II.

Commendatur Oratio.

1. P*Etite, & dabitur vobis; quærite, & invenietis; pulſate, & aperietur vobis.* Matth. 7 Medium hoc eſt ad gratiam, & ad gloriam. Eges gratia? *pete* per humilem orationem; *quære* per debita media orationi conjuncta, *pulſa* per longanimitatem. Hinc tuam orationem inſpice, qualis ſit: an ſatis humilis? an ex agnitione propriæ miſeriæ procedat? an ita quæras? Petis forte Humilitatem, ſed non vis humiliationem: Paupertatem, ſed non vis ullum rerum defectum; Patientiam, ſed non vis doloris ſenſum, &c. Hoc vero ipſum eſt idem velle, ac nolle, petere ac rejicere. Agnoſce tuam ſtoliditatem, deprecare, & ſtatue id obſervare. *Si quæritis, quærite; convertimini, & venite.* Iſ. 21.

2. *Omnis enim, qui petit, accipit; qui quærit, invenit; & pulſanti aperietur.* Ibid. Hic effectus orationis eſt certus, & infallibilis, quia

Deus

Deus promiſit. Crede, & confide. modo velis ordinata voluntate, hoc eſt, id,quod vult Deus: quia ſi aliud velis, vis ut ægrotus, quod nocet. *Quodcumque petierimus ſecundum voluntatem ejus, audit nos.* 1 Joan. 5. At hoc ſemper obtinebis, ſeu concedat Deus, quod petis,ſeu neget: dat enim æquivalens,quod magis prodeſt. Forte non ſic oraſti, ſed divinam ad tuam flectere, non tuam divinæ voluntatem ſubdere voluiſti. Grandis hic error eſt; non fiducia, ſed præſumptio.

3. *Si vos cum ſitis mali, noſtis bona data dare filiis veſtris,quanto magis Pater veſter dabit bona petentibus ſe.* Ibid. Argumentum hoc eſt, quo noſtram firmat fiduciam Divina bonitas, & ejusdem amoris in nos propenſio Paterna. Filios per adoptionem nos ſuos fecit, ſe Patrem. Ut Deus, & Pater ſcit, poteſt, & vult, quod nobis prodeſt. Nec aliud velle poteſt, niſi nos eum cogamus. Nonne id millies in te præſtitit? Quantum tam bono Deo debes? Quid poſthac in eum fiduciæ concipies?

FERIA III.

Anguſta, & ſpacioſa via.

1. L*Ata porta, & ſpacioſa via eſt, quæ ducit ad perditionem.* Matth. 7. Homo dum vivit, in via eſt, non in termino. Sed in via quam multi errant! O miſeri in æternum! *Eſt via,quæ videtur homini juſta, & noviſſima ejus deducunt ad mortem.* Prov. 14. Via lata eſt, quæ non

conſtringitur lege Dei, & ratione; & abit in effuſionem ſenſuum. *O quam multi ambulant per eam!* O anima mea, quamdiu ambulaſti hanc viam! regredere tandem ab errore: arcta concupiſcentias tuas intra terminos Legis, ac rationis; Proſpice, quia via cupiditatum tuarum, in qua es, *ducit ad perditionem*.

2. *Quam anguſta, & arcta eſt via, quæ ducit ad vitam, & pauci inveniunt eam!* Ibid. Via cæli anguſta eſt, quia non admittit id, quod libet, ſed quod licet: non potes per eam ire cum jumentis [illegible]arum paſſionum, cum ſarcinis cupiditatum: ſolus cum ſolo Deo incedere debes. Non admittit dilatationem pompæ, non comitatum honorum. Abrenunciandum omnibus, ſi hanc ingredi velis. O miſer, tandem adverte, quam procul ab ea fueris. *Pauci inveniunt eam*, & tu non fuiſti inter illos. Fatuus ſplendor rerum terrenarum perſtrinxit tibi oculos animi, paſſiones excœcarunt, ut non videres.

3. *Contendite intrare per anguſtam portam.* Luc. 13. Per latam ut eas, non eſt contendendum, naturali impetu raperis. O miſera conditio tua, niſi in adverſum labores. Per anguſtam ut penetres, magna contentione eſt opus; vis tibi inferenda, ut ſerio velis, ſerio opereris; detruncandæ paſſiones, & affectus ad creaturas; abjiciendæ ſarcinæ honoris, & amoris proprii, &c. Viſne hæc? ut velis reſpice finem, quia hæc *ducit ad vitam*.

FERIA IV.

Cavendum à falſis Prophetis.

1. *Attendite à falſis Prophetis.* Matth. 7. ſeu Doctoribus. At qui ſunt hi? In teipſo, concupiſcentiæ, pravi affectus, amor proprius, & creaturarum. Quantæ ab his falſitates? bonum eſſe, æſtimari; malum, contemni: bonum, ſolatia à creaturis captare, malum, negligere, &c. Extra te ſunt, dyſcoli amici, quorum exempla ſequeris, tanquam faces veritatis, à quibus diſcis Superioribus reſiſtere, parva non æſtimare, tibi indulgere, &c. Et nonne horum Doctorum principia es ſecutus? ſed quo tuo damno? volesne etiam impoſterum?

2. *Veniunt ad vos in veſtimentis ovium, intrinſecus autem ſunt lupi rapaces.* Ibid. Nullum malum aperta facie venit, ſed ſpeciem boni inducit. Quam facile ergo illudit, niſi intellectus ſit purus, & defœcatus, & fidei, ac virtutum principiis aſſentiatur: niſi animus contra laxorum verba, & exempla ſit obfirmatus! O miſer! nonne expertus es lupos, quos credebas eſſe oves? ſaltem nunc damno tuo ſapiendum eſt. Non attende impoſterum, quid blandiatur externe, ſed quid in reipſâ ſit, quo ducat, quid ſequatur.

3. *A fructibus eorum cognoſcetis eos*, Ibid. ſicut arborem noſti. Expende nonnihil, quos in te tulit fructus amor tui, amor creaturarum,

nonne eos quos Deus nauſeat? quos tulerunt familiaritates laxorum? nonne eos, qui in tua conſcientia vermem alunt. Agnoſcis hoc, & non emendas? Time ne excidaris: *Nam omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur.* Ibid.

FERIA V.

De facienda Dei voluntate.

1. NOn omnis, *qui dicit mihi: Domine, Domine, intrabit in regnum cœlorum; ſed qui fecerit voluntatem Patris mei.* Matth. 7. Non probat eos 1. qui opera quædam præſtant ex ſe bona ex devotione, ſed omittunt ea, quæ ſunt ex obligatione. 2. Non probat, multa dicere, & pauca facere, multa de Deo cognoſcere eximia, & pro illo pauca velle. Nonne ex horum numero es? ſcis, & dicis de Deo, de virtute multa: ſed quid præſtas? in anguſtiis clamas: *Domine, Domine*: ſed quid adhibes tuæ operæ?

2. *Qui fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis eſt, ipſe intrabit in regnum cœlorum.* Ibid. Effatum eſt infallibile: alia via non intrabis, quam faciendo voluntatem Dei. Sed quæ eſt voluntas Dei? hanc per Superiores indicat. *Qui vos audit, me audit.* Luc. 10. Hanc regulæ manifeſtant, quæ non ſunt inventum hominis, ſed Dei. *Niſi cuſtodieris, & feceris omnia verba Legis, augebit Dominus plagas tuas, quoniam non audiſti vocem Domini Dei tui.* Deut. 28.

Vide

Vide, num facta tua voluntati Dei conſentiant. Quomodo te habes ad Superiorum diſpoſitiones? quomodo ad regulas?

3. *Multi dicent mihi in illa die: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, & dæmonia ejecimus? &c.* Ibid. *Tunc confitebor illis: quia nunquam novi vos.* Docere, peccatores abſolvere, motus magnos in populo ciere, ſunt gratiæ gratis datæ. Si hæc tantum ad Deum adferas, audies: *non novi vos:* Ergo aliud à te poſtulat Deus, quod aliquo modo tuum ſit, tuam cooperationem, tua merita. O quam egenus es hactenus! Itane coram Deo comparebis? Adde quod potes: nam *etſi feceris quidquid potes*, adhuc *ſervus inutilis eris.* Deus tamen non ultra id, quod potes, à te exiget.

FERIA VI.

Mundatur Leproſus.

1. E*Cce Leproſus veniens, adorabat eum, dicens: Domine, ſi vis, potes me mundare.* Matth. 8. Confitetur Dominum, credit omnipotentem, fatetur voluntatem potentiæ æqualem; neque ait: munda me: ſed deſiderium ſanitatis ejus voluntati ſubmittit. Agisne ita cum Deo tuo? exercesne actum fidei, cum quid petis? credisne eſſe Dominum; poſſe tibi pro arbitrio concedere, vel negare? ſubjicisne te, & petita tua ejus diſpoſitioni cum plena reſignatione? Ita vero agendum, alias petis, quod non vult.

2. *Extendens* Jesus *manum, tetigit eum, dicens: Volo, mundare.* O prompta Jesu mei benignitas! O ſi dum me in S. Euchariſtia tangit, dicat: *Volo, mundare* à lepra animæ tuæ. Oſtendit ſe æque velle, quod rogatur, ac poteſt. Ergo in iis, quæ ſpectant ad ſalutem animæ, *non dicas, per Deum abeſt.* Eccl. 15. Non dicas, vellem, ſed Deus non dat mihi gratiam. Non dat? an quia non poteſt? Hoc non credis. An quia non vult? falſum eſt. Non vult quidem per miraculum, vult tamen cum conditione tuæ cooperationis. Tuum ergo eſt conditionem implere, ut abſolute obtineas. At hic eſt infirmitas tua.

3. *Et confeſtim mundata eſt Lepra: Et ait illi* Jesus: *Vide nemini dixeris.* Ibid. S. Ambr. l.5. in Luc. *Præcipitur,* inquit, *nemini dicere, ut doceret, non vulganda noſtra beneficia.* S. Chryſoſt. hom. 69. ait, *Docens, quam eſſet alienus ab aura gloriæ, & jactantiæ pompa.* Diſce hoc & tu: noli aucupari inanes ventos: noli teipſum prædicare, ſed Jesum, à quo habes, ſi quid in te eſt, quod laudem meretur.

SABBATHO.

Sanatur ſervus Centurionis.

1. Acceſſit *ad eum Centurio, rogans eum: Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, & male torquetur.* Matth. 8. Dominus orans pro ſervo, confundit eos, quibus eſt potior cura canis, quam ſervi. Hoc tu indignum repu-

reputas, ſed æquè indignum eſt, quod potior ſit tibi cura corporis, quam animæ. Nonne hæc jacet paralytica? ſcis quid agendum: ſed ut agas, non eſt nervus generoſæ voluntatis. Hujus defectu quam parum es progreſſus? Nec plus ſpera, niſi emendes.

2. *Ait illi* JESUS: *Ego veniam, & curabo eum.* Ibid. O prompta JESU mei benignitas! vides infirmitatem meam Domine: dic etiam mihi: *Ego veniam, & curabo eum.* Diſcam proximi mei neceſſitatibus, ac morbis prompte advolare. Reſpondens Centurio, ait: *Domine, non ſum dignus, ut intres ſub tectum meum.* Agnoſce viri humilitatem: Concipe vilem de teipſo opinionem, non ægre feres contemni. Quod quisque de ſe ſincere judicat, ab aliis judicari, & dici non horret. Quid dicis, quando JESUS ſub tectum animæ tuæ venit? ſed quamdiu durat ſenſus ille humilitatis? O turpis, in toties repetito propoſito, inconſtantia!

3. JESUS *miratus eſt, & ſequentibus ſe dixit: Non inveni tantam fidem in Iſraël.* Ibid. Miratur fidem Gentilis hominis: præfert eam Judæis cognitione Dei illuminatis. Addit multos venturos ab Oriente, & Occidente ex gentibus ad regnum Dei, & filios regni ejiciendos. Quot ſunt ex iis ipſis, quos tu contemnis, qui te virtute ſuperant? Amore, & æſtimatione tui deciperis. Time, qui per vocationem religioſam deſtinatus es filius regni, ne excidas, & alius ſubintret. *Vade, & ſicut credidiſti, fiat tibi. Et ſanatus eſt puer in illa hora.*

Vide, quid poſſet fiducia cum humilitate apud Deum.

DOMIN. XIII. POST PENT.

Filius Viduæ ſuſcitatur.

1. *Cum appropinquaret portæ civitatis, ecce defunctus efferebatur, filius unicus Matris ſuæ! & hæc vidua erat.* Luc. 7. Filius unicus, ætate & opibus floridus inopinato moritur. Quis vitæ fidat? Hoc adoleſcentibus cogitandum ſæpe. Plures moriuntur juvenes, quam ſenes; ſed ſæpe imparati; quia ſpes vitæ, quæ lactat, decipit. Quid ſi hæc eſſet hora migrandi? Hoc age, quod ageres, ſi certo id ſcires. Intervenit Jesus, non caſu, ſed deſtinato. O bonitas! quoties & tecum id egit? offendit eum *in porta civitatis*, ubi olim judicia celebrabantur. Mors porta æternitatis eſt. Hic judicaberis. O Jesu hic adſis!

2. *Dominus miſericordia motus, dixit illi (Matri) Noli flere.* Ibid. Habes anima mea Deum, cui proprium eſt miſereri. In hoc figenda ſpes: ab hoc ſolo petendum ſolatium. *Noli flere.* Quæ defles perdita, amaſti poſſeſſa. Quid amas, quæ pereunt? flebis olim amaſſe. Id ama, quod eſt æternum, quod perdere non potes, niſi ſciens rejicias,

3. *Et acceſſit, & tetigit loculum; & ait: Adoleſcens, tibi dico, ſurge.* Ibid. Hæc in animam tuam per peccatum mortuam agit Deus. *Accedit* per gratiam prævenientem. Unde enim alias

de

de tuo reſurgeres? *Tangit* te, vel timore, vel ſpe futurorum. Inclamat per tot inſpirationes, *ſurge*. Ecce, opus Dei eſt, quod reſurgas. Jam autem, quid tuum, adverte. 1. *Hi autem, qui portabant, ſteterunt.* Animam tuam portabant indomitæ paſſiones: jam ſtare illas oportet, & reprimi. 2. *Reſedit, qui erat mortuus:* debes te erigere ad æterna. 3. *Et cœpit loqui* cum Chriſto, gratias agere, laudare, &c.

FERIA II.

Joannis Baptiſtæ ad Chriſtum Legatio.

1. JOannes mittens duos de diſcipulis ſuis, ait illi: Tu es, qui venturus es? an alium expectamus? Matth. 11. Undè mittit? ex carcere. Ergo nec in periculo capitis omittit officium ſibi demandatum. Quæ moleſtia tam levis, quæ cogitationes tuas non avocet à Deo? 2. Non ſui cauſa quærit, qui Chriſtum jam digito demonſtraverat, ſed diſcipulorum, ut eis anſam præbeat, illi adhærendi. En zelus animarum, & dexteritas lucrandi. 3. Quære etiam ex te, an JESUM, an alium expectes? an ſpem tuam ex integro in eo ponas, an in creaturis, &c.

2. *Euntes renuntiate Joanni, quæ audiſtis, & vidiſtis.* Ibid. Quid hoc ad quæſtionem? ſeipſum eſſe, non verborum jactantia, ſed rerum exhibitione probat. Eo ipſo enim tempore, quo aderant Joannis diſcipuli, curabat cæcos, claudos, leproſos, ſurdos, excitabat mortuos, & pau-

peribus prædicabat. His factis reſpondet. Profiteris te imitari Chriſtum? operibus hoc probandum eſt, non nudis verbis aſſerendum. *Qui interrogabit opera veſtra*, Sap. 6. *non paſcetur verbis*. Cura, ut opera vocationi reſpondeant.

3. *Beatus eſt, qui non fuerit ſcandalizatus in me*. Ibid. Hoc adjecit, ut Joannes anſam ſumeret præmuniendi diſcipulos, & de ſua eos paſſione inſtruendi, nè eo tempore ſcandalizentur ejus humilitate, opprobriis, morte. Sed etiam tui cauſa dicitur, nè qui imitator vis eſſe Jesu, pudeat te ejus humilitatis, contemptus, patientiæ, &c. Verè enim ſcandalizaris, & offenderis his, qui poſt tantum exemplum hæc fugis.

FERIA. III.

Joannes à Chriſto laudatur.

1. QUid exiſtis in deſertum videre? arundinem vento agitatam: hominem mollibus veſtitum? &c. Matth. 11. Ex occaſione quæſtionis factæ, poterant exiſtimare turbæ Joannem, qui Chriſtum Meſſiam prædicaverat, jam mutaſſe ſententiam, aut ſaltem dubitare. Laudat ergò eum à conſtantia ſententiæ, quod non ſit *arundo vento*, huc illuc *agitata*; & à dura educatione, quæ multum conducit ad animi firmitatem. Oppone hic tuam inconſtantiam: ſurgis: incipis domare paſſiones, deſiſtis: proponis rectè agenda, ſed cùm agendum, omittis:

tis: recedis à creaturis, mox iterùm accedis: Dole, emenda.

2. *Etiam dico vobis, pluſquam Prophetam. Ipſe enim eſt, de quo ſcriptum eſt: Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem tuam.* Ibid. Plus *quam Propheta*, quia Chriſtum non prædixit, ſed monſtravit: *Angelus*, ab eodem officio Præcurſoris ritè adminiſtrato. Ita fidelem ſervum Chriſtus non laudat, niſi ab officio: & hoc eſt verè laudari. Non qui officium majus gerit, ille laudabilior eſt, ſed qui ſuum exactius adminiſtrat. Quid ad te de aliis? tu tuum, quod obedientia imponit, adimple. Hocnè curas? vide, quo deficias: & quantum vis à Deo laudari, tantum fidelis eſto.

3. *Inter natos mulierum non ſurrexit major Joanne Baptiſtâ.* Ibid. Eximia Joannis laus! ſed qua dignum ſe præſtitit. Non poteſt Deus laudare, niſi quod dignum eſt laude. At, ùt dignus ſis, Deus facit quidem, ſed non ſine te. Placeret tibi, ſi laudateris à Chriſto; obtinere potes, ſi Joannem animi conſtantia, aſperitate vitæ, ſeu mortificatione tui, zelo Chriſtum glorificandi, Angelicis moribus imiteris.

FERIA IV.

Magdalenæ Converſio.

1. MUlier, *quæ erat in Civitate peccatrix, ut cognovit, quod* JESUS *accubuit in domo Phariſæi, attulit alabaſtrum.* Luc. 7. Magdalena ob vitæ licentiam erat urbis ſcandalum. Deus

Deus, q̃ui non vult mortem peccatoris, movit illam internè. Ita bonitas illam amat, etiam cum offenditur. Ut cognovit fide Deum, illuſtratione ſeipſam, & ſua peccata; prudentia occaſionem opportunam: ſtatim ſine dilatione accurrit: ſine reſpectu domus alienæ, hominum præſentium, convivii. Quanta te docet! Exercere ſæpius fidem; cognoſcere teipſum; arripere primam boni occaſionem; capere generoſas reſolutiones; non reſpicere homines, cum de ſalute tua agitur. O ſi hæc obſervaſſes hactenus.

2. *Et ſtans retro ſecus pedes ejus, lachrymis cœpit rigare pedes ejus, & capillis capitis ſui tergebat,* &c. Ibid. *Retrò.* Ex humili confuſione declinat oculos Chriſti; at convivarum non penſi habet. At tu ſi confunderis, oculos hominum declinas. Hæc eſt tua ſuperbia. Quæ ex amore, & dolore lachrymarum copia, ut potuerit Chriſti pedes lavare? Quam modicus ergo tuus amor, & dolor, qui nec guttam ebullit! at vide, ut eum accendas motivo tantæ bonitatis Dei.

3. *Et oſculabatur pedes ejus, & unguento ungebat.* Ibid. Omnia peccatorum inſtrumenta coëgit in obſequium. O ſi & tu, *quod tibi turpiter exhibuiſti, jam Deo laudabiliter offeras: & quot in te habuiſti oblectamenta, tot de te invenias holocauſta.* S. Greg. hom. 33. At Chriſtus interim mundabat Magdalenæ animam; extinguebat amorem creaturarum, &c. In hoc tu mille lachrymas funde, ut tandem tui, & rerum creatarum amor extinguatur.

FERIA V.

Chriſtus defendit Magdalenam.

1. P*Hariſæus ait intrà ſe, dicens: Hic ſi eſſet Propheta, ſciret utique, quæ & qualis eſt mulier, quæ tangit eum: quia peccatrix eſt.* Luc. 7. Uno judicio, quot errores committit? 1. Chriſtum non eſſe Prophetam. 2. Chriſtum ignorare ſtatum Magdalenæ. 3. Magdalenam jam contritam, eſſe adhuc peccatricem. 4. Chriſtum debuiſſe hanc mulierem repellere. 5. Immundum fieri juſtum, ſi tangatur à peccatore. Errat, qui temerè alium judicat; & quam graviter? Tu teipſum ad cenſuram revoca. De alio, ſi Chriſtum in ejus perſona intuearis, meliora ſenties.

2. *Vides hanc mulierem? Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dediſti: hæc autem, &c.* Ibid. Sub judicium Phariſæi venerat & Chriſtus, & Magdalena: hujus patrocinium ſuſcipit, de ſe tacet; ſed & Magdalena tacet. Sile, ſi cujuſpiam murmure tangeris; Deus pro te loquetur: Quia ipſa veritas eſt, non ita, ut homines. Videt, quod es: non quod alter judicat. Hujus judicium time, non hominum.

3. *Remittuntur tibi peccata tua.* Ibid. Quid ſenſerit ad hæc verba Magdalena! O ſolatium! ſed quod à dilectione pendet: *Quoniam dilexit multum.* O ſi id & ego audire merear! mererer utique, ſi diligerem multum. Nota: non parum, *ſed multum* diligendus eſt Deus, ſaltem

ſaltem appretiativè, ut creaturis omnibus præferatur. Itanè amas? Pondera, quanta tibi tui, quanta Dei cura: quis in rès creatas, quis in Deum affectus. Non ſpera remiſſionem, niſi dederis dilectionem.

FERIA VI.

Ejicitur Dæmonium cœcum, & mutum.

1. O*Blatus eſt ei Dæmonium habens, cæcus & mutus, & curavit eum, ita ut loqueretur, & videret; & ſtupebant omnes turbæ.* Matth. 12. Aſtutus dæmon eos occupat ſenſus, quibus eſt via ad fidem, (*fides ex auditu*) & ad cognitionem Dei (*inviſibilia ejus à creatura mundi, per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur.* Rom. 1.) Ubi ergo via ad cognitionem Dei erepta, quæ boni ſpes ſupereſt? ergo cave, ne hos ſenſus tibi dæmon occupet. Audi verbum, quo erudiaris; vide in creatis increatum Deum. Benignitatem ſanantis expende, quod non rogatus præſtat: quid faciet tibi, ſi ardenter roges? ſcit murmuraturos Phariſæos, quid tum? ſi attendas hominum ſermonibus, nunquam ſeriò ſervies.

2. *Quidam autem ex eis dixerunt; In Belzebub Principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* Luc. 11. Invidia ſemper de optimo venenum ſugit. Liberatum à dæmone negare non poterant: ergo id occulto pacto Chriſti cum dæmonē tribuunt. Si Chriſto tam gravia imputantur, quid miraris leviora tibi affingi? Esnè Deo tuo ſanctior?

ctior? Id potius attende, quâ Chriſtus tulerit. Non ulciſcitur cùm poſſet, non commovetur. Confutat cum modeſtia calumniam: Non eſſe dæmonum ſe invicem ejicere. Itanè tu calumniis petitus, non ſentis? manſuetè toleras? ſolius intuitu Dei refutas? an magis, nè tuus honor periclitetur?

3. *Si in digito Dei ejicio dæmonia, profectò pervenit in vos regnum Dei.* Ibid. Ex eo, quod Chriſtus non ejiciat dæmonia in Belzebub, infert, quod ejiciat in virtute Dei: alia enim virtute non poſſunt. Vide, quàm præcludendus omnis diabolo in animam ingreſſus, cum nulla vi tua eum poſſis exturbare. Invigila ergo portis ſenſuum: quia per hos plerumque acceſſum habet. Nihil concede ſenſui, quod recta ratio non dictet concedendum.

SABBATHO.

Signum Jone Prophetæ.

1. M*Agiſter, volumus à te ſignum videre.* Matth. 12. Quæ impudentia? viderunt mortuos excitatos, morbos ſanatos, cœcos & ſurdos reſtitutos, & ſigna quærunt: non ut credant, ſed ut tentent. Idem tu cum Deo agis. Petis ſola ejus virtute fieri, quod in hac providentia facere non poteſt: intrare regnum Dei ſine violentia: liberari à tentatione ſine tua reſiſtentia: virtutem aliquam ſine mediis à te adhibendis. Ita verò Deum tentas: & quæ tua eſt impudentia?

2. *Signum*

2. *Signum non dabitur ei, niſi ſignum Jonæ Prophetæ:* Ibid. Id eſt ſignum ſuæ mortis: ut ſcias, ſicut *Chriſtum oportuit pati, & ita* per violentiam *intrare in regnum ſuum*; ita tibi non obventurum, niſi vim inferas. Ergo magnanimitate, & generoſa reſolutione eſt opus. Et in hoc miſer deficis. Vide, quam tepidæ ſint tuæ reſolutiones; & quid mirum, ſi nullus eſt effectus?

3. *Viri Ninivitæ ſurgent in judicio cum generatione iſtâ, & condemnabunt eam:* Ibid. quia Ninivitæ, utut Barbari, & Gentiles, prædicante Jona pœnitentiam egerunt. Tibi dici exiſtima: ſæculares ſurgent, & te confundent, qui gratiam Dei non in vanum acceperunt, ſed ſua cooperatione efficacem reddiderunt. Et quid tu agis ſocors religioſe? ſigna petis? Non eſt ſignum gratia vocationis? Non ſunt ſigna tot inſpirationes Dei, tot exempla, tot monitiones? &c.

DOMIN. XIV. POST PENT.

Qui ſint Mater, & Fratres JESU.

1. Ecce *Mater tua, & fratres tui foris ſtant, quærentes te.* Matth. 12. S. Hieron. hîc ait, hoc Chriſto nunciatum ad inſidias tendendas, *utrum ſpirituali operi carnem, & ſanguinem præferat.* At Chriſtus, quaſi indignans, reſponit: *Quæ eſt Mater mea? & qui ſunt fratres mei?* quaſi diceret: cum Dei negotium agitur, nihil mihi eſt cum Matre. Exuiſti & tu omnem carnis affe-

affectum? Nihil ſanguini concedis in præjudicium Dei? Cave illud audias: *Qui amat Patrem, aut Matrem plus quam me, non eſt me dignus.*

2. *Et extendens manum in diſcipulos ſuos, dixit: Ecce Mater mea, & fratres mei.* Ibid. Greg. hom. 3. in Evang. *Qui Chriſti frater, & ſoror eſt credendo, Mater efficitur prædicando; ſi per ejus vocem amor Domini in proximi mente generatur.* Ecce virorum Apoſtolicorum dignitatem, qui ſpirituali modo Chriſti Matres fiunt prædicando, convertendo, accendendo ad Dei amorem alios. Accende in te Apoſtolicum ſpiritum, ut hac dignitate potiaris.

3. *Quicunque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cælis eſt? ipſe meus frater, & ſoror, & Mater eſt.* Ibid. vult Chriſtus dicere, ſpiritualem ſibi cognationem intercedere cum iis, qui faciunt voluntatem Patris ſui. *Una* enim, ait Chryſoſt. hom. 45. in Matth. *ſola & vera neceſſitudo cum Chriſto eſt, ut voluntatem Dei facias:* ad quam ſequitur amor tenerior. Vides precium obedientiæ. Superior, Vicarius Dei eſt, à quo regitur: ſi quid imponit, nè te ſubtrahe. Hoc unum te moveat: amaberis à Chriſto.

FERIA II.

Parabola ſeminantis, & ſeminati.

1. EXiit, *qui ſeminat.* Luc. 8. Seminator Deus eſt, qui *exiit* bonitate ſe communicando creaturis, potentia producendo, providentia gubernando. Mirare, & ama bonitatem,

ſubde te potentiæ, committe providentiæ. Seminator Chriſtus eſt; *qui exiit à Patre, & venit in mundum*, ex amore noſtri incarnatus: Agnoſce amorem, & redde. 3. Eſt quiſque vir Apoſtolicus, qui exit ad proximi curandam ſalutem. Hîc zelo, & ſolida virtute opus eſt; ne dum quærit alienam ſalutem, perdat ſuam. Vide, quantoperè in tua vocatione ſolidas virtutes tibi debeas compârare: quæ deſint.

2. *Seminare ſemen ſuum.* Ibid. Semen ſunt 1. Creaturæ, mundus ager. In hoc & tu poſitus es. Memento Creatoris & gubernatoris tui. 2. Sanguis ac merita Chriſti, & indè profluentes gratiæ; Terra eſt anima, tam ſterilis, quàm fœcunda: quia omnibus dantur. Admiranda Dei bonitas! miſeranda tot animarum ſterilitas! 3. Eſt doctrina Evangelica, inſpirationes internæ, ager eſt intellectus, æquè etiam ſterilis, qui præter cognitionem, non ulterius dirigit; ac fœcundus, qui voluntatem inclinat. Quanta cura excolendus intellectus ſupernaturalibus principiis! Quàm admirandæ inſpirationes divinæ!

3. *Dum ſeminat, aliud cecidit ſecus viam.* Ibid. Triplicis generis inutilis eſt terra: 1. Secus viam, eſt anima ad creaturas effuſa, intrà ſe non collecta, aperta obviis quibuſque cogitationibus mundi; tanquam viatoribus, quæ conculcant bonas inſpirationes. Undè nullus guſtus, una orationis hora unus annus videtur, cujus finem vix expectas, ut revertaris ad tua ſolatia. O miſera anima, per quam omnia meant, præ-

ter

ter Deum! *ſepi ergò viam tuam* horariâ, aut etiam frequentiore recollectione. Urge interdiu matutina propoſita, &c.

FERIA III.

Continuatio ejuſdem Parabolæ.

1. A*Liud cecidit ſuprà petram; & natum aruit, quia non habebat humorem.* Luc. 8. Petroſa terra eſt anima jam indurata pravis habitibus, aſſueta vivere ſecundùm ſenſum: cui ideò non eſt, niſi modicus devotionis ſuccus, ac indè mille propoſita, & agnitæ veritates non unam agunt radicem; quovis affectu amoris, timoris, humani reſpectus, &c. exſiccantur. Talis ſemper incipit, & incipiendo deſinit. Si talis es, quid facies, cùm venerit Paterfamilias, & ab agro ſuo fructum requiret? Conclude, quàm ſtudere debeas pravis habitibus edomandis.

2. *Aliud cecidit inter ſpinas, & ſimul exortæ ſpinæ ſuffocaverunt illud.* Ibid. Spinoſa terra eſt anima negociis immerſa, & curis inutilibus obruta; cui cura ſui, Dei, & æternitatis eſt poſtrema; quæ agnoſcit veritates ſupernaturales, ſed ob alias curas, v. g. ſtudiorum, aut officii, ſibi tempus non aſſumit eas maturandi. Infœlix anima, in qua ſuffocatur ſpiritus Dei! cui ſtudia, vel nimius cum proximo citrà neceſſitatem agendi affectus, tempora Deo danda ſuffuratur! Intelligis, quàm omnes alias curas moderari debeas?

3. *Aliud*

3. *Aliud cecidit in terram bonam, & ortum fecit fructum.* Ibid. Addit Matth. c. 13. *aliud centeſimum, aliud ſexageſimum, aliud trigeſimum.* Hæc eſt anima bona, & optima, oppoſita tribus prioribus; quia *audit verbum Dei* cum guſtu: quia *intelligit* illud expendendo, & dirigendo ad praxin: *fructum adfert in patientiâ*, ſive conſtantia ſuperando difficultates. Talis eſſe debes, terra optima, quam nulla prætereat particula boni, qua totis viribus nitaris ad virtutem, ut Deo placeas; nec contentus ſis, fructum dare trigeſimum, ſed connitere ad centeſimum, hoc eſt ad *majorem* & ſemper *majorem Dei gloriam.*

FERIA IV.

Parabola Zizaniorum.

1. S*Eminavit bonum ſemen in agro ſuo; Cum autem dormirent homines, venit inimicus ejus, & ſuperſeminavit zizania.* Matth. 13. Quæ ſeminat Deus, etiam in terra optima, corrumpere nititur diabolus, mundus, & caro; idque tam artificiosè, ut dum ſunt in herba, ſive in principio, non diſtinguas facile granum bonum à zizaniis ob amorem proprium, qui falſis veri colorem inducit. Expende, ſi quæ habes bona, quantis ſunt mixta malis, reſpectibus humanis, intentione minus pura, amore proprio? Et hoc fit, dum *dormiunt homines*: quando non ſerio ſibi ipſis invigilant. Quam ergo in omnem partem vigilandum?

2. *Cum*

2. *Cum autem creviſſet herba, & fructum feciſſet, tunc apparuerunt & zizania. Accedentes autem ſervi Patrisfamilias, dixerunt ei: Domine, nonnè ſemen bonum ſeminaſti in agro tuo? unde ergo habet zizania? Et ait illis: Inimicus homo hoc fecit.* Ibid. Ad te dici exiſtima, videbaris bonum ſemen in herba tyrocinii, jam apparent in te zizania, & cadit ſpes illa, quæ de te habebatur. Quo animo hoc exciperes? Ab inimico homine, 1. à teipſo, qui nimis amori proprio indulſiſti. 2. à ſociis; adjunxiſti te iis, in quibus plus levitatis, quàm ſpiritus; hinc eorum mores contraxiſti, &c.

3. *Servi autem dixerunt ei: Vis, imus, & colligimus ea? Et ait: Non: nè fortè colligentes zizania, eradicetis ſimul & triticum*; Ibid. Vide patientiam Dei, & ſuperiorum cum tuis defectibus. Tolerant ſubindè eos, nè omnino eradiceris, cum ſpe tamen emendationis. Hæc ſi non ſequatur, quam timere debes, ne *in tempore meſſis*, ſeu mortis, dicat Deus: *Colligite primum zizania, & alligate ea in faſciculos ad comburendum* igne purgatorii. Non blandiaris tibi, eſſe modicum, quod igni detur: fortè tunc videbis immanes faſces lolii, parum tritici. Si hoc ſanctè timueris, tunc firmius ſperabis.

FERIA V.

Parabola grani Sinapis.

1. S*Imile eſt regnum cælorum grano ſinapis, quod accipiens homo, ſeminavit in agro*

ſuo; *quod minimum eſt omnibus ſeminibus.* Matth. 13. Granum hoc, ſunt Evangelicæ veritates. Quàm viles mundo, & abjectæ! Beatos eſſe pauperes, & qui perſecutionem patiuntur: Divitias eſſe ſpinas: Jugum Chriſti eſſe ſuave, &c. Sed ſeminandæ ſunt in animam, per vivam earum apprehenſionem, & ruminationem. Dic mihi, Jer. 12. *Quare deſolatione deſolata eſt omnis terra* animæ tuæ? quia *non recogitas corde.* Noli eas æſtimare ſecundùm carnem, ut hactenus æſtimaſti.

2. *Cùm autem creverit, majus eſt omnibus oleribus, & fit arbor.* Ibid. Hæ veritates, ſi eas in bono corde ſemines, & intelligendis ſtudeas, creſcent in arborem ferentem fructus dulces gutturi Jesu, fructus honoris, & honeſtatis; dum è contrario falſa mundi, & carnis principia ferunt fructus turpitudinis. Attende, quàm hoc verum ſit; & tanto magis penetra verum, & genuinum ſenſum dogmatum Chriſti, cum deſiderio practicandi.

3. *Ita, ut volucres cæli veniant, & habitent in ramis ejus.* Ibid. Volucres, intellige ſanctos affectus unionis cum Deo, qui, cùm benè intellecta eſt Chriſti doctrina, in animo oriri ſolent. Hinc enim eſt ſtudium placendi Deo, omnem ejus voluntatem implendi, non minus in arduis, & adverſis, quàm in facilibus, & proſperis. Hinc collige, cur tu tam generoſis actibus careas.

FE-

FERIA VI.

Parabola theſauri, Margaritæ, & ſagenæ.

1. S*Imile eſt regnum cœlorum theſauro abſcondito:* Matth. 13. Hîc eſt religioſa perfectio ob copiam gratiarum: ſed abſconditus ab oculis mundi, & imperfectorum, quí non æſtimant. *Qui invenit, abscondit*: non quæris, ut invenias? *Præ gaudio illius vadit.* Non habes tuum gaudium in rebus ad perfectionem ſpectantibus; ſed adhuc in vanitatibus, in oblectamentis ſenſuum? *Vendit omnia, quæ habet, & emit agrum illum*: Non relinquis omnia? adhuc tibi per amorem proprium, adhuc creaturis adhæres? ſed quid tandem reperies in manibus tuis?

2. *Simile eſt regnum cœlorum homini Negotiatori, quærenti bonas Margaritas.* Ibid Negociator es; cui dixit Deus: *Negotiamini dum venio.* Luc. 19. Sed qualis? ſcruta mundi quæris? an Margaritas cœli? Margarita optima, charitas Dei eſt, ſeu unio cum Deo. Hanc ut obtineas, quid agis? Ille: *abiit, & vendidit omnia, quæ habuit.* Abire te oportet à te ipſo, à rebus creatis abſtrahendus affectus, qui obſtat perfecto amori. Quàm parum id hactenus feciſti! Ideo friget cor tuum. O ſi ſaltem ab nunc id præſtes.

3. *Simile eſt regnum cælorum ſagenæ miſſæ in mare, & ex omni genere piſcium congreganti.* Ibid. *Sagena eſt* Chriſtiana quævis, & religioſa

Congregatio, quâ à Deo boni & mali, ſeu tepidi religioſi in mari hujus mundi capiuntur. Es in ſagena, noli tibi blandiri; non enim ideo bonus, aut tutus: ſed tuo conatu, aut fervore fieri debes. Age id maturè, quia ſagena ſenſim ad littus æternitatis trahitur. Ibi *eligentur boni in vaſa, mali autem foras mittentur*. Redde te dignum meliore ſorte.

SABBATHO.

Chriſtus malè accipitur in ſuâ patriâ.

1. *ET veniens in patriam ſuam, docebat eos in Synagogis eorum.* Matth. 13. De Nazareth ſermo eſt, ubi vixit Chriſtus uſque ad 30. ætatis annum. Noluit hic auſpicari Evangelii prædicationem, quia illico contemptus fuiſſet, ſi à fabrili officinâ ad cathedram proſiliiſſet. Voluit ergo comparata per alias civitates fama, eorum animos ad ſe deſiderandum, & acceptandum disponere. Quid ergò agis? removenda ſunt impedimenta, & ponenda merita.

2. *Ita ut mirarentur, & dicerent: Unde huic ſapientia hæc, & virtutes? Nonne hic eſt fabri filius? &c. Et ſcandalizabantur in eo.* Ibid. Gaudere eos decebat de Concive ſuo tantæ ſapientiæ, & potentiæ, tam ab aliis honorato, ut paſſim eum ſequerentur: & ecce indignantur. Quantas gratias Nazaretho contulit? hic incarnatus eſt, hic habitavit, hanc exemplo ſuo erudivit. Et jam contemnitur, quia humilis con-

conditionis eſt, quia fabri filius. Ita mi JESU te pejus tractant, qui plus debent. O ingrati! Recogita gratias, quas accepiſti. Sed quomodo Deum tuum tractaſti: ſi non verbis, certè factis ſpreviſti ejus doctrinam, dum eam ſequi noluiſti.

3. *Et ejecerunt eum extrà civitatem, & duxerunt illum uſque ad ſupercilium montis, ut præcipitarent eum:* Ibid. Quia noluit ibi miracula edere, uti fecerat in Capharnaum. Et hoc ex amore in patriam, quia ſciebat nec miraculis credituros, nè ipſa miracula eſſent illis majoris pœnæ occaſio. In te quot ſigna facit? quot gratias exhibet? Quam curandum eſt, ne ſis tibi cauſa majoris pœnæ! Ingrate! toties eum ejicis extrà civitatem, quoties gratiam non acceptas. Toties eum vis præcipitare, quoties imaginem ejus, teipſum inquam, in malum præcipitas.

DOMIN. XV. POST PENT.

Mittuntur, & inſtruuntur Apoſtoli ad prædicandum.

1. E*Untes autem prædicate, dicentes: quia appropinquavit regnum cælorum.* Matth. 10. Hæc eſt materia, de qua cum proximo eſt agendum. Ubique regnum Dei, & media quæ ad illud conducunt, inſpira. Recide alias inutiles converſationes, quæ ſpiritum diſſipant, quibus conſcientiam tuam gravas, tempus inutiliter abſumis, proximum non ædificas. Ut ve-

ro hæc cum proximo agas, aſſueſce eadem tecum agere, tibi ipſi regnum Dei, & media inculca, in meditationibus, in domeſtica converſatione.

2. *Infirmos curate*, Ibid. ſolatio ſpirituali: *mortuos* Deo per peccatum *ſuſcitate*, vel adhortatione, vel abſolutione: Leproſos, qui alios ſeu doctrina, ſeu exemplo inficiunt, *mundate*, inducendo ad pœnitentiam: Dæmones, pravas conſuetudines, publica vitia, *ejicite*, & curate, ut nemo impunè peccet. *Gratis accepiſtis*, *gratis date*, non quærendo veſtra commoda. Expende, an ita cum proximo egeris? an non hoc vocatio tua Apoſtolica à te exigat?

3. *Nihil tuleritis in viâ*, *neque virgam*, Luc. 12. quæ ſerviat ad vos, contrà violentiam, defendendos: *Neque peram*, qua cibaria deferatis: *neque panem*, etiam ad neceſſitatem: *neque pecuniam*, *neque duas tunicas* ad ſplendorem, & pompam. Ita ſuos amiciſſimos Deus tractat, quos vult ſibi intimè conjunctos, ideo omnino à cura, & affectu terrenorum divulſos. Non eris ergo conjunctus Deo, niſi ſis abjunctus à creaturis. O miſer! quid iis adhæres, quæ te dilaniant?

FERIA II.

Prædicit Apoſtolis perſecutiones, quas paſſuri ſunt.

1. Ecce *ego mitto vos*, *ſicut oves*, *in medio luporum*. Matth. 10. Quod ovi inter lupos, hoc

hoc vobis eveniet. Magno & intrepido animo ad prædicandum Evangelium eſt opus. *Tradent enim vos in conciliis, & in ſynagogis ſuis flagellabunt vos. Et eritis odio omnibus hominibus propter nomen meum.* Quis tibi eſt animus ad iſta? times? erige animum: cogita illud: *Ego mitto vos. Ego,* qui te victorem coronabo, &c.

2. *Non eſt diſcipulus ſuper Magiſtrum, nec ſervus ſuper Dominum ſuum.* Ibid. Quod te in omni perſecutione animare poteſt, eſt exemplum Magiſtri, & Domini tui JESU. Quas non ille innocentiſſimus paſſus eſt perſecutiones! Tune melior eris? cogita hoc identidem, ubi quid tolerandum occurrit: Dominus meus eſt JESUS, ego ſervus. Quæ gloria mihi, ſi ſors mea ſit eadem.

3. *Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non poſſunt occidere.* Ibid. Concludit, pro gloria Dei, neque mortem timendam: hæc enim animæ nocere non poteſt. Esne tam generoſo animo? O quam fœlix, ſi vitam in miniſterio gloriæ Dei ponas! Laudas alios, quibus hoc obtigit: cur ipſe non deſideras? At non adeſt Tyrannus. Sis ipſe interim tuus, & occide in te, quod pernicioſe vivit, nempe concupiſcentias tuas.

FERIA III.

Monet Apoſtolos, ut affectu cognationis non impediantur.

1. N*Olite arbitrari, quia veni pacem mittere in terram. Non veni pacem mittere, ſed gladium.* Matth. 10. Pax quædam bona eſt, quam aſcenſurus in cælum, reliquit Apoſtolis. quædam mala eſt, maximè Apoſtolicis viris, quæ innititur affectui cognationis. Hanc qui vult, Deo bellum indicit, qui vult eam ruptam. Cogita, quantum impediat hic affectus functiones Apoſtolicas. Quam ægrè diſcedis à tuis? quam ad eos abſens anhelas? quàm facilè eorum gratia transgrederis regulas? quàm affligeris eorum afflictione? quàm leviter exultas eorum proſperitate? &c.

2. *Veni enim ſeparare hominem adverſus Patrem ſuum.* Matth. 10. Gladius, qui ſeparat hominem à Patre, eſt lex amandi Deum ſuper omnia. Hanc ſi obſervas, jam aliud nihil eſt, cui affectu adhæreas, quia totus amor huic impenditur. Nondum videris admoviſſe gladium paſſioni. Caro, & ſanguis tibi multum perſuadent. Hoc primum præſtandum erat, cùm Religionem ſuſcepiſti, & needum id agis. Ergò ad principia revolveris. Saltem jam ſic incipe.

3. *Inimici hominis domeſtici ejus.* Ibid. O quàm id verum eſt! quid tibi magis domeſticum, quàm ſanguine juncti? ſed nonnè hoſtes tui,

tui, qui inducunt, ut affectum, quem Deo debes, aut ipſis impendas, aut cum ipſis partiaris? ſed quo jure eum Deo ſubripis? Quis tibi magis domeſticus, quam tuipſe? ſed quis tibi major hoſtis? Expende, quanta à teipſo vulnera acceperis, quam palmaria. Quod faceres cum hoſte, quem ſemel in tuam poteſtatem redigeres, hoc tecum age.

FERIA IV.

De iis, quos Chriſtus pronunciat non eſſe dignos ſe.

1. *Qui amat Patrem, aut Matrem plus, quam me, non eſt me dignus.* Matth. 10. Quod talis ſis, non fateberis. Faciam, ut deprehendas. Dic, amas Deum? amo, inquis. Super omnia? affirmas. Debes ergo, ut ſervias Deo, Patrem aut amicum deſerere; debes frequentibus eorum viſitationibus abſtinere, quæ ſpiritum diſſipant. Non poſſum, inquis, tam inurbanus eſſe. Vides, quid magis ames? Et non times horrendum illud fulmen: Non es dignus Deo?

2. *Qui non accipit crucem ſuam, & ſequitur me, non eſt me dignus.* Ibid. Similitudo morum, conciliatrix eſt amorum. Sequatur ergo Chriſti mores, qui vult dignus eſſe amari. Univerſa Chriſti vita eſt crux perpetua. Niſi crucem tollis, non ſequeris, non aſſimilaris, non amaris. Vides ergo crucis & mortificationis, non tantum utilitatem, ſed abſolutam neceſſitatem?

O delicate! quam terreris ſola crucis cogitatione! Age nunc, *ſi Chriſti eſſe vis, crucifige carnem tuam cum vitiis, & concupiſcentiis ſuis.* Galat. 5.

3. *Qui invenit animam ſuam, perdet illam, & qui perdiderit animam ſuam, propter me, inveniet illam:* Ibid. Unicus ergo animam ſalvandi, ſeu vitam obtinendi modus eſt, vitam perdere propter Deum. Perdis eam, 1. Si ita mortificationem JESU in carne tua circumferas, ut vita JESU manifeſtetur in te. Durum eſt hoc tibi, ſed neceſſarium. 2. Perdis eam, ſi per amorem totus tranſeas in JESUM: ut dicas: *vivo ego, jam non ego; vivit vero in me Chriſtus.* Sed ô quam fœliciter eum invenies, quia teipſum invenies in Chriſto!

FERIA V.

Jugum Chriſti ſuave ſuſcipiendum.

1. V*Enite ad me omnes, qui laboratis, & onerati eſtis, & ego reficiam vos. Tollite jugum meum ſuper vos.* Matth. 11. Quam benignus Deus, qui invitat! quam bonus, qui nos exonerat pondere peccatorum, quo uſque ad infernum deprimimur! quam amabilis, qui nos reficit, cum in via deficimus! Sed quæ tandem eſt refectio? *Tollite jugum meum.* Ergo ita, mi JESU, tuos reficis, jugum imponendo? Omnino ita. Quia nullum poteſt eſſe ſolidum, & verum in vita ſolatium, niſi in cruce JESU, in qua ſola nos *gloriari oportet.* Vide miſer, quam

quam erres, qui crucem fugis, & ſolatia aliunde mendicas, ſed inania.

2. *Diſcite à me, quia mitis ſum, & humilis corde, & invenietis requiem animabus veſtris.* Ibid. In Magiſtrum tuum ſe Chriſtus offert. quem meliorem optas? claude mundo Pſeudomagiſtro aures, & JESUM audi. Docet te invenire requiem animæ laſſatæ in via iniquitatis, per manſuetudinem & humilitatem, quarum iſtâ te Deo, & homini propter Deum perfecte ſubjicis; illâ injurias ultra ſenſum non admittis. Hinc collige, cur jugum Chriſti tibi grave ſit, quia illud non portas cum humilitate, & manſuetudine: cur pacem animi aliquando amittas, &c.

3. *Jugum enim meum ſuave eſt, & onus meum leve* Ibid. Jugum vocat vel legem Evangelicam, vel adverſitates & perſecutiones, vel difficultatem, quæ ſentitur in lucta ſpiritus adverſus carnem. Vocat *ſuum*, quia quantumcunque ſit, illud nobiſcum ſubit, gratia nos ſua adjuvando. *Conjungere ergo Deo, & ſuſtine.* Eccl. 2. Nec querere eſſe grave, cujus potiorem partem Deus ipſe ſupportat. Generoſa hic reſolutione eſt opus.

FERIA VI.

Joannes Baptiſta in carcere occiditur.

1. HErodes *natalis ſui cœnam fecit Principibus, &c. Cumque introiſſet filia ipſius Herodiadis, & ſaltaſſet, &c. iuravit illi: Quidquid*

quid petieris, dabo tibi, licet dimidium regni mei. Marc. 6. Quanti æſtimat levem choream inſanus, pro qua dimidium regni pollicetur! At major eſt inſania, qui pro una voluptatula renunciaſti regno cælorum, &c.

2. *At illa præmonita à Matre ſuâ: Da mihi, inquit, hîc in diſco caput Joannis Baptiſtæ.* Matth. 14. Conſilium petit ab hoſte Joannis: quid mirum, ſi mors ejus ſuggeratur? Pejus tu agis, ſi rerum agendarum conſilium petas à mundo, à carne, à tuis paſſionibus. Quoties tibi ſuggeſſerunt caput, non Joannis, ſed Chriſti? quia quoties peccas, quantum eſt in te, Chriſtum occidis, quia ponis eandem cauſam, ob quam occiſus eſt. Stulte, rationem conſule in rebus agendis, non appetitum.

3. *Et contriſtatus eſt Rex.* Marc. 6. Quia Joannem æſtimabat, & ſuam inſaniam advertit. Noli præceps eſſe in decernendo. Age omnia præmeditatò, poſt acta non pœnitebit te. *Propter jusjurandum, & propter diſcumbentes, noluit eam contriſtare.* Timet violare temerarium & ſceleſtium juramentum, non timet innocentis cœdem. Non vult meretriculam contriſtare, & non timet Deum offendere. Nonnè tu ita agis cum appetitu tuo? *Et decollavit eum*, quem ſciebat ſanctum & innocentem. Ad quæ ſcelera deducit, vel una infrenis paſſio! Et tot tu habes, quas nondum domas?

SAB-

SABBATHO.

Quinque panibus, & duobus piſciculis, ſatiantur quinque millia hominum.

1. *Acceſſerunt ad eum diſcipuli ejus, dicentes: Deſertus eſt locus, & hora jam præteriit; dimitte turbas, ut euntes emant ſibi eſcas.* Matth. 14. Quam conſtans & fervens turba in audiendo Chriſtum! quam tu languidus, & incurius ad ejus inſpirationes! Diſcipulorum cura diffidentiam oſtendit. Orant dimitti turbas, ut emant cibaria. ajunt, ducentorum denariorum panes non ſufficere, &c. Tu contrà, omnem tuam fiduciam in Deum conjice, maxime in iis, quibus humanis viribus mederi non potes; & dic toto affectu: *Tibi derelictus eſt pauper.* Pſal. 10.

2. *Et cum juſſiſſet turbam diſcumbere ſuper fœnum.* Ibid. Quos paſcit gratia, vult in humili ſui cognitione quieſcere. *Accepit panes, & diſtribuit diſcumbentibus, quantum volebant.* Joan. 6. In manibus Chriſti multiplicantur panes. Utcunque parum ei dederis ſincero animo, cum fœnore recipies. Si nihil accipis, non eſt illiberalitas Domini, ſed tua, qui nihil ei in manus conſignas. Priva te amore illius minimâ voluptate, ille animo tuo incomparabile reddet.

3. JESUS *ergo cum cognoviſſet, quia venturi eſſent, ut raperent eum, & facerent eum Regem, fugit in montem.* Joan. 6. Habes in illa turba

gratum animum, quæ per miraculum accepto beneficio, & *magnum Prophetam* proclamavit, & Regem creare voluit. Quam ingratus tu es, qui ipſis Dei gratiis ad ejus offenſam abuteris! Habes in Chriſto honoris fugam. Ad crucem currit, quam *deſiderio deſideravit*; & *immolatus eſt, quia ipſe voluit*: ab honoribus fugit. At tu contrarium facis. Non te pudet?

DOMIN. XVI. POST PENT.

Chriſtus ſuper aquas ambulans.

1. N*Avitula in medio mari jactabatur fluctibus, &c. Quarta autem vigilia noctis, venit ad eos ambulans ſuper mare*. Matth. 14. Tota nocte luctati ſunt: *Erat enim ventus contrarius*. Vidit Dominus ex monte, & ſubvenire diſtulit: *Erudiens nos*, ait Chryſoſt. hom. 51. in Matth. non cito ſolutionem quærere advenientium laborum, ad quos eos diſponebat, ſed expectare tempus, quod ipſe diſpoſuit, & interim generoſe tempeſtati reſiſtere. Idem te in omni tempeſtate adverſitatum, & paſſionum tuarum docet JESUS. Quid agis inter ventos ſaluti contrarios? quomodo decertas? Non ponis remum? non te das arbitrio tuarum affectionum?

2. *Et videntes eum ſuper mare ambulantem, turbati ſunt, dicentes: quia phantaſma eſt*. Ibid. Illuſionem putant realem Chriſti præſentiam, quia ambulat ſuper undas. Quoties tibi videtur phantaſma Dei inſpiratio; quæ fertur ſuper

mare

mare tuorum affectuum; quæ dictat mare mundi calcandum generoſo deſpectu? Et ideo, quia illuſionem æſtimas, pateris te potius mundi fluctibus involvi. Vide, quam in multis tibi imaginatio ſit corrigenda. Id enim, quod res tibi difficiles reddit, non tam ſunt res ipſa, quam imaginatio.

3. *Statimque* JESUS *locutus eſt eis, dicens: habete fiduciam. Ego ſum: nolite timere.* Ibid. In hoc diſcrimen adduxerat eos JESUS: quia, ut ait Marc. c.6. *coëgit eos aſcendere in naviculam:* cum in terra tuti eſſent. Ideo eis etiam ſubſidio adeſt. In quidquid difficultatum per obedientiam ducaris, *habe fiduciam*: Deus eſt, qui tibi id impoſuit per ſuperiorem, quem regit. *Noli timere:* ipſe te non deſeret. Tu age, quod tuum eſt.

FERIA II.

Petrus ſuper aquas ambulans.

1. PEtrus dixit: *Domine, ſi tu es, jube me venire ad te ſuper aquas.* Matth. 14. Amor hoc fuit, non ferentis moram veniendi ad Chriſtum. Petit juberi; credens, obedientiam ſuppleturam, quod viribus humanis deeſt. Etiam *ſuper aquas*, & per pericula confidens, ſe juſſu Domini tutum futurum. *Et ipſe ait; veni. Et deſcendens Petrus de navicula, ambulabat ſuper aquam, ut veniret ad* JESUM: Vide, quam fervens, quam intrepidus ad juſſum Domini. Si tanta tibi eſſet fiducia, quid non ageres per obedientiam?

2. *Videns*

2. *Videns autem ventum validum, timuit.* A magna fiducia ad diffidentiam delabitur. Ita mutamur repente, niſi conceptam mentem firmamus ſæpius. *Et cum cœpiſſet mergi.* Non ventus fuit, qui diſcrimen poneret, ſed timor ex diffidentia. Nihil unquam præſtabis magnum, niſi ſingulari fiducia te erigas. Cum enim per te nihil poſſis, ei debes per fiduciam jungi, qui poteſt omnia. *Clamavit: Domine ſalvum me fac:* ipſo ſtatim principio titubationis. Non differ in tentatione ad Deum recurrere.

3. *Et continuo.* Ibid. Nec JESUS differt auxilium. *Extendens manum ſuam*, prior quam Petrus; *apprehendit eum.* Vide benignitatem, & potentiam JESU; & in ea confide. *Et ait: Modicæ fidei, quare dubitaſti?* Inſinuat ex modica fide fuiſſe periculum, non ex vento. O quoties tu arguendus es modicæ fidei, cum ob aliquam difficultatem munus quodpiam detrectas! Ipſe tibi, cum timor ſuboritur ad magna & ardua te reſolvendi, illud ingere: Modicæ fidei, noli dubitare.

FERIA III.

Accuſantur Diſcipuli de illotis manibus, & defenduntur.

1. QUare *Diſcipuli tui transgrediuntur traditionem Seniorum?* Matth. 15. Phariſæi exterioris ſolum munditiei cultores, interioris incurii, taxant diſcipulos, quod cibum

bum ſumpturi non lavent manus. Et quodnam hoc eſt delictum? At illud eſt grande, quod interius ſitis pleni ſpurcitie. Noli eſſe Phariſæus, qui exteriora colas, interiora negligas. Quæ ſub oculos hominum cadunt, per ſe Deus non judicat, ſed quæ in animo latent. Ergo hæc tibi potius cavenda ſunt.

2. *Ipſe reſpondens, ait illis: Quare & vos transgredimini mandatum Dei, propter traditionem veſtram?* Ibid. Quæ erat: causâ offerendi Deo ſacrificii poſſe negari parentibus alimenta. Corripit ergo eos, quod ſub prætextu religionis infringant mandatum. Quid igitur tibi dicet, ſi quam infringis regulam, ut placeas homini, ut accommodes te genio aliorum? non poteris te exculpare; quia nihil excogitare potes, quod Deo præferre valeas.

3. *Hypocritæ, bene prophetavit de vobis Iſaias: Populus hic labiis me honorat; cor autem eorum longe eſt à me.* Ibid. Oſtendit, eos magis eſſe reos, quam diſcipulos; quia utut ſcrupuloſi ſint in lege, non ex corde, & affectu Deo ſerviant. Nonne etiam in te hæc correptio procedit? nonne magis ad oculum hominum ſervis, quam ut Deo placeas? Umbras virtutum colis, & interim non tollis pravos affectus, qui animam inquinant.

FERIA IV.

Mulier Chananæa pro filia deprecatura, Chriſtum accedit.

1. ET *ecce Mulier Chananæa.* Matth. 15. ubi audiit Chriſtum advenire, ſtatim *à finibus illis egreſſa*, oblatam occaſionem arripit, docetque te gratiæ occurrere, ne in vanum prætereat. *Clamavit: Miſerere mei Domine fili David*, plena fide & ſpe, ſuum dolorem exponit de filiæ malo: *Filia mea male à dæmone vexatur.* Nihil petit, expoſuiſſe contenta. Credit, ut omnipotentem poſſe, ut pium velle: de cætero ſe ei reſignat. Quantis virtutibus mulier ethnica te confundit!

2. *Qui non reſpondit ei verbum.* Ibid. Donec *omnis fœminæ fides, modeſtia, ac prudentia manifeſtaretur*, ait Euthym. Si differt petita Deus, cogita, quod plures velit à te virtutes petendo exerceri. Proinde non elangueſce, ſed inſiſte. *Diſcipuli*, miſerati ſortem mulieris, *rogabant eum dicentes: Dimitte eam*, quare? an ut afflicta ſolamen referat? an ut miraculo glorificetur Deus? Non: ſed *quia clamat poſt nos.* Ut imperfecti ſuam moleſtiam allegant. Nonne hæc quoque eſt tua imperfectio? oras nempe liberari à malo, potius quia eſt tibi, quam quia Deo gratum.

3. *Ipſe autem reſpondens, ait: Non ſum miſſus, niſi ad oves, quæ perierunt, domus Iſraël* Ibid. Nihil ſuo clamore, nihil diſcipulorum inter-

ceſſione

ceſſione videtur impetrare. Imo durior reſponſio à mitiſſimo Domino, aperta repulſa cenſeri poteſt. Durat tamen concepta ſpes, & magis accenditur deſiderium. Sed id ipſum eſt, quod JESU ſumme placet. Quare & tu rejectus non abjicere, repulſus accede. Sola perſeverantia eſt, quæ impetrat. Veniſti ad oves Domine, quæ perierunt? O quod ſolatium mihi, qui *erravi tanquam ovis, quæ periit*. Pſal. 118.

FERIA V.

Sanatur filia Chananææ.

1. *At illa*, Matth. 15. conſtantiſſima, *venit* ut deſiderio plena, ita fiducia: *Et adoravit eum* cum profunda humilitate; *dicens*, cum verecunda modeſtia: *Domine*, cui obediunt omnia, *adjuva*, quia potes, *me* in filiæ malo afflictam. Quot virtutes orationis comites! Qui reſpondens, ait: *Non eſt bonum ſumere panem filiorum*, gratiam miraculorum promiſſam Judæis, tanquam filiis, *& mittere canibus*, Gentibus Idololatris. Præter Domini morem acerba reſponſio! Quid tu agere ſoles ad ſalſum verbum! Quid ad repulſam repetitam? Quid vero hæc mulier?

2. *At illa*, Ibid. ſine ſenſu aculei, quem tu non diſſimulares; ſine murmure, in quod tu erupiſſes; *Dixit: etiam Domine*: prudenter, & humiliter admittit ſe eſſe veluti canem; & inde inſtanter petit tractari ut canis à tam bono Domino: *nam & catelli edunt de micis, quæ cadunt*

de

de menſa Dominorum. Quanta conſtantia, patientia, prudentia, humilitas, fides!

3. *Tunc* victus conſtantia & humilitate Jesus, *ait illi*, Ibid. admirantis in morem ad præſentium inſtructionem, ut dum unam erigit, plures confirmet: O *mulier*, non jam canis: mutaſti affectum, muto vocabulum. *Tu te cognoviſti canem, ego jàm te agnoſco hominem.* S. Aug. ſerm. 61. de temp. *Magna eſt fides tua.* non ſunt nihil etiam cæteræ virtutes, ſed fides laudatur, quæ illas imperavit: *Fiat tibi, ſicut vis.* quaſi dicat: Ecce habes ad tuum velle, meum poſſe. Magnum bonitatis divinæ argumentum, in qua ſperes, & totus innitaris.

FERIA VI.

Sanatur ſurdus & mutus.

1. A*pprehendens eum*, Marc. 7. ſurdum & mutum, quem alii adduxerant, *de turba ſeorſum.* Curandæ ſpiritualis ſurditatis, & mutitatis remedium eſt, ſecedere à ſtrepitu mundi, pravorum affectuum, & levitate converſationis; & recedere in ſeipſum humili ſuæ vilitatis conſideratione. Anima in hac ſolitudine melius audit verbum Dei. *Miſit digitos in auriculas ejus*, ut clauderet eas vanitati, & hoc eſt ſecundum remedium, munire ſenſus digito Dei, ſeu gratia S. Spiritus, ne pateant mundo. *Et tetigit linguam ejus* digito ſuo ſalivâ imbuto, per quam gratia deſignatur, quæ poſthac linguam regeret. *Et ſuſpiciens in cœlum:* tertium

tium remedium eſt incipere conſiderare cæleſtia. *Ingemuit.* quartum remedium eſt ad ea aſpirare. Examina te, an affectu recedas à ſæculo, an munias ſenſus, an regas linguam, an mediteris cæleſtia, an ad ea aſpires. Vide, quid emendes.

2. *Et ait illi: Ephpheta, quod eſt, adaperire.* Ibid. Quoties ait & tibi: *Aperi mihi ſoror mea ſponſa*, Cant. 5. *Et ſtatim apertæ ſunt aures ejus*: Tu autem diſſoluta linguæ licentia loqueris vanitatem, & lingua tua eſt lingua iniquitatis. Et quamdiu hæc? Et nondum finis eſt turpitudinis tuæ?

3. *Et præcepit eis, ne cui dicerent*; Ibid. tanquam à jactantia omnino alienus, cui tu plus forte ſervis, quam Deo. *Quanto autem præcipiebat, tanto magis plus prædicabant.* Laus eſt benefactoris, velle latere; ſed gratitudinis obligatio eſt, beneficium æſtimare, & prædicare. Quanta hoc titulo Deo debes! *Dicentes bene omnia fecit*, qui nihil mali velle poteſt. O ſi aliquando & Deus dicat de te: *Bene omnia fecit!* quod tibi ſolatium? ſi habere id cures, habebis.

SABBATHO.

Reficiuntur quatuor millia hominum ſeptem panibus.

1. *Cum turba multa eſſet, nec haberent, quod manducarent, ait diſcipulis: Miſereor ſuper turbam.* Marc. 8. Quanta vis & gratia Domini

mini tam multos ad ſe trahentis! & tamen tu toties ei reſiſtis? *Videte, ne recuſetis loquentem.* Hebr. 12. Quantus in turbas affectus & miſeratio! 1. ob fervorem & ſtudium, quo eum ſequebantur: *quidam enim ex eis de longe venerant*, qui ſi dimittantur, *deficient in via.* 2. ob conſtantiam, *quia jam triduo ſuſtinent me.* 3. ob patientiam: *non habent, quod manducent*, & famem ſine murmure ſuſtinent. Habes tam bonum Dominum, & cur te non committis ejus providentiæ? Tu vix ad horam illum ſuſtines. *Væ his, qui perdiderunt ſuſtinentiam!* Eccl. 5.

2. *Si dimiſero eos jejunos in domum ſuam, deficient in via.* Ibid. Vides pro te ſollicitum Deum? Quid ergo times hic, aut ibi vivere ad ſuperiorum diſpoſitionem? quid deerit tibi, ſi Deus eſt tecum? Time magis, ne tu deſis Deo. Et vere dees, ſi ejus providentiæ te non committis. Dees tibi ipſi, dum præpoſtera providentia, Dei providentiam à te arces.

3. *Et accipiens ſeptem panes:* Ibid. Hæc erant univerſa annona pauperis JESU, & duodecim Diſcipulorum. *Dabat diſcipulis, ut apponerent.* Quam non conceperint illi fiduciam in Dei providentiam, cum viderunt tam paucos panes turbæ tantæ, virtute Dei ſufficere! *Et manducaverunt, & ſaturati ſunt.* Ita vera fiducia non confundit unquam confidentem. Quid ergo Iictaris, cum demandato officio, cum loco nimiâ corporis tui curâ? Dic generoſe cum Job, *Etiamſi occiderit me, ſperabo in eum.*

DOMIN. XVII. POST PENT.
Cavendum fermentum Phariſæorum.

1. *ET cum veniſſent diſcipuli ejus trans fretum, obliti ſunt panes accipere.* Matth. 16. Quam ſuavis illis fuit cum Domino converſatio, quæ etiam neceſſariorum oblivionem induxit! O ſi tu ſaltem ſuperfluam tui corporis curam deponeres! Faceres, ſi dulcius cum Deo verſareris. *Qui dixit illis: cavete à fermento Phariſæorum.* Chriſtus panem animæ magis curandum oſtendit, qui eſt verbum Dei, & curandum, ut ſit ſincerus, non corruptus. Ita ſæpe Dominus ſermonem de rebus ſpiritus inducit, tibi in exemplum. *At illi cogitabant, quia panes non accepimus.* Inhærent ſuæ inutili curæ. Ita tu ſermones ſpirituales vel transfers ad inutiles, vel ſi ab alio ſancti miſcentur, tu tuis levibus inhæres.

2. JESUS *autem dixit: Quid cogitatis intra vos, modicæ fidei, quia panes non habetis?* Ibid. Damnat eorum nimiam de pane curam, ac corporis ſtudium. *Non recordamini quinque panum in quinque millia hominum, &c. neque ſeptem panum in quatuor millia* ad ſatietatem diſperſorum? quaſi dicat: mihi cura corpori veſtro providendi remittatur, & ego faciam. O ſi huic te conſignares providentiæ, quam eſſet tibi facilis obedientia, quam dulcis paupertas, quam amabilis patientia!

3. *Quare non intelligitis, quia non de pane*

dixi

dixi vobis: Cavete à fermento Phariſæorum? Tunc intellexerunt, quia non dixerit cavendum à fermento panum, ſed à doctrina Phariſæorum. Hoc malum fermentum, axiomata mundi, amoris proprii, hominis veteris principia. Ab hoc fermento tibi cave: alias animam tuam putrefaciet, nec ſapiet panis optimus, qui eſt *facere voluntatem Patris.*

FERIA II.

Curatur cœcus Bethſaidæ.

1. *ADducunt ei cœcum, & rogabant, ut eum tangeret; & apprehenſa manu cœci, eduxit eum extra vicum.* Marc. 8. Quare non curat eum in ipſo loco? Bethſaida erat pagus, in quo multa ſigna & virtutes fecerat Dominus, & tamen nondum credebant. Unde arguuntur Matth. 11. quod non correſponderint gratiæ: *Væ tibi Corozain, væ tibi Bethſaida, &c.* Eduxit ergo eum Dominus, ſignificans, ſi non cooperetur, non ſanandum. Ita res habet in omni animæ morbo. Quot gratias accepiſti? quam vero parum correſpondiſti? Et vis ſanari?

2. *Et exſpuens in oculos ejus*, Ibid. ſalivam primæ gratiæ, qua inciperet videre, *& impoſitis manibus* ſuæ potentiæ, *interrogavit eum, ſi quid videret. Et reſpondit: Video homines tanquam arbores ambulantes.* Jam habet principium videndi; ſed humana videntur ei magna, homines videntur ingentes arbores. Parum luminis non ſufficit, ut non decipiaris. Cum & confu-

confuſus eſt viſus, & quæ mundi ſunt, apparent magna. Nunquid & tibi videntur magna? Ergo parum luminis eſt in te. Ora Dominum: *illumina oculos meos*, &c.

3. *Deinde iterum impoſuit manus ſuper oculos ejus: & reſtitutus eſt ita, ut clare videret omnia.* Ibid. Cur moras trahit JESUS in hoc curando? quia nondum cœcus ob modicam fidem rite erat diſpoſitus: voluit, ut hæc creſceret, & tunc ſanavit. Diſpoſitio tua poſtulatur, ut Deus in te operetur. Si manus Dei in te parca eſt, tu facis: quia ad majora te non diſponis. Stude autem te diſponere ad gratiam, ut omnia clare videas, quam nihil ſit mundus & creaturæ, quam Deus ſit omnia.

FERIA III.

Confeſſio Petri.

1. I*Nterrogabat diſcipulos ſuos: quem dicunt homines eſſe filium hominis?* Matth. 16. Cyril. Hieroſ. cat. 11. *Quæſivit, non inanis gloriæ ſtudio, ſed ut ſuos veritatem doceret*, Petro, quod ſibi revelatum erat, prodituro. Ita quærit Chriſtus ſemper magis cognoſci non ſuo, ſed noſtro bono. O Domine noverim te! 2. S. Th. hic: *Inſtruimur, ut ſimus ſolliciti, quid de nobis dicatur; ut ſi malum, corrigamus: ſi bonum, conſervemus.* Sed non alio fine, *curam habe de bono nomine.* Eccl. 4. *At illi dixerunt: alii Joannem Baptiſtam, alii Eliam*, &c. Bona hic proferuntur: ſi non potes vitare, ut de te non dicantur mala, cura ſaltem non dare occaſionem.

2. *Vos autem, quem me eſſe dicitis?* Ibid. Aliquid majus ab iis expectat, qui eum intimius noverant. *Reſpondens Petrus dixit: Tu es Chriſtus filius Dei vivi.* At quem tu dicis eſſe Chriſtum? majus quid ſentire debes de eo, quam ſæcularis. Ais eum eſſe Deum? ubi eſt ergo honor, quem illi debes? quare ei tam tepide ſervis? quare plus amas creaturas, quam illum?

3. *Reſpondens* JESUS *dixit ei: Beatus es Simon Bar-Jona, quia caro & ſanguis non revelavit tibi, ſed Pater meus.* Ibid. Vides, quia caro & ſanguis, ſeu mundi ſcientia non revelat ea, quæ de Deo ſunt. quia *animalis homo non percipit ea, quæ ſunt ſpiritus.* 1 Cor. 2. Averte ergo aures tuas à doctrina mundi, ut audias Deum loquentem.

FERIA IV.

Chriſtus mortem ſuam prædicit, Petrum obſiſtentem increpat.

1. *COepit eos docere, quoniam oportet filium hominis pati multa, & reprobari à ſenioribus, & occidi.* Marc. 8. Cur illico poſt confeſſionem ſuæ divinitatis, prædicit mortem ſuam? Primo quidem, quia non eſt ſatis credere Chriſtum eſſe *filium Dei*; ſed oportet etiam credere, pro nobis paſſum. 2. Ut cum venerit hora, non ſcandalizentur diſcipuli, ſed cum ſcirent eſſe Deum, deprehenderent, non ex imbecillitate, ſed ex ſua voluntate mori. Imprime penitus

penitus cordi tuo hoc amoris myſterium. 3. Ut doceret laudibus occurrere aliquo, quod te humiliet.

2. *Et aſſumens eum Petrus, cœpit increpare illum, dicens: Abſit à te Domine: non erit tibi hoc.* Matth. 16. An hæc eſt audacia Petri, & temeritas? an nimius amor? Chriſtus ait: *oportet*: Petrus reponit: *non erit hoc tibi*: quia non conſiderat, quod Deus decrevit; quis loquatur, quem immediate ante filium Dei profeſſus eſt: ſed in id ſtatim erumpit, quod humanus affectus ſuggerit. Ponendum linguæ pondus eſt præmeditatione. ſi id egiſſes, non te tot dictorum pœniteret.

3. *Qui converſus dixit Petro: Vade poſt me Sathana, ſcandalum es mihi.* Ibid. Quàm durum Chriſto retardari à morte, quam tui cauſa deſiderabat! quam ſtatim blandis ſuperinducit aſpera! Quam non eſt perſonarum acceptor, qui beatum dixit bene loquentem, mox male loquentem increpat. Quare tibi exemplum præbet, ut etiam amiciſſimos non audias, qui à recto te avertere nituntur.

FERIA V.

Crux poſt Chriſtum ferenda.

1. SI *quis vult venire poſt me.* Matth. 16 Arbitrarium tibi eſt, id velle: nemo cogitur, nemo excluditur. Bona & ſeria ad hoc voluntate opus eſt, non velleitate. Hanc qui habuerit, primo *abneget ſemetipſum*: non tantum

deponendo externa, ſed judicium ſuum, voluntatem, affectus pravos, & deſideria, & quidquid eſt veteris hominis, ac amoris proprii occidendo. Hoc eſt primum ἄλφα perfectionis Chriſtianæ. Deus bone! quam adhuc nihil didici! Quantum reſtat diſcendum! Et quando tandem? ſane, ſi ſemper fuerit mera velleitas, nunquam.

2. *Tollat crucem ſuam.* Ibid. Altera in hoc perfectionis compendio regula eſt. Crucis nomine intellige omnes animi, ſeu corporis adverſitates. *Tolle*, ſecundum omnes intenſiones, ſecundum omnem latitudinem objecti, longitudinem temporis, celſitudinem animi, profunditatem humilitatis: hoc eſt, quidlibet, ſemper, conſtanter, humiliter. Si Chriſto crucifixo adſtitiſſes, iſque hoc à te poſtulaſſet, negaſſesne illi pro te morienti? Ergo neque nunc ei nega, quia id ſemper à te petit, ſemper illi debes, quia ſemper meretur.

3. *Et ſequatur me.* Ibid. Hic demum apex perfectionis; quæ tribus verbis deſcribitur: *Abſtine: Suſtine: Age*: Sed multorum annorum factis non obtinetur. Sequere, ſed præeuntem exemplo ſuo, teque animantem. Cogita obligationem militis ad Ducem, ſervi ad Dominum, filii ad Patrem. Sequere, ſed quamdiu? non definitur: ergo uſque ad mortem. Qua via? non deſcribitur. Ergo molli & aſpera, ad hanc non minus, quam ad illam promptus. Quid egiſti hactenus? quid ages?

F: E-

FERIA VI.

De Transfiguratione Domini.

1. *A Sſumit* JESUS *Petrum*, & *Jacobum* & *Joannem fratrem ejus*. Matth. 17. Tres de duodecim ad prælibandam gloriam, qui ad ipſam gloriam paucos admittit. *Ducit illos in montem excelſum*: quia nec ſublimis divinorum cognitio, nec guſtus internæ conſolationis acquiritur, niſi ſublimitas & omnis mundi faſtus tranſcendatur. Ducit eos *ſeorſum* à ſtrepitu, & docet ſolitudinem internam, ac etiam externam ſervire animæ conſolationibus. Non percipis illuſtrationes & ſolatia? vide, an connitaris ad montem, an intra teipſum vere ſecedas.

2. *Et facta, dum oraret, ſpecies vultûs ejus altera.* Luc. 9. Fervens oratio immutat hominem, præſertim mentalis. Tu nunquam videris lucere? certe non meditaris fructuoſe. Cum fine horæ, finem facis fervoris, & propoſitorum. Specularis illa potius, quam ad praxim dirigas; ſed quæ inde utilitas? forte majus detrimentum; quia non operaris, ut cognoſcis. *Reſplenduit facies ejus ſicut ſol, veſtimenta autem ejus facta ſunt alba, ſicut nix.* Matth. 17. Ad ſolem facile liquantur nives. Noli confidere ſolatiis internis, momento diffluunt: ſed ſta in timore, & ſoliditate virtutis, quæ rationi nititur, non dulcedini.

3. *Et apparuerunt illis Moyſes*, & *Elias*,

Matth 17. viri magnorum deſideriorum. Tales admittuntur in terra ad guſtanda cœleſtia. *Et dicebant exceſſum* amoris, *quem* per paſſionem *completurus erat in Hieruſalem.* Luc. 9. In mediis gaudiis de doloribus ſermo: vel quia illi dolores Chriſti ſunt cauſa noſtræ beatitudinis meritoria: vel ut doceat etiam in doloribus ſerenum vultum, multo magis animum retinendum; & in ipſis tribulationibus gaudendum: quoniam *merces copioſa eſt in cœlis*.

SABBATHO.
Votum Petri in Transfiguratione Chriſti.

1. P*Etrus autem dixit ad* Jesum: *Domine, bonum eſt nos hic eſſe.* Matth. 17. Exprimit animam ſuas in guſtu ſpirituali fundantem actiones: Tunc bene omnia habere æſtimat, cum illo fruitur: *at in tempore tribulationis recedit*, & cum Petro fugit relicto Domino. Tua ſunt iſta deſideria. Velles virtutem, ſed velles eſſe dulcem & facilem, non arduam, & confragoſam. Expende, quam imprudens hoc deſiderium. Si bene noſti virtutis indolem, omnis in arduo poſita eſt.

2. *Faciamus hic tria tabernacula: tibi unum, Moyſi unum, & Eliæ unum.* Ibid. Ubi Petre? Hic in deliciis, licet ſpiritualibus, quæ tamen, ut nix ad ſolem, diffluunt? ſit ſane bonum ad modicum *nos hic eſſe*: at eſt ne bonum hic figere tabernacula, & permanere? Quid ais? vere

non

non ſciebat, quid diceret. Si redarguitur Petrus, quod ſiſtere vellet in guſtu cæleſti; quid te fiet, qui in guſtu carnali tuarum commoditatum hæres?

3. *Hæc autem eo loquente facta eſt nubes, & obumbravit eos.* Luc. 9. Dum Petrus immodice exultat, dum de figenda in illo loco manſione loquitur, ecce omnis gaudii materia momento eripitur. Intellige hinc, quid ſolidi ſit in ſenſibili devotione aut conſolatione, quæ momento te deſerit, & ſi in ea fundamentum virtutis ponis, collaberis. Si adeo bonum eſt his ſpiritualibus deliciis frui, cur ſi modica nubes tribulationis veniat, (quam ſæpius venire neceſſe eſt) obumbratur tibi animus triſtitia, tædio, languore? &c. Alibi ergo figendum tabernaculum.

DOMIN. XVIII. POST PENT.

Voce de Cælo audita percelluntur Diſcipuli.

1. E*cce vox de cælo: Hic eſt filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui*; Matth. 17. Teſtimonium filiationis Chriſto redditur à Patre in eo monte, in quo, ut exiſtimant aliqui, à dæmone tentatus fuit; eo tempore, quo tractabatur de ejus paſſione; ut diſcas eos evadere filios Dei, qui vincunt tentationes; qui multa pro eo tolerant. Si filius Dei eſſe vis, hac via eundum eſt. *Diligit diligentes ſe*: ſed *majorem dilectionem nemo habet, quam ut animam ſuam ponat pro eo.*

2. *Ipſum audite.* Ibid. Magiſter orbis conſtituitur. Verbum Patris loquitur in cordibus noſtris. Durus eſt ſermo illius: ſed carnalia ſapientibus. Noluit illum paulo ante audire Petrus, dum diceret: *Abſit hoc à te Domine; non erit tibi hoc.* Jam audire jubetur, ea ipſa nempe, quæ cum Moyſe & Elia de ſua morte loquebatur. Unde diſcas audiendum tibi eſſe JESUM, cum tibi ſuggerit mortificationem, contemptum, paupertatem, opprobria, cruces, &c.

3. *Et audientes diſcipuli ceciderunt in faciem ſuam.* Ibid. Ex reverentia, qua vocem exceperunt, cum humilitate ſe ei ſubdentes: ut diſcas omni voci Dei te humiliter ſubdere. *Et timuerunt valde:* quia illa voce confirmabantur, quæ Chriſtus cum Moyſe & Elia de ſua paſſione loquebatur; ad quod tanquam homines expaverunt. Typum mundanorum, & tui habes, cui nomen ipſum Crucis horrori eſt; quem modica adverſitas proſternit. Et tamen *oportet nos per multas tribulationes tranſire.*

FERIA II.

Eriguntur à Chriſto, & deſcendunt de monte.

1. *ET acceſſit* JESUS, &c. *dixitque eis: Surgite, & nolite timere.* Matth. 17. Ubi timent ad confirmatum divinitus de paſſione diſcurſum, adeſt conſolator JESUS. Quod timeas dura, & ſenſui contraria, humanum eſt; ſed

ſed ubi *accedit* Jesus, gratia ſua, non eſt, quod timeas. *Surge* reſoluto, & generoſo animo. *Si conſiſtant adverſum te caſtra*, in hoc ſpera. *In Deo tuo transgredieris murum.* Pſal. 17.

2. *Levantes autem oculos ſuos neminem viderunt, niſi ſolum* Jesum. Ibid. Evanuerunt, vox, nubes, Moyſes, Elias, ſplendor, vultus, candor veſtimentorum; ſolus Jesus remanſit, ſolum viderunt. Ut diſcas æque in deliciis, ac adverſitatibus ſolum Jesum ſpectare. Quidquid creatum occurrat, quantumcunque ſpirituale, ſolum Jesum illic intuere; non tua commoda. O quando tam fœlix ero Jesu, ut te ſolum quæram, te ſolum inveniam, te ſolum videam!

3. *Et deſcendentibus illis de monte præcepit Jeſus dicens: nemini dixeritis viſionem.* Ibid. Noluit eos gloriari de gratia, quam iis contulit. Gratiæ acceptæ à Deo humili ſilentio optime cuſtodiuntur. Turpiſſimum eſt gloriari de eo, quod non eſt tuum. Nihil autem eſt tuum, niſi quod eſt bonum. *Gratia Dei ſum id, quod ſum*, 1 Cor. 15. Provide potius in humilitate, ut *gratia ejus in te vacua non ſit*. Ibid.

FERIA III.

Adducitur Chriſto puer Lunaticus.

1. D*Omine miſerere filio meo, quia lunaticus eſt.* Matth. 17. Marc. 9. In hoc lunatico conſidera ſortem hominis, qui ſuarum paſſionum eſt impotens. *Nam ſæpe cadit in ignem*

amoris proprii, iracundiæ, concupiſcentiæ. Et crebro *in aquam* pravorum deſideriorum. Addit fuiſſe *ſurdum*, *& mutum*; ad divina. *Qui allidit illum ad terram*, ut in terrenis jaceat, & non aſſurgat ad cæleſtia. *Et ſpumat*, *& ſtridet* per verba paſſioni reſpondentia. *Et areſcit* ſine ſucco devotionis. Quanto gravius agnoſcis hoc malum, tanto impenſius tolle ejus cauſam.

2. *Reſpondens autem* JESUS, Ibid. cum gravi increpatione, ait: *Generatio incredula*, quæ tot ſignis nondum credit JESUM eſſe Deum. *Et perverſa*: quia dum ait: *Obtuli eum diſcipulis tuis*, *& non potuerunt curare eum*: tacite inſinuat, id ob aliquem eorum defectum accidiſſe. *Quomdiu vobiſcum ero?* qui eſtis contra me. Vide, an non juſte ſic poſſit tibi JESUS indignari, qui tibi tanta præſtitit, & adhuc es contra eum. *afferte eum ad me*. Emollit benignitate rigorem increpationis; ut non dimittas ſine ſolatio, quem juſte corripueris.

3. *Et attulerunt eum*. Ibid. Peccator ſuis viribus ad Deum non venit, niſi per gratiam feratur. *Et ſtatim ſpiritus conturbavit illum*, *& eliſus in terram volutabatur*: quia quo magis mundanus homo appropinquat Chriſto, dum non eſt ei unitus, magis exercent violentiam paſſiones. *Et interrogabat Patrem ejus*, *quantum temporis eſt*, *ex quo ei hoc accidit?* ut rememorando tempus diuturnum, non miretur ita torqueri: quia quo diutius indulges paſſionibus, ferocius ſæviunt.

FERIA IV.

Curatur idem puer lunaticus.

1. JEsus *autem ait* patri ſupplicanti, *ſi potes credere, omnia poſſibilia ſunt credenti.* Marc. 9. Magnum fidei elogium. Sed magnum tui vituperium, qui dicis te credere, ais tamen etiam te multa non poſſe. Verius diceres, te non velle. *Et continuo exclamans pater pueri cum lachrymis, ajebat: Credo Domine*, fide adhuc imperfecta, *adjuva incredulitatem meam* perfecta fide. Sic qui inchoavit, ad perfectum enititur. Tu contra multa inchoas, pauca ad perfectum deducis, inchoaſſe contentus. Quem putas coronabit Deus? inchoantem? an perficientem?

2. *Et comminatus eſt* JESUS *ſpiritui: Ego præcipio tibi, exi ab eo, & amplius ne introëas in eum.* Ibid. Hæc mens Dei eſt, cum gratia ſua ſemel à te peccatum expellit, ut nunquam redeat. Nec rediit in illum puerum. At tu diabolum expulſum iterum ſponte invitas, non ignarus, quod te torqueat, & rurſus in ignem, & aquam conjiciat. *Et multum diſcerpens eum, exiit ab eo, & factus eſt ſicut mortuus.* Ut omnino expellantur tuæ paſſiones, neceſſe eſt, ut diſcerparis, & affligaris, & fias per conſtantem mortificationem velut mortuus. Non ſentiens aut blandimenta ſenſuum, aut contemptum, &c.

3. *Tunc diſcipuli ad* JESUM *ſecreto dixerunt: Quare nos non potuimus ejicere illum? Dixit*

illis, propter incredulitatem veſtram. Ibid. Quereris te non poſſe ejicere hanc, vel illam paſſionem. Vis cauſam ſcire? Tua incredulitas eſt. Non credis te *omnia poſſe in eo, qui te confortat*. Non credis te adducendum in judicium, & ob hunc, aut illum tuæ paſſionis actum ſevere puniendum.

FERIA V.

Chriſtus didrachma ſolvit.

1. *ACceſſerunt, qui didrachma accipiebant, ad Petrum, & dixerunt ei: Magiſter veſter non ſolvit didrachma? ait: etiam*. Matth. 17. Exactores petunt à Chriſto, quod non debet. Indignum hoc judicas? Tu pejus agis. Debetne tibi gratiam, ut peccata deleantur? ſi debitum eſt, gratia non eſt: & tamen dum ſub ſpe veniæ peccas, utut leviter, vis ut precium ſolvat, quo diſſolvatur peccatum. Et vix peccas, quin hoc tacite involvas. Nam ſi crederes non condonandum, abſtineres. nonne hoc ſatis impium eſt?

2. *Prævenit eum* JESUS *dicens: Quid tibi videtur Simon? Reges terræ à quibus accipiunt tributum, vel cenſum? à filiis ſuis? an ab alienis? Et ille dixit: ab alienis. Dixit illi* JESUS: *Ergo liberi ſunt filii*, Ibid. & familia Regum temporalium. Ergo multo magis ego, qui ſum filius Dei, & familia mea. Oſtendit ſe liberum eſſe, ſe tamen non eximit. Miſere nobiſcum ageretur, ſi Chriſtus nihil eorum egiſſet, quod non tene-

tenebatur. O ſi tu id ſaltem ageres, quod tenêris! Sed, quid eſt boni, modo poſſis, quod non tenearis, ſi non juſtitiæ titulo, ſaltem religionis, gratitudinis? &c.

3. *Ut autem non ſcandalizemus eos, vade ad mare, & mitte hamum, & eum piſcem, qui primus aſcenderit, tolle, & aperto ore ejus invenies ſtaterem: illum ſume, & da eis pro me, & te.* Ibid. Non vult eos ſcandalizare; etſi dicere poſſet, ut tu aliquando dicis: non dedi anſam, culpa ſua ſcandalizantur. Noli offendere, dum vitare potes. 2. Pauper JESUS non habet vel unum ſtaterem. 3. Piſces & animalia, magis ei obediunt, quàm tu.

FERIA VI.

Commendatur humilitas.

1. A*Cceſſerunt diſcipuli ad* JESUM *dicentes: Quis putas major eſt in regno cælorum?* Matth. 18. Unde contentio? Majores in Petrum favores ambitionem, & invidiam moverunt in aliis. Miſeri peccatores jam de regno agunt. Nemo tam eſt vilis, qui nolit major eſſe. Paternum ab Adamo malum in nullum non tranſiit. Nonnè & tu eo correptus es? ſi non es major altero, vis videri. ſed quis es tu? undè te tanti facis? quæ tua ſunt merita? Nonnè majora ſunt demerita? Et quid eſt, quod prætendis? quo jure tibi debetur? quis eſt, quem vis minorem, ſuonè an tuo vitio?

2. *Advocans* JESUS *parvulum ſtatuit eum*

in medio eorum,& dixit:amen dico vobis,niſi efficiamini ſicut parvuli, non intrabitis in regnum cælorum. Ibid. Non eſt arbitraria vir us,humilitas;ſed neceſſaria ad obtinendum cælum. Modus Chriſti loquendi id ſatis indicat. Ubi enim ea non eſt, impoſſibile eſt, non eſſe aliquem depravatum affectum. Credisnè huic patêre cælum, in quod nihil coinquinatum intrat? Perſuadeat ergo tibi humilitatem neceſſitas, quam non perſuadet honeſtas, & exemplum Chriſti.

3. *Quicunque ergò ſe humiliaverit ſicut parvulus iſte; hic major eſt in regno cælorum.* Ibid. Dic quo judicio judicandum de majoritate eſt ad certitudinem, tuo? an Chriſti? Judicium infinitæ ſapientiæ ſuperat tuæ ſtultitiæ judicium. Illud hîc expreſſum habes. Quid habes, quod opponas, niſi judicium hominum aliter ſentientium? Sed quo judicio ſalvaberis, aut damnaberis? hominum, an Dei? Credis majorem inter natos mulierum eſſe Joannem, quia Chriſtus dixit: at idem eſt, qui dixit: *Qui minor eſt inter vos omnes, hic major eſt.*

SABBATHO.

De Correptione Fraternâ.

1. SI *peccaverit in te frater tuus, vade,& corripe eum inter te, & ipſum ſolum.* Matt.18. Et ſubditum, & ſuperiorem hoc tangit: illum, ut corrigi amet, alias magis corripi meretur: hunc ut corripere non negligat ſuo loco, & tem-

tempore. Medicum non odiſti, etſi vulneret, ut ſanet. Corripiens idem facit, dummodo zelo bono. Quid indignaris correptus? quid murmuras? quid in faciem reſiſtis? Non ſcis, quod Deus *ſanguinem tuum de manu ejus requiret?* Ezech. 3. Sed & ſuperior, medicus es. Crudelis es, ſi vulnera negligis, peris cum eo, quem lucrari neglexeris: *Erit anima tua pro anima ejus.* 3 Reg. 20.

2. *Corripe eum inter te, & ipſum ſolum.* Ibid. Modus corripiendi deſcribitur; ut ſecreto fiat. Peccas frater, ac etiam ſuperior, ſi coram pluribus id facias, quod potes evincere cum paucioribus, etſi id motivo charitatis agas: Charitas enim æquè ſecretum poſtulat ob famæ integritatem, ubi delictum non eſt publicum. Multo magis peccas, qui vel ſecreto defectus fratri cum indignatione obtrudis, vel publicè in circulis objicis. Eſſetnè ſic corripi tibi gratum? Ergo alteri nè feceris.

3. *Si te audierit, lucratus eris fratrem tuum.* Ibid. Et corripientis & correpti lucrum eſt amicè data, humiliter accepta correptio. Qui corripis, lucraris fratrem, lucraris alios, à quibus offenſam tollis; liberas animam tuam. Qui audis corripientem, lucraris teipſum, lucraris corripientis affectum, lucraris Deum. Omnes lucro ducimur: majus iſto curare non potes.

DOM.

DOMIN. XIX. POST PENT.

Parabola ſervi, cui Dominus omne debitum dimiſit.

1. A*ſſimilatum eſt regnum Cœlorum homini Regi, qui voluit rationem ponere cum ſervis ſuis.* Matth. 18. Servus es: multa debes ob peccata. Reddenda eſt ratio Deo nihil ignoranti, juſtiſſimo Judici. Quo animo ſtabis antè Judicem? *oblatus eſt ei unus, qui debebat decem millia talenta.* Tu es ille. Nullum eſt debitum peccato majus. In quantum hoc cumulaſti! *Cum autem non haberet, undè redderet.* Quid habes, undè ſatisfacias? niſi ab eo accipias, cui ſatisfacere debes. Quid hîc timere non debebis? quid ſperare poteris? *Juſſit eum Dominus ejus venundari.* Amittis enim per peccatum libertatem, & ſervus es peccati. O dura ſervitus!

2. *Procidens autem ſervus ille, orabat eum, dicens: patientiam habe in me.* O quoties Domine, etiam cum leviter petente patientiam habuiſti? Infinitæ tuæ patientiæ debeo, quod non extrema patior. *Miſericordia Domini, quia non ſum conſumptus.* Thre. 3. Momento, quo peccarunt, proſtrati ſunt Angeli: quid minus merebar? *Et omnia reddam tibi.* Sed de tuo ſanguine, quem mihi dediſti, ſed ego indignè proculcavi. O bonitas! ô amor! ô mea ingratitudo!

3. *Miſertus autem Dominus ſervi illius, dimiſit eum, & debitum dimiſit ei.* Ibid. Quam facilè placabilis Deus! Quam liberalis bonitas, quæ plus

plus dat, quam petatur; aut ſperari poſſit. Quantum par erat eum ſervum confundi tam prono affectu? Expertus idem es non ſemel. Non tantum dimiſit te à ſervitute peccati: ſed & filium fecit adoptivum, & hæredem regni. Meruiſtinè hoc? poterisnè unquam mereri? Et tantam clementiam audebis poſthac offendere?

FERIA II.

Ingratitudo, & ſævitia ſervi illius.

1. *Egreſſus autem ſervus ille invenit unum de conſervis ſuis, qui debebat ei centum denarios: & tenens ſuffocabat eum, dicens: Redde, quod debes. Et procidens conſervus, rogabat eum dicens: patientiam habe in me, & omnia reddam tibi; & noluit, ſed miſit eum in carcerem.* Matt. 18. Grandia tibi debita remittit Deus; tu nè verbulum proximo. Quantulum illud eſt, ſi tuis conferas? *Videntes autem conſervi ejus.* Alii tanto magis tuos defectus vident, quantò tu ipſe minus. *Narraverunt omnia Domino ſuo, quæ facta fuerant.* Benefactum. *quæ viderant*: non quæ arguebant: *quæ facta fuerant*: non quæ ſuſpicabantur: *narraverunt Domino*, cujus erat corrigere. Non iis, ad quos nihil attinebat.

2. *Tunc vocavit illum Dominus ſuus, & ait illi: Serve nequam, omne debitum dimiſi tibi, quoniam rogaſti me: nonnè ergò & te oportuit miſereri conſervi tui?* Ibid. Quid indignius? vis

vis tolerari, & nil tolerare: in tua commoda vis tibi ſervire omnes, tu in nullius. Alia lege tua vis expendi, alia proximorum facta. Si non imitaris Deum in reddendo aliis bono, Deus te imitabitur in reddendo tibi malo, quod aliis facis. *Unumquemque juxta vias ſuas judicabo.* Ezech. 18.

3. *Et iratus Dominus ejus, tradidit eum tortoribus, quoaduſque redderet univerſum debitum.* Ibid. Non reviviſcunt quidem remiſſa peccata, ſed ingratitudo ſuperveniens tanto majus eſt peccatum, quanto majus fuit remiſſionis beneficium. Remiſſa tibi ſunt gravia, tu non remittis minima: ingratus es, tradêris tortoribus. *Sic & Pater meus faciet vobis, ſi non remiſeritis unuſquiſque fratri ſuo de cordibus veſtris* nulla retenta animi amaritudine. *Omnium iniquitatum tuarum non recordatur Deus* amplius poſtquam ſe dimiſiſſe aſſerit. Itanè tu etiam leves offenſas oblivioni tradis? num æquè, ac antè offendenti afficeris? &c.

FERIA III.

Chriſtus invitatur Hieroſolymam ad feſtum Scenopegiæ, & recuſat ire.

1. D*Ixerunt autem ad eum fratres ejus: Tranſi hinc & vade in Judæam, ut & diſcipuli tui videant opera tua, quæ facis.* Joan. 7. Specioſa invitantium verba ſunt, ut diſcipuli videant opera tua: interim quærunt, ut per miracula inclareſcat Chriſtus, & honor aliquis in ipſos, ut conſanguineos redundet. Latenti ambitioni

præ-

prætexebatur titulus gloriæ Chriſti. Quid quæro ego per opera mea? Gloriam JESU. Ah utinam! opera videntur talia. Sed quoties, quod magis intendo, eſt meum commodum?

2. *Nemo in occulto quid facit, & quærit ipſe in palam eſſe.* Ibid. Argumento perſuadere nituntur. quaſi dicerent: Vis agnoſci Meſſias: Facis ad hoc miracula, ut agnoſcaris, ergo fac ea palam, in urbe, quæ eſt mundi compendium. *Manifeſta teipſum mundo.* Cùm eſſent honoris cupidi, talem & Chriſtum arbitrabantur, ut ſentit Cyrill. l. 4. in Joan. c. 32. Magnus error eſt, communis tamen, ſuis proximum affectibus metiri. Quidquid alteri judicando appingis, ſi benè examines, in te reperies. Qualem tibi facis proximum? vide an non ipſe ſis talis.

3. *Dixit ergò eis* JESUS. Ibid. Recuſando aſcenſum in Jeruſalem, & hujus cauſam reddendo: *Tempus meum nondum advenit:* quia nondum erat voluntas Patris, ut ſubiret mortem, ad quam ſe quæri ſciebat. Ita omnia voluntate Patris agebat. O ſi ad illam regulam reſpiceres ſemper! Cauſa autem, cur mundus eum oderit: *quia ego teſtimonium perhibeo de illo, quod opera ejus mala ſunt.* Odio eſt malis, qui eorum operibus non conſentit. Sed melius eſt tibi odio malis eſſe, quàm amari. Cum illo bonus es, cum iſto eſſe vix potes. Non ergo virtutem deſere, quià odio haberis.

FERIA IV.

Occultè aſcenſurus in Hieruſalem non admittitur à Samaritanis.

1. ET *ipſe faciem ſuam firmavit, ut iret in Hieruſalem.* Luc. 9. Et addit Joan. c. 7. *non manifeſtè, ſed quaſi in occulto.* Loquendi modus reſolutionem ſignificat eundi ad eum locum, in quo ſciebat ſe ad mortem quæri, & poſt anni medium cruci affigendum. Quid tibi animi eſſet, ſi deſtinareris ad eum locum, in quo ſcires te eo anno moriturum? at ignoras illud, & certius eſt non obfuturum locum, aut functionem, & tamen vel detrectas, vel luctaris. Aude & tu in ejuſmodi difficultatibus *firmare faciem tuam.*

2. *Et miſit nuncios antè conſpectum ſuum; & euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum. Et non receperunt eum, quia facies ejus erat euntis in Hieruſalem.* Ibid. Invitaverunt anteà Chriſtum ad vocem mulieris, & Meſſiam acclamaverant, nunc excludunt. Sic amant, qui ſui cauſa amant. Diffidebant Samaritani à Judæis: quia Chriſtus oſtendit ſe ire in Judæam, non admittitur. Mundi politica eſt, ſuſpectum habere, qui cum æmulo meo familiaris eſt. Sic cùm mundum ſequimur, excludimus Chriſtum. Et prô! quam ſæpe! Timemus virtutem, quod affligat corpus, cum proſit animæ. Quin & hîc firmamus faciem?

3. *Cùm vidiſſent autem Diſcipuli ejus Jacobus*

bus & Joannes, dixerunt: Vis, dicamus, ut ignis deſcendat de cælo, & conſumat illos? Zelus videbatur, ſed erat adjuncta vindictæ paſſio. Ideo eos increpat: *Neſcitis, cujus ſpiritus eſtis*: qui putatis zelum honoris mei, & eſt iræ paſſio. Vide, ne & in te ſub pallio virtutis irrepant vitia. *Filius hominis non venit animas perdere, ſed ſalvare.* Hæc cauſa eſt ex fine petita, cur injuriam diſſimulet. Quoties periiſſem ô Jesu, ſi non veniſſes ſalvare! ſed qui finem tuum reſpicis, doce me meum in omni actione reſpicere, ut ſalvem animam meam.

FERIA V.

Mundantur decem Leproſi.

1. O*Ccurrerunt ei decem viri leproſi.* Luc. 17. Cogita lepram tuarum imperfectionum. *Qui ſteterunt à longè*, ſuæ ſibi immunditiæ conſcii: *& levaverunt vocem ſuam* ardente affectu, *& clamaverunt* cum plena ſui reſignatione: Jesu *præceptor, miſerere noſtri.* Ita cum Deo age humiliter, ardenter, reſignatè.

2. *Quos ut vidit, dixit: Ite, oſtendite vos Sacerdotibus*: Ibid. Ad quos ex lege pertinebat de leprâ judicare. Sic in miſeros charitatem exercet, ut legem non violet; ordinata charitas poſcit, ut propter charitatis obſequia in proximum, regulas inſtituti non violes; aut omittas, quæ præſtare debes. *Et factum eſt, dum irent* cœca quadam obedientia, non judicantes de præcepto, *mundati ſunt.* Hic tantæ obe-

obedientiæ eſt fructus. Fac, quod juberis; accipies, quod non ſperas.

3. *Unus autem ex illis, ut vidit, quia mundatus eſt, regreſſus eſt cum magnâ voce magnificans Deum: & cecidit in faciem antè pedes ejus gratias agens. Et hic erat Samaritanus.* Ibid. Omnes recipimus gratias, quam pauci reddimus! Ex quorum tu es numero? non ſuperant te Samaritani, qui minus Deo obligati ſunt? Nonnè meritò tibi improperet Deus: *Non eſt inventus, qui rediret, & daret gloriam Deo.* Si vis canalem gratiarum apertum, noli eſſe ingratus. Gratitudo autem ſumma eſt bonus uſus beneficii.

FERIA VI.

Chriſtus palam docet in templo.

1. I*Pſe aſcendit ad diem feſtum. Judæi ergò quærebant illum*, (ut occiderent) *& dicebant: Ubi eſt ille?* Joan. 7. Nec ſuo eum nomine dignantur? adeo contemptus pro te factus eſt Jesus. *Et murmur multum erat in turbâ de eo.* Quia bona præſtabat, mala referebat. Tu cùm optima feceris, alia à mundo non expecta. *Quidam*, ſed quam pauci, *dicebant, quia bonus eſt.* Alii autem, quam multi, *dicebant: ſeducit turbas.* Diſtorta judicia ferre debes, qui ambulas viam rectam. *Nemo tamen*, ex iis, qui benè ſentiebant, *palam loquebatur de illo propter metum Judæorum.* Quantum apud te valet reſpectus, & metus hominum! O ſi prævaleat Deus!

2. *Jam mediante die feſto aſcendit* Jesus *in tem-*

templum, & docebat. Ibid. Non primis diebus, ut cederet furori Judæorum; qui tunc fervebat. Aſcendit tamen, poſtquam reſedit furor. Diſce commoto proximo prudenter cedere: nihil agere temerè, ſed neque timidè omittere: *& mirabantur Judæi* doctrinam ejus: ſed ſine fructu. De horum genere es. Audis, legiſque multa, probas illa judicio, ſed non practico: fugis exequi, quod intellectu collaudas. Olim ad menſuram cognitionis judicaberis.

3. *Nonnè Moyſes dedit vobis legem? & nemo ex vobis facit legem. quid me quæritis interficere?* Gravis objurgatio! Time tu illam à JESU: Nonne ego dedi tibi legem, & tu non facis eam: *Reſpondit turba: Dæmonium habes.* Cui hoc dicit? Dei filio, non exhorreſcis? Et ſilet tamen Dei filius; qui vera pro blaſphemis refundere potuiſſet. Quas tu injurias ad injuriam non redderes? Diſcat vermis pati, quæ Deus tulit.

SABBATHO.

Mittuntur, qui Chriſtum comprehendant.

1. A*Udierunt Phariſæi turbam murmurantem de illo hæc*: quod ſit Meſſias: *& miſerunt Miniſtros, ut apprehenderent eum.* Joan. 7. Simplices turbæ credunt, & amant JESUM: ſuperbi Phariſæi, quia ſuæ auctoritatis jacturam timent, exacerbantur. Una paſſio fomes eſt alterius. *Dixit ergo eis* (Miniſtris) JESUS: *Adhuc modicum tempus vobiſcum ſum. Quæretis me, &*

non invenietis. Infœlix ego, non audiam illud: *Vado!* Non audiam: *non invenietis*. Quæram te JESU, donec inveniam; & tenebo.

2. *In noviſſimo autem die magno feſtivitatis, ſtabat* JESUS, *& clamabat! ſi quis ſitit, veniat ad me, & bibat*. Ibid. Quod dictum populo, tibi dici crede. Sitis ſalutem tuam, quia nemo eſt ſine deſiderio. Sed ſitis aquas turbidas ſolatiorum mundi. Quæ hîc beatitudo? Siti, quod ſitire debes, ſalutem tuam, & Deum. Audi invitantem: *Veni, & bibe* ad ſatietatem, quam in ſolo Deo reperies: nunquam extrà ipſum. Quid ſitiviſti hactenus? esnè ſatiatus? O miſer!

3. *Quidam ex ipſis volebant apprehendere eum*. Ibid. Non ignorabat, qua intentione venirent: proſequitur tamen ſermonem interritus. Undè mutata ſunt eorum corda: *& nemo miſit in eum manus*. Ita conſtantiæ cedunt pericula. Quod ex virtute cœpiſti, non deſere ex metu. Periculum adis? conſtantia franget.

DOMIN. XX. POST PENT.

Remittuntur Miniſtri, & Chriſtum laudant.

1. V*Enerunt ergò Miniſtri ad Pontifices, & Phariſæos, & dixerunt eis illi: Quare non adduxiſtis eum?* Joan. 7. Quam vigilant in ſcelerata ſua juſſa Phariſæi! quàm inveſtigant cauſas propoſiti ſui executioni non mandati! O ſi tam vigil tu eſſes in tua propoſita ſancta! ſi

tam

tam tibi indignareris, quoties non exequeris! Proponere, & non exequi, eſt eſurire, & non manducare. Non ſatis eſt velle, niſi accedat & operari.

2. *Reſponderunt miniſtri: nunquam ſic locutus eſt homo, ſicut hic homo.* Ibid. Theophyl. hic ait: *Nec curaverunt iram Phariſæorum; nec, quia ut ſervi miſſi fuerant, quæ placita erant, Principibus dixerunt.* Profitentur ſe captos ſermonibus ejus, quem comprehendere debuiſſent. Laudant eum apud illos, qui eum oppreſſum volebant. In cauſa Dei laudabilis eſt libertas. Hac utere in te primum; in alios uti licet; maxime ubi debes. Non loquere quæ placita, ſed quæ ſalubria.

3. *Reſponderunt ergo eis Phariſæi: Nunquid & vos ſeducti eſtis?* Ibid. Cum dixiſſent Miniſtri: *nunquam ſic locutus eſt homo: Interrogare oportuiſſet,* ait Euthym. *quid locutus eſſet*; ſed ipſi ad increpationes convertuntur. Ira; & invidia eos excœcaverat. Ubi dominatur paſſio, deturbatur ſolio ratio. Subjungunt argumentum ab auctoritate: *Nunquid ex princibus aliquis credidit in eum?* quaſi dicant; Nullus: *ſed turba hæc tantum.* Ita Deus abſcondit à ſapientibus divina myſteria, & revelat ea parvulis, & humilibus. Eſto humilis, ſi divina vis ſapere. Denique *maledicti ſunt*, inquiunt, nempe qui credunt. O utinam à ſuperbis ſic maledicar; non ab humili Jesu!

FERIA II.

Mulier in adulterio deprehenſa liberatur.

1. *ADducunt Scribæ, & Phariſæi mulierem in adulterio deprehenſam, & dixerunt ei: In lege Moyſes mandavit nobis hujuſmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Hoc autem dicebant tentantes eum, ut poſſent eum accuſare.* Joan. 8. Sciebant mitem: credebant contra legem pronunciaturum: JESUS *autem inclinans ſe deorſum.* Declinat ferre judicium, qui omnia novit; & tu, qui ignoras omnia, tam es facilis ad formanda judicia. *Digito ſcribebat in terra.* Ut facilem ſe ad veniam oſtendat. Ut ventus, & aqua literas in pulvere ſcriptas confundunt; ſic lachrymæ, & ſuſpiria delent peccata noſtra, quæ in terra ſcribuntur.

2. *Cum ergo perſeverarent interrogantes eum, erexit ſe, & dixit eis: Qui ſine peccato eſt veſtrûm, primus in illam lapidem mittat.* Ibid. Pluribus tentatus nec abſolvit eam leges obſervans, nec condemnat miſericors, qui *venit non perdere, quod invenerat; ſed quærere, quod perierat.* Injicit judicio, & linguæ ad judicandum alios pronæ frænum, ut cogites ipſe, an ſis ſine peccato. Vel ergo debes eſſe ſine culpa, ut judices. Vel non debes judicare, ſi non es ſine culpa.

3. *Audientes autem hæc, unus poſt unum exibant.* Ibid. Quia, ut ait Beda, *in ſe cernere cœperunt ſinguli, quod magis damnandum cognoſcerent.* Si te

te inſpicias, horrebis tua; diſſimulabis aliena delicta. *Et remanſit ſolus* J E S U S, *& mulier in medio ſtans* confuſa, & contrita, ſpe veniæ plena. *Erigens autem ſe* J E S U S, ad videndum eam oculis miſericordiæ, *dixit ei: Mulier, nemo te condemnavit? quæ dixit: nemo Domine: Dixit autem* J E S U S: *nec ego te condemnabo.* Retudit J E S U S adverſarios, ut patronus; abſolvit, ut clemens Judex. Quid non ſperes à clementia ipſa? modo id obſerves: *Noli amplius peccare.*

FERIA III.

Chriſtus in templo docens.

1. EGo *ſum lux mundi.* Joan 8. Lux eſt in mentibus hominum, circa bonum & malum, verum & falſum, virtutes & vitia: ſine qua *palpas in meridie, & non diriges vias tuas.* Deut. 28. *Poſui tenebras* in anima mea, *& facta eſt nox: in ipſa pertranſeunt beſtiæ ſylvæ* Pſa. 103. O ſi oriatur lux, quæ detegat meipſum mihi! *Qui ſequitur me, non ambulat in tenebris.* Ergo à contrario, qui te non ſequitur, ambulat in tenebris. Jam ſcio unde tenebræ mentis meæ ad divina: quia te, lux mea, non ſum ſecutus: quia eo vixi modo, quem verbo damnas, & exemplo: qui cum cognoviſſem te Deum, non ſicut Deum glorificavi.

2. *Dicebant ei: Ubi eſt Pater tuus? Reſpondit* J E S U S: *neque me ſcitis, neque Patrem meum.* Ibid. Nonne Joan. 5. dixerat: *Et me ſcitis, & unde ſim ſcitis* Sed ſciebant ſpeculativa

ſcientia, non practica eorum, quæ ad mores noſtros pertinent: quia aliter operabantur, quam ille operandum verbo, & exemplo docuerit. Nonne & tibi objicere poteſt: *Non noſti me, neque Patrem meum.* Si negas, convincam te. Chriſtus laxiorem viam damnavit, tu eam ſequeris. Ille fugit honores, tu ſequeris, &c. Eſtne hoc noſſe Deum? *Qui dicit ſe noſſe eum, & mandata ejus,* doctrinam, & exempla *non cuſtodit, mendax eſt.* 1 Joan. 2.

3. *Dixit ergo iterum eis* JESUS: *Ego vado, & quæretis me, & in peccato veſtro moriemini.* Ibid. Non decretorie quidem dictum, ſed ſub conditione: *Si non credideritis.* Quia pauci tamen erant credituri, abſolute pronunciatur. Tale ſcilicet erat peccatum, ut vix converterentur. Et quod illud? *vos de deorſum eſtis: vos de mundo hoc eſtis,* terrena ſapientes, & affectantes. Non te percellit tremendum hoc verbum? ut derelinquas mundi ſemitas, & non abeas poſt hæc inferiora, & mundana, ut aſſurgas ad æterna, & divina?

FERIA IV.

Chriſto docente multi credunt.

1. HÆc illo loquente, *multi crediderunt in eum. Dicebat ergo* JESUS *ad eos, qui crediderunt ei,* Judæos; *Si vos manſeritis in ſermone meo, vere diſcipuli mei eritis.* Joan 8. Nota boni diſcipuli eſt, perfecte poſſidere doctrinam Magiſtri. Ut ſcientiam habeas, debes ſcire te

ſcire.

ſcire. Sciſne te ſcire, quæ Chriſtus docuit? Quomodo ergo tam turpiter amas? quomodo errores mundi hujus doctrinæ Magiſtri plane oppoſitos ſequeris? Nondum ſcis te ſcire. Ad praxim veniendum eſt, ut te verum diſcipulum probes.

2. *Reſponderunt ei: Semen Abrahæ ſumus, & nemini ſervivimus unquam. Reſpondit eis* JESUS; *omnis, qui facit peccatum, ſervus eſt peccati.* Ibid. Jactant, quod non ſervierint homini; quod peccato ſervierint, non æſtimant. Hæc eſt ſervitus quanto ſuavior, tanto durior. Nemo non volens, & libens ſuperatur à concupiſcentia ſua: *à quo autem quis ſuperatus eſt, hujus & ſervus eſt.* 2 Petr. 2. Suavis eſt ſervitus, quia amatur; dura eſt, quia quo minus mortificas concupiſcentiam, hoc magis illa te mortificat. *Solve ergo vincula colli tui, & dic* concupiſcentiæ tuæ animo generoſo: *Non ſerviam*: Jerem. 1.

3. *Si filii Abrahæ eſtis, opera Abrahæ facite.* Ibid. Monet, ut probent factis, qua ſint origine nati. Apud Deum, quis ejus ſit filius, non verbis probatur, ſed factis. Non enim ſunt omnes Chriſti, qui ſe dicunt Chriſtianos. Vis ergo te filium Dei probare? fac opera, quæ Deus incarnatus fecit. Tantum ab hoc abes, quantum intervallum eſt inter dicere, & facere.

FERIA V.

Judæi volunt Chriſtum lapidare.

1. QUis ex vobis arguet me de peccato? Joan. 8. Fidentis hoc conſcientiæ eſt: ſed non tuæ. Non ſatis te defenſum puta, ſi redarguenti dicas: non eſt ita: nemo mihi id probare poteſt. Eſt, qui probabit; qui ſtatuet te contra te. *ſi veritatem dico vobis*, per doctrinam meam, *quare non creditis mihi*, qui ſum ſine dolo, ſine peccato? Non decipit te JESUS, & tamen factis doctrinam ejus improbas. *Qui ex Deo eſt, verba Dei audit.* Nota hæc eſt filiorum Dei. Sed à te abeſt. *Propterea vos non auditis, quia ex Deo non eſtis.* Expende quomodo audias doctrinam Chriſti contrariam mundo, quomodo internas inſpirationes, & an ex Deo ſis, agnoſces.

2. *Reſponderunt Judæi: nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es tu, & dæmonium habes?* Ibid. Quam immanis calumnia: Filius Dei dæmoniacus! quam miti verbo retunditur: *Ego dæmonium non habeo!* Quo tu ſenſu ferres? quas diras non refunderes? *Ego honorifico Patrem meum*: quod dæmon non facit. *Et vos inhonoraſtis me* calumnia, qui tamen Deus ſum. Et hoc facit dæmon. Videte cujus ſpiritus ſitis. *Ego non quæro gloriam meam* vindicando me, quod gloriæ ducitur coram mundo. Et tu vermis, quantum ſtudes gloriæ tuæ? Time illud: *Eſt, qui quærat, & judicet*: qui tibi cum confuſione gloriam

gloriam detrahet, & reponet ei, cui debetur omnis honor, & gloria.

3. *Dixerunt Judæi: Quinquaginta annos nondum habes, & Abraham vidiſti?* Ibid. Quod paulo ante aſſeveraverat Chriſtus. *Dixit* JESUS: *antequam Abraham fieret, ego ſum*, quia Deus ab æterno *Tulerunt ergo lapides, ut jacerent in eum.* S. Aug. tr. 43. in Joan. *Tanta duritia, quò curreret, niſi ad ſimiles, ſcilicet lapides.* Hæc agit cor durum, & in ſua paſſione obſtinatum. Verba dura in proximum ſunt lapides, quibus Deum in illo petis. JESUS *autem abſcondit ſe, & exivit de templo.* Ita Deum fugas, qui in proximum es durus. *Exivit*, ut furori cederet; ut tu diſcas *ignem non fodere.*

FERIA VI.

Curatur cœcus à nativitate.

1. JESUS *vidit hominem cœcum à nativitate. Et interrogaverunt diſcipuli: Rabbi, quis peccavit? hic, aut parentes ejus?* Joan. 9. Rup. l. 9. in Joan. *Quærunt temerarium jactantes judicium, in quod & tu facili indicio pronus es.* Sed ut iſti, plerumque erras. *Neque hic peccavit, neque parentes ejus.* Mala enim corporis non immittuntur ſolum ob peccatum; ſed *ut manifeſtentur opera Dei.* Sed unde cœcitas mea? utinam *ut manifeſtentur opera Dei* ſic diſponentis! ſed heu! *ſupercecidit ignis* concupiſcentiæ, *& non video ſolem.* Pſal. 57.

2. *Expuit in terram, & fecit lutum ex ſputo,*

& linivit ſuper oculos ejus. Ibid. Lutum in oculis etiam videntem excœcat: quomodo cœcum illuminat? Deus quandoque per oppoſita media operatur mira: per tentationes confirmat, per ariditatem illuminat, per humilitatem exaltat, &c. Ergo abnegato tuo judicio, ejus te providentiæ committe. Quod obeſſe videtur, convertet in bonum.

3. *Et dixit ei: Vade, & lava in natatoria Siloë.* Ibid. Reſpondere poterat: hæc virtus non eſt aquis, ſed tibi: Tu iis non eges. Si aqua opus, cur non vicina? riſus ero populo infectus luto. *Nihil tale repetivit*, ait Chryſoſt. hom. 25. in Joan. *illud duntaxat curavit, ut parêret in omnibus.* Et ecce fructum cœcæ obedientiæ: *abiit, lavit, & venit videns.* Ita nunquam ſine ſolatio eſt executio voluntatis divinæ per ſuperiores intimatæ.

SABBATHO.

Illuminatus coram Phariſæis veritatem miraculi tuetur.

1. V*Icini dicebant: Nonne hic eſt, qui ſedebat, & mendicabat?* Joan. 9. Alii aſſerebant, alii negabant. *Ille vero dicebat: quia ego ſum.* Quærebant: *quomodo aperti ſunt tibi oculi?* Ait: JESUS *lutum fecit, & unxit oculos meos, & dixit mihi: Vade ad natatoriam Siloë, & lava. Et abii, & lavi, & video.* Cui tribuit beneficium? non luto, non aquis, non ſuæ fidei: ſed ei, *à quo eſt omne datum optimum.* In hoc ſolum eſt

omnium

omnium bonorum ſcaturigo. Si per homines accipis, ſunt inſtrumenta. Illi gratias debes.

2. *Adducunt eum ad Phariſæos.* Ibid. quærunt iterum *quomodo vidiſſet*. Dicunt cœco: *Tu quid dicis de illo?* Vocant parentes, petunt: *Hic eſt filius veſter, quem vos dicitis, quia cœcus natus eſt*, &c. Quorſum tam longum examen? Ex Dei conſilio, ut pateat ad plurium converſionem miraculum: ex intentione hominum, ut ſepeliatur fama Chriſti, vel ut calumnientur, quod *non cuſtodit Sabbathum*. Quam gravis eſt invido alterius fama? num & tibi proximi gloria?

3. *Vocaverunt iterum hominem.* Ibid. Sub ſpecie religionis urgent: *da gloriam Deo*. Auctoritate ſua volunt perſuadere, ut contra veritatem edicat: *Nos ſcimus, quia hic homo peccator eſt*. Attende defendentis libertatem: *Scimus, quia peccatores Deus non audit. Niſi eſſet hic à Deo, non poterat facere quidquam.* Nondum noverat eum eſſe Deum, & tanto zelo ejus honorem tuetur. Quid tu agis, qui Deum per fidem noſti? non timet auctoritatem. Quam facile tu ob reſpectus humanos deſiſtis à bono, pateris injurias Dei? &c.

DOM. XXI. POST PENTEC.

Illuminatus ejicitur è Synagoga, & à Chriſto recipitur.

1. ET *ejecerunt eum foras*, Joan. 9. Cauſa fuit defenſus Chriſtus. Sic qui pro vir-

tute, pro Chriſto ſtat, non admittitur, vel non gratus eſt dyſcolis; quia non convenit genio, non conſentit ſermonibus, & levitatibus eorum. Viſne pro doctrina Chriſti, pro regula, pro virtute ſtare? debes ergo ad hanc injuriam te reſolvere: Dyſcoli te fugient. Sed quid tum? Deus te colliget.

2. *Cum inveniſſet eum* JESUS, *dixit ei: Tu credis in Filium Dei: Reſpondit ille: Quis eſt, Domine, ut credam in eum? Et dixit ei* JESUS: *Et vidiſti eum, & qui loquitur tecum, ipſe eſt. At ille ait: Credo Domine. Et procidens adoravit eum.* Ibid. Cyril. Alex. l. 6. in Joan. c. 10. *Cum primum ignominiæ nota pro Chriſto affectus, protinus ſe illi Chriſtus præſentem oſtendit*, & illuminat eum interne. Sit hoc tibi ſolatio, ſi propter virtutem exoſus es.

3. *Et dixit* JESUS: *In judicium ego in hunc mundum veni; ut qui non vident*, ſimplices, rudes, & deſpecti; *illi videant*, per gratiam meam illuminati: *& qui vident* tumida quadam ſapientia; *illi non videant* cæleſtia; quæ *abſcondit à ſapientibus, & revelat parvulis.* Matth. 11. Chriſtus ergo diſcernet, an, & quid videas. Ambis interim videre divina? debes non videre, non æſtimare terrena.

FERIA II.

Chriſtus eſt oſtium.

1. EGo *ſum oſtium ovium.* Joan. 10. Corpus oſtio grandius non ingreditur

per

per oſtium: Detruncanda ſunt, quæ excedunt, ut immitti poſſit. Humilis porta ſuperbum verticem non admittit. Oſtium, quo ad vitam penetres, eſt *verbum abbreviatum*. Rom. 8. Quomodo intrabis, qui *ambulas in magnis, & in mirabilibus ſuper te?* Pſal. 130. Conforma te ergo humili portæ, *& non exalta animam tuam.*

2. *Per me ſi quis introierit, ſalvabitur.* Ibid. Nulla certior ad ſalutem porta, quam per humilitatem Chriſti JESU. Hic *humiliavit ſemetipſum, propterea exaltavit eum Deus.* Philip. 2. *Ingredietur* meditando divinitatis arcana, quæ Deus non revelat, niſi parvulis. *Et egredietur* imitando ejus vitam, quæ tota fuit humilis, & contempta: *& paſcua inveniet:* cum, ut ait Greg. l. 1. Regiſt. c. 16. *intus mentem devotionibus impinguat, & foris ſe piis operibus ſatiat.*

3. *Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant.* Ibid. Ad quid factus eſt homo filius Dei? Ad quid exinanivit ſemetipſum? *ut vitam habeas* animæ. Humilitate ergo Chriſti conſtat vita tua. Sed non ſatis eſt, quod ipſe precium poſuerit, ut vivas: *ut abundantius vitam habeas.* Vult, ut de tua quoque adjicias, &, ut interpretatur Bonavent. quotidie magis, ac magis creſcas. Non creſcis autem niſi humilitas Chriſti tranſeat in tuam. An putas, quod non meretur brevem humiliationem æternitas?

FERIA III.

Chriſtus Paſtor bonus.

1. EGo *ſum paſtor bonus.* Joan. 10. Qui ovis eſt Chriſti, tres habet hoſtes: *Lupum*, rapacem dæmonem; *Mercenarium*, fallacem mundum; *& furem*, latentem amorem proprium. Quantis iſti te impetunt! ſed habes paſtorem bonum, qui te protegit, JESUM. Patitur hoſtes tuos: ſed ut tu vincendi occaſionem habeas, ille te coronandi. Ille in te, & tecum pugnat. Si vinceris, non eſt victoris virtus, ſed tuum vitium. At *paſtor bonus* bonam quoque ovem poſtulat. Eſne tu talis? mitis, patiens, manſueta, &c.

2. *Et cognoſco oves meas: Et animam meam pono pro ovibus meis.* Ibid. Duæ ſunt hæ notæ boni paſtoris. O quantum ſolatium animæ, in quacunque difficultate, ſi vere credat & dicat: novit me Paſtor meus. Novit me, qui novit omnia: agit mecum, ut agendum novit; tam ſapienter, & provide, quam res poſtulat. Hinc ergo me ejus providentiæ reſigno. 2. Quis animam ſuam pro te poſuerit, expende, & nota amorem; & ſi non es lapis, amorem redde.

3. *Oves meæ vocem meam audiunt; & ſequuntur me.* Ibid. Ovium Chriſti duplex eſt nota. Audis vocem ejus? etiam te ad dura vocantis? Quid ſi dicat: *Ecce ego mitto vos, ſicut oves, in medio luporum?* Matth. 10. Si times, ſi refugis;

fugis ; non es ovis Chriſti. Sequeriſne eum ? Quid ſi ducat ad arida paſcua ? dicisne ; *Dominus regit me, & nihil mihi deerit.* Pſal. 22. Quid ſi ducat te ad macellum ? pateriſne te tanquam ovis ad occiſionem duci ? Aliter non eris ovis Chriſti.

FERIA IV.

In Encœniis volunt Judæi Chriſtum lapidare.

1. *Circumdederunt eum Judæi*, Joan. 10. tanquam *vituli multi*, *& tauri pingues*. Pſal. 21. *Et dicebant, non veritatem inquirendo, ſed inſidiando.* Beda. *Quouſque animam noſtram tollis ? ſi tu es Chriſtus, dic nobis palam.* Quæ perverſitas ? cum verbis erudiuntur, dicunt : *Quod ſignum oſtendis nobis, quod hæc facis ?* Joan. 2. Cum operibus ejus virtus demonſtratur, dicunt ; *Si tu es Chriſtus, dic nobis palam.* Sic operibus clamantibus ad verba, verbis ad opera confugiunt. Sed nec verbis credunt, nec factis. Quid aliud facio, qui nec doctrinam Chriſti ſequor, nec exempla ?

2. *Reſpondit eis* JESUS: *opera, quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc teſtimonium perhibent de me.* Ibid. Quis quiſque ſit, efficacius non probat, quam factis. *Teſtimonium à rebus*, ait Chryſoſt.hom.37. in Matth. *credibilius eſt teſtimonio, quod eſt à verbis.* Itaque ex factis vult noſci Chriſtus, qui exhibet ea ſigna, *quæ nemo alius facere poteſt.* Quid de te loquuntur opera tua ?

Quam metuo, ne tibi objiciat Deus: *non invenio opera tua plena.* Apoc. 3. *Religioſi factis non verbis ſumus.* S. Cyrill.

3. *Suſtulerunt ergo lapides Judæi, ut lapidarent eum.* Ibid. Poſtquam illum audiverunt: *Ego & Pater unum ſumus.* Cauſam prætexunt zelum vindicandi blaſphemiam, quam ipſi blaſphemi Deo imputant; reipſa eſt odium, & invidia, quæ illos obcœcabat. Quam doloſæ ſunt paſſiones, quæ ipſas virtutes in ſuum obſequium trahunt. Sic actus humilitatis deprava t ſuperbia, zelum iracundia. Vide, ne tibi imponant. Ideo actiones tuas omni paſſione depura.

FERIA V.

Miſſio LXXII Diſcipulorum.

1. D*Eſignavit Dominus alios ſeptuaginta duos, & miſit eos ante faciem ſuam.* Luc. 10. Magiſtri oculus conſervat attentum diſcipulum. In ejus facie nihil ſui muneris negliget. Ambulandum tibi eſt in præſentia Dei. *Et dicebat illis: Meſſis quidem multa, operarii autem pauci:* Ut unus plurium defectum ſuppleret; & tu diſceres, dum plura potes, omnia illa velle, ac libenter ſuſcipere pro Deo. *Rogate ergo Dominum meſſis, ut mittat operarios.* Non vult otioſos; Otioſus autem in parte es, ſi cum plura potes, aliqua detrectes. *Mitti* vult operarios, non ſibi deligere locum, procurare, aut extorquere munus. Expecta ergo & tu, ut per obedien-

dientiam mittaris, non vero, quo mittaris, delige. Si deligis, in te ipſo ſtas; ſi mittaris, in Deo. Utrum vis?

2. *Ite: ecce ego mitto vos, ſicut agnos inter lupos:* Ibid. non ſicut agnos ad amœna ſenſui paſcua. Theophyl. hic; *Prædicit ei perſecutiones, ne ſi repente in talia inciderent, magis turbarentur.* Quid tibi animi ad ejuſmodi miſſiones? certus es difficultatum, ſed certus etiam es ingentis gloriæ Dei. Utrum apud te præponderat? Interim ut aſſueſcas gravibus, tolera minora.

3. *Qui vos audit, me audit, & qui vos ſpernit, me ſpernit.* Ibid. Qui à Chriſto mittuntur, ejuſdem auctoritate muniuntur. Ut Legati perſonam ſui Regis repræſentant. Agnoſce hanc auctoritatem in tuis ſuperioribus, & promptius, ac hilarius obedies. Quod enim difficilem tibi reddit obedientiam, eſt, quod pure hominem jubentem aſpicias. Nam ſi Deum ipſum ea mandantem videres, & audires, nonne facilius obſequereris?

FERIA VI.

Revertuntur à miſſione ſeptuaginta duo.

1. R*Everſi ſunt ſeptuaginta duo cum gaudio dicentes: Domine, etiam dæmonia ſubjiciuntur nobis in nomine tuo.* Luc. 10. Etſi non ſuperbiant de ejectis ſpiritibus, qui hoc nomini, & gratiæ Jesu attribuunt; tamen aliquem vanitatis ſaporem interveniſſe, quod ad hæc opera

ra idonei viſi ſint, tradit Greg. l. 3. moral. c. 4. Etiam in piis, & ſanctis ſuboriri ſolet complacentia de munere bene geſto pro Dei gloria. Sed ſicut Deo debes, quod geſſeris, ita quod te ad gerendum elegerit: ut tibi nulla, Deo omni ex parte cures ſatisfacere. Nec ſi dæmonia paſſionum tuarum ſubjiciantur tibi, tuum eſt; ſed totum Dei.

2. *Vidi ſathanam tanquam fulgur de cælo cadentem.* Ibid. Exultantes vanitate diſcipulos memoriâ cadentis Luciferi corrigit: non quod delicto ſint pares; ſed quod eos velit etiam à minima vanitatis umbra abeſſe. Idipſum cum ſe erigit ſuperbia, aut de donis tibi conceſſis complacentia, tibi ingere: *Videbam ſathanam cadentem.* Adde, unde? *de cælo.* Quid tu firmum ſperes in terra? Quis? Nobiliſſimus Angelorum. Et in te tolerabitur? Quomodo? *tanquam fulgur.* Vix ſumpſit cogitationem, adfuit pœna. Nullum peccatum velocius punit Deus, quam ſuperbiam.

3. *In hoc nolite gaudere, quia ſpiritus vobis ſubjiciuntur. Gaudete autem, quia nomina veſtra ſcripta ſunt in cælis.* Ibid. Gratiæ gratis datæ dicendi, docendi, ingenii, agendi cum proximo, &c. etiam reprobis conceduntur. Quid eſt, quod de iis exultes, quæ te in æternum perdere poſſunt? Vena veri gaudii de cælo eſt, ubi ſolum eſt verum bonum. Si nomen tuum in libro vitæ reperias, tum exulta: quia es cum perenni bono. Quod tu gaudium quæris? an æternum? vide quid ames. Gaudium enim amorem conſequitur.

SAB-

SABBATHO.

Quæſtio Legisperiti, & reſponſio Chriſti.

1. *Quidam Legisperitus ſurrexit, tentans illum: Magiſter, quid faciendo, vitam æternam poſſidebo.* Luc. 10. Etſi malo animo propoſita, tamen ad praxim optima quæſtio. Utinam hæc tibi quotidiana ſollicitudo! ſed nota: *quid faciendo:* non ſpeculando; nec major ſit tibi cura ſciendi, quam agendi: non vacuis deſideriis ſuſpirando, *ſed faciendo:* operibus enim ad cælum itur. Indignus ſiquidem cælo eſt, qui cælum non deſiderat, & pro eo comparando non operatur.

2. *At ille dixit: In lege quid ſcriptum eſt?* Ibid. Ad legem remittitur quæſtionis ſolutio. Si tibi eadem vitæ æternæ eſt, quid facias in lege Dei, in conſiliis, in regulis Religionis, & ſtatus tui reperies. Quantum deſiderium eſt vitæ, tantum debet eſſe & viæ tenendæ. Si aliam viam ambulas, quam præcepta, & regulæ oſtendunt, quomodo dicam te cælum deſiderare? Vide ergo ut accurate regulas obſerves. Verum enim eſt: *Quicunque regulam ſecuti fuerint, pax ſuper illos.* Gal. 6.

3. *Ille reſpondens dixit: Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua; & proximum tuum ſicut teipſum. Dixitque illi: recte reſpondiſti: hoc fac, & vives.* Ibid. Approbat reſpon-

reſponſum Chriſtus: ergo id agendum eſt, quod reſpondit Legisperitus. Vide ergo titulos amandi; *Dominum*: *Deum*: *tuum*. Vide modum: *ex toto corde*; *tota anima*, &c. *Hoc fac*. Faciſne? nihil aliud eſt in corde tuo, quod ames? non vanitas placet? non tu ipſe tibi? &c.

DOMIN. XXII. POST PENT.

Parabola deſcendentis in Jericho.

1. H*Omo quidam deſcendebat ab Hieruſalem in Jericho*. Luc. 10. In hoc homine miſerum peccatoris ſtatum intuere. *Deſcendit ab Hieruſalem*, ſeu divinorum guſtu, *in Jericho*, ſeu inſtabilium voluptatem. *Incidit in latrones*, dæmones, & concupiſcentias ſuas. *Deſpoliant eum* gratia, & donis ſupernaturalibus. *Plagas imponunt*, Intellectui cœcitatem, voluntati horrorem boni. *Semivivum relinquunt* cum ſola, & informi fide. Expende hæc vulnera, fortaſſis aliquando tua: & ſi ſapis ab Hieruſalem, & divinorum tractatione non diſcede in Jericho, ad affectum terrenorum. Hinc enim omnium malorum origo.

2. *Accidit autem, ut & Sacerdos deſcenderet eadem via*: *Similiter & Levita*. Ibid. Vident ſemimortuum, & prætereunt. *Tranſit Samaritanus*. In hoc Chriſtum tui miſertum concipe. *Vidit te*, *& miſericordia motus eſt*, etiam dum inimicus eſſes. *Appropians* ſua gratia; *alligavit vulnera* intellectus per lumina; voluntatis per deſiderium boni. *Infudit oleum* veniæ,

& vi-

& vinum acre contritionis, & timoris: *& impoſuit te in jumentum* gratiæ te portantis; *& duxit in ſtabulum* ſuarum ovium: *& curam tui egit* divina ſua providentia. Agnoſce tuam miſeriam, & Dei miſericordiam, cui præſentem debes ſanitatem.

3. *Altera die protulit duos denarios.* Ibid. amoris & poteſtatis. *Dedit eos ſtabulario*, ſuperiori tuo. Commendavit te illi. *Curam illius habe*, ut in integra, & conſtanti ſanitate conſerveris. Quid diceres, ſi æger ille noluiſſet admittere hoſpitis curam? non cenſeres reprehenſione dignum? At tu ita agis, dum vel huic, vel illi ſuperiori ſubeſſe fugis, vel monentem non audis. Curam ille ſibi demandatam exercet, tu non admittis.

FERIA II.

Chriſtus excipitur à Martha.

1. I*Ntravit.* JESUS *in quoddam caſtellum, & mulier quædam Martha nomine, excepit illum in domum ſuam.* Luc. 10. Sciebat illa Chriſtum Judæis exoſum, & ad mortem quæri; non timet tamen eum recipere, & affectum oſtendere. Talis debet eſſe in Chriſtum affectus, qui nullo periculo frangatur. Sed quam facili metu tu recedis! *Times, ubi non erat*, aut eſſe non debebat *timor*. Pſal. 13. Times perdere gratiam hominis, & cur non Dei, *qui poteſt & corpus, & animam perdere in Gehennam?* Matth. 10.

2. *Et huic erat ſoror, nomine Maria, quæ etiam*

ſedens

ſedens ſecus pedes Domini, audiebat verbum illius. Ibid. *At*, ut ait Aug. ſerm. 27 de verb. D. *Quanto humilius ſedebat, tanto amplius capiebat.* Vis doctrinam Domini? *Sede*, in quiete ſpirituali; *ad pedes Domini* per humilitatem. *Confluit enim aqua*, ait idem, *ad humilitatis convallem. Audiebat*: ad obedientiam promptam ſignificandam. S. Ber. ſer. de aſſum. *Sedens audiebat ad obedientiam Præceptoris ad utrumlibet parata.* Ita ergo vacandum divinis, ut non minus promptus ſis ad opera vitæ activæ.

3. *Martha autem ſatagebat circa frequens miniſterium.* Ibid. Satagere, eſt *ſatis agere*. Satis agit, qui id agit, quod agendum eſt. Unum corpus ſumus, multa membra. Singula ſuum agunt. Superior, oculus eſt: non ſatis agit, ſi agat, quod manus debet; ſi in ſingulorum officia involet, quaſi nihil agatur benè, niſi ab ipſo. Linguæ ſunt Doctores, Concionatores: non ſatis agunt, ſi agunt, quod capitis eſt, ſi ſuperioritatem ſibi arrogent. Quodcunque tu ſis membrum, in quocunque officio: hoc age, quod agendum eſt, & ſatis agis.

FERIA III.

Martha queritur de ſorore, corripitur à Domino.

1. QUæ (*Martha*) *ſtetit, & ait: Domine, non eſt tibi curæ, quod ſoror mea reliquit me ſolam miniſtrare?* Luc. 10. Queritur & de ſorore, quod non ſerviat; & de Domino, quod non

non jubeat. Agit eorum perſonam, qui vitæ activæ intenti comparant ſecum aliis, qui cum proximo minus operantur, vel quia non poſſunt, vel quia non licet. Hinc murmura: cur non & iſte id agat? Cur ego? Ut hoc evites, cogita: Domino ſum curæ, quocumque occuper: ſed & alter eſt illi curæ, etſi hoc non occupetur. Solus debes hoc agere? quid tum? Etiam Dominus ſolus torcular calcavit. Et quo tu es melior?

2. *Et reſpondens dixit illi Dominus: Martha, Martha ſollicita es, & turbaris erga plurima.* Ibid. Servit Domino Martha, ſed cum ſollicitudine, & turbatione, ex qua etiam Dominum arguit. Id vero Domino placere non poteſt. Turbatus animus non dat conſiderationi locum. Unde effundit quædam prætextu confidentiæ, quæ non ſunt hujus temporis, loci, aut perſonæ, aut non hoc modo dicenda. Sic ergo age, quidquid agis, ut nunquam turberis. Præmeditatio agendorum, aut dicendorum turbationem tollet.

3. *Porro unum eſt neceſſarium.* Ibid. Unum edulii genus pro corpore ſuſtentando intelligunt S. Hier. & Greg. quaſi dicat Dominus, ſupervacaneam eſſe curam plura parandi. Unum edulii genus pro anima, contemplationem Dei interpretatur Caſſianus coll. 1. c. 8. Cujus tibi paſcendi potior cura eſt? corporis? an animæ? At certe animæ potior eſſe debet. Ita enim Dominus probat optimam partem à Maria electam. Vide ergo, quam accurate ſpiritualia, tanquam pars optima, ſint peragenda.

F E-

FERIA IV.

Chriſtus à Phariſæo invitatus hypocriſin reprehendit.

1. *Rogavit eum quidam Phariſæus, ut prandeQuaret apud ſe: & ingreſſus recubuit. Phariſæus autem cœpit intra ſe reputans dicere: quare non baptizatus eſſet ante prandium.* Luc. 11. Et quod tandem delictum eſt, quod Chriſtus accubiturus manus non laverit? Cur non excuſat fama, quæ de Chriſto erat apud omnes? Superba ſuiipſius æſtimatio ſiniſtrum de Chriſto judicium ingeſſit. Qui bonus eſt, & humilis, omnia alterius acta in bonum interpretatur. Dic, quid tu agis? Nonne facile judicas? Nonne ex culice facis elephantem? Nonne ab externis non malis arguis internum malum? ſed quis tibi revelavit, quæ ſoli Deo patent?

2. *Et ait Dominus ad illum: Vos Phariſæi quod deforis eſt calicis, & catini mundatis; quod autem intus eſt veſtrum, plenum eſt rapina, & iniquitate.* Ibid. Non damnat externam munditiem, dum moderata ſit, ſed majorem curam vult internæ haberi. Cujus tibi potior cura eſt? conſcientiæ? an cubiculi? Animæ, an veſtis? Calceum, attendis, ne luto inquines, animæ vero quam es incurius!

3. *Stulti, nonne qui fecit quod deforis eſt, etiam, quod deintus eſt, fecit?* Ibid. Prævenit objectionem, quæ fieri poterat: externam munditiem in lege à Deo mandatam eſſe. At non minor

eſt

eſt Deo cura internorum. Non rejicit externos virtutum actus, humiliationem, ſilentium ad injurias, &c. Sed vult ea ab interno prodire, alias ſunt ſine anima, & mortua opera. Non ſis pictor, qui ſolam actionibus tuis apparentiam tribuas: ſed adde inſuper, *de corde puro, & conſcientia bona, & fide non ficta.* 1 Tim. 1.

FERIA V.

Renuit Chriſtus eſſe Judex inter duos fratres diſſidentes.

1. **A***It ei quidam de turba: Magiſter, dic fratri meo, ut dividat mecum hæreditatem.* Luc. 12. Satis probat affectum ad terrena, qui ob hæc legem charitatis infringit, & cum fratre diſſidet. De hæreditate æterna cum JESU agendum erat, quam venit nobis parare, & agit de terrena. Quod quis amat, etiam quando cum Deo agendum eſt, volvit. Unde tuæ in orationibus evagationes? niſi quia, ubi affectus eſt, illuc rapit cogitationem. Tolle affectus pravos, tolles evagationes.

2. *Homo, quis me conſtituit Judicem, aut Diviſorem ſuper vos?* Ibid. Hier. in c. 13. Luc. *Non dignatur Chriſtus Judex eſſe litium, & arbiter facultatum.* Quare? nonne opus erat bonum, aſſerere cuique, quod ſuum eſt? aut fratres reconciliare? Ad finem ſuum attendit. Ideo ait idem Ambr. *Terrena declinat, qui propter cæleſtia deſcenderat.* Diſce alienis à tua vocatione negociis

te non implicare. Qui ſe Deo addixit, illi ſe probare debet, ideo enim ſe illi tradidit. *Nemo militans Deo, implicet ſe negociis ſecularibus.* 2 Tim. 2. Non tibi blandire titulo prudentiæ, aut charitatis. nec prudentia nec charitas eſt, ut agas, quod non eſt tuæ vocationis.

3. *Videte, & cavete ab omni avaritia: quia non in abundantia cujuſquam vita ejus eſt.* Ibid. Quam errat mundus! *Beatum dicunt populum, cui hæc ſunt:* Chriſtus negat in horum abundantia eſſe vitam, aut fœlicitatem. Fœlicior vita eſt, ubi animus inordinatis affectibus liber eſt. Reliquiſti ſemel omnia, ut liber eſſes? vide ne, qui magna reliquiſti, nugulis affigas animum. Non inde affectum æſtima pravum, quod ampla deſideret, aut amet; ſed inde, quod te à Deo avertat. Quid intereſt ſive magno, ſive parvo avoceris? imo inſanius eſt, parvo.

FERIA VI.

De Divite avaro.

1. HOminis cujuſdam divitis uberes fructus ager attulit. Luc. 12. Vide in hoc homine miſerias, quas adferunt divitiæ. *Cogitabat intra ſe:* quia non habebat amicum, cui confideret; *dicens: quid faciam?* ecce quam animo anxius! *quia non habeo.* Vox pauperis iſta; quia avarus nunquam habet ſatis. *Quo congregem fructus meos.* En ſollicitudo congregandi, quod adhuc poteſt injuriis cæli deſtrui. *Hoc faciam,*

ciam, deſtruam horrea mea, & majora faciam. Ecce inſtans labor ædificandi, & deſtruendi. At quod peſſimum eſt, nec unam cogitationem bonam ſumpſit, vel Deo gratias agendi, vel iis ad gloriam Dei utendi. Quam fœlix tu, quem Deus his malis eripuit! quas non debes Deo tuo grates? Compatere iis, qui pari avaritia torquentur.

2. *Dicam animæ meæ.* Ibid. Nota hic errores. Secum tanquam cum alio loquitur, quaſi non ſufficeret concupiſcentiæ, quod unus eſſet. *Multa bona habes. Bona* vocat, quæ nomen non merentur. Vocat *animæ bona*, quæ ejus ſunt perditio. *Poſita in multos annos:* cum illa aut momento eripi poſſint, aut ipſe illis. *Requieſce.* Quietem ſuam in illis ponit, in quibus non eſt niſi labor, & afflictio. *Comede, bibe, epulare.* tanquam pecus eaſdem eſcas ponit animæ, quæ ſunt corporis. Vide, quibus amoribus terrenorum amor hominem involvat! Ut merito judicio Dei *ſtultus* vocetur. *Stulte, hac nocte, &c.* Hinc conclude, quanto magis accedis affectu ad terrena, tanto magis es ſtultus; tanto ſapiens magis, quanto recedis.

3. *Dixit autem illi Deus: ſtulte hac nocte repetunt animam tuam à te.* Ibid Ecce momentum, quod claudit omnia. *Hac nocte.* ubi ſunt anni plurimi, quos deſignabat? *Quæ autem paraſti, cujus erunt?* Non ſumes tecum. Quod congregaſti, cedet alteri. Nudus ergo tu remanebis, qui eorum, quæ animæ proſint, nihil congregaſti. *Sic eſt, qui theſaurizat, & non eſt*

 dives

dives in Deum. Alio tu igitur mentem converte, ut ſis *dives in Deum* meritis, ac bonis operibus. Vide ne compareas *pauper & miſerabilis.* Apocal. cap. 3.

SABBATHO.

Quomodo expectandus Dominus in ſupremam horam.

1. *Sint lumbi veſtri præcincti.* Luc. 12. & per continentiam caſtitatis, & per conſtrictionem appetituum, ne ad terrena defluant. Sic enim, ut talaris veſtis, pedes animæ impediunt, quo minus viam cæli expedite gradiantur. *Et lucernæ ardentes* bonæ doctrinæ, & ſanctorum luminum, non tantum in intellectu, ut cognoſcatis; ſed etiam *in manibus veſtris*, ut opere exerceatis. *Et vos ſimiles hominibus expectantibus Dominum ſuum,* quaſi jamjam pulſantem fores: *Dominus enim prope eſt.* Vide, quid in te horum deſideretur. Pendet anima per inordinatos affectus, quam ſæpe luto terrenorum fœdas! Habes lucernam intellectus, ſed non lucentem charitate. Habes lumina veritatum practicarum, ſed non in manibus, non operibus expreſſarum. Non expectas Dominum tuum, quia in tepore tuo dormis. Miſer quid facies, ſi hoc momento compareat Dominus?

2. *Ut cum venerit, & pulſaverit, confeſtim aperiant ei.* Ibid. Nota vigilantis ſervi eſt, qui ut pulſantem Dominum audiat, nullum tumultum patitur; qui aurem portæ intentam habet,

& illico Domino aperit, qui omnia parata habet, ut non tum primum debeat aut lucernam accendere, aut neceſſaria parare. Eſtne ita anima tua conſtituta, conſcientia ordinata, domus interior meritis, & virtutibus inſtructa? ſi ita quidem, beatus es. *Beati enim ſervi illi, quos cum venerit Dominus, invenerit vigilantes.* Si vero vixiſti futurorum incurius, ſomno torporis oppreſſus, nunc tandem evigila. Omne momentum trahit periculum, & à momento pendet æternitas.

3. *Hoc autem ſcitote, quoniam ſi ſciret Paterfamilias, qua hora fur veniret, vigilaret utique, & non ſineret perfodi domum ſuam.* Ibid. Fur obſervat horam, qua ipſe non obſervatur. Si non omni hora vigilas, nulla ſatis vigilas: quia illam obſervat, qua tu non vigilas. At *dies Domini, ut fur veniet.* 2 Petr. 3. & Jacob. 5. *Ecce Judex ante januam aſſiſtit.* Ergo *& vos eſtote parati, quia qua hora non putatis, filius hominis veniet.* Non mirare quod furis nomen aſſumat Deus: tui gratia id facit, ut cautum reddat. *Dediſti metuentibus te ſignificationem, ut fugiant à facie arcus.* Pſal. 59.

DOMIN. XXIII. POST PENT.

Parabola Ficulneæ infructuoſæ.

1. *ARborem fici habebat quidam plantatam in vinea ſua, & venit quærens fructum in illa, & non invenit.* Luc. 13. Tu es arbor illa plantata in vinea Religioſi ſtatus, aut Eccleſiæ. A te

quærit Dominus fructum conformem tuo ſtatui. Ut enim arbor quævis fructum reddit *juxta genus ſuum*, ita Deus non alium à te fructum quærit, quam ſi ſit juxta vocationem tuam. Quos ergo fructus protuliſti hactenus? quam paucos? plùs foliorum, aut apparentiæ fuit in te, quam operum. Veſtis te Religioſum magis probavit, quam vita. Nihil invenit in te Deus. O Miſer! Itane impoſterum dimittes famelicum Jesum?

2. *Dixit autem ad cultorem vineæ: Ecce anni tres ſunt, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, & non invenio: ſuccîde ergò illam; ut quid etiam terram occupat?* Quot annos expectavit Dominus, ut fructum faceres? tot, quot vitæ dedit, quot Religionis. Quoties venit, per Superiores, per inſpirationes, & gratias, quærens, & monens, ut fructum feras? Et uſque in hanc diem es idem, qui fuiſti, nihilò teipſo melior. Quanta Dei tui in te patientia! Quanta in te ſterilitas! Nonne potuit tibi dicere: *Ut quid terram occupat* hanc tam ſanctam, in qua alius uberrimos fructus ferret? Quid ſi dicat: *Mors ſuccîde illam*: Superior, ſuccîde illam ab hac vinea, non eſt digna, quæ terram occupet?

3. *At ille reſpondens dicit: Domine, dimitte illam & hoc anno, uſque dum fodiam circa illam, & mittam ſtercora: & ſiquidem fecerit fructum: ſin autem in futurum ſuccîdes eam.* Ibid. Agit hic cultor boni ſuperioris partes. Amat ficulneam, ſeu ſubditum, pro quo deprecatur: vult ulterio-

rem

rem habere patientiam. Vult *circa illam fodere* increpationibus, & admonitionibus; vult *mittere ſtercora*, mortificando, humiliando, ad ſuæ turpitudinis cognitionem inducendo, in ſpem reddendi fructus. Sed quorſum cultor, ſi culturam non admitteres?.

FERIA II.

Mulier, decem & octo annis incurvata, ſanatur.

1. E*Cce mulier, quæ habebat ſpiritum infirmitatis decem & octo annis; & erat inclinata, nec omnino poterat ſurſum reſpicere.* Luc. 13. In hac conſidera in terram pronas animas, quæ *oculos ſuos ſtatuerunt declinare in terram.* Pſal. 16. quarum affectus ſolum terrena ſapiunt. Quo fit, ut oculos cogitationum ad æterna & divina non erigant. Quid infelicius hoc homine? ſed quot tu annos in hac infirmitate laboraſti? quam parum de Deo cogitaſti? quam immerſus fuiſti in limo profundi, deprimentibus te paſſionibus, quarum impetu ferebaris! O ſi nunc ſaltem erigaris!

2. *Quam cum videret* JESUS, *vocavit eam ad ſe, & ait illi: Mulier, dimiſſa es ab infirmitate tua.* Ibid. Hæc eſt benignitas JESU, nos ſua gratia vocantis, & vota noſtra prævenientis. Non dimittimur ab infirmitatibus paſſionum, niſi vocati accedamus ad JESUM per imitationem. *Et impoſuit illi manus, & confeſtim erecta eſt.* Semel tantum tactam eſſe à JESU ſuffecit,

ut erigeretur. At quoties te tetigit manus Domini, per externas internasque afflictiones, & nondum te erigis ad divina? quoties te toto ſuo corpore, & ſanguine tetigit in Euchariſtia, & adhuc terrena ſapis?

3. *Reſpondens autem Archiſynagogus*, indignabatur prætexens violationem Sabbathi. Ibid. Dominus autem oſtendit poſſe curari citra violationem Sabbathi, ſiquidem & aſinus in Sabbatho adaquatum ducitur. Prætexit Sabbathi cultum, reipſa invidet gloriæ Chriſti. Imitaris Archiſynagogum, ſi larvâ virtutis tua tegis vitia; ſi ratione defendis; ſi externe virtutem præ te fers, interne tuo commodo ſervis.

FERIA III.

Phariſæi ſuadent Chriſto fugam.

1. *ACceſſerunt quidam Phariſæorum, dicentes: Exi, & vade hinc; quia Herodes vult te occidere.* Luc. 13. Politicum hoc Phariſæorum inventum. Simulant amicitiam in Chriſtum, quem perditum vellent. Gravis illis erat gloria Chriſti, & plauſus, quem à populo ferebat. Ideo ſub alio prætextu fugam ſuadent. Bene agenti ferenda eſt invidia. Ob hanc jubeberis aliquando inde abeſſe, ubi bene es operatus; credere officium, quo gloriam Dei promoviſti. Quin & magnorum odium prætexetur. Quomodo ad hæc es diſpoſitus?

2. *Et ait illis: Ite, dicite vulpi illi: Ecce ejicio dæmonia, & ſanitates perficio.* Ibid. Quaſi dicat:

Quod

Quod mei eſt muneris facio: Hinc Herodem non metuo. Impenetrabile ſcutum contra omnes perſecutiones,eſt,agere quod muneris eſt, & vocationis tuæ. Quid facies inter odia; & calumnias? *Ejice dæmonia* paſſionum tuarum, ut tunc *nulla tui dominetur iniquitas*. Quid facies oppreſſus invidia? *perfice ſanitates*, hoc eſt, à ſana mente non diſcede, ut quid indignum agas, aut loquaris.

3. *Veruntamen oportet me hodie, & cras, & ſequenti die ambulare.* Ibid. Ecce in ipſo metus objectu conſtantiam Chriſti. Perſeveraturum ſe ait, quidquid periculi obviet. Quid tu ais, ubi moleſtiæ occurrunt? non petis mutare locum, non munus, ut eas declines? Hocne vero eſt ambulare in via virtutis, quæ tentatione perficitur? Et cujus id virtutis eſt? Si ad fundum inſpicias, eſt amoris proprii, eſt animi ſuorum commodorum amantis.

FERIA IV.

Sanatur Hydropicus.

1. ET *factum eſt,cum intraret* JESUS *in domum cujuſdam Principis Phariſæorum Sabbatho manducare panem,& ipſi obſervabant eum.*Luc. 14. Cur fit eorum conviva,quorum novit malitiam? Ut eis proſit inſtruendo. Ita potius conſulebat alieno bono, quam ſuo. Quid tu agis inter eos, qui tibi minus bene afficiuntur? non declinas? non evitas? *Obſervabant eum*,& cenſurabant acta. Eſto paratus obſervari ab omnibus,

& in omnibus; alias non obſervabis omnia,quæ obſervanda ſunt. Non enim obſervabis charitatem,quæ *patiens eſt,benigna eſt,& omnia ſuffert.*

2. *Ecce homo quidam hydropicus erat ante illum.* Ibid. Te ipſum cum S. Aug. 2. quæſt. Evang. in hoc hydropico conſidera. *Hydropem habes concupiſcentiam.* In hanc quo es indulgentior, eo evadit dirior. Quo enim cedis magis, magis invaleſcit. Utinam expertus non eſſes! Vide, quanto ſtudio ſit cohibenda. *Si tui non fuerit dominata, tunc immaculatus eris,& emundaberis à delicto maximo.* Pſal. 118.

3. JESUS *dixit ad Legiſperitos, & Phariſæos: Si licet Sabbatho curare?* Ibid. Prudens quæſtio, antequam opereris: *Si licet? Ipſe vero apprehenſum ſanavit eum,& dimiſit.* Apprehendere, eſt ſuum facere. Sedul. l. 4. Paſchal. c. 13. *Feſtinat hominem curare, quem magis ſuum eſſe deſiderabat.* Nemo eſt animo ſanus, niſi eum Chriſtus ſuum faciat. Vult & te ſuum facere: cur reluctaris? cur mavis eſſe tuus?

FERIA V.

Chriſtus dedocet Phariſæos ambitionem.

1. CUm *invitatus fueris ad nuptias, non diſcumbas in primo loco.* Luc. 14. Arcetur hoc aphoriſmo prioris loci, aut honoris appetentia, eo argumento, quod eam ſequatur confuſio ex juſta alterius prælatione. Cui te præponis, is tibi Judicio Dei antefertur. Et merito: quia

quia tu tibi Chriſtum poſtponis. Abſit, inquis. Imo facis, ſi te non omnibus poſtponis. Chriſtus ſe omnibus poſtpoſuit; *noviſſimus virorum.* Iſai. 53. *abjectio plebis.* Pſal. 21. Ergo ſi vel uni te anteponis, anteponis te Chriſto, qui ſe eidem poſtponit. Igitur merito is, cui te præponis, Judicio Dei tibi antefertur, qui *noviſſimum virorum* omnibus præpoſuit.

2. *Cum vocatus fueris, recumbe in noviſſimo loco.* Ibid. Aphoriſmus hic ad humilitatem ſpectat. Eum tibi locum ſuadet Chriſtus, quem ipſe elegit: *Elegit* autem *abjectus eſſe*, & *ſemetipſum exinanivit*. Non velles quam viciniſſimus eſſe Chriſto? Ergo debes te infra omnes demittere, quia is ſe poſt omnes repoſuit.

3. *Omnis, qui ſe exaltat, humiliabitur; & qui ſe humiliat, exaltabitur.* Ibid. Alius eſt ordo mundi, alius Dei. Quo quis inferior eſt in ordine mundi, eo ſuperior eſt in ordine Dei, & è converſo. Chriſtus in ordine mundi poſtremus eſt, in ordine Dei primus. Igitur quantum ad Chriſtum in ordine hominum te depreſſiſti, tantum in ordine Dei cum eo exaltaberis. Unde ergo cœcitas tua, qua non vis ex poſtremis eſſe? Quid amabilius, quam eſſe Chriſto propinquum? Reſponde tibi, & erubeſce.

FERIA VI.

Parabola de Ove perdita.

1. E*Rant appropinquantes ei Publicani, & peccatores, ut audirent illum. Et murmu-*

rabant Phariſæi dicentes: Quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis. Luc. 15. Quam oppoſitus eſt faſtui Phariſæorum Spiritus Chriſti! Illi ſuperbe deſpiciunt, & vitant peccatores, tanquam immundos; Chriſtus eos allicit, & blande excipit. Uter in te Spiritus dominatur? Murmurant, quod *peccatores recipiat*. Quam eſſemus miſeri, ſi hoc non faceret! Si te non recepiſſet, in qua abyſſo volvereris?

2. *Et ait ad illos parabolam iſtam.* Ibid. Qua ſuum inſtitutum, & finem explicat; & ſic cauſam reddit, cur peccatores recipiat: *Homo quidam* (ipſe Chriſtus) *ex centum ovibus*, ſive ex omnibus creaturis rationalibus tum in cœlo, tum in terra, *unam perdidit*, nempe hominem, & te per peccatum. *Dimiſit nonaginta novem*, nempe Angelos: ivit *ad illam quæ perierat*, ſcilicet ad te: quæſivit te, quot anguſtiis, & doloribus! per quæ tormenta ſua? quam arduas vias ivit, à ſtabulo uſque ad Crucem! Invenit te, ſumpſit te in humeros ſuos, & deportavit te in hoc ovile, in quo vivis. Agnoſce, quam turpiter erraveris: quam ſequendo unam herbulam voluptatis, in immania præcipitia devenetis. Agnoſce tui JESU benignitatem, & amorem, qui te quæſivit, inventam in hoc ovile detulit. Abſit, ut poſthac erres.

3. *Et veniens domum convocat amicos, & vicinos, dicens: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat.* Ibid. O bonitas JESU mei! Ego convocare deberem omnes creaturas, ad gratulandum mihi, quia inven-

tus ſum, & vitam recepi: ille ſibi gratulatur, quaſi me invento lucrum reciperet. Ah! ſi tantum gaudium habet DEUS te invento, noli te ei iterum ſubtrahere; imò verò te ipſum denuo illi dona.

SABBATHO.

Parabola de filio prodigo.

1. HOmo quidam (DEUS) *habuit duos filios*; juſtos, & peccatores; *& dixit adoleſcentior ex illis*, peccator: *Pater, da mihi portionem ſubſtantiæ, quæ me contingit*, Luc. 15. talenta naturæ & gratiæ, quæ bonis, & malis DEUS diſtribuit. *Et diviſit illis ſubſtantiam.* Dat enim unicuique ipſe fine optimo, ut eis ad vitam æternam utamur. Seu juſtus, ſeu peccator ſis, quanta accepiſti à Petre tuo? quæ dona naturæ? quantum cumulum gratiarum? ſi alteri ea contuliſſet, quæ non præſtitiſſet? quid tu illis agis?

2. *Et poſt non multos dies*: Ibid. Neque enim peccator diebus multis à peccato abſtinet: *Adoleſcentior filius peregre profectus eſt*, procul à patria cœleſti, procul à Patre DEO, *in regionem longinquam*, ut quo remotior eſſet à Patre, eo licentioſius viveret, nec reverentia oculorum patris refrænaretur. *Et ibi diſſipavit ſubſtantiam ſuam*, gratiam, dona ſupernaturalia; Intellectum quoque, & voluntatem depravavit, *vivendo luxurioſe*, ſecundum impetum ſuarum concupiſcentiarum. Utinam non is ſis, qui hac parabola depingaris! Recogita annos adoleſcentiæ tuæ;

Dilicta juventutis meæ, & ignorantias meas ne memineris Domine. Pſal. 24.

3. *Et poſtquam omnia conſummaſſet, facta eſt fames valida in regione illa, & ipſe cœpit egere.* Ibid. Semper enim eget, qui nihil Dei habet: qui vivit ſecundum concupiſcentias; nam concupiſcentia *ignis eſt, qui nunquam dicit: Sufficit.* Prov. 30. *Et abiit, & adhæſit uni civium,* ſeu dæmonum, ſeu pravarum conſuetudinum. *Et miſit illum in villam ſuam, ut porcos paſceret,* ſuos appetitus, & ſenſuum voluptates ſequeretur. *Et cupiebat implere ventrem ſuum de ſiliquis* peccatorum, *quas porci* infernales manducabant: *& nemo illi dabat* ad ſufficientiam, quia quò plus peccabat, plus peccare quærebat veluti famens. O miſera peccatoris conditio! Quo devenit, qui ſemel à Deo recedit, & non illico revertitur! O nobilis creatura tot ornata donis, quo ſponte tua decidis!

DOMIN. XXIV. POST PENT.

Filius prodigus in ſe revertitur, & pœnitentia ducitur.

1. *IN ſe autem reverſus, dixit: Quanti mercenarii in domo patris mei abundant panibus, & ego hic fame pereo!* Luc. 15. Pœnitentis forma deſcribitur: Ac primum quidem eſt agnitio miſerandi ſui ſtatus. ſi tuus non eſt tam miſerandus; eſt tamen qui poſſit eſſe fœlicior: & ad hunc aſpira. Non es in regione longinqua ſitus, qui vivis inter filios Dei; laboras tamen mul-

multarum virtutum defectu: & quod peſſimum eſt, earum famem non ſentis. In via perfectionis primum debet eſſe fames virtutis.

2. *Surgam, & ibo ad Patrem meum.* Ibid. Eſt propoſitum *non demorandi in errore impiorum.* Eccl. 17. cum ſpe veniæ concepta ex conſideratione affectus paterni. Vidiſti, in qua jaceas imperfectionum regione: Dic tandem tibi ipſi: *Surgam:* Pater meus cæleſtis non me rejiciet, qui non vult mortem peccatoris. Dixiſti id ſæpius: ſurgam: ſed nunquam id ſerio præſtitiſti. Velleitas fuit, non reſoluta voluntas. Dic ergo jam: Surgo ex hac imperfectione, nunquam amplius, etſi me mori oportuerit, in eandem lapſurus.

3. *Et dicam ei: Pater, peccavi in cælum, & coram te.* Ibid. Eſt ingenua confeſſio, & humilis contritio, pure quod patrem offenderit. Si filius improviſo caſu patrem vulneret, re poſtea cognita, quis erit boni filii ſenſus? Unicum dolebit, ſe patrem offendiſſe. Tu patrem offendiſti, non ita quidem ignoranter, ut non peccaveris; ſed non ita ſcienter, ut cogitaveris te patrem offendere. *Ergo ſaltem amodo voca eum: Pater meus es tu.* Jer. 3. *Jam non ſum dignus vocari filius tuus.* Satisfactio eſt privativa, qua ſe bono, quo gaudere poterat, libenter privat. *Fac me ſicut unum de mercenariis tuis*, eſt poſitiva, qua vult affligi. Id tu quoque age. Quoties delinquis, priva te delectabilibus, & ſenſibilem pœnam impone ſine indulgentia. *Et ſurgens venit ad Patrem ſuum:* eſt propoſiti executio. O ſi

talia ſint tua propoſita, quæ ſtatim ad executionem deducas! Infœliciſſimum eſt, ſemper parturire, & nunquam parere.

FERIA II.

Filius prodigus cum gaudio à Patre excipitur.

1. Cum *adhuc longe eſſet, vidit illum Pater ipſius, & miſericordia motus cecidit ſuper collum ejus, & oſculatus eſt eum*. Luc. 15. Benignitatem Dei in te peccatorem hic cogita. Non exprobrat filio malos mores, qui videt, & amat cor contritum & humiliatum. Quam debet in te fiduciam,& amorem tanta benignitas, & miſericordia excitare? Ut prius velis omnia mundi tormenta, & infamem mortem ſuſtinere, quam ab eo amplius recedere, qui te revertentem tam benigne recepit.

2. *Dixit autem Pater ad ſervos: cito proferte ſtolam primam*, Ibid. gratiæ juſtificantis; *& date annulum in manus ejus*, in ſignum libertatis filiorum Dei; *& calceamenta* veræ coram Deo nobilitatis, *in pedes* ſeu affectus ejus, quibus coërceantur. *Et adducite vitulum ſaginatum* Chriſtum in Euchariſtia, *& epulemur.* Vide quantum gaudium ſuper te peccatore pœnitentiam agente Deus oſtendit. Ah! noli illi hoc gaudium tollere,ut revertaris ad porcos.

3. *Erat autem filius ejus ſenior in agro: & cum veniret, audivit ſymphoniam: & interrogavit, quid hæc eſſent.* Ibid. Audivit reverſum fra-

trem,

trem, celebrari ei convivium; Indignatus noluit introire, donec rogatus & perſuaſus eſt à Patre. Conſidera hic non invidiam juſtorum, qua carent, ſed magnitudinem amoris, quo Deus revertentem peccatorem recipit, quæ invidiam juſtis creare poſſet: & erigere in fiduciam eum ſemper accedendi, quoties, etiam leviter, delinquis: quia ſumma ejus voluntas eſt, peccatores pœnitentes recipere. Ut pater ſeniori filio ſatisfaciat, ait illi: *Tu ſemper mecum es, & omnia mea tua ſunt.* Hæc juſtorum portio eſt, eſſe cum Domino, & in bonis cæleſtibus cum eodem communicare. O quale ſolatium, *tu ſemper mecum es!* O qualis fœlicitas: *Omnia mea tua ſunt!* & quis velit à tam bono Patre diſcedere?

FERIA III.

De Villico iniquitatis.

1. H*Omo quidam habebat villicum, & hic diffamatus eſt, quaſi diſſipaſſet bona ipſius. Et vocavit illum, & ait illi: Quid hoc audio de te? Redde rationem villicationis tuæ; jam enim non poteris villicare.* Luc. 16. In hoc villico te conſidera, cui Deus non tanquam Domino, ſed tanquam Oeconomo dedit bona corporis, & animæ, naturalia, & ſupernaturalia. Nihil tui habes, etſi ſtudio tuo te aliquid comparaſſe credas. Obligaris ergo ea omnia ad placitum Dei impendere. Erit hora, qua audies: *Redde rationem*, in quid, quo fine, quo modo ea bona impendiſti? Quidquid non ceſſit ad

gloriam

gloriam Domini, diſſipatum eſt. Ini mature rationes, quia prope eſt hora.

2. *Ait autem Villicus intra ſe: Quid faciam, quia Dominus meus aufert à me villicationem?* Ibid. Undè hæc Villici ſollicitudo? Ex conſcientia peſſimæ ſuæ adminiſtrationis, & certitudine tollendæ villicationis. At te nulla tangit reddendæ rationis ſollicitudo. O ſi ſerio cogitares, quam infideliter bona tibi concredita adminiſtraveris! quam ſalubriter angereris! Examina, quo impenſum corpus? quo corporis ſenſus? quo intellectus, cogitationes, voluntas, affectus, paſſiones? &c. Non ignoras tibi hæc omnia ad Dei gloriam impendenda fuiſſe. Itane à te actum? quantum mundo, quantum carni, quantum amori proprio, ac vanitati datum eſt? Ut ergo ſalubris te cura ſubeat, cogita nunc ſerio, quid facias. Poſtea ſerus erit labor, ſera auxilii meditatio.

3. *Et laudavit Dominus villicum iniquitatis, quia prudenter feciſſet; quia filii hujus ſæculi prudentiores ſunt filiis lucis in generatione ſua.* Ibid. Sibi in futurum proſpicere, res magnæ prudentiæ eſt. Hoc eſt in quo filii lucis ſuperantur à filiis ſæculi in ſuo genere. Quam illi ad ſuos fines diſponunt media, quam nullum intentatum relinquunt! quam inſtant impenſe, & quidem *ut corruptibilem coronam accipiant!* 1 Cor. 9. Et quid agis tu, qui filius es lucis, vocatus ad nobilius inſtitutum, gratia majore cumulatus, majoribus auxiliis adjutus? Filii ſæculi mundo placere quærunt, tu Deo. Quas illi vigilias impen-

pendunt, quos labores, quas difficultates, quomodo die noctéque de mediis emergendi cogitant! An & tu iſta pro Deo, pro æternitate abſorbes?

FERIA IV.

Parabola de divite Epulone, & Lazaro.

1. *Homo quidam erat dives, qui induebatur purpura, & byſſo, & epulabatur quotidie ſplendide. Et erat quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ante januam ejus, cupiens ſaturari micis, quæ cadebant de menſa divitis: ſed & canes veniebant, & lingebant ulcera ejus.* Luc. 16. Quem tu ex duobus fœcilem, quem infœlicem arbitraris? ſi ſenſum conſulas, divitem dices fœlicem, Lazarum miſerum. At fides contrarium docet. Cui aſſentiris? nonne ſenſus errat? Et tamen quantum iſti indulges? quam è converſo odiſti neceſſitate premi, aut re quacumque ſenſui contraria moleſtari. Sed, quod fugis, ad ſalutem ducit, quod ſequeris, ad perditionem.

2. *Factum eſt autem, ut moreretur mendicus, & portaretur ab Angelis in ſinum Abrahæ.* Ibid. Hic humilis, ærumnoſæ, & in mundo deſpectæ conditionis eſt finis. Brevem, & morituram afflictionem immortale gaudium excipit. *Quam momentaneum, & leve eſt tribulationis noſtræ, quod æternum gloriæ pondus operatur in nobis.* 2 Cor. 4. Appende in bilance, *momentaneum*, & *æternum*: & vide, an ſint *condignæ paſſiones hujus temporis ad futuram gloriam.* Roman. 8.

3 *Mor-*

3. *Mortuus eſt & dives, & ſepultus eſt in inferno.* Ibid. Hic exitus ejus, qui ſecundum ſenſum fœlix videbatur. *Ducunt in bonis dies ſuos, & in puncto ad inferna deſcendunt.* Job. 21. Si nondum capis, quam infœlix ſit vita, quæ ſecundum ſenſum ducitur, ex fine intellige. Momentaneam, & inſanam lætitiam æternum væ ſequitur. Quam merito timere debes omnem ſenſus indulgentiam! quam illum affligere! quam coërcere! Ut ei non nimium indulgeas, ultra neceſſitatem nihil indulge.

FERIA V.

Cruciatus Epulonis.

1. E*Levans autem oculos vidit Abraham à longe, & Lazarum in ſinu ejus.* Luc. 16. Vidit à longe Lazarum, quem vicinum nec intuebatur. Videt in gloria, quem in infirmitate deſpiciebat. Sic rerum vertitur ordo. Rogat: *Pater Abraham miſerere mei.* Sed ſero nimis. Elapſum eſt miſerendi tempus: Adeſt tempus æternæ juſtitiæ. In vita agendum eſt, quo fruaris in æternitate. *Mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti in aquam, ut refrigeret linguam meam.* Nullo non cruciatur membro, de ſola lingua queritur. Gravius hujus fuiſſe tormentum crede, quia lingua inopi Lazaro inſultavit; quid ſi ſcommata dixeris, aculeos, detractiones? &c.

2. *Et dixit illi Abraham: Fili, recordare quia accepiſti bona in vita tua.* Ibid. Quæ? Concupi-

cupiſcentiæ carnis: *epulabatur quotidie*: concupiſcentiæ oculorum: *erat dives*: Superbiæ vitæ; *induebatur purpura, & byſſo. Et Lazarus ſimiliter mala.* Quæ? illis bonis contraria. Nam mendicus erat, ulceroſus, deſpectus. *Nunc autem hic conſolatur, tu vero cruciaris.* Hæc viciſſitudo eſt: ſi hic gaudium, ibi tormentum; ſi hic tormentum, ibi gaudium. Noli tibi perſuadere, & hic tibi poſſe eſſe ſecundum ſenſum bene, & ibi ſecundum animam. Ergo quantum hic cruciatum ſenſui inferes, tantum gaudebis ibi: quantum hic illi concedes, tantum ibi gaudio, & gloriæ detrahes.

3. *Habent Moyſen, & Prophetas: audiant illos.* Ibid. Ita Epuloni, ut Lazarus ad fratres vivos pœnarum nuncius mittatur, roganti reſpondetur. Noli quærere, ut Deus te per inuſitata media ad vitam æternam dirigat. Ut ipſe tibi compareat, ut Angelum mittat, qui voluntatem Dei explicet. Habes Superiores, per quos regaris. His te committe. Ita enim Deus ſtatuit ordinatè mundum regere. Ergo uſitatis mediis utere, & accuratè iis inſiſte, quæ ſtatuunt leges.

FERIA VI.

Parabola iniqui Judicis, & Viduæ.

1. OPortet ſemper orare, & nunquam deficere. Luc. 18. Si nullum ſit tempus expers periculi, adverſus quod oratio ſit præſens remedium, tum ſemper oportet orare. Sed quæ

hora

hora eſt, qua tibi periculum non faciunt, mundus, caro, dæmon, qua in te non eſt lucta ſpiritus, & carnis? Hoc periculum tanto gravius eſt, quanto occultius. Noli ab oratione deficere. Ubi deficis, hoſtis proficit. Vere, & inſtanter orantibus Deus aſſiſtit.

2. *Vidua quædam erat, & veniebat ad Judicem dicens: Vindica me de adverſario meo. Et nolebat per multum tempus.* Ibid. Etſi eſſet iniquus Judex, *qui nec Deum timebat, nec hominem reverebatur*; Vidua tamen quotidie eum interpellabat, & toties repulſa orare non deſiſtebat. Videris tibi à Deo repelli, quod non impetres ab hac, aut illa tentatione liberari? *Non vult* Deus *per multum tempus.* Imo tamdiu vult, quamdiu non aufert à te ſpiritum orationis. quia tam diu te hoc clypeo protegit. Si tu illum rejicias, Deum non culpa.

3. *Poſt hæc autem dixit Judex: Moleſta eſt mihi hæc vidua: vindicabo illam.* Ibid. Si iniquus Judex hoc fecit, *Deus autem non faciet vindictam electorum ſuorum clamantium ad ſe die ac nocte?* En habes promiſſionem vindictæ de adverſariis tuis. Si nondum eam ſentis, ſignum eſt, quod non ita ores, ſicut illa vidua. Dic, quo affectu oras contra illum adverſarium, qui blanditur carni, & repugnat ſpiritui? Æſtimationem ſequuntur affectus. Forte nec æſtimas tuum hoſtem, affectum carnis, amorem tui, &c. Et quomodo credam te tanto affectu contra eum orare? Agnoſcere ergo debes te hoſtem tui, & agere, quæ in hoſtem ageres; & non cum hoſte tuo conſpirare.

SAB-

SABBATHO.

Parabola Phariſæi & Publicani orantium.

1. P*Hariſæus ſtans:* Luc. 18. Eſtne hæc humilis corporis compoſitio ante Deum? *Orabat: Deus gratias tibi ago, quia non ſum ſicut cæteri hominum.* Quæ arrogantia, quæ nullo excepto, omnes præ ſe deſpicit? *Raptores, injuſti, adulteri.* Tales alios judicat, qui ſe magnum æſtimat. *Velut etiam hic Publicanus.* Qui ſibi uni magnus eſt, temere de alio judicat, cujus interna non novit. *Jejuno bis in Sabbatho, decimas do omnium, quæ poſſideo.* Quæ iſta ſuarum opum eſt jactantia? Quæ mica orationis eſt in tota hac oratione? damnas jactabundum Phariſæum? Vide ne ſis talis, aliorum contemptor, tui æſtimator. *Ne dicas, ſufficiens mihi ſum,* Eccl. 11.

2. *Et Publicanus à longe ſtans*, Ibid. ſed non erecta cervice, indignum ſe reputans, qui propius aram accederet. *Non audebat nec oculos ad cælum levare*; ex interna ſui confuſione. *Sed percutiebat pectus ſuum* dolore contritum, dicens: *Deus propitius eſto mihi peccatori.* Sibi veniam humiliter rogat. Accipe formam, quam orans ſequaris. Sit oratio & meditatio tua humilis: occupetur in tui ipſius cognitione, in expurgatione animi à pravis affectibus.

3. *Dico vobis: Deſcendit hic juſtificatus in domum ſuam ab illo.* Ibid. Habes hic de utroque oran-

orante ſententiam Dei. Juſtificatur humilis, damnatur ſuperbus. Ita tu ſemper melior ab oratione ſurges, ſi ejus tempore verſatus fueris in humili tui cognitione, & abjectione, iiſque affectibus, qui hanc conſequuntur. S. Aug. in Pſal. 93. *Videte fratres, magis placuit Deo humilitas in malis factis, quam ſuperbia in bonis factis. Ita Deus odit ſuperbos.* Hinc nec te laudabis, nec laudari affectabis. Vives, te, & Deo contentus.

DOMIN. XXV. POST PENT.

Repueraſcendum pro Regno Dei.

1. *ADferebant ad illum infantes, ut eos tangeret.* Marc. 10. Multum refert, quibus quiſque imbuatur principiis à teneris annis. Ipſe hoc experiris. O ſi ſtatim allatus fuiſſes ad Chriſtum! ſi inſtructionem te adducere volentium acceptaſſes! Hoc non egiſti? expedit ergo, ut jam per virtutem fias parvulus, & te à Superioribus ad Chriſtum duci patiaris: Idque tanto magis, quanto in vocatione es tenerior. Quia ab hoc principio omnis reliqua vita dependet. Talis in omnem vitam eris, qualis è prima novitiatus diſciplina abibis.

2. *Quod cum viderent Diſcipuli, increpabant eos.* JESUS *autem dixit: Sinite pueros venire ad me.* Ibid. Oſtendit Chriſtus, quam charum ſibi ſit, animas innocentes ad ſe venire. Veniſti innocens? gratiam inæſtimabilem es conſecutus. Ex quo tanto gravius tibi incumbit debitum

tum innocentiam apud Chriſtum conſervandi. Roga ergo Dominum ſemper, ut in hunc finem in Euchariſtia cor tuum tangat. Committuntur tibi juxta vocationem tuam parvuli? Cura, ut ad Chriſtum adducas potius per virtutem, quam ut per ſcientias illumines. Non minus enim ad hoc obligaris, quam ad iſtud. De utroque Deo reſpondebis.

3. *Talium eſt enim regnum cœlorum.* Ibid. Adverte non *iſtorum* tantum, qui non poſſunt peccare; ſed talium, qui per virtutem non volunt, *eſt regnum cœlorum.* Ergo debes repueraſcere: peccata, & imperfectiones omnino ignorare, ut agas; ſimplicitate quadam velut naturali, in bonum ferri; niſi hoc facias, ſtatutum eſt: *Quiſquis non receperit regnum Dei velut puer, non intrabit in illud.*

FERIA II.

Dives Adoleſcens eruditur ad vitam æternam.

1. E*Cce unus accedens ait illi: Magiſter bone, quid faciam, ut habeam vitam æternam.* Matth. 19. Quantum in hoc adoleſcente eſt vitæ æternæ deſiderium! ſed quantum eſt tuum? Ex cura, quam ejus conſequendi cauſa impendis, menſurare potes. Si parum, aut raro ſollicitus es, nullum eſt tuum deſiderium. Et tamen eſt neceſſarium. Ergo quotidie quære potius, quid faciam, quam quid docebo? quid diſcam? quid loquar? ſcien-

tiis & verbis non obtinetur cælum, ſed factis.

2. *Qui dixit ei: ſi vis ad vitam ingredi, ſerva mandata.* Ibid. Quod ſæculari de mandatis Dei, hoc religioſo de ſuis regulis dicitur. Non dico; non ibis ad cælum, ſi regulas, quæ ſub mortali non obligant, non ſerves: ſed dico, non ibis via tuæ vocationis, non ibis expeditius. Imo ſi ſpernis, ægre ibis: quia *qui ſpernit modica, paulatim decidet.*

3. *Dicit illi adoleſcens: Hæc omnia cuſtodivi à juventute mea.* Ibid. Quam fœlix, ſi hoc dicere poſſis de juventute tua in vita ſæculari! Quam fœlix, ſi ab ingreſſu religionis dicere poſſis te regulas obſervaſſe! ſed in utroque quam procul abes! hoc ipſum tibi motivum eſſe debet ad accuratam earum obſervationem: quia Deus vult te per hanc viam ad ſalutem dirigere.

FERIA III.

Diviti Adoleſcenti ſuadetur perfectio.

1. At illi Jesus: *Si vis perfectus eſſe, vade, vende omnia, quæ habes, da pauperibus, & habebis theſaurum in cælo.* Matth. 19. Marcus præmittit c. 10. Jesus *intuitus eum, dilexit eum.* Sed quomodo oſtendit dilectionem? docendo viam perfectionis, & theſaurum ſpondendo. Docet enim non tantum quomodo ſalvus fiat, ſed quomodo in gloria major evadat. Quæ fœlicitas tua, ſi eam bene aſſequeris, qui

qui ſic vocatus es? Quam nihil eſt, quod dimiſiſti! quam magnum, quod reponitur! Majorem hunc theſaurum reddere potes, ſi affectum à terrenis ſemper magis purifices.

2. *Cum audiſſet adoleſcens, abiit triſtis: erat enim habens multas poſſeſſiones.* Ib. Vide quantum noceat affectus ad creaturas. Ille etiam innocens adoleſcens à Chriſto avellitur. Sed & tu hoc malo laboras. Vis hoc commodo tuo non carere, & ſimul cælum obtinere. Emendum eſt cælum; non plura dando; ſed minus retinendo. Iſai.48. *Elegi te in camino paupertatis.* Qui affectu purior in hoc camino eſt, electus eſt. Quis hic tibi ad hoc medium obtinendi cælum eſt affectus? quàm ab omni creatura avulſus?

3. JESUS *autem dixit diſcipulis ſuis: Amen dico vobis, quia dives difficile intrabit in regnum cælorum.* Ibid. Veritas hæc ſcripta plana eſt. Ergo à contrario, pauper non difficile intrabit in regnum cælorum. Quam gratulari tibi potes, quod Deus te ad viam cæli repoſuerit, quâ facilius id obtineas. Sed non crede ſatis eſſe, quod reliqueris omnia, niſi & te relinquas, & affectu à creaturis recedas. Non enim Chriſtus tibi difficultatem cæli facit, ſed tu ipſe, ſeu affectus inordinatus.

FERIA IV.

Præmium eorum, qui relictis omnibus Chriſtum ſequuntur.

1. *Tunc reſpondens Petrus dixit ei: Ecce nos reliquimus omnia, & ſecuti ſumus te;*

quid ergo erit nobis? Matth 19. Ad quæſtionem de præmio duo præmittit Petrus. 1. *reliquimus omnia.* 2. *ſecuti ſumus te.* quaſi tacite dicat: non auderem de præmio quærere, niſi hæc nos præſtitiſſe oſtenderem. Reliquiſtine omnia? etiam teipſum? curam commodorum, honoris, ſenſualium? O quam tibi mentiris te reliquiſſe *omnia*, ſi hæc non reliquiſti? Esne Chriſtum ſecutus? in paupertate? in contemptu? &c.

2. JESUS *autem dixit: Amen dico vobis, quod vos, qui ſecuti eſtis me, in regeneratione cum ſederit filius hominis, ſedebitis & vos ſuper ſedes duodecim, judicantes duodecim tribus Iſraël.* Ibid. Dignum eſt honorari à Chriſto eos, qui ejus amore relictis omnibus facti ſunt deſpecti. Quam tunc jucundum erit Chriſtum inopem, & contemptum elegiſſe? Cur ergo nunc non eligis? An nunc alia veritas, tunc alia? Dies Domini revelabit falſum, quo nunc niteris; verum, quod ſpernis. Quoniam honor ille præſente contemptu venalis eſt.

3. *Et omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut ſorores, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam poſſidebit.* Ibid. Relinquenti ſua ſpondetur præmium. Quantum? Centuplum. Neque id in alteram vitam rejicitur, ſed in hac datur. Quid utilius? Adjicitur certitudo futuræ vitæ: Quid jucundius? Quare ergo quandoque triſtis es anima mea? Fierine poteſt, ut non vivas contenta tuo centuplo? Non recepi, inquis. Mentiris.

Marc.

Marc. 10. *Nemo eſt, qui reliquerit omnia, qui non accipiet centies tantum nunc in tempore hoc cum perſecutionibus.* Si non recepiſſe te dicis, mendacem facis Deum. Non experior, inquis. Ergo vere non reliquiſti omnia, non te omnino exſpoliaſti. Ergo affectum omnem evacua, ut experiaris.

FERIA V.

Parabola Operariorum in Vinea.

1. S*Imile eſt regnum cælorum homini patrifamilias*, (hic Deus eſt) *qui exiit primo mane, circa horam tertiam, ſextam, nonam* (in omni hominum ætate) *conducere operarios in vineam ſuam*, Matt. 20. ſive in ſtatum quendam cuique certum vivendi. *Circa undecimam vero exiit, & invenit alios ſtantes, & dicit illis; quid hic ſtatis tota die otioſi.* Agnoſce te in vineam ad ſocietatem vocatum, & gratias age. Vide ne hic ſis otioſus, ſi forte, antequam conducereris, fuiſti. Nihil eſt magis tuum, quam tempus; cujus uſus à te uno ſolo pendet, ut omni momento uti poſſis vel in vitam, vel in mortem. Sed nihil eſt minus tuum, quam tempus; cujus æque, ac vitæ tuæ abuſus eſt vetitus. *Quod enim vivimus, Deo vivimus.* Et quantum tu temporis projicis otioſis colloquiis? *Tantum gloriam omni hora negligis, quanta bona interim facere potuiſſes*, S. Bonav. l. 1. de prof. Relig. c. 13.

2. *Cum ſero autem factum eſſet.* Ibid. (primo poſt mortem momento) *dixit vineæ procuratori:*

tori; *voca operarios, & redde illis mercedem.* Quanto hoc verbum erit ſolatio! ſed ſolum operariis, non otioſis. Illum veſperum ſæpe cogita. *Adeſſe feſtinant tempora.* Deut. 32. Reddit ergo mercedem, æqualem omnibus, etſi alii longiore, alii breviore tempore laboraverint. Deus enim in opere magis fervorem, & puritatem intentionis attendit, quam tempus impenſum. Veneris autem mane aut ſero, ad menſuram fervoris recipies. Noli tibi de annis religionis blandiri: Deus ponderat fructum emendationis.

3. *Venientes autem primi, & accipientes murmurabant.* Ibid. Hic ſeniorum, ſed tepidorum defectus eſt. Putant ſibi plus deberi, quia diutius ſunt in religione; & non cogitant, quo animo, quo profectu. *Nos portavimus pondus diei, & æſtus:* Contemnunt alios. *Hi noviſſimi una hora fecerunt:* Iſti juvenes, heri nati, &c. Et non conferunt ſuum teporem, cum illorum fervore. Denique invident: *Pares illos nobis feciſti:* ſi quid Juveni bene merito concedatur, ſi elevatur, &c. Quibus merito reſpondetur, *Non facio tibi injuriam.* Abſint iſta à te: ſed quantum tempore, tantum virtutibus, & meritis procede.

FERIA VI.

De Lazaro ægrotante.

1. *Miſerunt ergo ſorores Lazari ad* JESUM, *dicentes: Ecce quem amas infirmatur.* Joan.

Joan. 11. Quærunt fratris ſanitatem ab optimo Medico cum fiducia, & indifferentia. Non allegant ſua merita, nec ſuum, aut fratris in Chriſtum affectum; ſed ſolum amorem Chriſti in Lazarum. Id enim, quo ſolo perſuadetur, ut nobis benefaciat, eſt amor, quo in nos fertur. *Dixit eis* JESUS: *Infirmitas hæc non eſt ad mortem, ſed pro gloria Dei.* Sano judicio credere debes morbum illum fuiſſe Lazaro beneficium, quod inde emergeret gloria Dei. Non aliud de tuis malis judica, ut te illis ſubdas humiliter, ne Deo gloriam fureris.

2. *Diligebat autem* JESUS *Martham, & ſororem ejus Mariam, & Lazarum.* Ibid. Quomodo ergo, *ut audivit, quia infirmabatur, tunc manſit in eodem loco duobus diebus?* Hoc ergo eſt amare, non ſuccurrere in tempore? pati amici mortem, amicorum afflictionem? Ita Deus amat, non molliter, ſed utiliter ad finem, ad quem nos creavit. Patitur, & vult Lazarum mori; quia hoc erat pro gloria Dei. Credisne Deum velle eas afflictiones, quas pateris? Certe ſi nollet, non affligerent. Ergo crede eſſe pro gloria Dei; quia quidquid vult, ad hunc finem vult. Hoc ſi ſerio cogitaveris, mollius feres.

3. *Lazarus mortuus eſt: & gaudeo propter vos, ut credatis, quoniam non eram ibi.* Ib. Oſtendit JESUS, ita à ſua providentia ordinari ea, quæ putamus mala, ut inde emergant bona. Et hunc ex afflictionibus tuis vult fructum Deus, niſi tu impedias. Pateris? vult, ut credas eum eſſe Dominum, te ſervum; eum

poſſe de te ad libitum diſponere, te obligatum obſequi. *Sed eamus ad eum.* Hoc in omni tribulatione ſolatium cape, quod ait per Pſalm. 90. Deus, *Cum ipſo ſum in tribulatione.*

SABBATHO.

Venit JESUS Bethaniam, ut Lazarum reſuſcitet.

1. V*Enit ergo* JESUS, *& invenit eum quatuor dies in monumento habentem.* Joan. 11. Non illico Deus adeſt afflictis rebus, ſed deſperatis: velut dum humana juvare non poſſunt remedia, ipſe adiviſſe intelligatur; vel ut noſtra quoque, quamdiu poſſumus, applicetur induſtria. Sic in Domino ſpera, ut tu quoque ad te juvandum coopereris: ſic coopęrare, ut ſpem totam in ſolo Deo reponas.

2. *Domine, ſi fuiſſes hic, frater meus non fuiſſet mortuus.* Ibid. Duarũm ſororum Marthæ, & Mariæ hæc eſt querela, ſed modeſta, & amica. Errant, ſi credant, quod abſens corpore mortem impedire non potuerit. Potuit; ſed non voluit: imo ideo adeſſe diſtulit, ut non velle intelligeretur. Mira res, quod Dei voluntatem ad noſtram trahere velimus. Oppoſitum faciendum eſt. Divina voluntas eſt noſtra regula. Si tuam illi perfecte ſubſternas, nihil unquam eveniet mali: quia quàm illa eſt Deus, tam malum velle non poteſt.

3. *Martha vocavit ſororem ſuam, ſilentio dicens: Magiſter adeſt, & vocat te,* Ibid. Quæ fidelitas

litas Marthæ? Vult participem ſolatii Mariam. Quod ſolatium Mariæ? *Magiſter adeſt.* Quæ dulcedo? *Vocat te.* Quis affectus, & amor Mariæ? *Ut audivit, ſurgit cito, & venit ad eum.* Eſtne tuus tantus, ut ſtatim properes, cum te Deus, vel obedientiæ ſigno, vel bona inſpiratione vocat? Non detinent te aliquando ſolatiola humana? Maria autem reliquit Judæos, *qui erant cum ea in domo, & conſolabantur eam.*

DOMIN. XXVI. POST PENT.

Lazari reſuſcitatio.

1. JEsus *ergo ut vidit eam plorantem, infremuit ſpiritu, & lachrymatus eſt. Dixerunt ergo* Judæi: *Ecce quomodo amabat eum.* Joan. 11. Ex paucis lachrymis, quas Chriſtus pro Lazaro fudit, colligunt Judæi magnum illius in hunc amorem, quem non capiunt, ſed admirantur. Majora pro te fecit Chriſtus: ſanguinem fudit; vitam poſuit; in S. Euchariſtia ſeipſum dedit: & amorem nondum intelligis? ſi intelligeres, redamares: non verbo, ſed opere. Hoc certe non ſatis oſtendis. Nam qualia ſunt opera tua?

2. *Ait* Jesus: *tollite lapidem.* Ibid. Quæ in ſuſcitatione Lazari aguntur, typus ſunt eorum, quæ fiunt, ut ab imperfectione tua ſurgas. Tollendus eſt lapis, & affectus omnis, qui impedimento eſſe poteſt ad reſurgendum. Poſſet Jesus verbo eum tollere, ſed mandat

 tibi,

tibi, ut tollas; quia tuam vult cooperationem: tu autem velles, ut ſe ſolo te ſanctum faceret, & tu nullam ſubires difficultatem. *Dicit ei Martha: Domine, jam fœtet: quatriduanus eſt enim.* Agnoſco fœtorem imperfectionum mearum, in quibus, non quatriduo, ſed multis annis jaceo. Sed quam bonus JESUS! non offenditur fœtore, ut abſtineat ſuſcitare. Miſerum me, ſi ejus bonitas non eſſet tanta!

3. *Tulerunt ergo lapidem*: Ibid. In circumſtantiis reſuſcitantis JESU, & reſuſcitati Lazari agnoſce, quid tecum agatur, & reſurgas. 1. ergo *tulerunt lapidem.* quia ponenda eſt cordis durities, & obſtinatus affectus. 2. *Elevat ſurſum oculos:* quia cogitatio à terrenis vertenda eſt ad cæleſtia. 3. *Voce magna clamat:* quia audiri vult, ut inſpirationibus ejus obſequaris. 4. *Prodit Lazarus ligatus manus & pedes:* quia etiam poſt mille propoſita, quibus tibi videris reſurgere, adhuc adhærent tibi pravi habitus. Sed de his dicitur: *ſolvite eum:* ut iis tollendis ſerio adlabores.

FERIA II.

Filii Zebedæi primas ſedes ambiunt.

1. *ACceſſit ad eum Mater filiorum Zebedæi cum filiis ſuis, petens ab eo: Dic, ut ſedeant hi duo filii mei unus ad dexteram, & alter ad ſiniſtram in regno tuo. Reſpondens* JESUS *dixit: Neſcitis, quid petatis.* Matth. 20. De regno agunt, dum Chriſtus de cruce. Etiam in ſchola Chriſti

Chriſti reperitur ambitio. Didiciſſe in hac debebas humilitatem & tui contemptum. O peſſime diſcipule, qui terrena ſapis, & punctum honoris quæris, ubi Deus abjicitur! *Vere, neſcis, quid petas.* Regnum Dei non acquiritur honore, ſed contemptu. Hunc tu fugis, & tamen vis regnum Dei. Quæ ſtoliditas tua?

2. *Ait illis: poteſtis bibere calicem?* Ibid. Inſinuat viam obtinendi regnum: non ſedendo, ſed per violentiam, per paſſionem, per mortificationem. *Quem ego bibiturus ſum.* Si dicat tibi JESUS: Ego Dominus tuus, Deus tuus præcedam te. amarus eſt calix ad cujus ſolam cogitationem ego ſanguinem ſudabo; ſed tamen *bibiturus ſum:* quid tu dices? Ah reſolve te: dic animoſe: poſſum per gratiam tuam, & volo. Dulcior eſt, poſtquam JESUS eum bibit. Quid non feciſti pro noxia in terris gloria? & vilius tibi erit cœlum?

3. *Sedere ad dextram meam, vel ſiniſtram meam, non eſt meum dare vobis.* Ibid. Vobis ambitioſis, & nondum meritis; ſed ſola cognatione prætendentibus: *Non ſibi poteſtatem deeſſe aſſerens, ſed meritum creaturis.* Ambr. l. 5. de fid. c. 2. *Regnum cælorum non perſonæ, ſed vitæ paratum eſt.* S. Hieron. Merita ergo Chriſtus exigit. Sed quæ ſunt tua? quam lentus affectus! quam ſterilis manus!

FERIA III.

Cœcus ad Jericho illuminatus.

1. Bartimaus *cœcus ſedebat juxta viam mendicans.* Marc. 10. In hoc cœco ſtatum animæ tuæ conſidera. 1. *Cœcus* es ad divina, quibus intelligendis mentem non applicas; & dum lucem mundi quæris, cæli amittis. 2. *Sedes* in torpore animi, dum in ſpiritu nihil progrederis, etiam poſt tot annos religionis. 3. *Juxta viam es*, non in via regularum tuarum. 4. Mendicas à pertranſeuntibus creaturis ſolatiola, non à Deo, quem faſtidis. Nonne tædet, & pudet te miſeriæ tuæ?

2. *Cum audiviſſet, quod* Jesus *Nazarenus eſt, cœpit clamare.* Ibid. Quod in curam corporis egit hic cœcus, agendum tibi eſt in curam animæ. 1 Captat primam occaſionem: tu quot præteriſti? quæ hodie dabitur, forte ultima eſt. 2. Increpitus à turba, magis clamat: Jesu *fili David, miſerere mei.* Non placebis mundo, tumultuabuntur paſſiones; perſeverandum eſt; quia contra ſenſum eundum eſt. 3. *Projecto veſtimento ſuo exilit.* Projicienda eſt larva ſimulatæ vitæ, quæ te tegit, & in candore animi ambulandum.

3. Jesus *dixit illi: Quid tibi vis faciam?* Bonitas Dei magna! ſed perverſa tua cœcitas, ſi quærendum à te ſit: quid tibi velis fieri, & non potius cum indifferentia, & promptitudine quæras, *Domine quid me vis facere?* Si videre nolis quanto præſtantius ſit, te Dei voluntati ad-

adhærere, aut ſuperiorùm, quam eorum voluntatem ad tuam flectere. Dic cum cœco: *Domine ut videam* voluntatem tuam; quam ubi vides, debes illuminatus *eum ſequi in via.*

FERIA IV.

Zachæus quærit JESUM videre.

1. *E*T *ecce vir, nomine Zachæus, & hic princeps erat publicanorum, & ipſe dives: & quærebat* JESUM *videre, quis eſſet.* Luc. 19. Mira, quia rara res; *Dives, & princeps publicanorum*, deſiderat videre Chriſtum, ſed motus inſtinctu Spiritus ſancti: ad quem inſtinctum *quærebat.* Ut videas non curioſum tantum, aut languidum fuiſſe deſiderium, ſed operativum. Scio, quòd velis videre JESUM; ſed non quæris; non adhibes conſtapter ea media, quæ huc faciunt. Miſerum te, qui meris deſideriis conſumeris!

2. *Et non poterat præ turba, quia ſtatura puſillus erat.* Ibid. Duo hic habes, quæ te impediunt quo minus Deum perfectè videas, & ei prope jungaris. primum eſt *turba*, ſeu tumultuantes tui affectus, & indomitæ paſſiones animi. hæ ubi te vis Deo applicare, te retundunt. ſecundum eſt, puſillitas tua, qua nec ſuper illas emines, nec perrumpis. Agnoſce ex te ipſo, quam hoc verum ſit, ut cognitione hac ad eas opprimendas ducaris.

3. *Et præcurrens aſcendit in arborem ſycomorum, ut videret eum, quia inde erat tranſiturus.*

Ibid. Hic habes, quid agere debeas, ut JESUM videas; 1. Debes *præcurrere* turbam, aſſidua præmeditatione, & declinatione occaſionum, quibus ſoles tuis paſſionibus obſequi. Laberis; quia quid agas, non ſatis cogitas. 2. Debes te collocare eo loci, quo *Chriſtus eſt tranſiturus*, id eſt, occaſionem boni quærere, & amplecti. 3. Debes *aſcendere ſicomorum*, id eſt, *vanitatem ſæculi veſtigio proterere.* S. Ambr. l. 8. in Luc. debes id non refugere, quod mundani cenſent ſtultitiam. Quid tibi ad hæc animi eſt?

FERIA V.

Zachæus Chriſtum excipit hoſpitio.

1. S*Uſpiciens* JESUS *vidit illum, & dixit: Zachae feſtinans deſcende; quia hodie in domo tua oportet me manere. Et feſtinans deſcendit, & excepit illum gaudens.* Luc. 19. Non deerant plura Chriſto diverſoria: Zachæi domum elegit, quia ille maximo ejus videndi tenebatur deſiderio. Deſiderio ergo noſtro trahitur maxime. Noli à deſiderio remittere, etiam cum inveneris Chriſtum; quia ſemper habes, quod quæras. Quidquid enim ſcias, & agas, ſemper plus eſt, quod nec ſcis, nec agis. Fructus deſiderii eſt, quod Chriſtus divertat. Quomodo? *oportet*, quaſi cum quadam neceſſitate, *me manere*: non tranſeunter divertere. Vellesne hoc tibi evenire? Ergo accende in te deſiderium Chriſti.

2. *Stans autem Zachæus*, jam generoſus, & ad calcanda bona mundi reſolutus: *Dixit ad Domi-*

Dominum: Ecce dimidium bonorum meorum do pauperibus; & ſi quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum. Ibid. Quod fuit deſiderium abſentis Chriſti, migravit in amorem præſentis. Quaſi non poſſet hic amor ſtare cum amore temporalium, ſtatim horum contemptus ſecutus eſt. O quoties divertit ad te Chriſtus, idem omnino, qui ad Zachæum! Et necdum faſtidis tua commoda, & ſenſuum oblectamenta. Unde hoc? quia nec vivum habes Chriſti deſiderium, nec amorem. Age, ſi erro, quibus operibus probas amorem?

3. *Ait Dominus ad eum: Quia hodie ſalus domui huic facta eſt.* Euthymius hic: *Salus facta eſt ejecta perditione, quæ in ea morabatur.* Audis? Quod non antea fiat ſalus, quam ejiciatur perditio. *Ex te perditio tua.* Oſ. 13. Non ergo antea ſalus, quam tu à te ipſo ejiciaris; niſi exturbes amorem excellentiæ, commoditatum, gloriæ. Si hæc menti tuæ adhuc inhærent, longe es à ſalute: nec Chriſtus in te inhabitat. Recede à te, & Chriſtus, ac cum eo ſalus accedet ad te.

FERIA VI.

Granum frumenti cadens in terram.

1. NIſi *granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipſum ſolum manet; ſi autem mortuum fuerit, multum fructum affert.* Joan. 12. S. Aug. tr. 51. *Seipſum* JESUS *dicebat; ipſe erat granum mortificandum.* Cecidit hoc gra-

num in terram mortalitatis noſtræ; mortificatum eſt per paſſionem, & crucem. Fructum attulit ſalutem omnium prædeſtinatorum, & gratias reproborum. An & tu granum es in ſpica Eccleſiæ, aut Religionis, quæ ex illo grano prodiit? Debebis ergo fieri *panis Chriſti*, ut de ſe ajebat S. Ignatius M. Ergo debes triturari, ergo moli, ergo ſubigi, ergo in fornace multarum adverſitatum excoqui. Non hoc ages, ac patieris, ut Chriſti panis efficiaris?

2. *Qui amat animam ſuam, perdet eam; & qui odit animam ſuam in hoc mundo, in vitam æternam cuſtodit eam.* Ibid. Senſum de grano frumenti ad nos extendit, ut multum fructum feramus in vitam æternam. In qua tu claſſe es? amantium animam ſuam ſenſuali amore, an eam odio habentium, reſiſtentium pravis appetitibus, & ſenſui nihil indulgentium? A te ſtat, ut hoc, aut illud eligas. At obſecro non conſule ſenſum, ſed finem. Hîc amantium, eſt perditio ibi, & in æternum. Veritas dixit. Hic mortificantium, eſt ibi beatitudo æterna. Huc conſilia dirige, quò creatus es.

3. *Si quis mihi miniſtrat, me ſequatur.* Ibid. Ad eos ſermo eſt, qui miniſtrant Chriſto in procuranda aliorum ſalute. Ab his *operum ſequelam, ac imitationem exigit.* S. Chryſoſt. per viam ſolidæ mortificationis; quam cum ſuadere debent omnibus, quos volunt in viam ſalutis adducere: neceſſarium eſt, ut & ipſi eam ambulent. Quid ergo tu agis? vis miniſtrare Chriſto, ſed non vis mortificari. Si rei ipſius hone-

ſtas,

ſtas, & Chriſti exemplum tibi hoc non perſuadent, perſuadeat præmium: *Ubi ego ſum, illic & miniſter meus erit.*

SABBATHO.

Chriſtus in Cruce exaltandus.

1. E*Go, ſi exaltatus fuero à terra.* Joan. 12. Sermo eſt de exaltatione in Cruce. Suam ergo exaltationem, & gloriam conſtituit Chriſtus in Crucis humilitate. Et nos *gloriari oportet in Cruce Domini noſtri* JESU *Chriſti.* Gal. 6. Quam vereor, ut tu gloriam tuam quæras non in confuſione! ſed in laude hominum, in plauſu, in jactantia talentorum. Hoc vero eſt, gloriæ Chriſti adverſari. *Omnia traham ad me ipſum,* hoc eſt, meæ poteſtati ſubjiciam. Per Crucem enim adeptus eſt Chriſtus, *ut in nomine* JESU *omne genu flectatur.* Philip. 2. Scis, quare paſſiones tuas tibi non ſubjicias? quia non *exaltaris à terra*, non aſcendis in crucem per calcatam ſuperbiam. Poſthac ergo *abſit tibi gloriari, niſi in Cruce Domini noſtri* JESU *Chriſti.*

2. *Reſpondit ei turba: Quomodo tu dicis: Oportet exaltari filium hominis? Quis eſt iſte filius hominis?* Ibid. Hæc eſt ignorantia turbæ. Videt, & audit præſentem *filium hominis*, & non agnoſcit. Tu quidem ignorantiam ſimilem non prodis verbis, ſed factis. Offert ſe humilitatis occaſio: audis interne monentem Deum. Hic calca tuam ſuperbiam. Reſpondet confuſionis timor: Erit alia occaſio: Non eſt opus hæc publice fieri,

fieri, &c. Tanquam Chriſtus non eſſet in facie mundi ſuſpenſus. Merito ergo te reprehendat Chriſtus: *Adhuc modicum lumen eſt in vobis.* Merito moneat: *Ambulate dum lucem habetis*, licet modicam, qua utendum eſt, ut ad majorem pertingas.

Cum autem tanta ſigna feciſſet coram eis, turbis, *non credebant in eum.* Ibid. Vita prava, & corrupta adferebat impedimentum. Multa Chriſti dogmata intelligis mente, ſed quia pravi affectus alio inclinant, facto non exprimis. *Veruntamen ex Principibus multi crediderunt in eum*; ſed quam imperfecte! Nam *propter Phariſæos non confitebantur, ut è ſynagoga non ejicerentur.* Quid non poſſunt humani reſpectus? *Dilexerunt enim gloriam hominum magis, quam gloriam Dei.* O pudor, ne diſpliceas homini, eligis Deo diſplicere!

DOM. XXVII. POST PENT.

Ex lumine quiſque ſuo judicabitur.

1. E*Go lux in mundum veni, ut omnis, qui credit in me, in tenebris non maneat.* Joan. 12. Sedemus in tenebris intellectus obfuſcati, & in umbra mortis, quam noſtræ faciunt concupiſcentiæ. Offert ſe lux, & invitat nos. *Qui ſequitur me, non ambulat in tenebris.* Joan. 8. Sed amamus magis tenebras. Unde? Quia lux hæc non eſt otioſa, fides non ſufficit mortua, ſed operativa eſſe debet. Piget lucem ſemper ſe moventem, Chriſti virtutes ſequi. Et ſem-

ſemper ita? Ademptam corporis lucem ut recuperes, quid non ageres? tam parvi eſt tibi lux animæ?

2. *Qui ſpernit me, & non accipit verba mea, habet, qui judicet eum. Sermo, quem locutus ſum, ille judicabit eum in noviſſimo.* Ibid. Abſit, inquis, ut ſpernam Chriſtum: immane hoc ſcelus eſt: At non *accipis verba* ejus per inſpirationes, & lumina, per regulas, per ſuperiores tibi dicta. Atqui hoc ipſum eſt Chriſtum ſpernere. Hæc *te judicabunt in noviſſimo.* Dicetur enim: hoc lumen oppreſſiſti, hanc admonitionem ſpreviſti, hanc regulam proculcaſti. Vide ergo, ne qui ſpernis, ſpernaris.

3. *Ego ex me ipſo non ſum locutus, ſed qui miſit me Pater, ipſe mihi mandatum dedit, quid loquar.* Ibid. Quam fœlix in illa hora futurus es, ſi dicere poſſis: ex meipſo nihil locutus ſum, nihil egi: ſed omnia ex mandato Dei, vel ſuperiorum. Sed hoc forte magis voves, quam præſtes. Nihil agis ad invitationem ſenſus? Nihil dicis ex paſſione? Hocne eſt agere, & loqui ex mandato Patris? Noli te ſupremo illo ſolatio privare, quod nemo tibi alius dare, aut tollere poteſt, quam tuipſe.

FERIA II.

De Ficu maledicta.

1. M*Ane revertens in civitatem, eſuriit. Et videns fici arborem unam ſecus viam, venit ad eam, & nihil invenit in ea, niſi folia tantum.*

tum. Matth. 21. In hac ficu te conſidera. Eſurit Dominus fructus operum tuorum; quos, ſi ingenuus es, hoc ipſo titulo reddere debes, quia ille eſurit. Venit ad te per tot gratias, quas ad bene operandum impertit. Veniet per particulare judicium in morte. Age, quos fructus protuliſti? Nihil invenit, quod ſapiat. Qua deluſiſti homines ſimulatione, & externa virtutis facie, fuerunt *folia tantum*. Vellesne in illo judicio ita fructuum vacuus inveniri?

2. *Et ait illi: Nunquam ex te fructus naſcatur in ſempiternum*. Ibid. Et quare? quia tantum folia habet. Sed tamen *nondum erat tempus ficorum*, ait Marc. 11. Myſtica eſt ſignificatio. Si ab arbore extra fructuum tempus fructum requirit, quanto certius requiret à te in tempore reddendæ frugis. Et adhuc tempus negligis? Occaſiones præteris? gratias diſſipas? Et ſolis contentus foliis ſimulas fraudulenter virtutem? Non times illud: *Maledictus qui facit opus Dei fraudulenter*. Jer. 48.

2. *Et arefacta eſt continuo ficulnea*. Ibid. ſubtracto ſcilicet ſucco, quo aleretur. Hæc eſt eorum pœna, qui gratiis non reſpondent. Succus, quo alantur in fructus bonorum operum, ſunt auxilia gratiæ; hæc merito ſubtrahuntur iis, qui non utuntur. Hi exſiccantur deſerti à gratia, ſine qua certum eſt, non poſſe à nobis ullum opus meritorium fieri. Unde qui noluerunt, cum poterant; non poterunt, cum volent. Non ſatis hoc eſt, ut ad correſpondendum gratiis te moveat?

FERIA III.

Parabola Vineæ elocatæ.

1. HOmo erat *Paterfamilias* , Deus, *qui plantavit vineam* , Matth. 21. animam tuam, *& ſepem circumdedit ei*, mandatorum , ac regularum; *& fodit in ea torcular* Sacramentorum , ex quibus gratia fluit : *Et ædificavit turrim* , ſive providentiæ ſuæ , ſive Angelicæ protectionis , ſive ſuperiorum vigilantiæ , *& locavit eam agricolis* , tibi. Plantavit ergo te , qui creavit te , in ſpem fructus , ut Dominum Deum tuum laudes , & reverearis , eique ſervias. At quem fructum dediſti ? forte labruſcas , & uvas fellis. Quoties diſſipaſti ſepem ? quoties *ferus aper*, ſeu depravatus affectus *depaſtus* eſt vineam? quæ reverentia tua in Sacramenta ſanguinis Chriſti ? Quis reſpectus, & cura vigilantiæ divinæ , Angelicæ , ſuperiorum ? Et tamen non tibi donata eſt hæc vinea , ſed locata. Exigitur à te fructus ; quid reſpondebis ?

2. *Cum tempus fructuum appropinquaſſet, miſit ſervos ſuos ad agricolas, ut acciperent fructus ejus.* Ibid. Quid fecerit Deus tibi , quid tu illi , exprimitur. Quoties *miſit* ille *ſervos ſuos*, concionatores , ſuperiores , internas inſpirationes , monentes ut fructum dares. At tu , ſicut *Agricolæ apprehenſis ſervis alium ceciderunt , alium occiderunt, alium lapidaverunt*; ita gratias in vanum accepiſti , quibus noluiſti cooperari , inſpirationes extinxiſti , admonitiones ſpreviſti.

viſti. O bonitas Dei ! ô tua ingratitudo !

3. *Iterum miſit alios ſervos, plures prioribus, & fecerunt illis ſimiliter*; Ibid. & quidem tertia vice. Habes perfectæ obedientiæ typum. S. Greg. *Cum compertum haberent alios ſervos crudeliter cæſos, cum tamen mittuntur, nec dubitant, nec orationes excuſandi quærunt, ſed imperata ſine diſcuſſione perficiunt.* Nonne parem à te obedientiam ſtatus tuus exigit? Lege reg. 31. Summarii. Eſtne talis tua obedientia ?

FERIA IV.

Unici filii trucidatio.

1. N*Oviſſime autem miſit ad eos filium ſuum, dicens: Verebuntur filium meum.* Matth. 21. Poſt tot contemptas gratias, poterat te Deus plectere. Sed uſus miſericordia, miſit adhuc filium ſuum in viſcera tua ſub ſpeciebus Euchariſticis, ut ejus te charitas accenderet, humiliatio deprimeret, crux, & paſſio ad mortificationis fructum dandum induceret. Debebas vereri filium Dei; ejus doctrinam, & exempla amplecti. Sed quam longe tu ab ejus vita abiiſti?

2. *Agricolæ autem videntes filium, dixerunt intra ſe: Hic eſt hæres: venite occidamus eum.* Ibid. Quam parum reveriti ſunt filium ! Neque tu magis, qui non es veritus peccare. *Ejeciſti eum extra vineam*, ubi locum dediſti peccato. *Occidiſti eum* in temetipſo, & ſanguinem ejus indigne proculcaſti. Tu non es reveritus filium

filium Dei : reverebitur eum Pater, eum ad judicandum venerit, & filii vulnera contra te perorabunt.

3. *Cum ergo venerit Dominus vineæ, quid faciet agricolis illis? Ajunt illi: malos male perdet.* Ib. Quid aliud expectare poteras ex tam indigna filii Dei tractatione? Sed miſertus eſt tui Deus. Ne *male* te *perderet*, eò te loci conſtituit, ubi te bene perdas per aſſiduam mortificationem. Hoc vero quam neceſſarium eſt tibi frenum, ne relabaris? ſed quam facile illud excutis, & declinas?

FERIA V.

Nuptiæ filii Regis.

1. R*Ex fecit nuptias filio ſuo, & miſit ſervos ſuos vocare invitatos, & nolebant venire.* Matth. 22. Pater æternus deſponſavit filium humanæ naturæ. Inſtruxit convivium Evangelicæ doctrinæ, & perfectionis. Ad hoc cum multis etiam te invitavit. Addixiſti te venturum per ſuſceptionem religioſi ſtatus. *Miſit* ergo *ſervos ſuos* inſpirationes ſanctas, quæ dicerent tibi: *Prandium meum paravi:* occaſio, qua perfectioni ſtudeas, in promptu eſt. Sed *tu neglexiſti; abiiſti in villam* pravorum affectuum, *iviſti ad negotiationem* ſolatiorum à creaturis; ſpreviſti invitantes inſpirationes. Advertis indignitatem?

2. *Rex autem iratus perdidit homicidas illos.* Ibid. Cur non miſit alios, atque alios ſervos, ut ſuperior Paterfamilias ad vineam? Cur ſta-

ſtatim iratus eſt, & perdidit illos? quia illic ſervi debitum exigebant, hic gratiam convivii offerebant. Apud Deum autem, ut inſigne majeſtatis eſt, conferre gratias, ita crimen eſt læſæ majeſtatis contemptus gratiæ. Et quot tu gratias ejus contempſiſti? Idem enim eſt contemnere, ac nolle cooperari. Ergo perdi meruiſti. Miſericordiæ Dei debes, quod ad te adhuc alios ſervos mittat, alias, atque alias inſpirationes, ac lumina. Vide ut humanius excipias.

3. *Nuptiæ quidem paratæ ſunt; ſed qui invitati erant, non fuerunt digni. Ite ergo ad exitus viarum, & quoſcunque inveneritis, vocate ad nuptias.* Ibid. Detrectaſti hactenus convivium Evangelicæ perfectionis, ſeu tædio veniendi, ſeu difficultate te à terrenis abſtrahendi. Indigne te egiſſe agnoſcis. Pone ergo te ad exitus viarum tuarum, dico ad exitum vitæ. Conſule mortem, quid ſuadeat? an eundum ad hoc convivium perfectionis? an negligendum? Accipe conſilium. Quod tunc egiſſe deſiderabis, nunc age. Serum tunc eſt deſiderium.

FERIA VI.

De homine non veſtito veſte nuptiali.

1. I*Ntravit autem Rex, ut videret diſcumbentes, & vidit ibi hominem non veſtitum veſte nuptiali.* Matth. 22. Per veſtem nuptialem intellige vitam, & mores ſtatui confor-

mes.

mes. Expende an tui ſint tales. *Et ait illi*, cum indignatione: *Amice*, per ironiam; *quomodo huc intraſti, non habens veſtem nuptialem?* Non ſatis eſt apparere te religioſum; eſſe oportet moribus, & vita. Si Deus hoc momento ad examinandum te particulari judicio evocaret, qualem putas inveniret? *At ille obmutuit.* Apud Deum nullam poteris excuſationem prætexere: confuſus obmuteſces. At nunc dum tempus habes, loquere deprecando, & veſtem, quæ Domino placet, para.

2. *Tunc dixit Rex miniſtris: Ligatis manibus, & pedibus ejus, mittite eum in tenebras exteriores.* Ibid. Expellitur, ait Ambr. ſer. 3. de Nativ. *quia cum peccator eſſet, ſanctitatis ſibi meritum vendicabat.* Non facile tolerat Deus in religione eum, qui mores, & vitam religioni non conformat. Certe quod timeas, habes; ſi tua vita eſt alia. Etſi te latere in multitudine poſſe credas, Deus manifeſtabit abſcondita. Etſi non ejiciaris à Religione, ejicieris à facie Dei, qui eſt lux vera, in tenebras, & cœcitatem mentis. Ligabuntur tibi manus, & pedes, ne opereris bene, laqueis tuarum affectionum. His enim plerumque ſtringitur, qui nimis laxus eſt.

3. *Multi ſunt vocati, pauci vero electi.* Ibid. Hoc eſt, quod te in timore tenere debet, & curam vocationis ingenerare, ut ei ſtudeas ſatisfacere. Non ideo electus es, quia vocatus; vocari non eſt tuum, ſed Dei gratia, etiam ſine prævia tua diſpoſitione. At ut eligaris ad gloriam, de tuo conferre debes. Sequere conſilium Apoſtoli:

ſtoli: *Satagite, ut per bona opera certam* *ſtram vocationem, & electionem faciatis.* 2 tri 1.

SABBATHO.

Quæſtio de tributo Cæſari pendendo.

1. *MAgiſter, ſcimus quia verax es, & via Dei in veritate doces, & non eſt tibi c ra de aliquo: non enim reſpicis perſonam hom num.* Matth. 22. Veriſſima hæc Chriſti laus e Utinam & tu citra adulationem hanc merer ris, qui te Chriſtum ſequi profiteris. Esne v rax tibi ipſi? non mentiris tibi bonum malum & malum bonum? Tenesne *viam Dei?* via mandatorum, & regularum? an vadis poſt ve ſtigia ſodalium, & paſſionum tuarum? Non e *tibi cura de aliquo* extra Deum? non de te ipſo Non *reſpicis perſonam hominum?* non huic adu laris? illi te affricas? illum particulari amor amplecteris? Quam procul abes à laude Magi ſtri tui malus diſcipulus!

2. *Quid tibi videtur? licet cenſum dare Cæſa ri, an non?* Ibid. Quæſtio in verbis non mala ſed latet in animis nequitia. Erat enim propo nentium *conſilium, ut eum caperent in ſermone.* Ideo eos increpat: *Quid me tentatis hypocritæ?* oſtendens, quam ſibi diſpliceat dolus. Petit vi dere numiſma: Exhibetur. Ait illis: *Cujus eſt imago hæc, & ſuperſcriptio?* Cujus es tu imago? Dei. Sed quam deformis! Tu eam feciſti ima ginem terreni hominis. *Tempus eſt, ut ſicut por-*

portaſti imaginem terreni hominis, ita portes & imaginem cœleſtis. 1 Cor. 15. Reforma te ipſum, *donec formetur Chriſtus in te.* Gal. 4. & dicere poſſis: *Vivo ego, jam non ego; vivit verò in me Chriſtus.* Gal. 2.

3. *Reddite ergò quæ ſunt Cæſaris, Cæſari; & quæ ſunt Dei, Deo.* Ibid. Cuique ſuum reddendum. Dei es, quantus quantus es: corpus, anima, ſenſus, potentiæ omnes. Reddisnè Deo corpus, & ſenſus tuos? uteris eo ad ſuam gloriam, an ad tua commoda? Reddis animam cogitando, amando, ac timendo eum? an affectibus tuis ſerpis circa creaturas? Vide quot titulis te Deo debes: Creavit te, redemit te, ſervavit te, vocavit te, tot beneficiis te cumulavit. Redde & proximo, quod debes, Charitatem. Eſt imago ejus, cujus tu, ab eodem creatus, eodem ſanguine redemptus.

DOM. XXVIII. POST PENT.

De magno Charitatis mandato.

1. INterrogavit eum unus Legis Doctor: Magiſter, *quod eſt mandatum magnum*; quod Deus præ omnibus requirit. *Ait illi* JESUS: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo*, &c. *Hoc eſt maximum, & primum mandatum.* Matth. 22. Intelligis? *primum*: ergo hinc incipiendum eſt; *maximum*: ergò hîc terminandùm eſt. Amor rex affectuum eſt, & primus motor, ergò huc omnes movere debet, & ipſe rapi, tanquam in ſuum finem, extra quem nihil

eſt amabile. Habuiſtinè hoc præceptum tanquam *primum*, *& maximum?* Nihil unquàm Deo prætuliſti? O utinam! Sit ſaltem poſthac *primum*, *& maximum* amare Deum. Quod probabis, ſi omnia ad ipſum dirigas; ſi nullam cordis partem tribuas amori creaturarum; ſi audebis cum Apoſtolo difficultatibus inſultare, *Quis nos ſeparabit à charitate?* Rom. 8.

2. *Secundum autem ſimile eſt huic: Diliges proximum tuum ſicut te ipſum.* Ibid. Regula amandi proximum eſt quiſque ſibi. Nemo ſe fictè, nemo nòn ſincerè amat. Nemo ſibi vult malum, nè minimum quidem: nemo non ſibi vult bonum,& inter bona optimum. Debes ergò (& hoc mandatum magnum eſt)amare non fictè proximum; amoliri, quà potes,ab illo malum, curare bonum. At proximus tuus,non eſt unus, ſed omnes. Non debes ergò affectum ita uni affigere, ut aliis ſubtrahas.

3. *In his duobus mandatis univerſa lex pendet*, *& Prophetæ.* Ibid. Motivum hîc habes diligendi Deum, & proximum. Obſervatio Legis abſolutè tibi eſt neceſſaria.Nullam vis transgredi? Ita quidem ſperem à cordato homine. Ergò dilige: *Qui diligit*, *legem implevit.* Rom. 13. Huc ergò cogitationes, huc verba, & opera dirige, ut tota vita tua ſit exercitium dilectionis.

F E-

FERIA II.

Arguuntur Phariſæi.

1. SUper cathedram Moyſi ſederunt Scribæ, & Phariſæi. Omnia quæ dixerint vobis, ſervate & facite. Matth. 12. Etſi non bonus ſuperior, at bonum imperium; parendum eſt. Etſi malus Doctor, at ſana doctrina, ſervanda eſt. Sed non inſiſtendum exemplo. *Secundum opera vero illorum nolite facere.* Nulla ergo eſt illa tui excuſatio: ſuperior ipſe, quod fieri jubet, non facit. Ille de ſe, tu de te rationem reddes. *Dicunt enim, & non faciunt.* Abſit hoc à te. Benedicere non eſt clavis ad cælum, ſed benefacere. Non quid dixeris, quærêris; ſed quid egeris. Quàm turpe eſt docere virtutem verbo, & facto doctrinam ſuam improbare.

2. *Omnia verò opera ſua faciunt, ut videantur ab hominibus.* Ibid. Alterum, quod in Phariſæis carpit, vitium eſt, quòd æſtimari, & laudari quærant ab hominibus: hîs ſi placeant, ſibi ſatisfaciunt: *Amant primos recubitus, & primas cathedras, & ſalutationes in foro,* ac publicam honoris delationem. Hæc ſi aſſequantur, in cælo ſunt. Non ita tu, qui vis ſervus Dei eſſe. Certum èſt illud Apoſtoli: *Si hominibus placerem, ſervus Chriſti non eſſem.* Gal. 1. Non poteſt Deo non diſplicere, qui nimium ſtudet hominibus placere. Fac, te impetrâſſe, ut placeas: *mercedem recepiſti.* Ergo in hunc fumum laborâſti?

3. *Væ vobis Scribæ, & Phariſæi, quia ſimiles*

ſtis ſepulchris dealbatis, quæ à foris parent hominibus ſpecioſa, intus verò plena ſunt oſſibus mortuorum, & omni ſpurcitiâ. Ibid. Tertium hoc eſt vitium, quod arguitur, ſimulatio ſanctitatis. Ubi ficta eſt virtus, ibi ſunt certò vera vitia. Nihil prodeſt, imo plurimum obeſt apparere, ſi non ſubſit eſſe. Deus non aſpicit, quis appareas, ſed quis ſis. Talis apud Deum es, qualis in animo, & conſcientia. Ab illo pro æternitate judicaberis; non ab hominibus.

FERIA III.

Prædictio deſolationis.

1. *CUm videritis abominationem deſolationis ſtantem in loco ſancto* exciſi templi Hieroſolymitani: *qui legit, intelligat*, Matth. 24. Intellige, quod tu ſis templum Dei, quod immineat tibi deſolatio per mortem. Diſſolvetur enim templum hoc. Intellige, quid agendum anteà, nè pericliteris. Fruſtrà enim tunc voles, cùm non poteris. *Qui in Judæa ſunt, fugiant ad montes.* Es in populo electo: ut tunc ſecurus ſis, nunc fuge ad montem, qui Chriſtus eſt, ut eum imiteris. Qui *in tecto* es excelſæ virtutis, *non deſcende* ad humilia ſæcularium. S. Hilar. *Qui in agro* Chriſto plantatus es, non *revertere* unquam *tollere tunicam* veteris converſationis. Quàm tutus tunc eris, ſi nunc iſta agas!.

2. *Væ autem prægnantibus in illis diebus.* Ibid. Supremus ille dies ſemper inſtat: fortè iſte eſt. Væ tibi ſi uſque in illum prægnans es. Ple-

Plenus bonis deſideriis, & non anteà ea paris in actum. Quidquid nunc boni concipis, ſtatim pariendum eſt: quia tunc non erit tempus. *Orate autem, ut non fiat fuga veſtra in hyeme.* Provide, ut non ſuperveniat tibi mors, dum friges in obſequio Dei. *Vel in Sabbatho*, dum ferias agis, & in ſocordia vivis. Hæc omni tibi hora curanda ſunt, quia nulla hora vacat periculo.

3. *Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi*: Ibid. Intellige improvidis, & tepidis, qui diſtulerunt in illud tempus agere, quo amplius non licet. Torquebitur luctâ ſupremâ corpus, ſed multo magis conſcientia. Vivacius tunc intelliges bonum, & malum. Sarcinam tuam majorem reperies, quàm unquam exiſtimaveris, &c. Ergo ut tribulationem effugias, nunc age, quod tunc actum voles: nunc cave; quod tunc caviſſe deſiderabis. Mortem de agendis conſule, ſed & conſilium audi.

FERIA IV.

Vigilandum ad Adventum Domini.

1. V*Igilate, quia neſcitis, quâ horâ Dominus veſter venturus ſit.* Matth. 24. Prudenter ſemper metues, quod certò veniet, neſcis quando. Quid ſi antè paucos annos veniſſet Dominus, qualem te reperiſſet? Quid ſi hoc momento veniret? quid velles feciſſe? Quid ſi ſcires, poſt horam venturum, quid ageres? Quod agendum ſtatueres, illud age, quia fortè veniet.

Ideò occulta eſt tibi illa hora, ut omnem habeas ſuſpectam.

2. *Beatus ille ſervus, quem cum venerit Dominus ejus, invenerit ſic facientem.* Ibid. Tanti eſt vigilare, ut à ſolâ vigilantiâ Dominus pronunciet ſervum beatum. Vigilanti non irrepit fur, qui parta tollat. Non præterit boni occaſio, quam non arripiat. Dic ipſe; Ubi Deo attendiſti, admiſiſtinè vel leviſſimam culpam? an uni pravo appetitui ceſſiſti? nonnè omni occaſione in bonum uſus es? At nonnè hoc ipſum eſt eſſe beatum, ita vivere, ut maculâ careas? *Beatus vir qui inventus eſt ſine maculâ.* Eccl. 31.

3. *Si autem dixerit malus ſervus ille.* Ibid. Bono ac vigilanti ſervo malum oppone; qui dicit *in corde ſuo: Moram facit Dominus meus venire*: qui in tepore ſuo cogitat, adhuc ſupereſſe tempus, quo ferventer agat. O miſer! *Veniet Dominus illius in die, quâ non ſperat.* Quis tunc ejus timor? quæ trepidatio? Quid ſi *percutiat conſervos ſuos*, indulgendo appetitui iraſcibili? Quid ſi *manducet, & bibat* laxando frænum concupiſcibili? Credo, non velles talis deprehendi. Ergò eſto paratus. At nunquam eris ſatis paratus, niſi ſis ſemper paratus.

FERIA V.

Parabola decem Virginum.

1. S*Imile eſt regnum cœlorum decem Virginibus, quæ accipientes lampades ſuas, exierunt*

runt obviam ſponſo, & ſponſæ. Matth. 25. Et hæc parabola ad vigilantiam monet. Omnes fuerunt virgines, omnes acceperunt lampades, omnes *exierunt obviam*, omnes *moram faciente ſponſo dormitaverunt.* Et tamen *quinque erant fatuæ, quinque prudentes.* Sed non omnes *ſumpſerunt oleum ſecum.* Ideo illæ *prudentes, quæ ſumpſerunt oleum in vaſis ſuis.* Fides, lampas eſt, ſed non ſufficit. Imprudens es, ſi non etiam oleum charitatis accipis, & ea media, quæ te coram ſponſo Deo ſecurum reddant; ne lampas extinguatur: *nam fides ſine operibus mortua eſt.* Jacobi 2.

2. *Media autem nocte clamor factus eſt: Ecce ſponſus venit.* Ibid. Venit, cum minime cogitamus, Dominus. *Tunc ſurrexerunt omnes Virgines, & ornaverunt lampades ſuas.* Quæ omnium ſollicitudo? quia coram ſponſo comparendum erat. Tunc fatuæ errorem ſuum viderunt, quod oleum deficeret bonorum operum. Sed ſerum nimis eſt tunc velle incipere, cum deſinendum eſt. *Fatuæ autem ſapientibus dixerunt: date nobis de oleo veſtro*; ſed fruſtra, aliena opera tibi non proderunt, ubi *retribuitur unicuique ſecundum opera ſua.* Putas, non doluiſſe fatuas; ſolatio plenas fuiſſe prudentes? In quarum ſorte deſideras eſſe, earum ſollicitudinem aſſume.

3. *Et quæ paratæ erant, intraverunt cum eo ad nuptias:* Ibid. non quæ primum *ibant ad vendentes*, ſeu quæ differunt ſe parâre. Periculum ſalutis ſubit, qui differt media. Præſtitiſſe

oportet antea, quæ ſunt ſalutis, non tunc velle. *Noviſſime veniunt reliquæ dicentes: Domine, Domine, aperi nobis.* Sed pulchra verba nihil juvant, ubi penſantur opera. Non prodeſt tunc verbis profiteri Dominum, quem in vita factis negaveris. Ergo nunc, dum ſunt dies ſalutis, dum tempus acceptabile, inſiſtendum eſt bono. Adhuc enim porta patet. *At ille reſpondens ait: Amen dico vobis, neſcio vos.* Hoc fulmen olim time, ſi nunc Deum non noſcas, & ſecundum quod cognoveris, ei ſervias.

FERIA VI.

Parabola de talentis.

1. HOmo peregre proficiſcens vocavit ſervos ſuos, & tradidit illis bona ſua. Matth. 25. Etiam hæc parabola præparationem ſuadet. Dedit uni quinque, alteri duo, tertio unum talentum: *Unicuique ſecundum propriam virtutem.* Cogita, quæ accepiſti à Deo talenta corporis, animæ, naturæ, gratiæ. Non tua res ſunt, ſed Dei. Parum tibi videris accepiſſe? Deus ad tuam virtutem menſuravit. De pauco rationem reddes. Plus accepiſſe tibi damno fuiſſet. Quo fine tibi data ſunt? ut negotieris: *Negotiamini dum venio.* Luc. 19. Perit Domino lucrum, quod tu non facis. Non potes ergo aliter uti, quam Deus velit: & tamen feciſti. Quid faceres ſervo, qui pecunia tua ad ſua commoda, & voluptates uteretur? vide annon tu ſis talis.

2. Poſt

2. *Poſt multum vero temporis venit Dominus ſervorum illorum, & poſuit cum eis rationem.* Ibid. Eam & tecum inibit; forte non poſt multum temporis. *Et accedens, qui quinque talenta acceperat, obtulit alia quinque: ſimiliter, qui duo, alia duo.* Lucrum fecerunt ad proportionem talenti. Uterque vocatur *ſervus bonus, & fidelis*. Uterque invitatur *in gaudium Domini ſui.* Non prævalet ergo apud Deum, qui plus accepit. Deus enim uſum talentorum, & gratiarum ſpectat, non cumulum. Non fuiſſet vocatus bonus, & fidelis, qui quinque acceperat, ſi tantum duo lucratus fuiſſet. Ita Deus nullam gratiam vult eſſe vacuam. Ergo aſſidue tibi curandum eſt, ut nullam gratiam in vacuum recipias. Hic vero eſto vigilans.

3. *Qui unum talentum acceperat, ait: Domine ſcio, quia homo durus es: & timens abii, & abſcondi talentum tuum in terra: Ecce habes, quod tuum eſt.* Ibid. Non perdidit talentum, ſed ſervavit. Cur ergo reprehenditur? *Serve male, & piger.* Quia non eſt negotiatus, non fecit lucrum, quod Dominus requirebat. Unicum ergo talentum neglectum ita caſtigat Deus? Quid reſpondebis, qui tot millia defodiſti in terram, gratiis tibi ad lucrum cæleſtium conceſſis, ad terrena, ad ſenſus commoda, abutendo? Ergo nunc tandem ita rebus tuis invigila, & audire merearis: *Euge ſerve bone, & fidelis, intra in gaudium Domini tui.*

S A B-

SABBATHO.

De extremo Judicio.

1. *Cum venerit filius hominis in Majeſtate ſua, & omnes Angeli cum eo: tunc ſedebit ſuper ſedem Majeſtatis ſuæ.* Matth. 25. En judicem, illum, quem habuiſti hactenus *advocatum apud Patrem*: Illum, in quem confixerunt peccatores: illum, quem contempſiſti. *Et congregabuntur ante eum omnes gentes.* Et judicandorum multitudinem, in qua & tu eris. *Et ſtatuet oves à dextris ſuis; hœdos autem à ſiniſtris.* En diverſam judicandorum conditionem. Quis in his pavor, & trepidatio? Quod in illis animi ſolatium, & gaudium? Et qui erunt à dextris? *Oves:* quæ ductum, & vocem Paſtoris ſunt ſecutæ. Et qui à ſiniſtris? *Hœdi*, qui concupiſcentiis ſuis ſervierunt. O Deus! quantamcunque vis pone me hic à ſiniſtris, ut ibi collocer ad dexteram.

2. *Tunc dicet his, qui à dextris erunt: Venite benedicti Patris mei, poſſidete paratum vobis regnum.* Ibid. Priùs bonos ad præmium vocat, quàm reprobos damnet: quia paratior eſt ſemper ad benefaciendum. S. Chryſoſt. in Imperf. Hoc enim ſecundum naturam agit: pœnas invitus infligit. Quam ſuavis accidet hæc juſtis ſententia? Deſideras & tu illam audire? Operibus impetrabis. Hæc allegat Judex: *Eſurivi, & dediſtis mihi manducare, &c.* ſine his in vanum ſperas. Ergo *quod poteſt manus tua, inſtanter*

ir operare. Nec parva negl'ige: quia nihil eſt
m parvum, quod veſtitum charitate in
)eum, ibi non evadat regno æterno dignum.

3. *Tunc dicet his, qui à ſiniſtris erunt: Diſce-
te.* Ibid. O quale tonitru in auribus reorum!
me Quale fulmen! Deo in æternum carere.
aledicti. Qualis dolor, Deo in æternum exo-
s eſſe! *In ignem æternum!* Qualis deſperatio,
æternum pœna ſenſus torqueri! *Qui para-
s eſt diabolo* à me, à te autem tibi. Qualis cru-
tus, æternum cum dæmonibus habitare! Et
æ tam horrendæ ſententiæ cauſa? *Eſurivi,
non dediſtis mihi manducare,* &c. Opera non
ræſtitiſtis, quæ exigebam; egiſtis, quæ veta-
am. O Deus! *hic ure, hic ſeca, modo in æter-
um parcas.* O æternitas! æternitas! *quam
mara eſt memoria tua!*

FINIS.

AD MAJOREM DEI GLORIAM.

A P-

APPROBATIO.

EGo Franciscus Pizzon Societatis Jesu per Provinciam Au ſtriæ Præpoſitus Provincialis, facta mi poteſtate ab admodum R. P. N. Joan ne Paulo Oliva Præpoſito Ge nerali, facultatem concedo, ut *Vita, & Doctrina Chriſti*, à P. Nicola Avancino Societatis noſtræ Sace dote, *in ſingulos totius anni dies ad me tandum diſpoſita*, & ab aliquot ejusde Societatis Patribus ad id deputa is revi & approbata, typis mandetur. In cuj rei fidem has litteras manu mea ſubſcr ptas, & officii ſigillo munitas dedi. Vien næ Auſtriæ 7. Januarii, Anno 1665.

(L. S.)

Franciſcus Pizz ni, m.

A01 147361